தமிழ் அர்த்தத்துடன் கூடிய

ஸ்ரீமத்கீதாபாஷியம்.

முதல் ஆறு அத்தியாயங்கள்.

ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத மதப்பிரவர்த்தகரான

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யமும்.

ஆசாரியர்களால்

வி. கே. ராமாநுஜனைக்கொண்டு

எளிதான தமிழ் நடையில்

எழுதப்பட்ட உரையும்.

கும்பகோணம்

"ஸ்ரீ ஜனார்தன பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ்"

விலை] 1928. [ரு 1—4—0.

முகவுரை.

ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜமஹாதேசிகாய நம: ॥

உலகத்தில் எல்லாரும் "நான் நான்" என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் என்பது என்ன? அது உடம்பா? அல்லது அதைக் காட்டிலும் வேறானதா? இதை யோஜித்துப் பார்ப்போம். உடம்பு தாயார் வயிற்றிலிருந்து வெளியே வரும்போது, மிகவும் சிறிதாயிருந்து, வளர்ந்து, பிறகு பையனாகவும், ஆளாகவும், கடைசியில் கிழவனாகவும் ஆகிறது. இது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. நான் என்பது இவ்விதமாக வளர்ந்தும் குறைந்தும் வருகிறதென்று தோன்றுகிறதா? அப்படித்தோன்றாமல் ஒரேவிதமாய் இருப்பதாகத் தோன்றினால், எப்போதும் மாறிக்கொண்டிருக்கிற உடம்பைக்காட்டிலும் மாறுதலில்லாத நான் என்பது வேறு என்று எண்ண வேண்டியது.

2. மேலும், உடம்பு பேசுகிறது. ஓடியாடி அலைகிறது. தூங்கும்போது ஒருவேலையையும் செய்யாமல், தூக்கம் போன பிறகு மறுபடியும் கிளம்புகிறது. சாகிற காலத்தில் அடியோடே கீழே விழுந்து விடுகிறது. இந்த வேலைகளை உடம்பு தானாகச் செய்கிறதா? தானாகவே கீழே விழுந்து விடுகிறதா? அல்லது, அதைக் காட்டிலும் வேறான "நான்"என்பது அதற்குள்ளிருந்து, அதைக்கொண்டு கொஞ்சகாலம் வேலை செய்கிறதா? அந்த "நான்" என்பது உடம்பைவிட்டு ஒருகாலத்தில் போகிறதா? அப்போது உடம்பு அடியோடே கீழே விழுந்து விடுகிறதா? இதை யோஜித்துப்பார்த்தால், உடம்பு தானாக இப்படிச் செய்கிறதென்பதைக்காட்டிலும், நான் என்று ஒன்றிருந்து போய்விட்டதென்று சொல்வது பொருந்தி யிருக்கிறது.

3. "நான்" என்பது இந்திரியங்களில் ஒன்றா யிருக்குமா? இதையும் கவனிக்கவேணும். தெருவில் போகும் அழகான ஒரு ஸ்திரீயைப் பார்க்கக்கூடாது, பார்த்தால் மனது கலங்கும் என்று நினைத்து, ஒருவன் தலையைத் திருப்பிக்கொள்கிறான். ஒருக்ஷணத்தில் அவனுடைய கண்ணானது திரும்பி அவளைப்பார்க்கிறது.

சாப்பிடும்போது ஒட்டுமாம்பழத்தை இலையில் போடுகிறார்கள். அது உடம்புக்கு ஆகாது. அதைச்சாப்பிட வேண்டாம் என்று எண்ணுகிறான். ஒரு க்ஷணத்தில் அவன் கை அதை எடுத்து வாயில் போடுகிறது. அதை வாயும் விழுங்குகிறது. இப்படியே கண்ணைப் போல மற்ற ஞானேந்திரியங்களும், கையைப் போல் மற்ற கர்மேந்திரியங்களும் அவனுக்கு உட்படாமல் தங்கள் தங்கள் வேலைகளைச் செய்கின்றன. மனதும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. தியானம் செய்ய ஒருவன் உட்கார்ந்து, ஒரு வஸ்துவையே நினைக்க வேண்டும், வேறொன்றையும் நினைக்கக்கூடாது என்று எண்ணுகிறான். உடனே மனது வெளியே ஓடிப்போகிறது. நான் என்பது கண்முதலானவைகளை தடுத்துத் திருப்பி விடுகிறது. ஆகையால் நான்என்பது இந்தரியங்களுமன்று.மனதுமன்று. பிராணனுமிருக்க முடியாது. ஏனென்றால், நான் என்பது தூங்கும் போது ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லை. அப்பொழுதும் பிராணன் தன் வேலைகளை நிறுத்தாமல் செய்துகொண்டிருக்கிறது.

4. இதின்மேல் ஒரு கேள்வி—உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான நான் என்பவன் உடம்புக்குள் எப்படி வந்தான். தானாக வந்தானா? அல்லது அவனுக்கு மேற்பட்டவன் அவனை அதற்குள் வைத்தானா? என்று. பதில்—முதலில் சொன்னது ஸரியன்று. ஏனென்றால், எவனும் அழகு முதலான நல்ல குணங்கள் பொருந்திய உடம்போடே பணத்தினாலும், படிப்பினாலும், மற்ற நல்ல ஸங்கதிகளாலும் உயர்ந்தவனாகப் பிறக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுவன். உலகத்திலோ பெரும்பாலும் அப்படிக் காணப்படவில்லை. ஏழைகளாயும், முட்டாள்களாயும், கெட்ட நடவடிக்கையுள்ளவர்களாயும் நான் என்பவர்கள் பிறக்கிறார்கள். அங்கங்கள் குறைவுள்ளனவாயும், அழகில்லாதவைகளாயும், அநேக வியாதிநிறைந்தவைகளாகவும் இருக்கிற உடம்புகளுடன் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் தாமாக வருவதானால் இப்படி இருப்பார்களோ? அவர்களுக்கு மேற்பட்டவனாக ஒரு யஜமானன் தான் அவர்களை உடம்புகளில் வைக்கிறான் என்று சொல்ல வேண்டும்.

5. இப்படி— (1.) உடம்பும், அதைச் சேர்ந்தவைகளும் (2.) நான் என்பவர்கள்— (3.) அவர்களுக்கு மேற்பட்ட யஜமானன்—

என்று மூன்று தத்வங்கள் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அவைகளுக்குப் பிரமாணங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பார்ப்போம். உலகத்தில் மூன்று பிரமாணங்கள் இருக்கின்றன—பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம் (யுக்தி), சப்தம்—என்று. பிரத்தியக்ஷம் என்பது இங்கே உபயோகப்படாது. ஏனென்றால், கண் முதலான இந்திரியங்களாலே இரண்டாவது தத்வத்தையும், மூன்றாவது தத்வத்தையும் அறியமுடியாது. யுக்திகளை மாத்திரம் கொண்டும் அறிய முடியாது. ஏனென்றால், இந்த தேசத்தில் அநேகம் பேர்கள் யுக்திகளை மாத்திரம் கொண்டு விசாரித்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் சொன்னபடி ஒருவர் சொல்லவில்லை. ஒவ்வொருவர் சொல்வதும் அநுபவத்துக்கு ஒத்து வரவில்லை. எப்படி யென்றால், அவர்களில் ஆறு பேர்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள். அவர்களாவன— (1) ஸாங்கியமதத்தை ஏற்படுத்தின கபிலர் என்ற ருஷி. அவர் பெரிய யோகி என்று பிரஸித்தம். (2.) யோகமதத்தை ஏற்படுத்தின நான்குமுகமுடைய பிரும்மா. (3.) வைசேஷிகமதத்தை ஏற்படுத்தின கணாதன் என்கிற ருஷி. (4.) பௌத்தமதத்தை ஏற்படுத்தின புத்தர் என்பவர். இவரைப் பகவானுடைய அவதாரம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (5.) ஜைநமதத்தை ஏற்படுத்தின ஜிநன் என்பவர். (6.) பாசுபதமதத்தை ஏற்படுத்தின பசுபதி என்கிற ருத்திரன்.

6. மேலான யஜமானன். இவர்களில் ஸாங்கியனும், பௌத்தனும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவனாகவும் யஜமானனாகவும் ஒருவனை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. மூன்று மதக்காரர்கள் தைவம் ஒன்று இருக்கிறது. அதை யுக்தியினாலே மாத்திரம் அறிந்து கொள்ளலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் சொல்லும் யுக்தியாவது—ஒரு குசவன் சட்டிகளையும் பானைகளையும் செய்கிறான். இப்படியே வேறு வேலைக்காரர்கள் வெவ்வேறு வஸ்துக்களை உண்டு பண்ணுகிறார்கள் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற நாம்-எந்த வஸ்து செய்யப்பட்டதோ, அதை ஒருவன் செய்திருக்க வேண்டும்-என்று அறிகிறோம். இந்த உலகமானது அநேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால் அது செய்யப்பட்ட வஸ்து. அதை ஒருவன் செய்திருக்க வேண்டும்.

அவன் எவனுயிருக்கலாம்? உலகத்தைச் செய்கிறவனுக்கு அறிவும் சக்தியும் அளவில்லாமல் இருக்கவேண்டும். நான் என்கிற ஜீவன்களுக்கு அறிவும் சக்தியும் மிகவும் கொஞ்சமாயிருப்பதால், அவர்களால் அது செய்ய முடியாது. ஆகையால் தைவம் என்று ஒன்று இருக்க வேண்டும்—என்று.

இந்த யுக்தி ஸரியானதன்று—உலகமானது செய்யப்பட்டதாயிருந்தாலும், அதை ஏன் ஒரு ஜீவன் செய்திருக்கக்கூடாது? ஜீவன்களுக்குள் அறிவிலும் சக்தியிலும் தாரதம்மியமிருக்கிறதே. ஆனதினுல் ஏன்ஒருஜீவன் ஏராளமான புண்ணியத்தைப்பண்ணி, உலகத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய அறிவும் சக்தியுமுள்ளவனுயிருக்கக்கூடாது? இந்தப் பிரும்மாண்டத்தை ஆளுகிற பிரும்மா என்பவன் ஜீவன் தானே. ஜீவன்களிருப்பதாகவும், அவர்களுக்கு அறிவும் சக்தியும் இருப்பதாகவும் எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அவர்களில் ஒரு ஜீவனுடைய அறிவுக்கும் சக்திக்கும் அளவில்லையென்பதை மாத்திரம் ஒப்புக்கொள்வது நல்லதா? அல்லது ஒருவருக்கும் தெரியாத புதிதான தைவம் என்ற ஒன்றையும், அதற்கு அளவில்லாத அறிவையும் சக்தியையும் ஒப்புக்கொள்வது நலமா? என்றால், முதலாவதே நலம். புதிதாக ஒரு வஸ்துவை ஏற்படுத்துவதைக் காட்டிலும், இருக்கிற வஸ்துவுக்கு ஒரு குணத்தையோ, ஒப்புக்கொண்ட குணத்துக்கு அளவில்லாமையையோ ஏற்படுத்துவது தகுந்ததென்று எல்லா சாஸ்திரக்காரர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் தைவமிருக்கிறதென்று யுக்திமாத்திரத்தைக்கொண்டு சொல்ல முடியாது.

7. இங்கே ஸாங்கியனும் பௌத்தனும்—ஏன் கஷ்டப்படுகிறாய், தைவமென்று ஒன்று எதற்காக வேண்டும்-என்று கேட்கலாம். தைவமில்லாவிட்டால் உலகத்தில் காணப்படுகிற பலவிதமான தாரதம்மியங்கள் எப்படி ஏற்படும். ஒருவன் பணக்காரன். இன்னொருவன் ஏழை. ஒருவன் புத்தியுள்ளவன். ஒருவன் முட்டாள். ஒருவன் அழகுள்ளவன். மற்றொருவன் குரூபி. இவைகள் எப்படி ஏற்பட்டன? பௌத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்—இவைகள் கர்மத்தினுல் ஏற்பட்டன. நல்ல கர்மம் செய்தவன் நல்லதையும், கெட்டகர்மம் செய்தவன் கெட்டதையும் அடை

கிறான்—என்று. அவனைக் கேட்போம். கர்மம் என்றால் வேலை அதைப்பண்ணி முடித்த உடனே அது போய்விடுகிறது. ஆதலால் அது இருக்கவுமில்லை. அதற்கு அறிவுமில்லையே. அது எப்படிப்பலன் களைக்கொடுக்கும்? என்று. இதற்கு அவன் ஒரு பதில் சொல்லக்கூடும். அதாவது—கர்மம் உடனே போன போதிலும், அது செய்கிறவனிடத்தில் ஒரு சக்தியையுண்டு பண்ணுகிறது. அடுப்பில் ஒரு பானையில் ஜலம் வைத்து நெருப்பைப் போட்டுக் காய்ச்சினால், வெந்நீராக ஆகிறது. நெருப்பு அணைந்துபோன போதிலும், வெந்நீரில் சூடு இருக்கிறது. அதுபோல, இந்த சக்திக்கு அதிருஷ்டம் என்றுபெயர். அது தகுந்த காலத்தில் பலனைக் கொடுக்கிறது—என்று. இந்த பதிலும் ஸரியன்று—அதிருஷ்டத்துக்கும் அறிவில்லையே. அறிவுள்ளவனால் ஏவப்படாமல் ஒரு அறிவில்லாத வஸ்து ஒரு வேலையைச் செய்வதை யாராவது பார்த்திருக்கிறார்களா?

8. ஜீவன். யோகாசாரன் என்கிற பௌத்தன் சொல்லுகிறான்—நான் என்பது அறிவு. அதற்கு அறிவு இல்லை. அது ஒரு க்ஷணமிருந்து போய் விடுகிறது. அடுத்த க்ஷணத்தில் இன்னொரு அறிவு வருகிறது. அதுவும் ஒருக்ஷண மிருந்து போய் விடுகிறது. இப்படி அறிவானது வெள்ளம் போல் ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த அறிவின் பிரவாஹத்தை (வரிசையை)த்தான் ஜீவன் என்று சொல்லுகிறது—என்று. இது ஒருவருடைய அனுபவத்துக்கும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. நேற்று பார்த்த ஒருவனை இன்றைக்குப் பார்க்கும்போது, "அவன்தான் இவன்" என்று சொல்லுகிறோம். அவன் என்றால் நேற்றுப் பார்க்கப்பட்டவன். அவனும் இன்றைக்குப் பார்க்கப்பட்டவனும் ஒன்று என்று இதினால் ஏற்படுகிறது. ஆனதால் ஜீவன் ஒரு க்ஷணமிருந்து அழிந்து போகிறான் என்று சொல்லமுடியாது. பௌத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்—நேற்றைக்குப் பார்க்கப்பட்டவன் வேறு. இன்றைக்குப் பார்க்கப்படுகிறவன் வேறு. இரண்டுபேரும் ஒரே மாதிரியாயிருப்பதாலே நீ மயங்குகிறாய்—என்று. இதுவும் ஸரியன்று—மயங்குகிற ஒருவன் ஒருவனை நேற்றைக்கும் மற்றொருவனை இன்றைக்கும் பார்த்தால்தானே அவர்கள் ஒன்று என்று

மயங்கக்கூடும். அப்போது இரண்டு நாள்களிலும் ஒருவன் இரு க்கவேண்டுமே. அதனால் ஜீவன் ஒரே க்ஷணமிருக்கிறான் என்று சொன்னது போய் விட்டது. அவன் நிலையாயே இருக்கிறான்.

9. வைசேஷிகன் (தர்க்க சாஸ்திரம் ஏற்படுத்தினவன்) ஜீவன் விபு (எங்கும் நிறைந்திருக்கிறவன்) என்று சொல்லுகிறான். அது பிசகு. ஜீவன் எங்கும் நிறைநதிருந்தால், எல்லா இடத்து ஸங்க திகளும் ஏன் அவனுக்குத் தெரியவில்லை என்றால், வைசேஷிகன் பதில் சொல்லுகிறான்—ஜீவன் எங்கும் நிறைந்திருந்த போதிலும், எந்த இடத்தில் அவன உடம்பிருக்கிறதோ, அந்த இடத்தில் தான் அறிவு உண்டாகிறது. மற்ற இடத்து ஸங்கதிகள் அவனுக்குத் தெரியாது— என்று. அதுவும் தப்பு— இல்லாத ஒரு ஸங்கதி யைச் சொல்லி, அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுவானேன் ? புண் ணியம் பண்ணிச் செத்துப் போனவன் ஸுவர்க்கத்திற்குப் போ கிறான். பாபம் பண்ணினவன் நரகத்துக்குப் போகிறானென்று சொல் இருக்கிறதே. எங்கும் நிறைந்தவன் எந்த விடத்துக்குப் போகிறது ? எங்கிருந்து வருகிறது? ஜீவன் சின்னதாயிருந்தால் தான் போக்கும் வரத்தும் கூடும்.

ஜைநன்—உடம்பு அளவு எத்தனையோ, அத்தனை அள வுள்ளது ஜீவன்—என்று சொல்லுகிறான். அதுவும் பிசகு— ஜீவனுக்கு அனேகம் பிறப்பு உண்டாகிறதென்று நீயும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறாய். போன ஜந்மம் யானையாயிருந்து அடுத்த ஜந்மத் தில் எறும்பாகப் பிறந்தால், யானையின் உடம்பிலிருக்கிற ஜீவனு க்கு யானையின் அளவு இருப்பதால், அந்த உடம்பை விட்டு எறும் பின் உடம்பில் நுழையும்போது முழு ஜீவன் அதில் கொள்ளாதே. ஆகையாலே இந்த மதமும் பிசகு. ஜைநன் பதில் சொல்லுகிறான்- எந்த உடம்பில் ஜீவனிருக்கிறானோ, அந்த உடம்பிற்குத் தகுந்த படி ஜீவ ஸ்வரூபம் சுருங்கிக் கொண்டும் விரிவையடைந்து கொ ண்டுமிருக்கிறது. ஆகையால் யானை உடம்பில் இருக்கும் ஜீவன் எறும்பின் உடம்பில் வரும்போது சுருங்குகிறது—என்று. அப் போது ஜீவஸ்வரூபத்துக்கு அடிக்கடி மாறுபாட்டையொப்புக்கொள் ளுகிறபடியால்,சட்டிப்பானைபோல் அழிந்து விடும். மாறுபாடுள்ள தும் அழிவுதான். ஆகையால் இந்த மதத்தையும் தள்ளிவிட

வேண்டியது. பிரும்மா முதல் கண்ணுக்குத் தெரியாத சின்னப் புழுவரையில் உள்ள எல்லா உடம்புகளிலும் ஜீவன் நுழைந்திருப் பதாலே, அவன் ஸ்வரூபம் மிகவும் சின்னதாயிருக்கிறது என்று சொல்லுவதே தகுந்தது. அப்படியே வேதம் சொல்லுகிறது. அதில் ஏன் உனக்கு இவ்வளவு த்வேஷம்.

10. ஸாங்கியன் ஜீவனை ஒப்புக்கொண்டு, அவன் அறிவே தவிர, அவனுக்கு அறிவில்லை என்று சொல்லுகிறான். அதுவும் தப்பு—இது ஒருவருடைய அநுபவத்துக்கும் ஒத்துக் கொள்ள வில்லை. ஏனென்றால், யாரும் ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கும்போது "நான் இதைப் பார்க்கிறேன்" என்று எண்ணுகிறார்கள். சொல்ல வும் சொல்லுகிறார்கள். அதில் நான் என்கிற வஸ்துவில் அறிவு என்பது இருக்கிறதாக ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஜீவன் அறிவு மாத்திரமன்று. அறிவாயும் அறிவுள்ளவனாயும் இருப்பவன்.

வைசேஷிகன் சொல்லுகிறான்—ஜீவனுக்கு அறிவு இயற்கை யன்று—நடுவில் வருகிறது, போகிறது. ஜீவனுடன் மனது சேர்ந் தால் அது வருகிறது. பிரிந்தால் அது போகிறது—என்று. அது பிசகு—அவன் மதத்தில் ஒருவன் மோக்ஷம் அடையும்போது அவனுக்கு மனது கிடையாது. ஆகையால் அப்போது அவனுக்கு அறிவு உண்டாகாது. அப்போது கல்லைப்போல் அறிவில்லாமல் இருக்க வேண்டியது இவ்விதமான மோக்ஷத்தை எவன் ஆசை ப்படுவான். ஸுகமில்லாத இந்த மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும், ஸுக முள்ள ஸம்ஸாரமே துக்கக்கலப்பு இருந்தாலும், நல்லது. எல்லா ரும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கிளம்பி, அழிவில்லாததும், அளவில் லாததுமான ஸுகத்தை அநுபவிக்கவன்றோ ஆசைப்படுகிறார் கள். அறிவில்லாவிட்டால், இந்த அநுபவம் எப்படி வரும்? ஆகை யால் ஜீவனுக்கு அறிவு இருக்கிறதென்றும், அது எப்போது மிருக்கிறதென்றும் ஒப்புக்கொள்வது தான் பொருந்தியது.

11. ஸாங்கியன் சொன்னபடி ஜீவன் அறிவு என்பதை ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஏனென்றால் அறிவு என்பது தன்னைப் பற்றியோ, தன்னையும் மற்றென்றையும் பற்றியோ பேசுவதற்குக் காரணமாய் இருப்பது. ஜீவன் தன்னைப்பற்றிப் பேசுவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறான். ஆகையால் அது கூடும். இது நம்மு

டைய அநுபவத்துக்கு ஒத்திருக்கிறது. ஒருவனை "நான், நான்" என்று நீ சொல்லுகிறாயே, 'நான்' என்பது உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று கேட்டால், என்னை எனக்குத் தெரியாதா? அவனவனுக்கு அவனவனைத் தெரியாதா என்று பதில் சொல்லுகிறான். 'நான்' என்பது தானாகவே தோன்றும் என்று அந்தச் சொல்லிற்குப் பொருள். இந்த ஸங்கதி வைசேஷிகன் மனதில் படவில்லை. அவன் ஜீவ ஸ்வரூபத்தை ஜடம் என்று சொல்லுகிறான். ஜடம் என்றால் தானாய் தோன்றாமல் வேறொன்றின் உதவியால் தோன்றுகிற வஸ்து. இருட்டில் விளக்குத்தானாய் தோன்றுகிறது. இருட்டிலிருக்கும் வஸ்துக்கள் அதின் உதவியால் தோன்றுகின்றன. ஆத்மா அந்த வஸ்துக்கள் போலன்று. விளக்குப்போன்றது.

12. உலகம் எல்லாராலும் கண்ணால் பார்க்கப்படுகிற உலகமானது இல்லை (பொய்) என்று யோகாசாரன் என்கிற பௌத்தன் சொல்லுகிறான். அவனைக் கேட்போம்—எல்லாருக்கும் கண்ணுக்குத்தெரிகிறதே. இப்போது தோன்றுகிறபடியே நேற்றைக்கும் தோன்றிற்றே. அது எப்படிப்பொய்-என்று. அவன் பதில் சொல்லுகிறான்—ஸ்வப்நத்தில் அநேக ஸங்கதிகளைப் பார்க்கிறோமே, அவைகள் பொய்தானே, அதுபோல உலகமும் பொய். அறிவு ஒன்று தான் உண்மையில் இருக்கிறது — என்று. இந்த உதாரணம் ஸரியானதன்று. தூங்கும்போது ஸ்வப்நத்தில் நமக்குத் தோன்றுகிற வஸ்துக்கள் நமக்கு மாத்திரம் தோன்றுகிறது எல்லாருக்கும் தோன்றவில்லை. உலகம் அப்படியன்று. அதை நாம் எப்படி பார்க்கிறோமோ, அப்படியே எல்லாரும் பார்க்கிறார்கள். மேலும், தூங்கி எழுந்திருந்தால் ஸ்வப்நத்தில் கண்டவைகள் போய் விடுகின்றன. உலகமோ நிலையாய் இருக்கிறது. ஆகையால் அது பொய்யன்று.

13. பௌத்தர்களுக்குள் ஸௌத்ராந்திகன் என்று சொல்லப்பட்ட இன்னொருவன்—உலகமிருக்கிறது, அதை நம்முடைய கண் முதலிய இந்திரியங்களால் அறிய முடியாது. யுக்திகளால் தான் அறிய முடியும். யுக்தியாவது—நமக்குப் பல அறிவுகள் உண்டாகின்றன—மரம், செடி, ஆடு, மாடு—என்று. இந்த அறிவுகளில் மரம் முதலான ஸங்கதிகளிருப்பதாக அறிந்தோம். அறி

வுகளில் இந்த ஸங்கதிகள் ஏது என்று யோஜிக்கும்போது, மரம் முதலியவைகளிலிருந்து இந்த ஸங்கதிகள் அறிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டியது. ஆகையால் மரம் முதலியவைகள் இருக்கவேண்டும். உடம்பு தெரியாமல் தூங்கி எழுந்தவன் உடம்பில் கடித்திருப்பதைப் பார்த்து தூங்கும்போது ஏதோ கடித்திருக்க வேண்டுமென்று சொல்வது போல—என்று. பிரத்தியக்ஷமாய் கண்ணால் பார்ப்பதை மறைப்பதால், இந்த மதம் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதன்று. இந்த ஸௌத்ராந்திகனுக்கும் முன் பாராவில் சொன்ன யோகாசாரனுக்கும் வித்தியாஸம் என்னவென்றால், இரண்டு பேர்களும் அறிவுகள் இருப்பதாய் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஒருவன் அறிவுகளை உண்டாக்கும் உலகமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறான். மற்றொருவன் அது இல்லை என்று சொல்லுகிறான்.

14. வைபாஷிகன் என்கிற பௌத்தன் உலகம் கண்ணுக்குத்தெரிகிறதென்று சொல்லுகிறான். அவனும் ஸௌத்ராந்திகனும்—உலகத்தில் இருக்கும் வஸ்துக்கள் ஒரே க்ஷணமிருக்கின்றன. அடுத்த க்ஷணத்தில் அதேமாதிரி வஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளும் ஒரே க்ஷணமிருந்து போய் விடுகின்றன—என்று சொல்லுகிறார்கள். மாமரத்திலிருக்கும் ஒரு பழத்தைப் பார்த்து, பறித்து, நறுக்கி, சாப்பிடுகிறோமே. பழம் ஒரே க்ஷணமிருப்பதானால், இது எப்படிக்கூடும் ? என்றால், பார்த்த பழம் வேறு, பறிக்கப்பட்ட பழம்வேறு. நறுக்கினது வேறு. சாப்பிட்டதும் வேறுதான். எல்லாம் ஒரேமாதிரியாய் இருப்பதாலே, அவைகளை நீ ஒன்று என்று எண்ணுகிறாய்—என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதைக்கேட்டு எவன்தான் சிரிக்கமாட்டான். பௌத்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—பரிஹாஸம் பண்ணாதே. ஒருவிளக்கு எரிகிறது. அதின் ஜ்வாலைகள் ஒன்று என்று மயங்குகிறார்கள். ஆனால் அநேக ஜ்வாலைகள் ஒன்றின்பின்னால் ஒன்று வந்துபோகின்றன. திரி நாலு அங்குலமிருக்கிறது அதில் வீசம் அங்குலம் எரிந்து ஜ்வாலை உண்டாகிறது. அது எரிந்து போனபிறகு அந்தஜ்வாலை போய் விட்டது. இரண்டாவது வீசம் அங்குலத்தில் இரண்டாவது ஜ்வாலை உண்டாகிறது. அதுபோல ஒவ்வொரு வஸ்துவும்

ஒவ்வொருக்ஷணமிருந்து போகிறது—என்று. இவர்களைக்கேட்க வேண்டியது. விளக்கின் ஜ்வாலைக்கு திரியும் எண்ணையும் வேண்டும். அவைகள் போனால், அந்த ஜ்வாலையும் போய்விடுகிறது. பார்த்த மாம்பழம் போகிறதென்று சொல்லுகிறாயே, அதற்கு என்ன காரணம்? பறிக்கிற மாம்பழம் உண்டாவதற்கும் என்ன காரணம்? ஒரு காரணமும் தெரியவில்லையே. உலகத்தில் மண்ணைக்கொண்டு சட்டிப்பானைகள் செய்கிறார்கள். அந்த மண் இருக்கிறது. ஆனால் உருவம் வேறு. பார்த்த மாம்பழம் போய் விட்டபடியால், அதைக் கொண்டு பறித்த மாம்பழம் உண்டாகாதே. பின்னை அது எப்படி உண்டாயிற்று? பௌத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்.—பறித்த மாம்பழம் உண்டாகிற வரையில் பார்த்த மாம்பழம் இருக்கிறது—என்று. இப்படியானால் இரண்டு மாம்பழம் கண்ணுக்கு படவேண்டுமே, ஒன்றைத்தானே பார்க்கிறோம். மேலும் பார்த்த மாம்பழம் இரண்டு க்ஷணமிருப்பதாக ஏற்படுமே. இது உன் மதத்துக்கு விரோதமல்லவா? இன்னொரு கேள்வி கேட்போம். இப்போது உலகத்தில் இருக்கிற வஸ்துக்கள் மாத்திரம் ஒரு க்ஷணமிருக்கின்றனவா? அவைகளுக்குக் காரணமாய் நீ சொல்லுகிற பரமாணுக்களும் ஒரே க்ஷணமிருக்கின்றனவா—என்று. பௌத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்—எல்லாம் ஒரே க்ஷணம் தானிருக்கிறது—என்று. அப்படியானால் பரமாணுக்கள் சேர்ந்து தானே பூமி முதலானது உண்டாகவேணும். அவைகள் சேருவது எப்போது, உண்டாகிறது எப்போது? சேருவதுக்குள்ளே அவைகள் போய் விடும். உண்டாகிறதற்குள்ளே சேர்ந்தவைகள் போய்விடுமே. வாழை ஒரு வருஷத்தில் தார் போடும். தென்னை ஐந்து வருஷத்தில் காய்க்கும். இவைகள் ஒரு க்ஷணமிருந்தால், காய்களை எப்படிப் பார்க்க முடியும்? ஆகையாலே இந்த க்ஷணிகவாதம் மனதால் நினைக்கக்கூடத் தகுந்ததன்று.

15. இந்த உலகம் இப்படியே எப்போது மிருந்ததா? அல்லது எதிலிருந்தாவது உண்டாயிற்றா? என்று விசாரிக்க வேண்டும். பல மதக்காரர்கள் இந்த உலகம் உண்டானது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸாங்கியன் சொல்லுகிறான்—ஸத்வம் ரஜஸ், தமஸ்,

என்று மூன்று வஸ்துக்கள் ஒரு காலத்தில் ஸமமாயிருந்தன. அதாவது—ஒவ்வொன்று அதிகமாயும், மற்றவைகள் குறைந்தும் இருக்கவில்லை. அப்போது இந்த உலக முண்டாகிறதில்லை. அந்த காலத்தைப் பிரளயகாலம் என்று சொல்லுகிறது. ஸமமா யிருக்கிற காலத்தில் அவைகளுக்குப் பிரகிருதி என்று பெயர். பிறகு இவைகள் ஸமமாயிருப்பது போய், ஒவ்வொன்று மேலிட் டது. அப்போது அந்தப்பிரகிருதி—மஹத், அஹங்காரம், ஐந்து பூதங்கள், பத்து இந்திரியங்கள், மனது, இப்படி மாறிற்று. அவை களிலிருந்து இவ்வுலகம் உண்டாயிற்று. இப்படித்தான் உண்டா யிருக்கவேண்டும். காரணமான ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்ஸுக்கள் ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும், தப்பு எண்ணத்தையுமுண்டு பண் ணுகின்றன. இவைகளைத் தான் இவ்வுலகத்திலும் பார்க்கிரும்— என்று. நாம் ஸாங்கியனைக் கேட்போம். பிரகிருதி உலகமாக ஆகிறதே, இது தானுய் ஆகிறதா? அல்லது அறிவுள்ள ஒருவன் அதை உலகமாக ஆக்குகிறுனு—என்று. ஸாங்கியன் பதில் சொல்லுகிறுன்—பிரகிருதி தானுகவே உலகமாயிற்று—என்று.

ஓ ஸாங்கியனே! ஒரு வீடு கட்ட செங்கல்லும் சுண்ணும்பும் வந்தி ருக்கிறது. அவைகளைக் கொண்டு ஒரு கொத்தன் வேலை செய்தால் தானே வீடாகிறது. கொத்தன் வேலை செய்யாவிட்டால், கல்லும் சுண்ணும்பும் வீடாக ஆகுமா? அப்படியே பிரகிருதியையும் அறிவு ள்ளவன்தான் உலகமாகச் செய்யவேண்டுமே—என்று. அவன் சொல்லுகிறுன்—பால் தயிராக ஆகிறதே. குளிர்ந்த தேசத்தில் தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக ஆகின்றதே. அங்கே அறிவுள்ளவன் வேலை என்ன?—என்று. இதற்கு நாம் சொல்லுவதாவது. அறி வில்லாத வஸ்துவால் ஒரு காரியம் ஆகவேணுமேயாளுல், அறி வுள்ளவன் உதவி இல்லாமல் போனுல் முடியாது என்பது இஷ்யூ. அதாவது நாம் விசாரிக்கவேண்டியது. நீ சொல்லுகிற பாலும் தண்ணீரும் இந்த இஷ்யூவில் அகப்பட்டவைகள். ஸாங்கியன் பதில் சொல்லுகிறுன்—அறிவுள்ளவன் வேலை வேண்டியதில்லை. அவன் கிட்ட இருந்தால் போதும். பசுமாடு பில்லைத்தின்று தண்ணீரைக்குடிக்கிறது. அந்தப் பில்லும் தண்ணீரும் பாலாக ஆகின்றன. அவை பாலாக ஆகிறதற்கு மாடு இருந்தால் போதும்.

அது போலவே ஜீவன்கள் கிட்ட இருப்பதாலேயே பிரகிருதி உலகமாகிறது—என்று. இதற்கு பதில்—காளை மாடு பில்லைத் தின்று தண்ணீரைக் குடிக்கிறதே. அங்கு அறிவுள்ள ஜீவன் கிட்ட இருக்கிறதே, அவைகள் பாலாக ஆகின்றனவா? மேலும், ஜீவன்கள் எப்போதும் கிட்ட இருக்கிறார்களே. பிரகிருதி எப்போதும் உலகமாயிருக்கவேணுமே. பிரளயகாலத்தில் உலகமில்லை என்று சொல்லுகிறாயே. அது எப்படிக்கூடும். மேலும், பிரளயகாலத்தில் ஸத்வமும், ரஜஸ்ஸும், தமஸ்ஸும் ஸமமாயிருந்ததே. இது எப்படி மாறி ஒவ்வொன்று மேலிட்டு மற்றவை குறைந்தன. இது அறிவுள்ளவன் செய்கிற வேலையல்லவா? ஆகையால் தைவம் என்று ஒன்று ஒப்புக்கொண்டால் தான், அதின் எண்ணத்தாலே பிரகிருதி உலகமாக மாறிற்று என்று சொல்லலாம்.

16. வைசேஷிகன் உலகமுண்டாவதற்குத் தகுந்த காரணம் நான் சொல்லுகிறேன் என்று வருகிறான். அவன் சொல்லுகிறதாவது—ஒரு உள்ளில் கூறையின் ஓட்டை வழியாக ஸூரிய கிரணங்கள் ஒரு கம்பியாக வரும்போது, அதில் மிகவும் சின்னதான வஸ்துக்கள் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. இவைகள் மிகவும் சின்னதாயிருந்தாலும், அவைகளை நாம் பார்க்கிறோம். அவைகளைக்காட்டிலும் சின்னதாய் நம்முடைய கண்ணுக்குப்படாமல் பரமாணு என்று சொல்லப்பட்ட வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அவை—பூமி பரமாணுக்கள், ஜலபரமாணுக்கள், தேஜஸ்ஸு பரமாணுக்கள், காற்றுப் பரமாணுக்கள் என்று நாலுவகையாயிருக்கின்றன. பரமாணுக்களுக்கு அழிவில்லை. இவைகளில் இரண்டு பரமாணுக்கள் சேர்ந்து த்வியணுகம் என்று ஒன்று உண்டாகிறது. மூன்று த்வியணுகம் சேர்ந்து ஒரு த்ரயணுகமுண்டாகிறது. அவைகளின் வழியாய் உடம்புகளும், இந்திரியங்களும், மற்ற உலகங்களுமுண்டாகின்றன—என்று. அவனைக் கேட்போம். ஓ வைசேஷிகனே! பிரிந்திருக்கும் பரமாணுக்கள் சேருவதற்கு என்ன காரணம்—என்று. அவன் பதில்சொல்லுகிறான்—ஜீவன்கள் கர்மங்கள் செய்து அதிருஷ்டங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. அவைகள் கொடுக்கும் பலன்களை அநுபவிக்க ஜீவன்களுக்கு உடம்புகளும் இந்திரி

யங்களும் வேண்டும். அதற்காக அதிருஷ்டங்கள் பரமாணுக்களைச் சேரும்படி பண்ணி உலகத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன—என்று. நீ சொல்லுகிறபடியானல், அதிருஷ்டங்கள் எப்போதுமிருக்கிற படியாலே, பரமாணுக்கள் எப்போதும் சேர்ந்து கொண்டிருக்க வேணுமே. பிரளயகாலத்தில் உலகமில்லையென்றும், ஒரே தடவையாக அது உண்டாகிறது என்றும் நீ சொல்லுகிறாயே. அது எப்படிக்கூடும்? என்றால், அவன் பதில் சொல்லுகிறான்—அதிருஷ்டங்கள் உடனே பலன்களைக்கொடுக்கிறதில்லை. சில இன்றைக்கும், சில நாளைக்கும், சில அடுத்த வர்ஷத்திலும், சில அடுத்த யுகத்திலும், சில அடுத்த கல்பத்திலும் பலன் கொடுக்கின்றன. உலகத்தை யுண்டாக்கும் அதிருஷ்டங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரே காலத்தில் உலகத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன—என்று இது ஒப்புக் கொள்ளத் தகுந்ததன்று. ஜீவன்கள் இத்தனை என்று கணக்கில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரே மனதுடன் ஒரே விதமான கர்மத்தைச் செய்கிறதில்லை. ஆகையாலே எல்லாருடைய அதிருஷ்டங்கள் ஒரேகாலத்தில் சேர்ந்து உலகத்தை உண்டுபண்ணும் வேலையை செய்ய முடியாது.

17. பரமாணு என்று அழிவில்லாத வஸ்து இருக்கிறதென்றுசொல்லுகிறாயே. அதை எதைக் கொண்டு சொல்லுகிறாய். நீயே அவைகள் கண்ணுக்குத் தெரியாது என்று சொல்வதாலே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமில்லை. எதைக் கொண்டு அவைகளை ஒப்புக்கொள்ளுகிறாய்—என்று நாம் கேட்டால், அவன் பதில் சொல்லுகிறான்— யுக்தியால் சொல்லுகிறேன். யுக்திபாவது— ஸூரியன் வெளிச்சத்தில் சுழலுகிற சின்ன வஸ்துக்கள் கண்ணுக்குத் தென்படுவதால், அனேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டாயிருக்கவேண்டியது. உலகத்திலும் அப்படியே பார்க்கிறோம். இவைகளின் அவயவங்களுக்கும் அவயவங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேணும். கண்ணுக்குத் தெரிகிற வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணுவதால். அந்த அவயவங்கள் தான் பரமாணுக்கள்—என்று. இந்த யுக்தியை நாம் ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால் என்ன விரோதம் என்றால், சொல்லுகிறான்—இந்த வஸ்து அதைக்காட்டிலும் சின்னது, அது இன்னொன்றைக் காட்டிலும் சின்னது, என்று பேசப்பட்ட

சிறுமைக்கு ஒரு முடிவு வேண்டும். அதாவது—இதற்குக்கீழ் சின்னது வேறு கிடையாதென்று ஒரு வஸ்துவை ஒப்புக்கொள்ள வேணும். நாணயங்களில் ஒரு பைசாவை (தம்படி) கடைசியாக ஒப்புக்கொள்வது போல. அப்படி ஒப்புக் கொள்ளா விட்டால், ஒரு கடுகுக்கும் மலைக்கும் என்னமாய் வித்தியாஸம் சொல்ல முடியும். இதை ஒப்புக்கொண்டால், கடுகில் ஆயிரம் பரமாணுக்கள் இருக்கின்றன. மலையில் லக்ஷம் பரமாணுக்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லலாம் அவயவங்கள் என்பது இரண்டுக்கும் பொதுதானே—என்று. அவனுக்கு நாம் சொல்ல வேண்டியது—ஸூரியன் வெளிச்சத்தில் சுழலும் சின்ன வஸ்துக்களையே சிறுமைக்கு முடிவாக வைத்துக் கொள்ளலாமே கண்ணுக்குத் தெரியாத பரமாணுக்களை ஏன் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் நீ சொல்லுவதும் ஒப்புக் கொள்ளத் தகுந்த தன்று.

18. யோகமதத்தையும் பாசுபத மதத்தையும் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—நாங்கள் தைவமொன்றை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். அது பிரகிருதியை உலகமாகச் செய்தது. ஸாங்கியனிடத்தில் போலவும் வைசேஷிகனிடத்தில் போலவும் எங்களிடத்தில் குற்றம் சொல்ல முடியுமா?—என்று. அவர்களைக் கேட்போம்—உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவை உண்டுபண்ணுவதற்கு உபாதானம் என்றும், நிமித்தம் என்றும் இரண்டு காரணம் சொல்லுகிறார்களே. அவைகளில் தைவம் என்ன காரணம்—என்று. அவர்கள் பதில் சொல்லுகிறார்கள்—தைவம் நிமித்த காரணம். பிரகிருதி உபாதான காரணம். உலகத்திலும் அப்படியே பார்க்கிறோம். சட்டிப்பானைகள் செய்யும்போது குயவன் நிமித்த காரணம். மண் உபாதான காரணம். இப்படியே இரண்டு காரணங்களும் பிரிந்தே யிருக்கவேண்டும்—என்று. அவனைக் கேட்க வேண்டும். தாயார் வயிற்றிலிருந்து குழந்தை பிறந்து யுவா (ஆள்) ஆகிறதே. ஆளுக்கு எது உபாதானகாரணம், எது நிமித்தகாரணம். குழந்தை உடம்பே காரணம் என்று சொல்ல முடியாது. ஜீவன் போய்விட்டால் உடம்பு வளராது. ஆகையாலே உடம்போடு கூடிய ஜீவன் உபாதான காரணம். இந்தக்குழந்தையை செய்தது வேறொன்றும் காணப்படாமையால், அதுவே

நிமித்த காரணம் என்று சொல்ல வேணும். இப்படியே பிரகிருதியோடு சேர்ந்த தைவமே உலகத்திற்கு உபாதானகாரணமும் நிமித்த காரணமும் என்று சொல்லவேணும். இரண்டு காரணங்களும் வேருக இருக்கமுடியாது.

19. இப்படி யுக்திகளைக் கொண்டே ஏற்பட்ட மதங்களால் நம்முடைய அநுபவத்துக்கு ஒட்டினபடி ஒரு முடிவும் ஏற்படவில்லை. ஆகையாலே சப்தம் என்கிற பிரமாணத்தைக்கொண்டுதான் முடிவு செய்யவேண்டியது. நமக்குச் சப்தப் பிரமாணமானது வேதம்தான். அது என்ன சொல்லுகிறதென்ருல், தைவம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. எல்லா ஜீவன்களும் உலகமும் அவனுடைய ஸொத்து. அவனே அவைகளை அடக்கி ஆளுகிருன். ஜீவன்களுடைய கர்மத்துக்கு த்தகுந்தபடி தாரதம்மியத்துடன் உலகத்தை உண்டு பண்ணுகிருன். ஜீவன்கள் அழிவில்லாதவர்கள். அவர்களுடைய ஸ்வபாவம் அணு. அதாவது மிகவும் சின்னது. அவனுக்கு அறிவு என்கிற குணம் இயற்கையாகவே இருக்கிறது. ஆகையாலே மோக்ஷம் அடைந்த பிறகு அது அவனை விடுகிறதில்லை. ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் ஸ்வயம் பிரகாசம். அதாவது வேறொன்றின் உதவியில்லாமல் தன்னைக்காட்டும் தன்மையுள்ளது. உலகம் பொய்யன்று. உண்மையிலே இருக்கிறது. பௌத்தன் சொன்னபடி ஒரேக்ஷணம் இருப்பதன்று. அது அநேக உருவங்களையும் அநேகம் பெயர்களையுமுடையதாயிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் இந்த உருவங்களும் பெயர்களும் இல்லாமல் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாய் தைவத்துடன் சேர்ந்திருந்தது. அப்போது இது தைவம், இது பிரகிருதி என்றுகூட பிரிக்கமுடியாத படி இருந்தது. ஆகையால் தைவம் ஒன்றே இருந்தது என்று வேதம் சொல்லுகிறது. இப்படி ஒன்ருயிருந்த தைவமானது பல உருவங்களும் பல பெயர்களும் உள்ளதாக ஆகவேண்டுமென்று எண்ணி, இந்த உலகமாக ஆயிற்று. ஒன்ருயிருக்கிற காலத்திலும் உலகமான பிற்பாடும் பிரகிருதியும் ஜீவன்களும் தைவத்தோடே சேர்ந்தேயிருக்கின்றன. தைவம் ஆத்மாவாகையால், இவைகளை விட்டு ஒருக்காலும் பிரிகிறதேயில்லை. அது பிரிந்தால் இவைகள் வஸ்துக்கள் அல்ல. அவைகள் தைவத்துக்கு உடம்பு. தைவம் அவைகளுக்கு

ஆத்மா. பிரகிருதியும் ஜீவன்களுமாகிய உடம்போடு கூடின தைவம் நாம் பார்க்கிற உலகமாக ஆயிற்று. தைவமே உபாதான காரணமும் நிமித்த காரணமும். ஆகையால் நாம் முதலில் பார்த்தபடி தைவமும் ஜீவன்களும் பிரகிருதியும் வெவ்வேறு தத்வங்கள்.

20. வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத மதக்காரர்கள் சேர்ந்து சில ஆக்ஷேபங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். அவைகளாவன—

(1) வேதம் எப்படிப் பிரமாணமாக ஆகலாம். அது ஒருவனால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டு மல்லவா? ஒருவன்—தான் ஒரு ஸங்கதியை உள்ளபடி பார்த்து, மோசம் பண்ணவேணும் என்கிற எண்ண மில்லாமல், பார்த்தபடியே சொன்னால் தானே, அவனை நம்பலாம். வேதத்தைச் செய்தவன் இப்படியிருந்தான் என்று சொல்ல முடியுமா? இதற்குப் பதில்—வேதம் ஒருவனாலும் செய்யப்படவில்லை. ஆகையால் சொன்னவனாலுண்டான தோஷம் வேதத்துக்கு கிடையாது. அது எப்போதுமிருந்து கொண்டிருக்கிறது.

(2) வேதம் எப்போது மிருக்கிறதென்று சொல்லலாமா? வேதம் என்பது சொல்லாயிற்றே. சொல் சொன்னவுடன் போய் விடுகிறதே. இதற்குப் பதில்—வேதத்தில் என்ன எழுத்துக்கள் இருக்கின்றனவோ, எந்த வரிசையாயும் எந்த ஸ்வரத்துடனும் இப்போது சொல்லுகிறார்களோ, இந்த மாதிரியே அந்த எழுத்துக்களும், அந்த வரிசையும் அந்த ஸ்வரங்களும் எப்போதும் சொல்லப்படுகின்றன. ஒரேமாதிரியாயிருப்பதைப் பற்றி நித்யம் என்று சொல்லுகிறது.

(3) வேதத்தில் சில மந்திரங்களை இந்த ருஷி பண்ணினார். வேறு மந்திரங்களை வேறு ருஷிகள் செய்தார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறதே. வேதம் எப்படி நித்தியமாயிருக்கும். பதில்—வேதம் நித்தியம் தான். அதில் அடங்கிய மந்திரங்களும் நித்தியங்கள் தான். அவைகளை ஒருருஷியும் பண்ணவில்லை. மறைந்துபோன மந்திரங்களை அந்தருஷிகள் யோகத்தாலே பார்த்து, அவைகளைப் பிறர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். ஆகையாலே அந்த

மந்திரங்களுக்கு அவர்களை ருஷிகள் என்று சொல்லுகிறது. ருஷி என்கிற சொல்லுக்கு "பார்த்தவர்" என்று பொருள்.

(4) தைவம் உலகத்துக்கு உபாதாந காரணமென்று சொன்னீரே. சட்டிப் பானைகளுக்கு உபாதாந காரணமான மண்கட்டி மாறுதலை யடைந்து, வேறு உருவங்களையும் பெயர்களையும் அடைந்து விடுகிறதே. அப்படியே தைவமும் மாறுதலை யடைந்தால், அதை ஸத்தியம் என்று எப்படிச் சொல்லக் கூடும். ஸத்தியம் என்றால், ஸ்வரூபத்திலாவது ஸ்வபாவத்திலாவது மாறுதலில்லாமல் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதல்லவா? பதில்—தைவம் மண்கட்டியைப் போல் மாறுதலை அடைகிறதில்லை. நம்முடைய உடம்புகள் வளரும்போதும், இளைக்கும்போதும் மாறுதல்கள் உடம்பிலே தான் உண்டாகின்றன. இவைகள் உடம்புக்குள் இருக்கும் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. அப்படியே தைவத்துக்கு உடம்பாயிருந்த பிரகிருதியானது ஒன்றாயிருந்து பல உருவமாக மாறுதலையடைந்தாலும், அதற்குள்ளே ஆத்மாவாக இருக்கும் தைவத்துக்கு ஒரு வித மாறுதலும் கிடையாது.

(5) தைவம் உபாதான காரணமாயிருந்தால், முழுவதும் செலவழிந்து போய்விட்டதா? ஒரு பாகம் செலவழிந்து ஒரு பாகம் பாக்கி இருக்கிறதா? முழுவதும் செலவழிந்துபோனால் தைவமே யில்லை. ஒரு பாகம் மீதியிருந்தால், தைவத்துக்கு அவயவங்கள் இல்லையென்பது விரோதிக்கும். பதில்—கண்ணால் பார்க்கமுடியாத ஸங்கதிகளை வேதத்தைக் கொண்டே அறியவேண்டும். அது எப்படிச் சொல்லுகிறதோ, அதையே ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். அந்த விஷயங்களில் யுக்தியைக் கொண்டு இது கூடும், இது கூடாதென்று சொல்லக்கூடாது. மண்கட்டி அழிந்து சட்டியும் பானையும் ஆவதைப்பார்த்து நீ இந்த ஆக்ஷேபம் செய்கிறாய். மண்கட்டி ஒரு ஜாதி. தைவம் வேறு ஜாதி. அதனுடைய ஸ்வபாவம் தைவத்துக்கு எப்படி வரும்? சுடுவது நெருப்புக்கு ஸ்வபாவம். இதைக்கொண்டு ஜலம் ஏன் சுடவில்லை என்று கேட்கலாமோ.

(6) தைவம் உலகமாக ஆகிறதென்று சொன்னீரே. எதற்காக இப்படி ஆகிறது? குயவன் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பாடு படுகிறான். தைவத்துக்கு வேண்டியதெல்லாமிருக்கிறதே. பதில்— வேண்டியதெல்லாமிருக்கிற மஹாராஜா ஸாயங்கால வேளையில் பந்தாடப் போகிறானே. எந்தப் பிரயோஜனத்துக்காக இது செய்கிறான். அது போல. வாஸ்தவத்தில் உலகத்தையுண்டு பண்ணுவது அளவில்லாத தயையின் வேலை. பிரளயகாலத்தில் அறிவில்லாத வஸ்துக்களைப்போல் இருக்கிற ஜீவன்களைப் பார்த்து, தைவமிரக்கப்பட்டு, உலகத்தை யுண்டுபண்ணி, அவர்களுக்கு உடம்புகளையும் இந்திரியங்களையும் கொடுத்து, சாஸ்திரத்தைப் பலபேர்களைக் கொண்டு சொல்வி வித்து, தன்னைத்தியானம் செய்தாவது, அல்லது தன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாவது தன்னிடம் வரவேணும் என்று இப்படிச் செய்கிறது.

21. 1. இந்த ஸமயத்தில் நாலு அத்வைதிகள் வந்து ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் சொல்லுகிறார்—உன்னைப்போல நானும் வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவன். ஸாங்கியனைப்போலன்று. "இந்த உலகமெல்லாம் பிரும்மம்" என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அதின் பொருள்—பிரும்மம் ஒன்றுதான் இருக்கிறது, வேறொன்று கிடையாது என்று. இப்படி யிருக்க, நீ மூன்று தத்வங்கள் இருப்பதாக எப்படிச் சொல்லலாம்—என்று. பதில்—வேதத்தில் "அநுபவிக்கிறவன், அநுபவிக்கத்தகுந்தது, இவைகளை ஏவுகிறவன்—என்று மூன்று வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அநுபவிக்கிறவன் ஏவுகிறவனை த்யானம் செய்தால், ஏவுகிறவனான தைவம் பிரீதியடைந்து, இவனுடைய ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கு

---

1. பெரியவர்கள் சொன்னவைகளில் குற்றம் கண்டு பிடிக்கிறாயே. நீ யார்? என்று ஒருவன் கேட்கலாம். இந்தக்குற்றங்களை நானாகச் சொல்லவில்லை. வேறொரு பெரியவர் புத்தகத்தில் எழுதியதையே இங்கே எழுதுகிறேன். ஒரு மதத்தில் குற்றமிருப்பதாக இன்னொரு மதக்காரர் எழுதினால், உண்மையைக்கண்டுபிடிக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள், அதை நன்றாய் கவனிக்கவேணும். தூஷித்ததாக நினைக்கக்கூடாது. நம்முடையதென்று ஒருமதமும் கிடையாது.

கிறது " என்று இன்னொரு வாக்கியமிருக்கிறதே. அதை நீங்கள் மறந்தீர்களா—என்று. அவர் சொல்லுகிறார்—நாங்கள் சொல்கிற வாக்கியத்தாலே உன்னுடைய வாக்கியம் ரத்தாகி விட்டது. வேதம் பிரும்மத்துக்கும் உலகத்துக்கும் பேதம் கிடையாதென்று சொல்ல வந்தது. பேதம் என்பதைக் காட்டித் தானே, அதை இல்லை யென்று சொல்லவேணும். உன் வாக்கியம் பிரும்மம் வேறு, உலகம் வேறு என்று சொல்லுகிறது. என் வாக்கியம் அந்த பேதம் இல்லை என்று சொல்லுகிறது. ஆகையாலே உன் வாக்கியம் ரத்தாகிபபோய் விட்டது—என்று. இது பிசகு—பேதம் என்பது வேறு பிரமாணத்தாலே ஏற்பட்டிருந்தால், அதை எடுத்துச் சொல்லி, அந்த பேதமில்லை யென்று வேதம் சொல்லலாம். வேறு பிரமாணத்தாலே தைவம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. அது வேறு, உலகம் வேறு என்று தெரிய வில்லையே. வேதம் தானே தைவமென்று ஒன்றிருக்கிறது. அது வேறு, உலகம் வேறு என்று சொல்லுகிறது. இப்படித் தெரியாத ஸங்கதியைச் சொல்லித் தெரியப்படுத்தி, அந்த ஸங்கதியை பொய்யென்று சொன்னால், வேதமானது பைத்தியம் பிடித்தவன் பேச்சுப்போலாகுமே. ஆகையால் என் வாக்கியம் ரத்தாகி விடவில்லை. என் வாக்கியத்திற்கும் உங்கள் வாக்கியத்திற்கும் பொருத்தமாக அர்த்தம் சொல்ல வேண்டியது.

22. இது நிற்க. ஒரே தத்வமிருந்தால், பல விதமான பேதங்களுடைய உலகம் எப்படித் தோன்றுகிறது? இதற்கு நீங்கள் காரணம் சொல்லவேண்டும். அவர் சொல்லுகிறார்—பிரும்மத்தை அவித்யை சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அது தன்னை அறியவில்லை. இருட்டிலிருப்பவன் தன்னைக் கண்ணால் பார்க்காததுபோல். அதனால் தன்னைக் காட்டிலும் வேறான உலகமிருப்பதாக மயங்குகிறது. உண்மை தெரிந்தால் உலகம் போய்விடும்—என்று. இதுவும் பிசகு. பிரும்மத்திற்கு எல்லாம் தெரியும் என்றும், இந்த அறிவுஇயற்கையாகவே இருக்கிறதென்றும் வேதம் சொல்லுகிறதே. ஆகையாலே அது தன்னை எப்போதும் உள்ளபடி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதே. அதற்கு அவித்யை எப்படி வரும். அவித்யை என்றால் அறிவில்லாமை தானே.

அவர் பதில் சொல்லுகிறார்—பிரும்மத்துக்கு அறிவு என்பது கிடையாது, ஏனென்றால், வேதமே அது நிர்குணம் என்று சொல்லுகிறது. நிர்குணம் என்றால், ஒரு குணமுமில்லாதது என்று பொருள்—என்று. இதுவும் பிசகு—சில வாக்கியங்களில் பிரும்மத்துக்கு அநேக நல்ல குணங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றன—அறிவு, வலிமை (பலம்), எல்லாரையும் அடக்கி ஆளுவது, நினைத்த வேலை முடிக்கும் தன்மை இவை முதலியவைகள். இதனால் குணமில்லை என்கிற சொல்லுக்கு கெட்ட குணமில்லை என்றுதான் பொருள். ஆகையால் என் கேள்விக்குப் பதில் வரவில்லை.

23. மேலும், பிரும்மம் ஸ்வயம் பிரகாசம் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். அதாவது—வேறொன்றின் உதவியில்லாமல் தானே தோன்றுகிறது—என்று. தானே தோன்றுகிற வஸ்துவுக்குத் தன்னை அறியாமை எப்படி? ஒருவன் முத்துச்சிப்பியைப் பார்க்கிறான். அதன் உருப்படி மாத்திரம் தெரிகிறது. சிப்பி என்பது தோன்றவில்லை. பளபளப்பாயிருப்பதைக் கொண்டு அதை வெள்ளியென்று எண்ணுகிறான். அப்படியே பிரும்மத்துக்குக்குணமிருந்தால், அதன் ஸ்வரூபம் மாத்திரம் தெரிகிறது. அதன் குணத்தை அவித்யை மறைக்கிறது என்று சொல்லலாம். நீங்களோ பிரும்மத்துக்குக் குணமில்லையென்று சொல்லுகிறீர்கள். அது தோன்றினால், தோன்றாத பாகமில்லை.

24. மேலும், அவித்யை யென்பது அறிவினாலே போகும் என்று சொல்லுகிறீர்கள். நீங்கள் சொல்லுகிற பிரும்மம் அறிவு தானே. அதினால் அவித்யை ஏன் போகவில்லை? அவர் பதில் சொல்லுகிறார்—பிரும்மம் என்கிற அறிவு ஸ்வரூபமான அறிவு. அவித்யையைப்போக்கும் அறிவு "பிரும்மம் ஸ்வயம் பிரகாசம்" என்கிற வாக்கியத்தால் வரும் அறிவு. பதில்—ஸ்வரூபமான அறிவினால் எந்த ஸங்கதி தெரிகிறதோ, அதைக்காட்டிலும் என்ன அதிக ஸங்கதி வாக்கியத்தால் தெரிகிறது. ஒன்றும் அதிகமாய் தோன்றவில்லையே. ஆகையாலே ஸ்வரூபமான அறிவினாலே அவித்யை போகாவிட்டால், வாக்கியத்தினால் வரும் அறிவினாலும் போகாது. இது தவிர, பிரும்மம் ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருப்பதாலே, ஒரு அறிவுக்கும் விஷயமன்று. அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்

பது ஸ்வயம் பிரகாசமாகாது என்று உங்களுடைய மதம். வாக்யத்தினுல் வரும் அறிவுக்கு பிரும்மம் விஷயம் என்று சொல்வது உங்கள் மதத்துக்கு விரோதம்.

25. அவித்யையானது பிரும்மத்தைத் தன்னை அறியாதபடி செய்கிறதென்று சொல்லுகிறீர்கள். பிரும்மம் பிரகாசமுள்ளது என்று சொன்னுல், அவித்யையினுல் ப்ரகாசம் போனுலும், பிரும்மம் இருக்கும். பிரும்மமே பிரகாசமானுல் அவித்யையினுல் பிரகாசம் போகும்போது பிரும்மமே போய்விடுமே. அவித்யைப் பிரகாசத்தைப்போக்குவது என்பது என்ன? பிரகாசத்தை உண்டாகாதபடி பண்ணுகிறதா? அல்லது பிரகாசத்தை அழிப்பதா? பிரும்மமான பிரகாசம் உண்டானதன்று என்று சொல்லுகிறபடியால், அவித்யை அதை அழித்தது என்று தான் சொல்லவேணும். அப்போது பிரும்மம் அழிந்ததென்று முடியும்.

26. அவித்யை என்று சொல்லுகிறீர்களே. அது உண்மையா? அல்லது பொய்யா? உண்மையானுல் பிரும்மம் உண்மையாயிருக்கிற வஸ்து. அவித்யையும் உண்மையாயிருக்கிற வஸ்து. அப்போது இரண்டு உண்மையான வஸ்துக்கள் ஏற்படும். உண்மையான வஸ்து ஒன்றுதானென்று உங்களுடைய மதம். அது பொய்யாயிருந்தால், பொய்யான உலகம்உண்டாவதற்காகத்தானே அவித்யையை ஏற்படுத்தினீர்கள். பொய்யான அவித்யை உண்டாவதற்கு இன்னொரு அவித்யை வேணுமே. அதுவும் பொய்யாயிருந்தால், அதுக்கு ஒரு அவித்யை வேண்டுமே. இதற்கு எங்கு முடிவு? ஒருவன் முத்துச்சிப்பியை வெள்ளி யென்று எண்ணினுன். பிறகு கிட்டப்போய் பார்த்தான். சிப்பி என்று தெரிந்து கொண்டான். ஆகையால் அறிவுள்ளவனுக்கன்றோ தப்பு எண்ணம் உண்டாவதும் அது போவதும். அறிவில்லாதபிரும்மத்துக்கு தப்பு எண்ணமுண்டாவதும் அது போவதும் எப்படி? இந்த ஸங்கதிகளை யாரும் நன்ருய் கவனிக்க வேண்டும்.

இங்கே சொன்ன குற்றங்களுக்கு ஸமாதானமாக அத்வைதிகள் சொல்லுகிறுர்கள்—நாங்களும் மூன்று தத்வங்களையும் உன்னைப்போல் வியவஹார தசையில் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேம்—என்று. இதற்குப் பதில்—வியவஹார தசை என்றுல் என்ன? வியவஹார

ரம் என்றால் பேச்சு. வார்த்தைக்குச் சொன்னேனே யொழிய உண்மையில் இல்லையென்று சொன்னதாக ஆயிற்று. அதனால் என்ன லாபம்? ஒருவனுக்குப் பதினாயிரம் ரூபாய் கொடுப்பதாகச் சொல்லி, அவன் ஸந்தோஷப்பட்டு, கொடு என்று கேட்கும் ஸமயத்தில், வேடிக்கைக்குச் சொன்னேன் என்று சொன்னால், அவனுக்கு எவ்வளவு ஸங்கடத்தை யுண்டு பண்ணும். அதுபோலிருக்கிறது.

27. இரண்டாவது அத்வைதி சொல்லுகிறார்—பிரும்மத்துக்கு அவித்யையிருக்கிறது என்று சொல்வது பெரிய குற்றம். அவித்யை ஜீவனுக்குத்தானிருக்கிறது. எப்படி என்றால், கண்ணாடி, ஜலம், மெருகு போட்ட வெள்ளி இவைகளில் முகத்தின் பிரதிபிம்பங்கள் தோன்றுகின்றன. முகம் ஒன்றாயும் அழுக்கில்லாமலுமிருந்தாலும், அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி பிரதிபிம்பங்கள் சின்னதாயும், பெரிதாயும், அழுக்குள்ளதாயும், அழுக்கில்லாததாயும் பல விதமாய் தோன்றுகின்றன. அதுபோல பிரும்மம் ஒன்றாயும் துக்கம் முதலான குற்றமில்லாமலிருந்தாலும், அனேக அவித்யைகளினாலே ஒரே பிரும்மம் அனேகமாகத் தோன்றுகிறது. அப்படித் தோன்றியவைகள் ஜீவன்கள். அவித்யைகளுக்குத தகுந்தபடி, ஒன்று ஸுகமுள்ளதாகவும், ஒன்று துக்கமுள்ளதாகவும் காணப்படுகின்றன. பிரும்மமோ, ஒரேமாதிரியாக ஸுகமும் துக்கமுமில்லாமலிருக்கிறது—என்று அவரை நாம் கேட்போம்—யாரிடத்தில் அவித்யை இருக்கிறது? அது பிரும்மத்தினிடமிருக்க இல்லை யென்று நீங்களே சொல்லுகிறீர்கள். அது ஜீவனிடத்திலுமிருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், அவித்யையால் ஜீவன், ஜீவனால் அவித்யை என்று, ஒவ்வொன்று மற்றொன்றைப் பொருத்திருக்கிறது. ஒரு பிரும்மசாரிக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறது. கல்யாணமானால் பயித்தியம் போகும். பயித்தியம்போனால் கல்யாணமாகும் என்று சொல்வதுபோல. அவர் பதில் சொல்லுகிறார்—பீஜாங்குரநியாயம் கேட்டதுண்டா ? முளை விதையினால். விதை முளையால். அதாவது—முளைத்து மரமானால் விதையுண்டாகும். அது போல அவித்யையால் ஜீவன், ஜீவனால் அவித்யை—என்று. இதுவும் பிசகு—பீஜ—அங்குரநியாயம் (விதை—முளை) உங்களுக்கு ஒட்

டாது. ஒரு மரத்தின் விதையிலிருந்து ஒருமுளை யுண்டாகிறது அது மரமாகி அதிலிருந்து வேறு விதை உண்டாகிறது. அதிலி ருந்து இன்னொரு முளை உண்டாகிறது. இங்கே எந்த அவித்யை யினால் எந்த ஜீவனுண்டாகிறதோ, அந்த ஜீவனிடத்தில் அந்த அவித்யையிருக்கிறது என்று நீங்கள் சொல்ல வேணும். அது ஒட்டாது. அவர் சொல்லுகிறார்—அவித்யையும் ஜீவனும் பீஜாங்குரநியாயம் போலவே ஒன்றின்பின் ஒன்று வருகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு ஜீவனிடமிருந்து ஒரு அவித்யை வருகிறது. அதிலிருந்து வேறுஜீவன், அதிலிருந்து வேறு அவித் யை—என்று. இதுவும் பிசகு—ஒரு ஜீவத்தன்மைபோய் வேறொரு ஜீவனுண்டாகிறான் என்று சொன்னால், ஜீவன்களுக்கு அழிவு ஏற் படும். ஜீவனை நித்தியமென்று சொல்லுகிற வேதத்திற்கு விரோ தம். உம்முடைய மதத்துக்கும் விரோதம். மோக்ஷம் வரையில் ஜீவன் நிலையாயிருக்கிறான் என்று சொல்லுகிறீர்களே.

28. மூன்றாவது அத்வைதி பாஸ்கரன் சொல்வதாவது— ஒரே தத்வமிருக்கிறதென்று சொல்வது பிசகு. உண்மையில் அ னேக அந்தக்கரணங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் பிரும்மமும் ஜீவன்களுமொன்று. அதாவது—பிரும்மமிருக்கிறது. ஜீவன்க ளில்லை. பிரும்மத்தினிடத்தில் அந்தக்கரணங்கள் சேருவதால், அவைகள் ஜீவன்களாகின்றன அந்தக்கரணங்கள் சேராத இடம் பிரும்மமாயிருக்கிறது. உதாரணம்—ஒரே ஆகாசம் எங்கும் நிறை ந்திருக்கிறது. அப்படியிருந்தபோதிலும், அந்த உள், இந்த உள், வாசல் என்று சொல்லுகிறோம். சுவர்களால் தடுக்கப்பட்ட ஆகா சத்து (இடவெளி)க்கு உள்ளு என்று பெயர். சுவர்கள் வேறாயிருப் பதால், உள்ளுக்கள் வேறு. சுவர்களால் தடுக்கப்படாத இட வெளியை பெரிய ஆகாசம் என்று சொல்லுகிறது. அதுபோல ஒரு அந்தக்கரணத்தோடு சேர்ந்த பிரும்மம் வேறு. இன்னொரு அந்தக்கரணத்துடன் சேர்ந்த பிரும்மம் வேறு. ஒரு அந்தக்கர ணத்துடனும் சேராத பிரும்மம் வேறு. இதைக் கொண்டு தான், வேதம் "பிரும்மம் வேறு, ஜீவன்கள் வேறு, அவர்களுக்குள்ளும் ஒவ்வொருவர் வெவ்வேறு என்று" சொல்லுகிறது. ஜீவத்தன்மை வந்த பிற்பாடு ஜீவனை பிரும்மம் சுர்மம் செய்கிறது. மறுபடியும்

அந்தக்கரணத்துடன் சேர்ந்து ஜீவத்தன்மையை யடைந்து கர்மம் செய்கிறது ஜீவத்தன்மையும் காமமும் ஆறுபோல ஒன்றின்பின் ஒன்றாக பெருகிக் கொண்டு வருகிறது இதைக்கொண்டுதான் வேதம் "ஜீவன்களும் அவர்கள் காமங்களும் எப்போதுமிருக்கின்றன" என்று சொல்லுகிறது அந்தக்கரணம் அணுவாயிருப்பதாலே அதனுடன் சேர்ந்த பிரும்மமாகிற ஜீவஸ்வரூபமும் அணுவாயிருக்கிறது அந்தக்கரணத்துடன் சேர்க்கைபோனால், அந்த ஜீவத்தன்மை போய்விடுகிறது அதாவது மோக்ஷம் வருகிறது—என்று இந்த மதமும் ஸரியன்று—(1) ஜீவத்தன்மை பிரும்மத்துக்குத்தானே வருகிறது அது வரும்போது அதனுலுண்டாகும் அறிவின் குறைவும் துக்கங்களும் பிரும்மத்துக்குத்தான் வருகிறது. துக்கங்களைப் பொய் என்று சொல்லக்கூடாது அந்தக்கரணங்கள் உண்மையிலிருக்கின்றன அவைகளுடன் சேர்க்கைகளுமுண்மை அவைகளால் வருகிற அறிவுக்குறைவும் துக்கங்களும் உண்மை இவைகள் எல்லாம் பிரும்மத்துக்குத்தான் வருகிறது அப்போது பிரும்மத்துக்கு பூர்ணமான அறிவு இருக்கிறது என்றும், ஒருவித துக்கம் முதலான குற்றமில்லை என்றும் வேதம் சொல்வதோடு விரோதிக்கும் (2) மேலும், ஒரே பிரும்மத்தோடு அனேக அந்தக்கரணங்கள் சேருவதால், எல்லா ஜீவத்தன்மைகளும் ஒரே பிரும்மத்துக்குத்தானே வருகின்றன அப்போது ஒவ்வொரு ஜீவனும் எல்லா ஜீவன்களையும் 'நான்' என்று ஏன் அறியவில்லை ஒரே பிரும்மம்தானே எல்லா ஜீவன்களும் அவர் சொல்லுகிறார்—பிரும்மத்துக்கு அனேக இடங்களிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு இடத்தை ஒவ்வொரு அந்தக்கரணம் தொடுகிறது. அந்தந்த அந்தக்கரணங்களுக்கு அதது தொட்ட இடம்தான் தெரியும் மற்றது தெரியாது ஆகையால் ஒரு ஜீவன் மற்ற ஜீவனை அறியவேண்டியதில்லை—என்று இப்படி பிரும்மத்தினிடம் வெவ்வேறு இடங்களை ஒப்புக்கொண்டால், பிரும்மத்துக்கு அவயவங்கள் இல்லையென்று சொல்லுகிற வேதவாக்கியத்துடன் விரோதிக்கும் (3) பிரும்மத்துக்கு அவயவங்கள் இல்லாவிட்டால், அந்தக்கரணங்கள் பிரும்மத்துடன் சேருவதானால், முழுவதும் சேரவேணும், சேராத இடமேயில்லை, சேராத இடம் பிரும்மம் என்று

சொல்லுகிறீர்கள். சேராத இடமான பிரும்மம் ஏது. எல்லா அந்தக்கரணங்களும் ஒரே வஸ்துவைத்தொடுவதால், ஒரே ஜீவன் தான் இருக்கவேண்டியது. (4) மேலும், அந்தக்கரணத்துடன் சேர்க்கை போனால், ஜீவத் தன்மை போய் விடுகிறது. அதாவது மோக்ஷம் வருகிறது. தைவம் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால், அந்தக்கரணங்கள் அதை எங்கேயாவது தொட்டுக் கொண்டே இருக்கவேணும். தொட்டவிடம் ஜீவன். அப்போது பந்தம் (கட்டு) வருகிறது. அந்தக்கரணம் அதை விட்டால், மோக்ஷம் வருகிறது ஆகையால் பந்தமும் மோக்ஷமும் அடிக்கடி வந்து கொண்டே இருக்கவேணும்.

29. கடைசி அத்வைதி யாதவப் பிரகாசன். அவர் சொல்லுகிறார்—ஜீவன்களைப் பொய் என்று சொல்வது பிசகு. தைவமும், ஜீவன்களும், பிரகிருதியும் எல்லாம் உண்மையில் இருக்கின்றன. இவைகள் ஒன்றுக் கொன்று வேறு தான். ஆனால் இவைகள் எல்லாம் ஸத் என்கிற ஒரே வஸ்துவிலிருந்து உண்டானவைகள். உதாரணம்—ஸமுத்திரத்தில் காற்றில்லாமல் போனால் ஜலம் அசங்காமல் இருக்கிறது. இதைப்போல ஸத் என்பது. காற்று அடித்தால், அதே ஜலமானது அலைகளாகவும், நுரையாகவும், கொப்பளாங்களாகவும் ஆகிறது. இவைகள் போல் தைவமும், ஜீவன்களும், பிரகிருதியும். ஆகையால் வேதவாக்கியங்களுக்கு ஒன்றுக்கு ஒன்று விரோதமில்லை—என்று. இந்த மதமும் வேதத்துக்கு விரோதமானது. வேதம்—தைவமும் ஜீவன்களும் உண்டாகிறதில்லை என்று சொல்லுகிறது. மேலும், வெவ்வேறாக இருக்கிற இந்த மூன்று தத்வங்களும் பிரளயகாலத்தில் ஸத்தாக ஆய்விடுமாகையாலே, மோக்ஷம் என்பது தானே வந்து விடும். ஜீவன் அதற்காகப் பாடுபட வேண்டியதில்லை. ஆகையால் ஜீவன் தைவத்தைத் தியானம் பண்ணவேண்டும் என்கிற வேதவாக்கியங்களுக்குப் பிரயோஜனமில்லாமல் போய் விடும்.

30. நாலு அத்வைதிகளும் சேர்ந்து கேட்கிறார்கள்—எங்களுடைய மதத்தைத் தூஷித்தாயே. நான் சொன்ன வேதவாக்கியத்துக்கும் நீசொன்ன வேதவாக்கியத்துக்கும் பொருத்தமாக நீதான் அர்த்தம் சொல்—என்று. பதில் சொல்லுகிறேன், உண்மையில்லாத

வழும், ஜீவன்களும் வெவ்வேறுதான். இந்த ஸங்கதியைப் பேதச் சுருதிகள் சொல்லுகின்றன. தைவமானது ஜீவன்களையும், பிரகிரு தியையும்விட்டுப்பிரியாமையாலே,வேதம்தைவத்தையும்,மற்றவை களையும்ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. உதாரணம்—ஒருவனை எந்த ஊர் என்றுகேட்டால், நான் ஸ்ரீரங்கம் என்று சொல்லுகிறான். அவன் ஸ்ரீரங்கமோ. அவன் ஸ்ரீரங்கத்திலிருப்பதாலே தன்னை ஸ்ரீரங் கமாகச் சொல்லுகிறான். ஸ்ரீரங்கம் என்பதற்கு ஸ்ரீரங்கத்திலி ருப்பவன் என்றுதான் பொருள். ஒருவனைப் பார்த்து இவன் கறுப்பு என்றால், இவன் என்பது ஜீவன். கறுப்பாயிருப்பது உடம்பு. இரண்டும் வேறு. ஆனபோதிலும் ஜீவன் உடம்பில் இருப்பதால், அவனையும் உடம்பையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. இது உலகவழக்கம். அப்படியே வேதமும் தைவம் எல்லாவஸ்துக் களிலுமிருப்பதாலே, அதையும் அந்த வஸ்துக்களையும் ஒன்றாகச சொல்லுகிறது. ஆகையால்“இதெல்லாம் பிரும்மம்” என்கிற வாக் கியத்திற்கு இவைகள் எல்லாவற்றிலும் தைவமிருக்கிறது என்று பொருள். மனிதன் என்கிற சொல்லிற்கு மனித உடம்பிலிருக் கிற ஜீவன் என்று பொருள். அது போல எல்லாச் சொற்களும் எல்லா வஸ்துக்களிலுமிருக்கிற தைவத்தையே சொல்லுகின்றன. அதுதான் அவைகளுக்கு முக்கியமான பொருள்.

31. இப்படி மூன்று தத்வங்கள் வெவ்வேறாயிருப்பதை ஸ்ரீ கீதையும் சொல்லுகிறது. ஏழாவது அத்தியாயத்தில் பகவான் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அர்ஜுனனுக்கு உபதேசம் பண்ணு ம்போது, இந்த உலகத்திலிருக்கிற வஸ்துக்களை உண்டு பண்ணி ன பிரகிருதியும், அந்த வஸ்துக்களைத் தூக்குகிற ஜீவன்களும் தன்னுடைய ஸொத்து என்று சொல்லுகிறார். பிரகிருதியினாலு ண்டான வஸ்துக்களை ஜீவன்கள் தூக்குகிறார்களென்று சொன்ன தால், பிரகிருதி வேறு, ஜீவன்கள் வேறு என்றும், அவைகள் பக வானுக்கு ஸொத்து என்பதால், அவைகள் வேறு, பகவான் வேறு என்றும் ஏற்படுகிறது.

ஜீவன்களைக் காட்டிலும் வேறாக தைவமென்று ஒன்றிருந்தா ல்தான், அவர்களுக்குஸுகமுண்டாகும். தைவம்—தான் சொன்ன படி நடக்கிறவனுக்கு இன்பமான பலனைக் கொடுக்கும். சொன்ன

படி செய்யாதவனை தொந்தரவுகளைக்காட்டி, நல்ல வழிக்குத் திருப்பிக் கொண்டு வரும். உலகத்திலும் இப்படியே பார்க்கிறோம். ஒரு தேசத்துக்கு ராஜா இல்லாவிட்டால், அதிலிருக்கும் ஜனங்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் ஸுகம் கிடைக்காது. ராஜா இருந்தால், அவன் சட்டப்படி நடக்கிறவனுக்கு வேண்டியதைக் கொடுப்பன். சட்டபபடி நடக்காதவனைத் தண்டித்து நல்லவழியில் திருப்புவன். தைவம் எந்த ஸங்கதியை எப்படிச செய்கிறதோ, அது உண்மையென்று காட்டுவதற்காகவே, அதே மாதிரி ஸங்கதிகளை இந்த உலகத்திலும் நடத்தி வைக்கிறது. 1.

32. இந்த ஸங்கதியை இவ்வளவு விஸ்தாரமாய் சொல்லுவதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், ஜனங்களுக்கு இருக்கும் இரண்டு தப்பு எண்ணங்கள் மனதில் நன்றாய் பட்டு, அவைகளைப் போக்குவதற்காக இவ்வளவு பாடு பட்டது. அநதத்தப்பு எண்ணங்களாவன—(1) உடம்புதான் ஜீவன். அதைக் காட்டிலும் வேறன்று. (2)உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாக ஜீவன் என்று ஒரு வஸ்து இருந்தாலும், அது ஒருவருக்கும் உட்பட்டதன்று. அது தனக்காகவே இருக்கிறது. அதற்கு யஜமானனும் தைவமென்று ஒன்று கிடையாது-என்று.அந்த இரண்டு தப்புஎண்ணங்களும் போகாவிட்டால், ஒருவனுக்கு நிலையான, துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகம் கிடைக்காது. அதற்காகத்தான் வேதமும் அதின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிற ஸ்ரீகீதையும் இந்த ஸங்கதியை அடிக்கடி சொல்லுகிறது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மதத்தில்

---

1. இபபடி எந்தவிததததாலும் உயர்நத ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மதத்தை விட்டு விட்டு, எந்த விதத்திலும் இளப்பமான மதங்களில் ஜனஙகளுக்கு அபிமானமுண்டாவதேன்? அவர்கள் குணங்களையும் தோஷஙகளையும் பார்த்துச் செய்கிறார்களா? மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லுவானேன்? அடியேன் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான கிரந்தஙகளை ஸேவித்த பிறகு, வேறு மதத்தில் அபிமானமுள்ளவனாய் கொஞ்சகாலமிருந்து திரிந்தேன். எனது ஆசாரியன்—ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்—மிகுந்த கவலைப் பட்டு, அடியேனைத் திருப்பினார். அடியேன் பெரிய ஆண்டவன் திருவடிகளை அடைந்தவர்கள் வயிற்றில பிறந்தது என்கிற புண்ணியத்தால் திரும்பினேன். என்னைப் போல இருக்கும் மற்றவர்களை எந்த ஆசாரியர்கள் கவலைப் பட்டுத் திருப்புவார்களோ?

இது ஸார்மின் அர்த்தம். இது நம்முடைய மனதில் நன்றாகப்
பதிந்தால், ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்பட்டு உழன்று கொண்டிருக்க
மாட்டோம்.

33. ஜீவன்களுக்கு அறிவு என்கிற குணமிருப்பதால், ஸு
கத்தையே தேடுகிறார்கள். இந்த உலகத்தில் துக்கம் கலப்பில்லா
த நிலையான ஸுகம் கிடையாது. ஒருவன் பிள்ளைக் குழந்தை
யில்லையென்று வெகு தபஸ்ஸு பண்ணுகிறான். அவன் போ
காத கோவிலில்லை. கடைசியில் ஒரு குழந்தை பிறக்கிறது. அவ
னுக்கு அளவில்லாத ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. கொஞ்ச நாளில்
குழந்தைக்கு மாந்தம் வந்து, கையையும் காலையும் இழுக்கிறது. அ
வன் அங்குமிங்கும் ஓடி மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறான்.
குழந்தைக்கு என்ன வந்துவிடுமோ என்று நடுங்குகிறான். குழந்
தைஇறந்து போய்விடுகிறது. அவனுக்குமூர்ச்சைபோய்,நல்லசோ
றில்லாமல், தூக்கமில்லாமல் வெகுநாள் அவன் கஷ்டப்படுகிறான்.
இவன் கொஞ்ச ஸுகத்தை வெகு கஷ்டப்பட்டு அடைகிறான்.
அளவில்லாத கவலையோடும் பயத்தோடும் அது கலந்திருக்கிறது.
அந்த ஸுகமும் அவனிருக்கும் காலத்திலேயே போய் விடுகிறது.
இன்னொருவன் கப்பல் யாத்திரைசெய்து பணம் சம்பாதிக்கிறான்.
அவனுக்குப் பணத்தைப் பார்ப்பதே ஸுகமாயிருக்கிறது. ஆனால்
அந்தப் பணத்தாலே அநேகம் பேர்கள் விரோதிகள் ஆகிறார்
கள். பெற்ற தாயார் மற்றப் பிள்ளைகளுக்குப் பணத்தைப் பங்கி
ட்டுக் கொடுக்க வில்லையே யென்று வைகிறாள். பெண்ணும் மாப்
பிள்ளையும் சீர் செய்ய வில்லையே என்று கோபித்துக் கொள்ளு
கிறார்கள். பந்துக்கள் தங்களுக்குப் பணம் கொடுக்கவில்லையே
என்று ஹிம்ஸிக்கிறார்கள். திருடர்கள் எப்போது அமாவாஸை
வரப்போகிறது. தீவட்டிக் கொள்ளை அடிக்கலாம் என்று காத்
துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பணக்காரனுடைய ஸுகம்
என்ன ஸுகம். இதுபோலவே மற்ற ஸுகங்களுமிருக்கின்றன.
ஜனங்கள் ஸுகத்தை மாத்திரம் பார்க்கிறார்களேயல்லாமல், அநு
பவிக்கும் துக்கத்தை நினைக்கிறதேயில்லை. ஒருஸ்திரீ பிரஸவிக்கும்
போது கஷ்டப் படுகையில், இனிமேல் புருஷனை என்னைத் தொ
டவொட்டேன் என்று சொல்லுகிறாள். நாலு மாதத்துக்கெல்

லிரம் கர்ப்பம் வந்து விடுகிறது. ஸ்வர்க்கம் என்கிற இடத்தில் துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். அதையும் அநுபவிக்கும்போது இது முடிந்து போய்விடுமே என்கிற பயம் அத்துடன் கலந்திருக்கிறது.

34. ஆதலால் அறிவுள்ளவன் நிலையான—துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகத்தைத் தேடவேண்டியது. அது எங்கே கிடைக்கும் என்றால், பகவான் ஸ்ரீ கீதையில் 9-வது அத்தியாயத்தில் கடைசியில் சொல்லுகிறார்—“நிலையில்லாமலும், ஸுகமில்லாமலுமிருக்கிற இந்த லோகத்தை அடைந்திருக்கிற நீ என்னைத் தியானம் பண்ணு” “என்னை இடைவிடாமல் பிரீதியுடனே நினை, என்னை மிகவுமுயர்ந்த பிரயோஜநமாக நினைத்து, இப்படி என்னைத்தியானம் பண்ணினால், என்னிடம் வரலாம்,” (சுலோகம் 33–34) என்று. இந்த உலகத்தில் துக்கம் கலந்த ஸுகம்தான் இருக்கிறதென்றும், அது நிலையில்லையென்றும் கீழே சொன்னது பகவான் வார்த்தையால் உறுதிப்படுகிறது. இந்த லோகத்திலிருக்கிறவனைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்வேன் என்று சொல்வதால், அவர் இருக்குமிடம் நிலையானதாயும், மிகுந்தஸுகமுள்ளதாயும் இருக்க வேண்டியது. இப்படியில்லாவிட்டால், அவரைத்தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு அங்கு போவதனால் என்ன பிரயோஜனம் கிடைக்கும். இவ்விதமான இடம் எங்கே இருக்கிறதென்றால், வைகுண்டமென்கிற லோகத்தில் வைகுண்டமென்கிற பட்டணத்தில் இருக்கிறது. பகவானே அளவில்லாத ஸுகம் என்று பல காரணங்களாலே முதலாவது அத்தியாயம் அவதாரிகையில் சொல்லப்போகிறது. அதைப்பார்க்க. ஆகையால் நமக்கு எல்லாவற்றுக்கும் மேலான பிரயோஜநமானது வைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவானிடம் போவது. இதற்கு வழி பகவானை வேறு நினைவு கலப்பில்லாமல் பிரீதியுடனே தியானம் பண்ணுவது. இதற்குப் பக்தி யோகம் என்று பெயர்.

35. மிகுந்தபாக்கியம் பண்ணினவர்களால் இப்படித்தியானம் செய்ய முடியும். பெரும்பாலும் ஜனங்களுக்குப்பகவான் இருக்கிறார் என்று தெரிந்த போதிலும், அவரிடத்தில் பிரீதியில்லை. அவரை இடைவிடாமல் நினைக்கவும் முடியாது. நம்முடைய மனது விஷ

யங்களில் படித்து அவைகளையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. பகவானிடத்தில் பக்தியில்லை என்றால், அநேகம் பேர்கள் சண்டைக்கு வருவார்கள். நான் கோவிலுக்குப் போகவில்லையா ? பெருமாளுக்குக் கைங்கரியங்கள் செய்யவில்லையா? எப்படி எனக்குப் பக்தியில்லை என்று சொல்லலாம் என்று கேட்பார்கள். அவர்களை யோஜித்துப் பார்க்கவேண்டியது. கோவிலில் பெருமாளை ஸந்தோஷமாய் ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பெண்டாட்டிக்குத் தேள் கொட்டிற்று என்று யாராவது சொன்னால், உடனே வீட்டுக்கு ஓடிவர மாட்டார்களா? இதனால் பெருமாளைக்காட்டிலும் பெண்டாட்டியிடம் அதிகப் பிடிமானம் இருக்கிறதென்று ஏற்படவில்லையா? இது அடியேனுடைய அநுபவத்தைக்கொண்டு எழுதினேன். பக்தியில்லை என்கிற எண்ணமேயில்லையே. பக்தி எப்படி வரும் ? ஆகையால் பகவானிடத்தில் ஆசையுண்டாவதற்கும், அவரை வேறு நினைவில்லாமல் தியானம் பண்ணுவதற்கும் இடைஞ்சல்கள் போவதற்காக, ஒருவன் தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கவேணும். அதற்காக முயற்சி செய்யும்போதே விஷயங்களில் அலுப்பு வந்து விடும். ஆத்மாவைப்பார்த்த பிறகு, அவைகளிலிருக்கிற சபலமும் போய்விடும். அப்போது பக்தியோகத்தை நன்றாகச் செய்யலாம்.

36. ஸ்ரீ கீதையில் 18 அத்தியாயங்கள் இருக்கின்றன. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கும் வழி விரிவாய் சொல்லப்படுகிறது. ஏழாவதுஅத்தியாயம் முதல் ஆறு அத்தியாயங்களால் பக்தி யோகமும், அதற்கு வேண்டிய பகவானைப்பற்றிய அறிவும் சொல்லப்படுகின்றன. கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களால் கீழ்ச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்ட சில ஸங்கதிகள் வெகு விரிவாய் சொல்லப்படுகின்றன.

37. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் முதல் அத்தியாயமும், இரண்டாவதுஅத்தியாயத்தில் முதல்பதினொன்று சுலோகங்களும் ஸ்ரீ கீதை யாரால், யாருக்கு, எந்த விடத்தில், எந்தக் காலத்தில், என்னப் பிரயோஜநத்திற்காகச் சொல்லப்பட்டது—என்பதைச் சொல்லுகின்றன. அவதாரிகையைப் பார்க்க. 12-வது சுலோகம் முதல் 30-வது சுலோகம் வரையில் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பகவான்

உபதேசிக்கிறார். ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை. உடம்புக்கு அழி வதே ஸ்வபாவம். ஆகையாலே உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்பதைப் பல யுக்திகளைக் கொண்டு மிகவும் தெளிவாய் உபதேசிக்கிறார். ஜீவன் பகவானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும், அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியவன் என்றும், அதற்காகத் தான் அவன் இருக்கிறானென்றும் அந்த இடத்தில் சொல்லாமல் போனபோதிலும், அவைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது. இப்படி ஆத்மாவை அறிந்த பிறகு, இந்த அறிவுடன் சாஸ்திரங் களில் சொன்ன கர்மங்களை ஒருவன் செய்ய வேண்டும் என்று அந்த அத்தியாயம் 47-வது சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார். கர்மங் களை இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்ய வேண்டியது. (1) இந்தக் கர்மத்தைப் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காகச் செய்கிறேன் என்று ஒரு நினைவு. அது எப்படி உண்டாகிறதென்றால், நான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு. அதுவும் அதைச் சேர்ந்தவைகளும் என்னதன்று. அவைகள் எனக்கு வேண்டியதில்லை. அவைகளு க்காக நான் பாடுபட வேண்டியதில்லை. ஆகையால் அந்தக்கர்மமே எனக்குப் பிரயோஜநம். அந்தக் கர்மத்தால் வரும் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்கள் எனக்கு வேண்டியதில்லை என்கிற நினைவால் வருகிறது. இது இந்த அத்தியாயம் 71-வது சுலோகத்தில் சொல் லப்போகிறார். (2) இந்தக் கர்மத்தை நான் செய்யவில்லை—என்று. நீர் செய்யும்போது செய்யவில்லை யென்பது எப்படி என்றால், ஞானஸ்வரூபனாயிருக்கிற நான் கர்ம ஸம்பந்தம் போய் உடம்பை விட்டுப் பிரிந்தால், இந்தமாதிரி வேலையைச் செய்யமாட்டேன். உடம்பின் சேர்க்கையால் இந்தக் கர்மத்தை நான் செய்யும்படி நேர்ந்தது. இந்த வேலையையும் நானாகச் செய்ய வில்லை. தைவம் என்னைக்கொண்டு செய்கிறது. இது இரண்டாவது நினைவு. இப் படி எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்ய வேண்டிய ஒருவன் தனக்குப் பிடித்ததும் தன்னால் செய்யக்கூடியதுமான ஒரு கர்மத்தை மோ க்ஷத்திற்கு உபாயமாக ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில் விடாமல் செய்து கொண்டுவர வேண்டியது. மற்ற கர்மங்களை இதற்கு உத வியாகச் செய்ய வேண்டியது. அந்தக் கர்மத்துக்குக் கர்மயோகம் என்று பெயர். அவைகளினாலே பகவான் ஸந்தோஷமடைந்து, ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற குணத்தைக் குறைத்து, ஸத்வம்

என்கிற குணத்தை மேலிடும்படிசெய்து, கர்மயோகத்தை வளர்க்கிறான். இப்படிக் கர்மயோகம் செய்து கொண்டு வந்தால், தன்னடையாகவே விஷயங்களில் அலுப்பு உண்டாகும். ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்கும். அப்போது கர்மயோகம் செய்கிறவன் ஆத்மாவைத் தியானம் பண்ணி அதைப்பார்க்கிறான். (சு. 52-53)

38. கீழ்பாராவில் சொன்ன ஸங்கதியை ஆறுவது அத்தியாயம் வரையில் பகவான் விரிவாய் சொல்லுகிறார். ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்குமென்று பகவான் சொன்னவுடன், அர்ஜுனன் நிலையான அறிவுள்ளவன் எப்படியிருப்பன் என்று கேட்டான். அதற்கு பகவான் 55-வது சுலோகம் முதல் நாலு சுலோகங்களாலே ஆத்மாவின அறிவு நிலையாயிருக்கிறவர்கள் நாலுபேர்கள் என்று உயர்ந்தபடிமுதல் நாலுபடிகளைச் சொன்னார். இதில் உயர்ந்தபடி வந்தவன் ஞானயோகம் செய்கிறவன். இதைக் கேட்ட அர்ஜுனன் "அந்த உயர்ந்தபடியையே நான் செய்கிறேன், கர்மயோகம் வேண்டாம்" என்று சொல்லாமலிருப்பதற்காக இந்திரியங்களை அடக்காதவனுக்கு இந்த உயர்ந்தபடி வாராதென்று 59-வது சுலோகம் முதல் 10 சுலோகங்களாலே சொல்லுகிறார். இதை அறிந்துகொள்ளாமல், அர்ஜுனன் ஞானயோகத்தை நான் ஏன் செய்யக்கூடாது என்று கேட்க, நீ அதைச்செய்யக்கூடாது. உன்னால் முடியாது. நீகர்மயோகத்தையேசெய்யவேண்டியது-என்று பலகாரணங்களால் மூன்றுவது அத்தியாயத்திலும், நாலாவது அத்தியாயம் முதல்மூன்று சுலோகங்களாலும், 5-வது அத்தியாயம் முதல் ஏழு சுலோகங்களாலும், ஆறுவது அத்தியாயம் முதல் ஆறு சுலோகங்களாலும் ஸ்தாபிக்கிறார். இதை நாலாவது அத்தியாயம் ஐந்தாவது அத்தியாயம் அவதாரிகைகளில் பார்க்கலாம்.

39. கர்மயோகத்தை இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்யவேண்டுமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. அவைகளில் முதல் நினைவுடன் கர்மயோகம் செய்கிறவன் இன்னமாயிருப்பது என்று 4-வது அத்தியாயம் 19-வது சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்களாலே விரிவாய் சொல்லுகிறார். அவனுக்கு ஒரு பலனிலும் ஆசையில்லை. விஷயங்களில் பிடிமானமில்லை. அவைகளில் மனதைப்

போக விடாமல் தடுக்கிருன். அவனுக்கு ஆத்மா ஒன்றிலேதான் ஸந்தோஷமிருக்கிறது. அவனுக்குச் சாப்பாட்டு விஷயத்தில் கவலையில்லை. அது வேணுமே, இது வேணுமே என்று ஆசையு மில்லை. உடம்பு இருப்பதற்காகக் கிடைத்ததைச் சாப்பிடுகிருன், அவன் கர்மங்களைச் செய்தாலும், ஆத்மாவின் அறிவையே பழக்கு கிருன். ஆகையாலே இவனுடைய கர்மத்தில் ஆத்மாவின் அறிவு சேர்ந்திருக்கிறது. கடைசியில் விஷயங்களில் பற்று தன்னடையே அவனை விட்டு விலகுகிறது. இரண்டாவது நினைவு நான் கர்மத்தைச் செய்யவில்லை என்பது. இதை 5-வது அத்தியாயம் 8-வது சுலோகம் முதல் எட்டு சுலோகங்களாலும், 18-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்களாலும் சொல்லுகிருர். எந்த வேலையையும் ஐந்து பேர்கள் சேர்ந்து செய்கிருர்கள்—உடம்பு, இந்திரியங்கள், பிராணன், ஜீவன், பகவான். இப்படியிருக்க, ஒருவனும் தானொருவனே அந்த வேலையைச் செய்கிறேன் என்று எண்ணக்கூடாது. ஜீவனும் உடம்போடும், இந்திரியங்களோடும் பிராணனோடும் சேர்ந்திருப்பதாலே, அவைகளால் ஏவப்பட்டு வேலைகளைச் செய்கிருன். அவைகளும் பகவானுல் ஏவப்பட்டு அவனை ஏவுகின்றன. நான் செய்யவில்லை என்பதற்கு இதுதான் பொருள். இந்த இரண்டு நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச் செய்வதால் ஆத்மாவின் அறிவு பழக்கப்படுகிறது.

40. இப்படி கர்மயோகத்தின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்து, அதின் பிரிவுகளை 4-வது அத்தியாயம்—25-வது சுலோகம் முதல் எட்டு சுலோகங்களாலே சொல்லுகிருர். பதின்மூன்று பிரிவுகள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே பலனுனதால், அவைகளுக்குள் ஏதாவதொன்றைச் செய்யலாம். இவைகளில் கர்மமும் ஆத்மாவின் அறிவும் சேர்ந்திருக்கின்றன. அவைகளில் அறிவுதான் முக்கியம். ஆதலால் அதுதான் உயர்ந்தது என்று 33-வது சுலோகத்தில் சொல்லுகிருர்.

41. கர்மயோகத்தாலே ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்குமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. இப்படி நிலையாயிருப்பதற்கு 6-வது அத்தியாயம் 7-வது சுலோகம் முதல் மூன்று சுலோகங்களாலே சில அடையாளங்களைச் சொல்லுகிருர். அவையாவன—

கர்மயோகம் செய்கிறவன் ஸுகத்திலும், துக்கத்திலும், வெகுமானத்தாலும், அவமானத்தாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறதுமில்லை வருத்தப்படுகிறதுமில்லை அவன் மனது கலங்காது தெளிந்தேயிருக்கிறது அவனுக்கு ஆசை ஆத்மாவொன்றிலேதானிருக்கிறது அவனுக்கு ஓட்டாஞ்சல்லியும், கருங்கல்லும், தங்கக்கட்டியும் ஸமம் அவனுக்கு ஒருவனும் வேண்டியவன் அன்று ஒருவனும் வேண்டாதவனன்று எல்லாரும் ஸமம் இப்படியிருக்கிறவன் ஆத்மாவை த்யானம் பண்ணத்தகுந்தவன்

42. ஆத்மாவை எப்படியிருந்து ஒருவன் த்யானம்பண்ண வேண்டுமென்று 6-வது அத்தியாயம் 10-வது சுலோகம் முதல் பத்து சுலோகங்களாலும், 24-வது சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது இதை அந்த சுலோகங்களின் வியாக்கியானத்திலும், 15-வது சுலோகத்தின் குறிப்பிலும் பார்க்க. ஆத்மாவைத்தியானம் பண்ணும் போது, அவன் மனதுக்கு இதுதான் உயர்ந்த ஸுகமென்று தோன்றுகிறது மனதால் ஆத்மாவைப்பார்த்து, இன்னொன்றைப் பிடிக்காமல், ஸந்தோஷப்படுகிறான் இந்திரியங்களால் அடையமுடியாத ஸுகத்தை அநுபவிக்கிறான் க்ஷணங்கூட அந்த யோகத்தை நிறுத்த இஷ்டப்படுகிறதில்லை அது நின்றபோதிலும் அதையே மறுபடியும் செய்யவேணுமென்று தோன்றுகிறது வேறு ஸுகங்களில் ஆசையினாலாவது, பெரிய துக்கங்களினாலாவது அவன் மனம் அதைவிட்டு சலிக்காது (சுலோகம்—20–23) இப்படி ஆத்மாவைப்பார்ப்பதையே பழக்கிக்கொண்டுவந்தால் அது முற்றிவிடுகிறது அதில் நாலுபடிகள் இருக்கின்றன முதல் படியில் யோகம் செய்கிறவன் தன் ஸ்வரூபத்தை நன்றாய்ப்பார்த்து, அது ஞானஸ்வரூபமென்றும், இப்படித்தான் எல்லா ஆத்மாக்களும் இருப்பார்கள் என்றும், ஆகையால் எல்லாரும் ஒரேமாதிரி என்றும் அறிந்துகொள்ளுகிறான். இப்படியிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு உடம்புகள் எப்படி வந்தன என்று விசாரித்து, அவைகள் கர்மத்தாலே வந்ததென்றும், கர்மம் போனால் பகவானைப்போல ஜீவனும் சுத்தனாய் (அமலனாய்) ஆய்விடுவான் என்றும் அறிந்து, பகவானும் ஜீவன்களும் ஒரேமாதிரி என்று எண்ணுகிறான். இது இரண்டாவது படி. மூன்

ளுவதுபடியில் இந்த இரண்டு அறிவும் யோகம் செய்யாத காலத்தி லும் தொடர்ந்து வருகின்றன. விட்டுப்போகிறதில்லை. நாலாவது படியில் தனக்கு வரும் ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் மற்ற ஆத்மா க்களுக்கு எப்படி ஸம்பந்தமில்லையோ, அப்படியே தனக்கும் ஸம் பந்தமில்லாமல், மனது கலங்காமலிருக்கிறான். (சுலோகம்—29—32) இப்படி முற்றின ஆத்மாவின் அறிவு எல்லா பாபங்களையும் போக் கும் என்று நாலாவது அத்தியாயத்தில் 36-37-38 சுலோகங்களில் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்படுகிறது. பாபங்கள் என்றால், பகவானைத் தியானம் பண்ணுவதற்கு இடைஞ்சல்கள் என்று பொருள்.

43. இந்தக் கர்மயோகத்தை எல்லாரும் செய்து, ஆத்மா வை யுள்ளபடி பார்த்து, எல்லாரும் ஏன் ஸந்தோஷப்படவில்லை என்றால், ஜனங்கள் இந்த லோகத்திலேயே இப்போதே வரக் கூடிய தாழ்ந்த பலன்களை ஆசைப்பட்டு, மற்ற தேவதைகளிடம் போகிறார்கள். இந்த ஆசைதான் கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகம் ஆரம்பிக்கிறதற்கு இடைஞ்சல். இந்த இடைஞ்சல் போய், கர்மயோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு பகவான் வழி சொல்லு கிறார். அதாவது—பகவான் உலகத்தை உண்டு பண்ணு கையில், ஒருவனை உயர்த்தியாகவும், மற்றொருவனைத்தாழ்த்தியாக வும் செய்கிறான். இந்த தாரதம்மியத்துக்குக் காரணம் ஜீவன் களுடைய கர்மங்கள். பகவான் எல்லாருக்கும் பொது. இந்த தாரதம்மியத்தை உண்டுபண்ணுவதாலே, அவனுக்கு ஒருவிதப் பிரயோஜநமில்லை. இந்த ஸங்கதி ஒருவன் தெரிந்து கொண்டால், நம்முடைய பாபத்தாலே இப்படியிருக்கிறோம், இதை எப்படிப் போக்குகிறது என்று கவலைப்பட்டு, அதைப் போக்குவதற்காக கர்மயோகத்தை ஆரம்பிப்பன். (4-வது அத-12-13-14 சுலோ கங்கள்). இந்தக் கர்மயோகத்தால் பகவான் ஸந்தோஷமடை கிறான் என்றும், அவன் எல்லா லோகங்களுக்கும் ராஜாவாயிருக் கிறவர்களுக்கும் ராஜாவாயிருந்தபோதிலும், எல்லாரிடத்திலும் மிகுந்த ஸ்நேஹமுள்ளவன் என்றும் தெரிந்து கொண்டால், அதை ஸுகமாய்ச் செய்து முடிப்பன். நாலாவது அத்தியாயம் 5-வது சுலோகம் முதல் 7 சுலோகங்களில் சொல்லப்படுகிற பகவானு டைய அவதார ரஹஸ்யத்தையும் அறிந்தால், இதை இன்னும் நன் றாய்ச் செய்யலாம்.

44. சிலர்—பிரபத்தி செய்து இந்தப் பிறப்பின் கடைசியில் பகவானிடம் போகிறவர்கள் எதற்காகக் கர்மயோகம் செய்ய வேண்டியது என்று கேட்பார்கள். அதற்குப் பதில்—கர்மயோகத்தைச் செய்ய வேண்டாம். அவர்கள் செய்யும் நித்ய கர்மங்களை பகவான் சொன்ன இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்ய வேணும். அதனால் விஷயங்களில் அலுப்பு வந்து, ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நின்று, பகவானுக்குச செய்யும் வேலைகளைப்பிரீதியுடன் செய்து, பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்தி, தாங்களும் ஸந்தோஷப்படலாம். இப்போது இந்த நினைவுகள் அடங்கிய ஒரு வாக்கியத்தை எல்லாரும் கர்மங்களைச் செய்யும்போது வாயால் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்த இரண்டு நினைவுகளும் பெரும்பாலுமில்லை. இருந்தால் கோபம் வரமாட்டாது. கோபம் அடிக்கடி வருவதாலே இந்த நினைவுகளில்லை என்றும், ஸ்வரூபம் தெரியவில்லை என்றும் நினைக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய உயர்ந்த மதத்தில் பிறந்து, அவரையும், ஸ்ரீதேசிகனையும் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்து, நாம் அவர்கள் சொன்னபடி அறியாமலும் செய்யாமலும் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருந்தால், அறிவுள்ள எவன் தான் துக்கப்பட மாட்டான்.

45. 7-வது அத்தியாயம்முதல் ஆறு அத்தியாயங்களால் பக்தி யோகம் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளுக்குள் 7-வது அத்தியாயத்தில், பகவானைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஸங்கதிகளைச சொல்லுகிறார். அதாவது—உலகத்திலுள்ள எல்லா அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், எல்லா ஜீவன்களும் பகவானுடைய ஸொத்துக்கள். அவன்தான் அவைகளுக்குள் நுழைந்திருந்து அவைகளைத் தாக்குகிறான். இப்படித் தாக்கி அவைகளை ஏவுகிறான் என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அதைப்பத்தாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லுகிறார். எந்த வஸ்துவை அறிவுள்ள ஒருவன் தாக்கி, அதை ஏவி, அதைத்தனக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறானோ, அவனை ஆத்மாவென்றும், அந்த வஸ்துவை உடம்பென்றும் சொல்லுகிறது. ஆனால் இந்த மூன்றும் எப்பொழுதும் இருக்க வேணும். ஆகையால் பகவான் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மா. எல்லாம் அவனுக்கு உடம்பு. எல்லா வஸ்துக்களும் அவனால் உண்டாகின்றன. பிரளயகாலத்தில் அவனிடம்

லீந்து அடங்குகின்றன. இப்படி எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் அவன் மிகவுமுயர்ந்தவன். அப்படியே உயர்ந்த குணங்களாலும் மிகவுமுயர்ந்தவன். அந்த குணங்களுக்குக் கணக்குமில்லை. அவை களின் உயர்த்திக்கு அளவுமில்லை. (சு-4-12) இவ்விதமான பக வானை ஜனங்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால், பிரகிருதி யினாலுண்டான வஸ்துக்களாலே மயங்கியிருப்பதாலே. இப்படி மயக்கும்படி அந்த வஸ்துக்களை பகவான்தான் செய்தார். பகவான் தான் அந்த மயக்கத்தைத் தீர்க்கவேண்டியது அவரைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டால் தீர்த்துவிடுவார். மிகவும் புண்ணியம் பண் ணினவர்கள் அவரைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டு அவரை அடைகிறார்கள்—சிலர் பணத்துக்காக. சிலர்-பிறப்பும் இறப்பு மில்லாமல் கொஞ்சகாலம் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்காக. சிலர் பகவானையே எல்லா வற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பிரயோஜனமாக எண்ணி, அவரிடத் திலேயே ஆசையுள்ளவராகி, எப்போதும் அவருடனேகூட இரு ப்பதற்காக. கடைசியில் சொன்னவரை ஞானீ என்று சொல்லி, ஞானிகள் அகப்படுவது மிகவும் அரிது என்று சொல்லி முடிக் கிறார்.

46. 8-வது அத்தியாயத்தில், ஞானீ பகவானை எப்படித் தியானம் பண்ணவேணுமென்றும், எப்படித்தியானம் பண்ணு கிறானோ, அப்படியே செத்துப்போகிற காலத்தில் நினைவு வரு மென்றும், வெளிச்சமுள்ள வழியால் ஞானீ பகவானை அடைகிற னென்றும், அடைந்த பிறகு ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறதில்லை என்றும் சொல்லுகிறார். நிழலின் அருமை வெய்யிலில் போனால் தெரியும் என்று சொல்வது போல, ஞானியின் பெருமையைக் காட்டுவதற்கு, பணம் வேண்டுமென்று பகவானை அடைகிறவன் எப்படித்தியானம் பண்ண வேண்டுமென்றும், அவன் இருட்டு வழியாகச் சந்திரனிடம் போய் ஸம்ஸாரத்திற்கு திரும்பி வரு கிறானென்றும் சொல்லுகிறார். 9-வது அத்தியாயத்தில் பகவானை ப்பற்றிச் சொன்ன ஸங்கதியை இன்னும் தெளிவாக 4-து சுலோ கம் முதல் 7-து சுலோகம் வரையிலும், ஞானியினுடைய பெரு மையை மறுபடியும் 11-வது சுலோகம் முதல் 25-வது சுலோகம்

வரையிலும்சொல்லி, பாக்கி சுலோகங்களாலே பக்தி யோகத்தைச் செய்யென்று விதித்து, பக்தியோகத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, அதற்கு வேண்டிய அங்கத்தையும் சொல்லுகிறார். அந்த அங்கமாவது—எந்த வேலைகளைச்செய்தாலும் (அதாவது வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதோ, உலகத்தில் ஏறபட்ட சாப்பாடு, அதற்காகப் பொருள் தேடுவது முதலியதோ) அவைகளை எல்லாம் பகவான் ஸந்தோஷத்திற்காகவே என்று செய்பவேண்டியது. (சு. 27-28) பகவானிடம் கூச்சமில்லாமல் எல்லோரும் போகலாம் என்பதற்காக—அவன் மிகவும் ஸுலபன். பிரீதியுடன் எதைக்கொடுத்தாலும் வாங்கிக் கொள்ளுவன். பிரீதியுடன் எவ்வளவு தாழ்ந்தவன் கிட்டப்போனாலும் அவனைச் சேர்த்துக் கொள்வன் என்றும் —சொல்லப்படுகிறது.

47. 10-வது அத்தியாயத்தில், பகவானிடம் பிரீதி உண்டாவதற்கும், உண்டான பிரீதி வளருவதற்கும் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறார். அதாவது—உலகத்தில் எவனெவன் மிகவுமுயர்ந்தவனோ, எந்த எந்த வஸ்து மிகவுமுயர்ந்ததோ, அவைகள் எல்லாம் அவருக்கு உட்பட்டது. இப்படிப்பட்ட பகவான் எப்போது நாம் தன்னைத்தியானம் பண்ணுவோமென்று நம்முடைய மிகவும் இளப்பமான உடம்பில் ஹிருதயத்தில் வந்திருக்கிறானென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது. இது தெரிந்தால் யாருக்கும் பக்திஉண்டாகும். 11-வது அத்தியாயத்தில்நீர்சொல்லியபடிஉம்மைப்பார்க்கவேணுமென்று அர்ஜுனன் கேட்டவுடன், பகவான் தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக் காட்டினார். பக்தியோகம் செய்கிற ஞானிக்கும் பகவானைப்பார்க்க வேணுமென்கிற ஆசையுண்டானால், உடனே தன்னைக் காட்டுவர் என்று இதனால் தெரிந்து கொள்ளலாம். 12-வது அத்தியாயத்தில் ஆத்மத்தியானம் பண்ணி ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதற்கு காலதாமதமாகும் என்றும், தன்னைத தியானஞ் செய்து, தன்னை அடைவதுஅதைக்காட்டிலும்மிகவும் சீக்கிரத்தில் முடியும் என்றும் சொல்லி, பக்தியோகத்தின் உபதேசத்தை முடிக்கிறார்.

48. கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களால் கீழ் அத்தியாயங்களில் சொன்ன சில ஸங்கதிகளை மறுபடியும் தெளிவாகச்சொல்லுகிறார்.

முதல்மூன்று அத்தியாயங்கள்மூன்று தத்வங்களைப்பற்றியும், பாக்கி மூன்று அத்தியாயங்கள் கர்மங்கள் செய்யவேண்டியதைப்பற்றியும் சொல்லுகின்றன. 2-வது அத்தியாயத்தில் ஜீவன் வேறு, உடம்பு வேறு என்பது சில காரணத்தினால் சொல்லப்பட்டது. இதே ஸங்கதியை 13-வது அத்தியாயத்தில் பல காரணங்களாலே உறுதிப்படுத்தி, ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், உடம்பின் ஸ்வரூபத்தையும், ஜீவ ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டிய குணங்களையும் விரிவாகச்சொல்லுகிறார். 14-வது அத்தியாயத்தில் உடம்புகளிலிருக்கிற ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிற குணங்களின் வேலைகளையும், அந்தக்குணங்களோடு கூடியஉடம்பின் சேர்க்கைபோவதற்குவழியையும் சொல்லுகிறார். 15-வது அத்தியாயத்தில் பகவான் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பவனைக்காட்டிலும், ஸம்ஸாரத்தைவிட்டவனைக் காட்டிலும் தான் வேறு என்றும், எல்லாரைக்காட்டிலுமுயர்ந்தவன் என்றும் சொல்லுகிறார். இதற்காக ஸம்ஸாரத்தை அரசமரமாகச்சொல்லி, ஆசையில்லாமை என்கிற கத்தியால் அதைவெட்டி, பகவானை அடைய வேண்டியதென்றும், தான் எல்லாவற்றையும் அடக்கி ஆளுகிறவனென்றும் சொல்லுகிறார்.

49 16-வது அத்தியாயத்தில் ஜனங்களை இரண்டு பிரிவுகளாகப்பிரித்து, ஒரு பிரிவில் உள்ளவர்கள் பகவானுக்கு தாங்கள் உட்பட்டவர்களென்று தெரிந்து, அவனே எல்லா வேலைகளையும் செய்விக்கிறானென்று நினைப்பது முதலானதாலே, தேவத்தன்மையுள்ளவர்களென்றும், மற்றவர்கள் இதையறியாமல் தாங்களே எல்லாவேலைகளைச்செய்வதாகஎண்ணுவதுமுதலானதாலே அஸுரத்தன்மையுள்ளவர்கள் என்றும் காட்டி, அஸுரத்தன்மையுள்ளவர்கள் நினைவுகளையும், அவர்கள் செய்யும் வேலைகளையும், 7-வது சுலோகம் முதல் 18-வது சுலோகம்வரையில்சொல்லி, அவர்களைத் தான் நரகத்தில்போடுவதாகச்சொல்லுகிறார். இதைவாசிக்கிற நாம் அஸுரர்களைப்போல இருக்கிறோம் என்று பார்த்து, ஆசையையும் கோபத்தையும், லோபத்தையும்விட்டு, சாஸ்திரத்தில்சொன்னதையேசெய்யவேண்டும். 2-வது அத்தியாயத்தில்இரண்டு நினைவுகளுடன்கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படி கர்மங்களைச்செய்கிறவன் (ஸாத்விகன்) ஸத்வகுணம் மேலிட்டவு

னென்றும் அந்தக்கர்மங்கள் ஸாத்விகங்கள் என்றும் காட்டுவதற்காக, கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களையும், அவர்கள் கர்மங்களையும், அவர்களுக்கு கர்மம் செய்யும்போது இருக்கும் அறிவையும்,உறுதியையும், அவர்கள் அடையும் ஸுகத்தையும், இது முதலானவைகளையும் ஸாத்விகம்—ராஜஸம்—தாமஸம் என்று மூன்று பிரிவுகளாகப்பிரித்து, 17-வது 18-வது அத்தியாயங்களில் விரிவாய்ச்சொல்லுகிறார். கடைசியில் 45-வது சுலோகம் முதல் 55-வது சுலோகம் வரையில் ஸ்ரீகீதையில் சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகளைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார். அதாவது—கர்மயோகம் செய்வது, ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாயிருப்பது, ஜீவாத்மாவைத்தியானம் பண்ணுவது, அதனாலே பகவானிடத்தில் பரபக்தி உண்டாவது, பரஞானம்-பகவானைப்பார்ப்பது, பரமபக்தி—பகவானிடம் போகவேணும் என்று கடுமையாக ஆசைப்படுவது, பகவானிடம் சேருவது.

50. கடைசியில் மிகவும் ரஹஸ்யமான ஸங்கதியை உனக்குச் சொன்னேன். இதை நன்றாக ஆலோசித்து உனக்கு எது இஷ்டமோ அதைச் செய் என்று பகவான் சொன்னார். உடனே அர்ஜுனன் முகத்தில் வருத்தம் தோன்றிற்று. அவன் முதலில் ஞான யோகம் செய்கிறேனென்று சொன்னான். அவனே பன்னிரண்டாவது அத்தியாயத்தில் கர்மயோகம் செய்வதற்கு வேண்டிய குணங்களை பகவான் சொன்னதைக் கேட்டு, இதை எப்படி நான் செய்யப்போகிறேன்? அதைச் செய்தாலும் பக்தி யோகம் எப்படிச் செய்ய முடியும்? என்று அவனுக்கு வருத்த முண்டாயிற்று. இது பகவானுக்குத் தெரியும். ஆனபோதிலும், இதைச் செய் என்று சொல்லாமல், உனக்கு இஷ்டப்படிநட என்று சொன்னதற்கு வருத்தப்படுகிறதாக மேலுக்குக் காண்பித்து, பக்தி யோகத்தையேசெய்என்று இரண்டுசுலோகங்களாலே மறுபடியும்சொன்னார். அப்போது அர்ஜுனனுடைய துக்கம் இரட்டித்தது. இதைப்பகவான் பார்த்து மோக்ஷத்திற்குலகுவான உபாயத்தைச்சொல்லுவதற்கு மிகவும் இவன் தகுந்தவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதை ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் காலம்போவதுகூடப்பொறுக்காமல் உடனே பிரபத்தியை உபதேசித்தார். அப்போது அவனுக்கு 66-வதாகிய கடைசிசுலோகத்தில் பிரபத்தியை உபதேசம் பண்

ணினார். அது "கர்மயோகம் ஞானயோகம், பக்தி யோகம் என்கிற உபாயங்களைச் செய்ய முடியாமல் வருத்தப்படுகிற நீ என்னையே சரணமாக அடை. நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களிலிருந்து விடுவிக்கிறேன். துக்கப்படாதே" என்று சொல்லுகிறது. "துக்கப்படாதே" என்று சொல்வதாலே, பகவானிடம் போவதற்கு வழியில்லையேயென்று வருத்தப்பட்டு எவன் அழுகிறானோ, அவன் தான் இதைச் செய்யத்தகுந்தவன் என்று ஏற்படுகிறது. பிரபத்தி விஷயத்தில் சொல்ல வேண்டிய ஸங்கதிகளை இந்த சுலோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் பார்க்கலாம். இந்த சுலோகமானது பகவானுடைய உபதேசத்தின் கடைசியானதால், இதைச் சரம சுலோகம் என்று சொல்லுகிறது. சரமம்என்ற சொல்விற்குக்கடைசி என்று பொருள்.

51. ஸ்ரீ கீதைக்கு வடமொழியிலும், தமிழிலும் அனேக வியாக்கியானங்கள் இருக்க, இது எதற்காக எழுதப்பட்டது என்று கேள்வி உண்டாகலாம். தமிழ் வியாக்கியானங்களிலும், வடமொழிச் சொற்கள் நிறைந்திருப்பதால், எல்லாருக்கும் அவைகள் உபயோகப்படாதென்று தோன்றிற்று. ஆனதால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் மிகுந்த தயையுடன் எழுதின ஸ்ரீ கீதையின் உண்மையான அர்த்தத்தை எல்லாரும் நன்றாய் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், அதை எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதவேணும் என்றும் ஆசாரியர்கள் மனதில் தோன்றப் பண்ணினார்கள். ஸ்ரீகீதா பாஷ்யத்தையும், அதின் வியாக்கியானமாக ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச் செய்த தாத்பரியசந்திரிகையையும் நன்றாய் அறிந்த ஆசாரியர்கள் அநுக்கிரஹித்த அர்த்தத்தை பேனா மந்திரியாக இருந்து கொண்டு அடியேன் எழுதினேன். இதில் தப்புக்கள் இருந்தால், அவைகள் அடியேனுடைய சின்ன புத்தியால் ஏற்பட்டன. முதலில் சுலோகத்தையும், தமிழில் உரையையும் மாத்திரம் அச்சுப் போடுவதாக நினைத்து இரண்டு அத்தியாயம் அச்சுப் போட்டது. பிறகு ஸ்ரீமத் கீதா பாஷ்ய புஸ்தகம் அகப்படாமையால், அதைப் பிழையில்லாமல் நல்ல கடுதாசில் அச்சுப் போடவேணுமென்று நினைத்து, 3-வது அத்தியாயம் முதல் அதையும் தமிழுரையும் சேர்த்து அச்சிடப்பட்டது. முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களின் பாஷ்யத்தை

தனியாக அச்சிட்டு இந்த முகவுரையின்பின்னால் சேர்த்திருக்கிறது.

ஆசாரியர்கள் அநுக்கிரஹத்தில் ஒரு பிசகுகளும் இருக்க மாட்டாது. அடியேன் எழுதினதில் பிசகுகள் இருக்கலாம். அவைகள் இருந்தால், அவைகளை அடியேனுக்குத்தெரிவிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

திருக்குடந்தை,
விபவ-ஹு ஆடி-மீ 1௳ } வி. கே. இராமாநுஜ தாஸன்.

அட்டவணை.

நான்காவது அத்தியாயம்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

ஆறுவது அத்தியாயம்.

(இத்த ஆறு அத்தியாயங்களில் சுலோகங்கள் 280)

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌹𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌯 𑌮𑍇𑌨𑍇 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌯𑍈𑌕𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋𑌃
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌭𑍋𑌰𑍁𑌹𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌶𑍇𑌷𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌃 ।
𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌹𑍇𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍈𑌕𑌤𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍈𑌕𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌾𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌜𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑍈𑌕𑌰𑍂𑌪𑌾𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑍌𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑍍𑌯 𑌸𑍌𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌯 𑌸𑍌𑌗𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯 𑌸𑍌𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯 𑌯𑍌𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌧𑌿𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌚𑌿𑌤𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍁𑌖𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌭𑍂𑌷𑌣𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌾𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌧𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌰𑍂𑌪𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌭𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌶𑍀𑌲𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌲𑍍𑌲𑌭𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌾𑌶𑍇𑌷 𑌶𑍇𑌷𑌤𑍈𑌕𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌾𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌸𑍂𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌅𑌨𑌵𑌰𑌤𑌾𑌭𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌤𑌚𑌰𑌣𑌯𑍁𑌗𑌲𑌃, 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌚𑌿𑌤𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌭𑍋𑌗𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣 𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌵𑌿𑌭𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌣𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑍋

निलयः, विविधविचित्रानन्तभोग्यभोक्तृवर्गपरिपूर्णनिखिलजगदुदयविभवलयलीलः, परं ब्रह्म पुरुषोत्तमो नारायणः ब्रह्मादिस्थावरान्तं निखिलं जगत् सृष्ट्वा, स्वेन रूपेणावस्थितः ब्रह्मादिदेवमनुष्याणां ध्यानाराधनागोचरः, अपारकारुण्यसौशील्यवात्सल्यौदार्यमहोदधिः, स्वमेव रूपं तत्तत्सजातीयसंस्थानं स्वस्वभावमजहदेव कुर्वन्, तेषु तेषु लोकेष्ववतीर्यावतीर्य, तैस्तैराराधितः, तत्तदिष्टानुरूपं धर्मार्थकाममोक्षाख्यं फलं प्रयच्छन्, भूभारावतारणापदेशेनास्मदादीनामपि समाश्रयणीयत्वायावतीर्य, उर्व्यां सकलमनुजनयनविषयतां गतः, परावरनिखिलजनमनोनयनहारिदिव्यचेष्टितानि कुर्वन्, पूतनाशकटयमलार्जुनारिष्टप्रलम्बधेनुककालियकेशिकुवलयापीडचाणूरमुष्टिकतोसलकंसादीन् निहत्य, अनवधिकदयासौहार्दानुरागगर्भावलोकनालापामृतेन विश्वमाप्याययन्, निरतिशयसौन्दर्यसौशील्यादिगुणगणाविष्कारेण अक्रूरमालाकारादीन् परमभागवतान् कृत्वा, पाण्डुतनययुद्धप्रोत्साहनव्याजेन परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनतया वेदान्तोदितं स्वविषयं ज्ञानकर्मानुगृहीतं भक्तियोगमवतारयामास । तत्र पाण्डवानां कुरूणां च युद्धे प्रारब्धे, स भगवान् पुरुषोत्तमः सर्वेश्वरेश्वरः जगदुपकृतिमर्त्य आश्रितवात्सल्यविवशः पार्थं रथिनमात्मानं च सारथिं सर्वलोकसाक्षिकं चकार । एवं ज्ञात्वापि सर्वात्मनाऽन्धो धृतराष्ट्रः सुयोधनविजयबुभुत्सया सञ्जयं पप्रच्छ—

धृतराष्ट्र उवाच—

धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ।
मामकाः पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत सञ्जय ॥ ॥௧॥

ஸஞ்ஜய உவாச —

த்ருஷ்ட்வா து பாண்டவாநீகம் வ்யூடம் துர்யோதநஸ்ததா |
ஆசார்யமுபஸங்கம்ய ராஜா வசநமப்ரவீத் || ||௨||

பச்யைதாம் பாண்டுபுத்ராணாமாசார்ய மஹதீம் சமூம் |
வ்யூடாம் த்ருபதபுத்ரேண தவ சிஷ்யேண தீமதா ||௩||

அத்ர சூரா மஹேஷ்வாஸா பீமார்ஜுநஸமா யுதி |
யுயுதாநோ விராடச்ச த்ருபதச்ச மஹாரத: || ||௪||

த்ருஷ்டகேதுச்சேகிதாந: காசிராஜச்ச வீர்யவாந் |
புருஜித்குந்திபோஜச்ச சைப்யச்ச நரபுங்கவ: || ||௫||

யுதாமந்யுச்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாச்ச வீர்யவாந் |
ஸௌபத்ரோ த்ரௌபதேயாச்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரதா: ||

அஸ்மாகம் து விசிஷ்டா யே தாந்நிபோத த்விஜோத்தம |
நாயகா மம ஸைந்யஸ்ய ஸம்ஜ்ஞார்த்தம் தாந்ப்ரவீமி தே ||௭||

பவாந்பீஷ்மச்ச கர்ணச்ச க்ருபச்ச ஸமிதிஞ்ஜய: |
அச்வத்தாமா விகர்ணச்ச ஸௌமதத்திஸ்ததைவ ச || ||௮||

அந்யே ச பஹவ: சூரா மதர்தே த்யக்தஜீவிதா: |
நாநாசஸ்த்ரப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்தவிசாரதா: || ||௯||

அபர்யாப்தம் ததஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் |
பர்யாப்தம் த்விதமேதேஷாம் பலம் பீமாபிரக்ஷிதம் || ||௧௰||

அயநேஷு ச ஸர்வேஷு யதாபாகமவஸ்திதா: |
பீஷ்மமேவாபிரக்ஷந்து பவந்த: ஸர்வ ஏவ ஹி | ||௧௧||

தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந்ஹர்ஷம் குருவ்ருத்த: பிதாமஹ: |
ஸிம்ஹநாதம் விநத்யோச்சை: சங்கம் தத்மௌ ப்ரதாபவாந் ||

தத: சங்காச்ச பேர்யச்ச பணவாநககோமுகா: |
ஸஹஸைவாப்யஹந்யந்த ஸ சப்தஸ்துமுலோऽபவத் ||௧௩||

𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑍈𑌰𑍍𑌹𑌯𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 ।
𑌮𑌾𑌧𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌶𑌙𑍍𑌖𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃 ॥௧௪॥

𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯𑌃 ।
𑌪𑍌𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌙𑍍𑌖𑌂 𑌭𑍀𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍋𑌦𑌰𑌃 ॥

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌜𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌃 ।
𑌨𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌸𑌹𑌦𑍇𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌘𑍋𑌷𑌮𑌣𑌿𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑍌 ॥ ॥௧௬॥

𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸𑌶𑍍𑌶𑌿𑌖𑌣𑍍𑌡𑍀 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌃 ।
𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌯𑍁𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌃 ॥ ॥௧௭॥

𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍇𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌪𑌤𑍇 ।
𑌸𑍌𑌭𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌨𑍍𑌦𑌧𑍍𑌮𑍁𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ॥

𑌸 𑌘𑍋𑌷𑍋 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌦𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍 ।
𑌨𑌭𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑍁𑌮𑍁𑌲𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌨𑍁𑌨𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍 ॥௧௯॥

𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑍀𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑌲𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌬𑌲𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌜𑌯𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌤𑌾𑌮𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌣𑍍𑌣𑍋𑌽𑌭𑌵𑌤𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌦𑌮𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌜𑌨𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌧𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌭𑍇𑌰𑍀𑌨𑌿𑌨𑌾𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌾𑌭𑌿𑌶𑌂𑌸𑌿𑌨𑌂 𑌘𑍋𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌘𑍋𑌷𑌮𑌾𑌕𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑌥𑍀 𑌰𑌥𑍀 𑌚 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌤𑌨𑌯 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌵𑌿𑌜𑌯𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌶𑌙𑍍𑌖𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃 । 𑌤𑌤𑍋 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌵𑍃𑌕𑍋𑌦𑌰𑌾𑌦𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑍁𑌃 । 𑌸 𑌘𑍋𑌷𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌿𑌭𑍇𑌦 । 𑌅𑌦𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑍁

𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌭𑌗𑍍𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾 𑌮𑍇𑌨𑌿𑌰𑍇 । 𑌏𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌯𑌾
𑌭𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌧𑍃𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌸𑌂𑌜𑌯𑍋𑌽𑌕𑌥𑌯𑌤𑍍 ॥

𑌅𑌥 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌪𑌿𑌧𑍍𑌵𑌜𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑍇 𑌧𑌨𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌃 ॥ ॥௨௦॥
𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌮𑌾𑌹 𑌮𑌹𑍀𑌪𑌤𑍇 ।

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌃—

𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌥𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯 𑌮𑍇𑌽𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 ॥௨௧॥

𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌕𑍈𑌰𑍍𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌰𑌣𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍇 ॥ ॥௨௨॥

𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌯 𑌏𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃 ।
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌚𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌷𑌵𑌃 ॥

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑍋 𑌗𑍁𑌡𑌾𑌕𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌥𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥௨௪॥

𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌵𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍁𑌰𑍂𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾, 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌦𑌹𑌨𑌵𑌾𑌨𑌰𑌧𑍍𑌵𑌜𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌤𑌨𑌯𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌬𑌲𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍃𑌤𑌜𑌗𑌦𑍁𑌦𑌯𑌵𑌿𑌭𑌵𑌲𑌯𑌲𑍀𑌲𑌂 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌂 - 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌲𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑌶𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌰𑌥𑍍𑌯𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌯𑍁𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑍂𑌨𑍍 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌕𑍍𑌷𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌰𑌥𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌚𑍋𑌦𑌯𑌤𑍍 । 𑌸 𑌚 𑌤𑍇𑌨 𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌹𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌮𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍 । 𑌈𑌦𑍃𑌶𑍀 𑌭𑌵𑌦𑍀𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌾𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍈

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑌥 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 । 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌨𑍍𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍄𑌨𑍍𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌸𑌖𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ ॥௨௬॥

𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌾𑌨𑍍𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 ।
𑌤𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍂𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥

𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌯𑌾𑌽𑌽𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍀𑌦𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ।

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍇𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌯𑍁𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑍁𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥௨௮॥
𑌸𑍀𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌮 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌵𑍇𑌪𑌥𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌮𑍇 𑌰𑍋𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௯॥

𑌗𑌾𑌣𑍍𑌡𑍀𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌚 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌮𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌤𑍀𑌵 𑌚 𑌮𑍇 𑌮𑌨𑌃 ॥ ॥௩௦॥

𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍇𑌶𑌵 ।
𑌨 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌮𑌾𑌹𑌵𑍇 ॥ ॥௩௧॥

𑌨 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌨 𑌚 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌕𑌿𑌂 𑌭𑍋𑌗𑍈𑌰𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌾 ॥

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌨𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌤 𑌇𑌮𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 ॥ ॥௩௩॥

𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌃 ।
𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌲𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥

𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌘𑍍𑌨𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌮𑌹𑍀𑌕𑍃𑌤𑍇 ॥

𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌪𑌾𑌪𑌮𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌾𑌤𑌤𑌾𑌯𑌿𑌨𑌃 ॥ ॥௩௬॥

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾 𑌵𑌯𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌮𑌾𑌧𑌵 ॥ ॥௩௭॥

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌭𑍋𑌪𑌹𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ।
𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑍇 𑌚 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌮𑍍 ॥௩௮॥

𑌕𑌥𑌂 𑌨 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍 ।
𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ॥ ॥௩௯॥

𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌾𑌃 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌨𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌽𑌭𑌿𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤 ॥௪௦॥

𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌷𑍁 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍁 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑍇𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌃 ॥௪௧॥

𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑍋 𑌨𑌰𑌕𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌲𑌘𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍋𑌦𑌕𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ॥

𑌦𑍋𑌷𑍈𑌰𑍇𑌤𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌘𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌕𑌾𑌰𑌕𑍈𑌃 ।
𑌉𑌤𑍍𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌾𑌃 ॥ ॥௪௩॥

𑌉𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌨𑌰𑌕𑍇 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮 ॥ ॥௪௪॥

𑌅𑌹𑍋 𑌬𑌤 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌯𑌮𑍍 ।
𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍁𑌖𑌲𑍋𑌭𑍇𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌃 ॥௪௫॥

𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌰𑌮𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑌾𑌣𑌯𑌃 ।
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾 𑌰𑌣𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌤𑌰𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥

𑌸𑌞𑍍𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌥𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌉𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 ।
𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌶𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 ॥ ॥௪௭॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌵𑌿𑌷𑌾𑌦𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

ஸ து பார்தோ மஹாமநாஃ பரமகாருணிகோ தீர்கபந்துஃ பரமதார்மிகஃ ஸப்ராத்ருகோ பவத்பிரதிகோரைர்மாரணைர்ஜதுக்ருஹதாஹாதிபிரஸக்ருத்வஞ்சிதோऽபி பரமபுருஷஸஹாயோऽபி ஹநிஷ்யமாணாந் பவதோ வீக்ஷ்ய பந்துஸ்நேஹேந பரமயா க்ருபயா தர்மாதர்மபயேந சாதிமாத்ரஸ்விந்நஸர்வகாத்ரஃ ஸர்வதா நாஹம் யோத்ஸ்யாமீத்யுக்த்வா, பந்துவிஶ்லேஷஜநிதஶோகஸம்விக்நமாநஸஃ ஸஶரம் சாபம் விஸ்ருஜ்ய ரதோபஸ்த உபாவிஶத் ॥

இதி ஶ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஶ்ரீகீதாபாஷ்யே

ப்ரதமோऽத்யாயஃ

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

—:O:—

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌷𑍀𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨𑌃 ॥ ॥௧॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌕𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌮𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌅𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑌮𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ॥ ॥௨॥
𑌕𑍍𑌲𑍈𑌬𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌾 𑌸𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪 ॥௩॥

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌕𑍁𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌶𑍍𑌶𑍋𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯, 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌮𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌲𑍋𑌕𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑌮𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯, 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥

𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑌯𑌾𑌕𑍁𑌲𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌮𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌕𑌥𑌂 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌮𑌹𑌂 𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌂 𑌚 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌇𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌵𑌰𑌿𑌸𑍂𑌦𑌨 ॥ ॥௪॥

𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌪𑍀𑌹 𑌲𑍋𑌕𑍇। 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌿𑌹𑍈𑌵 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌯 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 ॥ ॥௫॥

𑌨𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌃 𑌕𑌤𑌰𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌗𑌰𑍀𑌯𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌯𑍇𑌮 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 𑌨𑍋 𑌜𑌯𑍇𑌯𑍁𑌃। 𑌯𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥ ॥௬॥

𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍋𑌪𑌹𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑍍𑌮𑍂𑌢𑌚𑍇𑌤𑌾𑌃। 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌶𑌾𑌧𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 ॥ ॥௭॥

ந ஹி ப்ரபஶ்யாமி மமாபநுத்³யாத்³யச்சோ²கமுச்சோ²ஷணமிந்த்³ரியாணாம் । அவாப்ய பூ⁴மாவஸபத்நம்ருத்³த⁴ம் ராஜ்யம் ஸுராணாமபி சாதி⁴பத்யம் ॥ ॥௮॥

ஸஞ்ஜய:—

ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேஶம் கு³டா³கேஶ: பரந்தப: ।
ந யோத்ஸ்ய இதி கோ³விந்த³முக்த்வா தூஷ்ணீம் ப³பூ⁴வ ஹ ॥ ॥௯॥

பீ⁴ஷ்மத்³ரோணாதி³காந் ப³ஹுமந்தவ்யாந் கு³ரூந் கத²மஹம் ஹநிஷ்யாமி? கத²ந்தராம் போ⁴கே³ஷ்வதிப்ரஸக்தாந் தாந் ஹத்வா தைர்பு⁴ஜ்யமாநாந் தாநேவ போ⁴கா³ந் தத்³ருதி⁴ரேணாவஸிச்ய தேஷ்வாஸநேஷூபவிஶ்ய பு⁴ஞ்ஜீய। ஏவம் யுத்³தா⁴ரம்ப⁴ந்நிவ்ருத்தவ்யாபாராந் ப⁴வதோ யதி³ தா⁴ர்தராஷ்ட்ரா: ப்ரஸஹ்ய ஹந்யுரிதி சேத், அஸ்து, தத்³வத⁴லப்³த⁴விஜயாத்³ த⁴ர்ம்யமஸ்மாகம் அத⁴ர்மாத⁴ர்மாவஜாநத்³பி⁴ரேபி⁴ர்ஹநநமேவ ஶ்ரேய இதி மே ப்ரதிபா⁴தீத்யுக்த்வா, யச்ச்²ரேய: ஶ்ரேய இதி நிஶ்சிதம், தச்ச²ரணாக³தாய தவ ஶிஷ்யாய மே ப்³ரூஹீதி பாதௌ³ ஶ்ரீக்ருஷ்ணஸ்ய ப⁴க³வத: பார்ஶ்வமுபஸஸாத³ । ஏவமஸ்தா²நே ஸமுபஸ்தி²தஸ்நேஹகாருண்யாப்⁴யாமப்ரக்ருதிம் க³தம் க்ஷத்ரியாணாம் யுத்³த⁴ம் பரமத⁴ர்மமப்யத⁴ர்மம் மந்வாநம் த⁴ர்மபு³பு⁴த்ஸயா ச ஶரணாக³தம் பார்த²முத்³தி³ஶ்ய, ஆத்மயாதா²த்ம்யஜ்ஞாநேந ச யுத்³த⁴ஸ்ய ப²லாபி⁴ஸந்தி⁴ரஹிதஸ்ய ஆத்மயாதா²த்ம்யாவாப்த்யுபாயதாஜ்ஞாநேந ச விநா அஸ்ய மோஹோ ந ஶாம்யதீதி மத்வா, ப⁴க³வதா பரமபுருஷேணாத்⁴யாத்மஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் । தது³க்தம் — "அஸ்தா²நஸ்நேஹகாருண்யத⁴ர்மாத⁴ர்மதி⁴யாகுலம் । பார்த²ம் ப்ரபந்நமுத்³தி³ஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்" இதி ॥ ॥௯॥

தமுவாச ஹ்ருஷீகேஶ: ப்ரஹஸந்நிவ பா⁴ரத ।
ஸேநயோருப⁴யோர்மத்⁴யே விஷீத³ந்தமித³ம் வச: ॥ ॥௧௦॥

தமேவம் தே³ஹாத்மநோர்யாதா²த்ம்யாஜ்ஞாநநிமித்தஶோகாவி

𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌭𑌾𑌷𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑍋𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌅𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯, 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚। 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌸𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌗𑍋𑌚𑌰𑌂 “𑌨 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 “𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌚 𑌉𑌵𑌾𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௧௦॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌅𑌶𑍋𑌚𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌶𑍋𑌚𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌾𑌷𑌸𑍇 ।
𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌨𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥௧௧॥

𑌅𑌶𑍋𑌚𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌸𑌿 । “𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍋𑌦𑌕𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌾𑌷𑌸𑍇 । 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌚𑍍𑌛𑍋𑌕𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌗𑌤𑌾𑌸𑌵𑌃-𑌦𑍇𑌹𑌾𑌃, 𑌅𑌗𑌤𑌾𑌸𑌵𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑌿𑌦𑌮𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌯𑌦𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌨𑌂, 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑌾𑌷𑌣𑌮𑍍। 𑌅𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌚 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿। 𑌤𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚 । 𑌇𑌦𑌂 𑌚 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌮𑍍। 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑌿 𑌨 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃, 𑌨 𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌮𑌰𑌣𑌯𑍋𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌨 𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌚𑍇𑌤𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌯𑍋𑌗𑍌 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃॥ ॥௧௧॥

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 —

𑌨 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌂 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑍇𑌮𑍇 𑌜𑌨𑌾𑌧𑌿𑌪𑌾𑌃 ।
𑌨 𑌚𑍈𑌵 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌯𑌮𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍍 ॥ ॥௧௨॥

𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌅𑌤𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑌾𑌦𑍌 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌨 𑌨𑌾𑌸𑌮𑍍 𑌅𑌪𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍍 । 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌮𑍇 𑌈𑌶𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌨 𑌨𑌾𑌸𑌨𑍍 - 𑌅𑌪𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑍍 । 𑌅𑌹𑌂 𑌚 𑌯𑍂𑌯𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌯𑌮𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍍 - 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌨𑍈𑌵 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃, 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌏𑌵 । 𑌯𑌥𑌾𑌽𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍈𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌸𑌮𑌯𑍇 “𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍 । 𑌔𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌭𑍇𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌨 𑌸𑌂𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍇 । 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹 ‘𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑍋 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯 𑌏𑌕𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑌭𑍇𑌦𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾, 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑌭𑍇𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨 𑌸𑌂𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌅𑌥 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌗𑌤𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌭𑍇𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌪𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌕𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤 । 𑌨𑍈𑌤𑌦𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌕𑌾𑌜𑌲𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌹𑌿 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌮𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌜𑌲𑌾𑌹𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃

த்திரோஹிதா:| ஸர்வஜ்ஞத்வாத்யேதஜ்ஞானேந பாபிதம் ஹேது
ஜ்ஞாநஸ்நாவதம்ஸநஸ்ஸி ஶிஷ்யாய விஷயகனிஷ்டயாநாவ
ஷேஶாதிவ்யாப்தித்ரோஹிதாஸ்மதி| நவேஶ்வரஸ்ய ஸாமர்த்
ஜ்ஞஸ்ய ஶாஸ்த்ராப்ரதத்தஜ்ஞாநதயா பாயிதாநாவ்யாப்திரஸ்ய
தே வக்தும் | “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித், யஸ்ய ஶக்திவிவி
தேயவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச, வேதா
ஹம் ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாநி சார்ஜுந | ஸவிஷ்யாணி ச
ஸூதாநி மாம் து வேத ந கஶ்சந” இதி ஶ்ருதிஸ்மிருதிவிரோ
தாச்ச | கிஞ்ச ஸர்வஸர்வஷ்ய உபாதாநஸ்ரஸ்வர
வர ஶாஸ்திதயாத்ஸ்வரூபமேநிஶ்சய ஸதி, சநவதஸ
நேநஸி ஹேதுஜ்ஞாநே, ஸ்வநிஶ்சயநாஸ்வபூஶிதயாத்ஜ்ஞா
நம் கஸ்மா உபதிஶதீதி வக்தவ்யம்| வ்யதிரிக்தவஸ்து தீயாநே
ஹ்யாபஜ்ஞாநாதிஸ்ய உதிரேவ,நேதது வதவ்யேதந்நஸ்ய
நாந்தரம் கோபஸி ஸணிகவாணதவமணாதிஷ்ட வ்யதீயஸா
நேஷ்ட ஸ்வாத்ரவ்யதிமிரேஷ்ட தேஷாம் ஸ்வாதந்நாஸநஸ்
கம் ஜாநநு தேஷாம் கவிப்ரயஸவாதிஶதி| பாயிதாந
வ்யாப்திரவி ஶக்யதே வக்தும் - பாபஸேநாஶிதீயா
த்ஜ்ஞாநேநாத்வ்யதிரிக்தஹேதுஜ்ஞாநகாரணஸ்ய சநாநேவிம்
நஷ்டகாஸ | ஶிவம் ஜ்ஞாநாதஸ்ய ஶம்ஹே கஸஜ்ஞாநேந
வாரஸாயிம்கதிதிராதிநேஷஸ்ய ஶிவம் ஜ்ஞாந ஹேமதார
விநஷ்டகாஸ பாயிதாநாவ்யாப்தியம்க்தா|சநாவதம்ஸநஸி
வ்யபய வ்யஸாணவாயிதகேநாகிம் விக்தும் | உஹ து ஹேது
ஜ்ஞாநஸ்ய ஸவிஷயஸ்ய ஸகாரணஸ்யா வாரஸாயிம் கநேந
வஸ்துயாயாத்ஜ்ஞாநவிநஷ்டகாந கயம் விதவி பாயிதா
நாவ்யாப்திஸம்ஸவதி| சதஸ்ஸவெம்ஶரவேஶ்யஉபாதாநஸ்ரஸ்வ
ரம்வராயாஶ்ச தத்ஜ்ஞாநஸ்ஸிவேக, ஹேதுஶம் நத்தாயேம்ர
வதேஶாஶ்யஸம்ஸவ:| ஹேதுஶம்நஸ்ஸிவேதஜ்ஞாநஸ்ய தநே
தா: ஸிதகேநாஜ்ஞகாநேவ ஸந்தராஸவதேஶா ந
ஸம்ஸவதி | கிஞ்ச, ஶமோஶதீயாத்விஜ்ஞாநாநேவ ஸஹா
ஜ்ஞாநஸ்ய ஸகாயம்ஸ்ய விநஷ்டகாதிஷ்யம் வ்யத்யாவநே

ஶொா கி ஷு யொஜநம்। ஶாாரவ்கா நவ கஸ்ரீதஶிதிவெகஃ, ஶி ஷ்யதஸஜ்ஞாநயொரவி கஸ்ரீதகாத்ஷவ்ய நிவதாங்கா। கஸ்ரீத கெஸவி வாலவ் விரொாயிகெஸ நிவதங்கஶிதி வெகஃ, தஷா வாயஜ்ஞாநெZவி ஸஶாநஶிதி தஷெவ நிவதங்கம் ஸவதீத்யா வஷெஶாநயங்க்ஶெவெதி க்யதஶஸஶீஸீநவாஷெகிங்ர வெஷூ: ॥ ॥கஉ॥

ஷெஹிநொZஸிரு யயா ஷெஹெ கஶாரம் யாவநம் ஜரா।
தயா ஷெஹாஷரவ்ராஷ்டிர்ஸாஷு ந ஶாஹ்யதி॥ ॥கரு॥

ஸகஸிரு ஷெஹெ வதாஶாநஸ்ய ஷெஹிநஃ கஶாராவ ஸாம் விஹாய யாவநாஷ்யவஸாவ்ராவாதநஃ ஷிரகவ ஜ்யா யயா ஆத்ா நஷ்ட ஜதிந ஶொாவதி। ஷெஹாஷெஹாஷர வ்ராவாவவி தயெவ ஷிர ஆஷதி பாஶாந ஶொாவதி। க தாத்நாம் நித்யகாஷாத்ாஷொ ந ஶொாகஸாநமீ। ஸதாவஷ ஆகதங்வ்யு - ஆத்நாம் நித்யாநாஶவாநாஷிகஶங்வஸ்யதயா தத்தஷெஶாவிதஷெஹவஸம்ஸ்யஷாநாம் ஷெதஷெவ ஷெஹெ வங்நிர்யதயெ ஶாஷியம் ஷுவணெங்ாவிதம் யாஷாஷிகஶநஸி ஸம்ஹிதவம் கஶங் கவங்தாஶவஜங்நீயதயா, ஜம்ஷ்யெ யிம்ஷ்யாயங்ஸஶாஸ்ரீதொஷாஷி வ்யாாஷுஸாவஷாஃவஷா ஸவதி। தெதா யாவஷாஸீயகஶங்ஸஶாஷு கஷஷவ்யாஜதி॥

கவ—ஜஶஶயங்ஶநஷரதெஶவாஹ—

ஶாத்ராஸஶாஸ்ரா கஶாஷெய ஶீதொஷ்ணஸாவஷாஃவஷாஃ।
ஆமஶாவாயிநொZநித்யாஸாம்ஷிதிக்ஷஸ்வ ஸாரத॥ ॥கச॥

ஶவஸஶங்ரவெவாரவமநாஸாஶ்யாஃ தத்ராகாயங் கவாந்தாத்ரா ஜத்யாவ்யஷெ। ஶ்ராத்ராஷிஹிஷெஸஷாம் ஸஶாங் ஶீதொஷ்ண ஷாவாரஷாஷிரவெவஸாவஷாஃவஷா ஸவதி। ஶீதொஷ்ணஶவஃ வ்யஷஶங்நாயங்ஃ। தாநு ஷெயெயங்ண யாவஃ யாஷாஷிஶாஸீ யகஶங்ஸஶாஷி திதிக்ஷஸ்வ । ஷெ வாமஶாவா

யிக்ஷாமெஷ்யவத்ரம் க்ஷுதாந்தம் யோகஷ்யாக꞉ । கதிக்யாம்ஸ்ச தே ।
ஷ்டமேஷ்தாத்ஹரேதகேநாமே ஸத்யாகவேஸாவயிமேநாலி
திவதுஷீதீநேஷ்யதே꞉ ॥ ॥௧௪॥

அவ — தத்த்வ கிமேவே த்யதூஷ்ர —

யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே பு³ருஷம் புருஷர்ஷப ।
ஸமது³꞉க²ஸுக²ம் தீ⁴ரம் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே ॥ ॥௧௫॥

யம் புருஷம் ஸேயயயாலியாஸ்ஸஜதீயது³꞉க²ம் ஸு²
ஸுக²த்வாத் கீர்த்திகவஸாயகதயா ஸ்மவைத்யாதிகம் யா
ஜாதீகேஷிதமேவஹிதவம் கவ்யம் ததிகதஸ்த
ஸ்ராவாதாதி³ த்ரதூக்தஸ்ர்ஸ்ர் நவ்யயதி । ஸவணவார்த்த
தக்யஸாயதி, ந க்ஷாத்தீரோ த³꞉க²ஸமுத்பாதித்யதே꞉ ।
கூத்தநாம் திக்யமூகதாவத்ர கத்யுத்திதிதே꞉ ॥ ॥௧௫॥

அவ — யத்தாத்தநாம் நித்யத்வம், தேஹாநாம் ஸ்மாஹாவிகம்
நாஸ்தித்வம் ச அமோக்திதிதே꞉ “ப்ரதாநமுப்ரதாநம்
ஸ்ய நாநப்ரோத்யதி வஞ்சிதா꞉” இதி । தத்ஸவலாதிதாஹார
ஹதே —

நாஸதோ வித்³யதே பா⁴வோ நாபா⁴வோ வித்³யதே ஸத꞉ ।
உப⁴யோரபி த்³ருஷ்டோऽந்தஸ்த்வநயோஸ்தத்த்வத³ர்ஶிபி⁴꞉ ॥ ॥௧௬॥

அஸத꞉ - தேஹஸ்ய ஸத்³பாவோ ந வித்³யதே । ஸதஸ்ர
த்வேநா நாஸத்³பாவ꞉ । உப⁴யோர்தேஹாத்மநோரஸாத்யதா
யோயநிரோவஸ்தி தத்த்வத³ர்ஶிபி⁴ர்தோ த்³ருஷ்ட꞉ । நிண
யாந்தாநிரூபணஸ்ய நிணய இஹாஸஸ்மேயநாவ்
தே । தேஹஸ்ய அசித்வமேநாஸத்வமேவ ஸ்வரூபம், ஆத்
நஸ்ய தநஸ்ய ஸத்த்வமேவ ஸ்வரூபமிதி நிணயோ த்³ருஷ்ட
இத்யதே꞉ । விநாஸஸ்வபா⁴வோ ஹ்யஸத் । அவிநாஸஸ்வபா⁴
வஸ்ய ஸத் । யதோக்தம் ஹமவதா பராஸரேண- “தத்ஸா ந
விஜ்ஞாநதோऽஸ்தி கிஞ்சித் க்வசித் கதாசித் த்³விஜ வஸ்துஜாதம் । ஜ்ஞா
நம் யதா ஸத்யமஸத்யமந்யத், அநாஸீ பரமார்தஸ்ச ஞா

[illegible] ॥கசு॥

[illegible]

[illegible] ॥கஎ॥

[illegible] ॥கஎ॥

[illegible] ॥சு௦॥

[illegible]

ஞானைகாகாரா꞉ | நித்யஸ்ய ஶரீரிண꞉ கர்மபலபோகார்த்த-
தயா பூதஸங்காதரூபா தேஹா꞉ "புண்ய꞉ புண்யேந
பாபேந" இத்யாதிஶாஸ்த்ராவகதா꞉ கர்மாவஸாந விநாஶிந꞉ | ஆ-
த்மா த்வவிநாஶீ-ஸூக்ஷ்ம꞉, அப்ரமேயத்வாத்| நஹ்யாத்மா ப்ரமேயத்
வேநோபலப்யதே, அபி து ப்ரமாத்ருதயா | ததா ச வக்ஷ்யதே-
"ஏதத்யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு꞉ க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித꞉" இ-
தி | ந சாநேகாகாரதயா ஆத்மோபலப்யதே - ஸர்வத்ர
தேஹே அஹமிதம் ஜாநாமீதி தேஹாதிஷு ப்ரமாத்ருதயா
ஏகாகாரேணைவோபலப்யேந் தேஹஸ்தேஷு ப்ரமேயஷு
தே ப்ரமாத்ருதாகாரேண உபலப்யதே | அத ஏகாகாரேண
ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ப்ரமாத்ருத்வாத்ப்ராகத்வாத்
நித்ய꞉ | தேஹஸ்து ப்ரமேயதயா ஶரீரிண꞉ கர்மபலபோ-
காய அநேகாகாரத்வாத்ப்ரமேயத்வாச்ச விநாஶீ | அதோ
தேஹஸ்ய விநாஶஸ்வபாவத்வாதாத்மநோ நித்யஸ்வபாவத்வாச்
உபயமபி ந ஶோகஸ்தாநமிதி ஶஸ்த்ரபாதாதிபரிஹாரேண
தர்மே யுத்தே அநிவர்த்தீயோ யுத்யஸ்வ ப்ரதாநம் யேயேஷு
மோக்ஷ ஸாதநத்வாப்ய அநபிஸந்திதபலம் யுத்தம்
வ்யம் கர்மாரபஸ்வ || || கஅ ||

ய ஏநம் வேத்தி ஹந்தாரம் யஶ்சைநம் மந்யதே ஹதம் |
உபௌ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே ||

ஏநம்-உக்தஸ்வபாவமாத்மாநம் ப்ரதி ஹந்தாரம்-ஹநநஹே-
தும் கமபி யோ மந்யதே| யஶ்சைநம் கேநாபி ஹேதுநா
ஹதம் மந்யதே | தாவுபௌ ந விஜாநீத꞉ | உக்தேந ஹே-
துநாஸ்ய நித்யத்வாதேவாயம் ஹநநஹேதுர்ந பவதி |
அத ஏவ அயமாத்மா ந ஹந்யதே| ஹந்திதாதுரப்யாத்மஸம்-
யோகவிரஹணமாத்ரவாசீ | "ந ஹிம்ஸ்யாத்ஸர்வா பூதாநி, ப்ராஹ்-
மணோ ந ஹந்தவ்ய꞉" இத்யாதீந்யபி ஶாஸ்த்ராண்யவிஹிதஶரீர
வியோககரணவிஷயாணி || || கக ||

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவிதா

வா ந பூய: । அஜோ நித்ய: ஶாஶ்வதோऽயம் புராணோ
ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே ॥ ॥௨௦॥

உக்தைரேவ ஹேதுபிர்நித்யத்வேநாபரிணாமித்வாச்சா
த்மநோ ஜநநமரணாதயஸ்ஸர்வேऽசேதநதேஹதர்மா ந
ஸந்தீத்யுச்யதே । தத்ர 'ந ஜாயதே ம்ரியதே' இதி வர்தமாந
தயா ஸர்வேஷு தேஹேஷு ஸர்வைரநுபூயமாநே
ஜநநமரணே கதாசிதப்யாத்மாநம் ந ஸ்ப்ருஶத: । நாயம் பூ
த்வா பவிதா வா ந பூய:-அயம் கல்பாதௌ பூத்வா பூய:
கல்பாந்தே ச ந பவிதா । தேஷு ப்ரஜாபதிப்ரப்ருதிதே
ஹேஷ்வாம்நாயமாநம் கல்பாதௌ ஜநநம் கல்பாந்தே
மரணமாத்மாநம் ந ஸ்ப்ருஶதீத்யர்த: । அதஸ்ஸர்வதேஹகத
ஆத்மா அஜ:। அத ஏவ நித்ய:, ஶாஶ்வத:-ப்ரக்ருதிவதவிஶதஸத
தபரிணாமைரபி நாந்வீயதே। புராண:-புராபி நவ:
ஸர்வதா அபூர்வவதநுபாவ்ய இத்யர்த:। அத: ஶரீரே ஹ
ந்யமாநே ந ஹந்யதேऽயமாத்மா ॥ ॥௨௦॥

வேதாவிநாஶிநம் நித்யம் ய ஏநமஜமவ்யயம் ।
கதம் ஸ புருஷ: பார்த கம் காதயதி ஹந்தி கம் ॥௨௧॥

ஏவமவிநாஶித்வேநாஜத்வேந வ்யயாநர்ஹத்வேந ச நி
த்யமேநமாத்மாநம் ய: புருஷோ வேத, ஸ புருஷோ
தேவமநுஷ்யதிர்யக்ஸ்தாவரஶரீராவஸ்திதேஷு ஆத்மஸு
கமப்யாத்மாநம் கதம் காதயதி-கம்வா கதம் ஹந்தி-கதம் நாஶ
யதி-கதம்வா தத்ர யோஜகோ பவதீத்யர்த:। ஹந்தா நாத்ம
நோ காதயாமி ஹந்மீத்யநுஶோசநம் ஶாஸ்த்ரீயயாதா
த்ம்யாஜ்ஞாநமூலமேவேத்யபிப்ராய: ॥ ॥௨௧॥

அத—யத்யபி நித்யாநாமாத்மநாம் ஶரீரவியோகமாத்ரம்
க்ரியதே, ததாபி ரமணீயபோகஸாதநேஷு ஶரீரேஷு
நஶ்யத்ஸு தத்வியோகரூபம் ஶோகநிமித்தமஸ்த்யேவேத்யத்ரா
ஹ—

வாஸாம்ஸி ஜீர்ணானி யதா² விஹாய நவானி க்³ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி । ததா² ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணான்யன்யானி ஸம்யாதி நவானி தே³ஹீ || ||௨௨||

த⁴ர்மயுத்³தே⁴ ஶரீரம் த்யஜதாம் த்யக்தஶரீராத³தி⁴கதரகல்யாணஶரீரக்³ரஹணம் ஶாஸ்த்ராத³வக³ம்யத இதி ஜீர்ணானி வாஸாம்ஸி விஹாய நவானி கல்யாணானி வாஸாம்ஸி க்³ருஹ்ணதாமிவ ஹர்ஷநிமித்தமேவாத்ராவக³ம்யதே || ||௨௨||

அத²—"அவிநாஶி து தத்³வித்³தி⁴ யேன ஸர்வமித³ம் ததம்" இதி ப்ரோக்தமவிநாஶித்வம் ஸ்மாரணாய வ்யஞ்ஜயந் த்³ரட⁴யதி—

நைனம் சி²ந்த³ந்தி ஶஸ்த்ராணி நைனம் த³ஹதி பாவக꞉ ।
ந சைனம் க்லேத³யந்த்யாபோ ந ஶோஷயதி மாருத꞉ ||௨௩||

அச்சே²த்³யோऽயமதா³ஹ்யோऽயமக்லேத்³யோऽஶோஷ்ய ஏவ ச ।
நித்ய꞉ ஸர்வக³த꞉ ஸ்தா²ணுரசலோऽயம் ஸனாதன꞉ || ||௨௪||

ஶஸ்த்ராக்³ன்யம்பு³வாயவ꞉ சே²த³நத³ஹநக்லேத³நஶோஷணானி கர்தும் ந ஶக்னுவந்தி । ஸர்வக³தத்வாதா³த்மன꞉ ஸர்வதத்த்வவ்யாபகஸ்வபா⁴வதயா ஸர்வேப்⁴யஸ்தத்த்வேப்⁴ய꞉ ஸூக்ஷ்மத்வாதா³த்மனஸ்தைர்வ்யாப்யத்வாஸம்ப⁴வாத் । வ்யாப்யம் ஹி வ்யாபகம் சே²த³நத³ஹநக்லேத³நஶோஷணானி கரோதி । அத꞉ ஆத்மா நித்ய꞉ ஸர்வக³த꞉ ஸ்தா²ணுரசலோऽயம் ஸனாதன꞉—ஸ்தி²ரஸ்வபா⁴வோऽப்ரகம்ப்ய꞉ புராதனஶ்ச || ||௨௩-௨௪||

அவ்யக்தோऽயமசிந்த்யோऽயமவிகார்யோऽயமுச்யதே ।
தஸ்மாதே³வம் விதி³த்வைனம் நானுஶோசிதுமர்ஹஸி ||௨௫||

சே²த³நார்ஹாணி வஸ்தூனி யை꞉ ப்ரமாணைர்வ்யஜ்யந்தே, தைரயம் ந வ்யஜ்யத இத்யவ்யக்த꞉ । அதஶ்சே²த்³யாதி³விஜாதீய꞉ । அசிந்த்ய꞉ ஸர்வவஸ்துவிஜாதீயத்வேன தத்தத்ஸ்வபா⁴வயுக்ததயா சிந்தயிதுமபி நார்ஹ꞉ । அதஶ்சாவிகார்ய꞉—

விகாராநர்ஹ: । தஸ்மாதுக்தலக்ஷணமேநமாத்மாநம் விதித்வா தத்க்ருதே நாநுஶோசிதுமர்ஹஸி ॥ ॥உரு॥

அத சைநம் நித்யஜாதம் நித்யம் வா மந்யஸே ம்ருதம் ।
ததாபி த்வம் மஹாபாஹோ நைவம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ॥

அத நித்யஜாதம் நித்யம்ருதம் தேஹமேவ ஆத்மாநம் மந்யஸே, ந தேஹாதிரிக்தமுக்தலக்ஷணம் । ததாப்யேவமதிமாத்ரம் ந ஶோசிதுமர்ஹஸி । பரிணாமஸ்வபாவஸ்ய தேஹஸ்ய உத்பத்திவிநாஶயோரவர்ஜநீயத்வாத் ॥ ॥உகூ॥

ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யுர் த்ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச ।
தஸ்மாதபரிஹார்யேऽர்த்தே ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ॥

உத்பந்நஸ்ய விநாஶோ த்ருவ: அவர்ஜநீய உபலப்யதே । ததா விநஷ்டஸ்யாபி ஜந்ம அவர்ஜநீயம் । கதமிதமுபலப்யதே விநஷ்டஸ்யோத்பத்திரிதி? ஸத ஏவோத்பத்த்யுபலப்தே:, அஸதஶ்சாநுபலப்தே: । உத்பத்திவிநாஶாதயஸ்ஸதோ த்ரவ்யஸ்யாவஸ்தாவிஶேஷா: । தந்துப்ரப்ருதீநி ஹி த்ரவ்யாணி ஸந்த்யேவ ரசநாவிஶேஷயுக்தாநி படாதீந்யுச்யந்தே । அஸத்காரயவாதிநாப்யேததவஶ்யாப்யுபேயம் । ந ஹி தத்ர தந்துஸம்ஸ்தாநவிஶேஷாதிரேகேண த்ரவ்யாந்தரம் ப்ரதீயதே । காரகவ்யாபார நாமாந்தரபஜநவ்யவஹாரவிஶேஷாணாம் ஏதாவதைவோபபத்தே:, ந த்ரவ்யாந்தரகல்பநா யுக்தா । அத உத்பத்திவிநாஶாதயஸ்ஸதோ த்ரவ்யஸ்யாவஸ்தாவிஶேஷா: । உத்பத்த்யாக்யாமவஸ்தாமுபயாதஸ்ய த்ரவ்யஸ்ய தத்விரோத்யவஸ்தாந்தரப்ராப்திர்விநாஶ இத்யுச்யதே । ம்ருத்த்ரவ்யஸ்ய பிண்டத்வகடத்வகபாலத்வசூர்ணத்வாதிவத் பரிணாமித்ரவ்யஸ்ய பரிணாமபரம்பரா அவர்ஜநீயா । தத்ர பூர்வாவஸ்தஸ்ய த்ரவ்யஸ்யோத்தராவஸ்தாப்ராப்திர்விநாஶ: । ஸைவ தத்வஸ்தஸ்யோத்பத்தி: । ஏவமுத்பத்திவிநாஶாக்யபரிணாமபரம்பரா பரிணாமிநோ த்ரவ்யஸ்யாபரிஹார்யேதி ந தத்ர ஶோசிதுமர்ஹஸி ॥

ஸ்வ — ஸதோ ஹ்யஸ்ய வர்த்தமாநாவஸ்தாவிரோதஸ்யாவஸ்தா ந்தராப்ராப்திரூபமரணே ந யோऽஸௌ ஶோகமோஹாவிஷ்டோऽஸி தந்ந ஷ்டாஷ்ட்யாதிஷட்விகாரேஷு ந ஸம்ஸவதீத்யாஹ —

அவ்யக்தாதீநி பூதாநி வ்யக்தமத்யாநி பாரத ।
அவ்யக்தநிதநாந்யேவ தத்ர கா பரிதேவநா ॥ ||உ௮||

தந்தஷ்ட்யாதிஷட்விகாராணி யஸ்ய ஶரீராவஸ்தாநி உபலப்ய தந்தஷ்ட்யாதிமத்யாவஸ்தாநி அந்தோபலப்தாவஸ்தாநி ஶோகஷ்ட ஶோகாவேஷ்ட வத்தம் இதி ந தத்ர பரிதேவநாநிமித்தமஸ்தி ॥ ||உ௮||

ஸ்வ — ஏவம் ஶரீராத்மவாதேऽபி நாஸ்தி ஶோகநிமித்த மித்யுக்த்வா, ஶரீராதிரிக்த ஆத்மயாதாத்ம்யம் த்ரஷ்ட்ர ப்ரோதா வக்தா ச்ரவணாயத்தாத்மநிஶ்சயஸ்ய து ர்லப இத்யாஹ-

ஆஶ்சர்யவத்பஶ்யதி கஶ்சிதேநமாஶ்சர்யவத்வததி ததைவ சாந்ய꞉ । ஆஶ்சர்யவச்சைநமந்ய꞉ ஶ்ருணோதி ஶ்ருத்வாப்யேநம் வேத ந சைவ கஶ்சித் ॥ ||உ௯||

ஏவம் தத்த்வஜ்ஞாநம் ஶ்ரேஷ்டாஸம்ஸ்காரவத்த்வம் விஜாதீயதயா ஆஶ்சர்யவத்பஶ்யதி கஶ்சிதேநம் ஜந்ம்ஷு அநேகேஷு தபஸா க்ஷீணபாப உபசிதபுண்ய꞉ கஶ்சித் । ததாவித꞉ கஶ்சித் பரேப்யோ வததி । ஏவம் கஶ்சிதேவ ஶ்ருணோதி । ஶ்ருத்வா ப்யேநம் யதாவதவஸ்தித தத்த்வதோ ந கஶ்சிதேவ । வக்தாரா த்ரஷ்டவக்த்ரோத்ருஷ்வபி தத்த்வதோ துர்லபம் தத்த்வதோ வபநம் தத்தத்ஸ்வரூபம் துர்லபமிதித்யுக்தம் பவதி ॥ ||உ௯||

தேஹீ நித்யமவத்யோऽயம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத ।
தஸ்மாத்ஸர்வாணி பூதாநி ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ॥௩0||

ஸர்வஸ்ய தேவாதிதேஹிநோ தேஹே வத்யமாநேऽபி அயம் தேஹீ நித்யமவத்ய꞉ । தஸ்மாத்ஸர்வாணி தேவாதி ஸ்தாவராந்தாநி பூதாநி விஷமாகாராண்யப்யுக்தேந ஸ்வபா

𑌵𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 । 𑌦𑍇𑌹𑌗𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌮𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 । 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 । 𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 ॥ ॥௩௰॥

𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌮𑍍𑌪𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌅𑌪𑌿 𑌚 𑌇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌮𑌾𑌰𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍀𑌷𑍋𑌮𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌮𑍍𑌪𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍-𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌹𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । “𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌪𑌲𑌾𑌯𑌨𑌮𑍍 । 𑌦𑌾𑌨𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍀𑌷𑍋𑌮𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌨 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌪𑌶𑍋𑌃-𑌨𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑌰𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌰𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌪𑌨𑌸𑍍𑌯 । “𑌨 𑌵𑌾 𑌉 𑌵𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍇 𑌨 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌁 𑌇𑌦𑍇𑌷𑌿 𑌪𑌥𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍁𑌗𑍇𑌭𑌿𑌃 । 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌦𑌧𑌾𑌤𑍁” 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 । 𑌇𑌹 𑌚 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌮𑍃𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌰𑌦𑍇𑌹𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 “𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌨𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑍀”𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 । 𑌅𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌕𑌶𑌲𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌵𑌦𑌾𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑍀𑌷𑍋𑌮𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌪𑌨𑌮𑍍 ॥ ॥௩௧॥

𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 𑌚𑍋𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌪𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍 ॥௩௨॥

𑌅𑌯𑌤𑍍𑌨𑍋𑌪𑌨𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍁𑌖𑍋𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑌃-𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥ ॥௩௨॥

𑌅𑌥 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 ।
𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌪𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥ ॥௩௩॥

𑌅𑌥 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍁𑌖𑌂, 𑌵𑌿𑌜𑌯𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥

𑌅𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑍍 ।
𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௩௪॥

𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍁𑌖𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌹𑌾𑌨𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍, 𑌵𑌾 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇 𑌪𑌲𑌾𑌯𑌿𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑍀𑌮𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌸𑌮𑍀𑌚𑍀𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑌮𑍀𑌚𑍀𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍- 𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌯𑌶𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌅𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌮𑌰𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௩௪॥

𑌅𑌪𑌿 𑌚— 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍂𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌾𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—

𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌣𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌃 ।
𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌲𑌾𑌘𑌵𑌮𑍍 ॥

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍂𑌰𑍋 𑌵𑍀𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌲𑌾𑌘𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌲𑌘𑍁𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌶𑍂𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌭𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௩௫॥

𑌕𑌿𑌂 𑌚

𑌅𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌵𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌤𑌰𑌂 𑌨𑍁 𑌕𑌿𑌮𑍍 ॥ ॥௩௬॥

𑌶𑍂𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 𑌕𑌥𑌮𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌵𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃, 𑌶𑍂𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌵 𑌶𑌤𑍍𑌰𑌵𑍋 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌃 । 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑌤𑌰𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌵 । 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌨𑍍𑌮𑌰𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑌸𑍇 ॥ ॥ ௩௬ ॥

𑌅𑌥 — 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌶𑍂𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌪𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌹𑌨𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑌰𑍈𑌰𑍍𑌹𑌨𑌨𑌮𑍁𑌭𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍇 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 —

𑌹𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌜𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃 ॥

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑌰𑍈𑌰𑍍𑌹𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿। 𑌪𑌰𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑌂 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇। 𑌅𑌨𑌭𑌿𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍋𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑍋𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 । 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌵𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃 ॥ ॥ ௩௭ ॥

𑌅𑌥 — 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹 —

𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇 𑌸𑌮𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑌾𑌭𑌾𑌲𑌾𑌭𑍌 𑌜𑌯𑌾𑌜𑌯𑍌 ।
𑌤𑌤𑍋 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌨𑍈𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥ ௩௮ ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌚𑌾𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑌾𑌤𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌥𑌲𑌾𑌭𑌾𑌲𑌾𑌭𑌜𑌯𑌪𑌰𑌾𑌜𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌰𑌭𑌸𑍍𑌵 । 𑌏𑌵𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍋 𑌨 𑌪𑌾𑌪𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௩௮ ॥

𑌅𑌥 — 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌾𑌰𑌭𑌤𑍇 —

𑌏𑌷𑌾 𑌤𑍇𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 | 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌯𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 || ||௩௯||

𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾-𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌽𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑍀𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌮𑍍 | 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌭𑌿𑌧𑍇𑌯𑌾 "𑌨 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌹𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 "𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍈𑌷𑌾𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 | 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍇 𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾, 𑌸𑍇𑌹 𑌯𑍋𑌗𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 | "𑌦𑍂𑌰𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌮𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 | 𑌯𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 | 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ||

𑌅𑌥 — 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹 —

𑌨𑍇𑌹𑌾𑌭𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑌾𑌶𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 |
𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌮𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 ||

𑌇𑌹 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌽𑌭𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿, 𑌅𑌭𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 𑌆𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃 | 𑌨𑌾𑌶𑌃 𑌫𑌲𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌶𑌃 | 𑌆𑌰𑌬𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 | 𑌆𑌰𑌬𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌾𑌂𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍-𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 | 𑌅𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 "𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌵𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌹𑌿 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌫𑌲𑌾𑌯 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌾𑌯 𑌚 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 || ||௪௦||

அத: காம்யகர்மவிஷயாயா புத்தேர்மோக்ஷஸாதநபூ-தகர்மவிஷயாம் புத்திம் விஶிநஷ்டி —

> வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திரேகேஹ குருநந்தந ।
> பஹுஶாகா ஹ்யநந்தாஶ்ச புத்தயோऽவ்யவஸாயிநாம் ॥

இஹ ஶாஸ்த்ரீயே ஸர்வஸ்மிந் கர்மணி வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திரேகா, முமுக்ஷுணாநுஷ்டேயே கர்மணி புத்தி: வ்யவஸாயாத்மிகாபுத்தி:— வ்யவஸாய:—நிஶ்சய: | ஸா ஹி புத்திராத்மயாதாத்ம்யநிஶ்சயபூர்விகா | காம்யகர்மவிஷயா து புத்திரவ்யவஸாயாத்மிகா | தத்ர ஹி காமாதிகாரோ தேஹாதிரிக்தாத்மாஸ்தித்வஜ்ஞாநமாத்ரமபேக்ஷதே, நாத்மஸ்வரூபயாதாத்ம்யநிஶ்சயம்। ஸ்வரூபயாதாத்ம்யாநிஶ்சயேऽபி ஸ்வர்காதிபலார்திந: தத்தத்ஸாதநாநுஷ்டாநதத்பலாநுபவாநாம் ஸம்பவாவிரோதாத் | ஸேயம் வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திரேகபலஸாதநவிஷயதயா ஏகா-ஏகஸ்மை மோக்ஷாய ஹி முமுக்ஷோ: ஸர்வாணி கர்மாணி விதீயந்தே । அத: ஶாஸ்த்ரார்தஸ்யைக்யாத் ஸர்வகர்மவிஷயா புத்திரேகைவ । யதைகஸ்மை பலாய சோதிதம் ஆக்நேயாதீநாம் ஷண்ணாம் ஸாங்காநாம் ஏகஶாஸ்த்ரார்ததயா தத்விஷயா புத்திரேகா தத்வதித்யர்த: । அவ்யவஸாயிநாம் து ஸ்வர்கபுத்ரபஶ்வந்நாதிபலஸாதநகர்மாதிகாரிணாம் புத்தய: பலாநந்த்யாதநந்தா: | தத்ராபி பஹுஶாகா: । ஏகஸ்மை பலாய சோதிதேऽபி தர்ஶபூர்ணமாஸாதௌ கர்மணி "ஆயுராஶாஸ்தே" இத்யாத்யவகதாவாந்தரபலபேதேந பஹுஶாகத்வம் ச வித்யதே । அதோऽவ்யவஸாயிநாம் புத்தயோऽநந்தா பஹுஶாகாஶ்ச । ஏததுக்தம் பவதி— நித்யேஷு நைமித்திகேஷு கர்மஸு ப்ரதாநபலாநி அவாந்தரபலாநி ச யாநி ஶ்ரூயமாணாநி தாநி ஸர்வாணி பரித்யஜ்ய, மோக்ஷைகபலதயா ஸர்வாணி கர்மாண்யேகஶாஸ்த்ரார்ததயாநுஷ்டேயாநி | கா

[illegible] ||௪௧||

[illegible]

[illegible] || ௪௨ ||

[illegible] || ௪௪ ||

[illegible]

||௪௨-௪௪||

[illegible]

𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍋𑌦𑌕𑍇 𑌉𑌦𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍋𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑌰𑍍𑌥𑌃-𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇𑌨𑍋𑌪𑌾𑌦𑍀𑌯𑌤𑍇, 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌃-𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌰𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌵𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 ॥

𑌅𑌵— 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌰𑍇𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾 𑌫𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ।
𑌮𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍇 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ॥

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍𑌫𑌲𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑌯𑌾𑌵𑌗𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌫𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑍍𑌯𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌸𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌫𑌲𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌮𑌾 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌃 । 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌰𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑍇𑌯𑌮𑍍 । 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌨𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑍇𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌮𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁 । 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿-𑌅𑌨𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍇 𑌨 𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍇 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 । 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௪௭ ॥

𑌅𑌵— 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑍀𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿—

𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌨𑌂𑌜𑌯 ।
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌮𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌗 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌯𑌪𑌰𑌾𑌜𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿

[illegible] । तदिदं विश्वविश्वास्यकं योगस्य [illegible] योगसम्बन्धात् [illegible] । योगः-विश्वविश्वास्यकारणं चित्तसमाधानम् ॥ ४७ ॥

अथ—कीदृशो देवस्तुत्यो जगत इत्याह—

[illegible] योगानन्दं [illegible] ।
[illegible] ॥ ४८ ॥

[illegible]

॥ ४९ ॥

[illegible] ॥ ५० ॥

[illegible] ॥ ५१ ॥

[illegible] ॥ ५१ ॥

𑌯𑌦𑌾 𑌤𑍇 𑌮𑍋𑌹𑌕𑌲𑌿𑌲𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌤𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌤𑌦𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 ॥௫௨॥

𑌉𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂𑌤𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌮𑍋𑌹𑌕𑌲𑌿𑌲𑌂 - 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌲𑍍𑌪𑌫𑌲𑌸𑌙𑍍𑌗𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑌲𑍁𑌷𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌤𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌫𑌲𑌾𑌦𑍇𑌰𑌿𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌿-𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥ ॥ ௫௨ ॥

𑌅𑌥—“𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌫𑌲𑌮𑌾𑌹—

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌾 ।
𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌵𑌚𑌲𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥ ௫௩ ॥

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃-𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑍍, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌸𑌕𑌲𑍇𑌤𑌰𑌵𑌿𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 [illegible] 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑍀𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌮𑍍-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿— 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌖𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌮𑌾𑌵𑌹𑌤𑌿 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾 𑌤𑍁 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥௫௩॥

𑌅𑌥—[illegible]𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿—

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌭𑌾𑌷𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍇𑌶𑌵 ।
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌧𑍀𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌷𑍇𑌤 𑌕𑌿𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤 𑌕𑌿𑌮𑍍 ॥ ௫௪ ॥

𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌭𑌾𑌷𑌾 – 𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌭𑌾𑌷𑌣𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 ॥ ॥௫௪॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌮𑌨𑍋𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௫௫

𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌕𑌥𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌾𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌾𑌽𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌥—𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍀𑌨𑌾𑌽𑌦𑍂𑌰𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌖𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 ।
𑌵𑍀𑌤𑌰𑌾𑌗𑌭𑌯𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌧𑍀𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ௫௬ ॥

𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿𑌦𑍁𑌃𑌖𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌅𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌨 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌸𑍁𑌖𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 । 𑌵𑍀𑌤𑌰𑌾𑌗𑌭𑌯𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃–𑌅𑌨𑌾𑌗𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾–𑌰𑌾𑌗𑌃, 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌗𑌮𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌭𑌯𑌂, 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌗𑌮𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌗𑌤𑌦𑍁𑌃𑌖𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌮𑌨𑍋𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃, 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃–𑌆𑌤𑍍𑌮𑌮𑌨𑌨𑌶𑍀𑌲𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌧𑍀𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥ ௫௬ ॥

𑌅𑌥—𑌤𑌤𑍋𑌽𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍀𑌨𑌦𑌶𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌭𑌿𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍 ।
𑌨𑌾𑌭𑌿𑌨𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 ॥ ௫௭ ॥

यस्सर्वत्र प्रियेष्वनभिस्नेहः उदासीनः प्रियसं-
श्लेषविश्लेषरूपं शुभाशुभं प्राप्य अभिनन्दन-
द्वेषरहितः, सोऽपि स्थितप्रज्ञः ॥ ॥ ५७ ॥

किञ्च — ततोऽर्वाचीनतया —

यदा संहरते चायं कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥

यदेन्द्रियाणीन्द्रियार्थान् शब्दस्पर्शादीन्, त-
थैव कूर्मोऽङ्गानीवेन्द्रियार्थेभ्यः सर्वशः प्रति-
संहृत्य मन आत्मन्यवस्थापयति । सोऽपि स्थितप्रज्ञः ।
एवं चतुर्विधा ज्ञाननिष्ठा पूर्वपूर्वा उत्त-
रोत्तरनिष्पाद्या ॥ ॥ ५८ ॥

किञ्च — इदानीं ज्ञाननिष्ठाया दार्ढ्यवतां तत्र
द्व्युपायमाह —

विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः ।
रसवर्जं रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥

इन्द्रियाणामाहाररूपा विषयाः । निराहारस्य वि-
षयेभ्यः प्रत्याहृतेन्द्रियस्य देहिनो विषया वि-
निवर्तमाना रसवर्जं विनिवर्तन्ते । रसो रागः, वि-
षयरागो न निवर्तत इत्यर्थः । रागोऽस्यात्मस्व-
रूपं विषयेभ्यः परं सुखतरं दृष्ट्वा निवर्तते ॥

यततो ह्यपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः ।
इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः ॥ ६० ॥

आत्मदर्शनेन विना विषयरागो न निवर्तते ।
अनिवृत्ते विषयरागे विपश्चितो यतमानस्यापि पु-
रुषस्येन्द्रियाणि प्रमाथीनि बलवन्ति मनः प्रसह्य
हरन्ति । अतश्चेन्द्रियजय आत्मदर्शनाधीनः, आत्मदर्शन-
मिन्द्रियजयाधीनमिति ज्ञाननिष्ठा दुर्लभा ॥ ॥ ६० ॥

तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।
वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌜𑌿𑌹𑍀𑌰𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌯𑌾𑌨𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯, 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤 𑌆𑌸𑍀𑌤 । 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌸𑌤𑌿, 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌶𑍇𑌷𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑍀𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌨 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌶𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌶𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌮𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 "𑌯𑌥𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑌶𑌿𑌖𑌃 𑌕𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌨𑌿𑌲𑌃 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌾𑌹—𑌵𑌶𑍇 𑌹𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥ ௬௧ ॥

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌂𑌸𑌸𑍍𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑍂𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ।
𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌸𑌞𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌃 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌃 ।
𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑍍𑌰𑌂𑌶𑌾𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ௬௩

𑌅𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌮𑌯𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑌮𑌨𑌸 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌯𑌮𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌪𑌵𑌾𑌸𑌨𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌂𑌸𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌃-𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑌦𑌶𑌾-𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌶𑌾𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑌸𑌂𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿, 𑌸 𑌕𑌾𑌮𑌃 । 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇-𑌕𑌾𑌮𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌏𑌭𑌿𑌰𑌸𑍍𑌮𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌃, 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌤𑌾 । 𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌜𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑍍𑌰𑌂𑌶𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑍍𑌰𑌂𑌶𑌾𑌤𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌶𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌶𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ॥௬௨-௬௩॥

ராகத்வேஷவியுக்தைஸ்து விஷயாநிந்த்ரியைஶ்சரந் ।
ஆத்மவஶ்யைர்விதேயாத்மா ப்ரஸாதமதிகச்சதி ॥ ௬௪ ॥

உக்தேந ப்ரகாரேண மயி ஸர்வேஶ்வரே சேதஸஸ்ஸமாஶ்ரயணேந த்ருஷ்டேந நிர்தக்தாஶேஷகல்மஷதயா ராகத்வேஷவியுக்தை: ஆத்மவஶ்யைரிந்த்ரியைர்விஷயாம்ஶ்சரந்-விஷயாம்ஸ்திரஸ்க்ருத்ய வர்த்தமாந:, விதேயாத்மா-விதேயமநா:, ப்ரஸாதமதிகச்சதி-நிர்மலாந்த:கரணோ பவதீத்யர்த்த: ॥ ௬௪ ॥

ப்ரஸாதே ஸர்வது:காநாம் ஹாநிரஸ்யோபஜாயதே ।
ப்ரஸந்நசேதஸோ ஹ்யாஶு புத்தி: பர்யவதிஷ்டதி ॥

அஸ்ய புருஷஸ்ய மந:ப்ரஸாதே ஸதி ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கப்ரயுக்தஸர்வது:காநாம் ஹாநிருபஜாயதே । ப்ரஸந்நசேதஸ:-ஆத்மாவரோதகமநோதோஷரஹிதமநஸ: ததாநீமேவ ஹி விவிக்தாத்மவிஷயா புத்தி: பர்யவதிஷ்டதே । அதோ மந:ப்ரஸாதே ஸர்வது:காநாம் ஹாநிர்பவத்யேவ ॥

நாஸ்தி புத்திரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய பாவநா ।
ந சாபாவயதஶ்ஶாந்திரஶாந்தஸ்ய குத: ஸுகம் ॥ ௬௬ ॥

மயி ஸந்ந்யஸ்தமநோரஹிதஸ்ய ஸ்வயத்நேந இந்த்ரியஜயமநே ப்ரவ்ருத்தஸ்ய கதாசிதபி விவிக்தாத்மவிஷயா புத்திர்ந ஸேத்ஸ்யதி । அத ஏவ தஸ்ய தத்பாவநா ச ந ஸம்பவதி । விவிக்தாத்மாநம் அபாவயதோ விஷயஸ்ப்ருஹாஶாந்திர்ந பவதி । அஶாந்தஸ்ய-விஷயஸ்ப்ருஹாயுக்தஸ்ய குதோ நித்யநிரதிஶயஸுகப்ராப்தி: ॥ ॥ ௬௬ ॥

அத—மாநஸவ்யுக்தேந ப்ரகாரேணேந்த்ரியஜயமகுர்வதோऽநர்த்தமாஹ—

இந்த்ரியாணாம் ஹி சரதாம் யந்மநோऽநுவிதீயதே ।
ததஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர்நாவமிவாம்பஸி ॥ ௬௭ ॥

இந்த்ரியாணாம் விஷயேஷு சரதாம் வர்த்தமாநாநாம் வர்த்தநம் யந்மநோ விதீயதே - பாரவஶ்யேணாநு

𑌤𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍇 । 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌹𑌰𑌤𑌿-𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌯𑌥𑌾𑌽𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 𑌨𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌤𑌿 ॥௬௭॥

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ।
𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍀𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 ॥

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍀𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௬௮ ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌤𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌹 —

𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌶𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌾𑌗𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌯𑌮𑍀 ।
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌾 𑌨𑌿𑌶𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑍇𑌃 ॥

𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌾-𑌨𑌿𑌶𑍇𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑌂𑌯𑌮𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾 𑌜𑌾𑌗𑌰𑍍𑌤𑌿-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂-𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌿-𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌸𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌶𑍇𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ॥ ௬௯ ॥

𑌆𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌮𑌚𑌲𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌮𑍀 ॥ ॥ ௭௦ ॥

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌮𑌚𑌲𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌦𑍇𑌯𑌾 𑌆𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌆𑌸𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑍇 𑌚 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌨 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃-𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 𑌯𑌂-𑌸𑌂𑌯𑌮𑌿𑌨𑌂, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿-𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌸 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿-𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌿𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌤𑌾𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌨 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌮𑍀-𑌯𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇-𑌸 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 ॥ ॥ ௭௦ ॥

விஹாய காமாந் ய: ஸர்வாந் புமாம்ஶ்சரதி நி:ஸ்ப்ருஹ: ।
நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸ ஶாந்திமதிகச்சதி ॥ ௭௧ ॥

காம்யந்த இதி காமா:-ஶப்தாதய:-ய: புமாந் ஸர்வாந் விஷயாந் விஹாய தத்ர, நி:ஸ்ப்ருஹ:-தத்ர மமதாரஹிதஶ்ச, அநாத்மநி தேஹே ஆத்மாபிமாநரஹிதஶ்சரதி । ஸ ஆத்மாநம் த்ருஷ்ட்வா ஶாந்திமதிகச்சதி ॥ ॥ ௭௧ ॥

ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்திதி: பார்த்த நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி । ஸ்தித்வாऽஸ்யாமந்தகாலேऽபி ப்ரஹ்மநிர்வாணம்ருச்சதி । ॥ ௭௨ ॥

இதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே ஸாங்க்யயோகோ நாம த்விதீயோऽத்யாய: ॥

ஏஷா-நித்யாத்மஜ்ஞாநபூர்விகா அஸங்ககர்மணி ஸ்திதி: ஸ்திதப்ரஜ்ஞதா, ப்ராஹ்மீ-ப்ரஹ்மப்ராபிகா, ஈத்ருஶீம் கர்மயோகஸ்திதிம் ப்ராப்ய ந முஹ்யதி-புநஸ்ஸம்ஸாரம் நாப்நோதி । அஸ்யாம் ஸ்தித்யாமந்திமேऽபி வயஸி ஸ்தித்வா ப்ரஹ்மநிர்வாணம்ருச்சதி-நிர்வாணமயம் ப்ரஹ்ம கச்சதி, ஸுகைகதாநமாத்மாநமாப்நோதீத்யர்த்த: । ஏவமாத்மயாதாத்ம்யம், யுத்தாக்யஸ்ய ச கர்மண ஆத்மப்ராப்திஸாதநதாமஜாநத ஶரீராத்மஜ்ஞாநேந மோஹிதஸ்ய தேந ச மோஹேந யுத்தாந்நிவ்ருத்தஸ்ய மோஹஶாந்தயே நித்யாத்மவிஷயா ஸாங்க்யபுத்தி:, தத்பூர்விகா ச அஸங்ககர்மாநுஷ்டாநரூபகர்மயோகவிஷயா புத்தி:, ஸ்திதப்ரஜ்ஞதாயோகஸாதநபூதா த்விதீயேऽத்யாயே ப்ரோக்தா । ததுக்தம் "நித்யாத்மாஸங்ககர்மேஹாகோசரா ஸாங்க்யயோகதீ: । த்விதீயே ஸ்திததீலக்ஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹஶாந்தயே" இதி ॥

இதி ஶ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஶ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே ஸாங்க்யயோகோ நாம த்விதீயோऽத்யாய: ॥

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

த்ருதீயோऽத்யாய: ॥

——:0:——

அத ஏவம் முமுக்ஷுபி: ப்ராப்யதயா வேதாந்தோதி
தநிரஸ்தநிகிலாவித்யாதிதோஷகந்தாநவதிகாதிசயாஸங்க்யே
யகல்யாணகுணபரப்ரஹ்மபுருஷோத்தமப்ராப்த்யுபாய
பூதவேதநோபாஸநத்யாநாதிசப்தவாச்யதைகாந்திகா
த்யந்திகபக்திம் வக்தும் ததங்கபூதம், "ய ஆத்மாऽபஹத
பாப்மே"த்யாதிப்ரஜாபதிவாக்யோதிதம் ப்ராப்துராத்மநோ
யாதாத்ம்யதர்சநம் தந்நித்யதாஜ்ஞாநபூர்வகாஸங்ககர்மநி
ஷ்பாத்யஜ்ஞாநயோகஸாத்யமுக்தம் । ப்ரஜாபதிவாக்யே ஹி
தஹரவாக்யோதிதபரவித்யாசேஷதயா ப்ராப்துராத்மந: ஸ்வ
ரூபவேதநம் "யஸ்தமாத்மாநமநுவித்ய விஜாநாதீ"த்யுக்த்வா
ஜாகரிதஸ்வப்நஸுஷுப்த்யதீதம் ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமசரீ
ரம் ப்ரதிபாத்ய, "ஏவமேவைஷ ஸம்ப்ரஸாதோऽஸ்மாச்சரீரா
த்ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபே
ணாபிநிஷ்பத்யத" இதி தஹரவித்யாபலமேவாநுஸம்ஹிதம் ।
அந்யத்ராபி "அத்யாத்மயோகாதிகமேந தேவம் மத்வா தீரோ
ஹர்ஷசோகௌ ஜஹாதீ"த்யுபாதிஷ்டம் தேவம் மத்வேதி
விதீயமாநபரவித்யாங்கதயா 'அத்யாத்மயோகாதிகமேநே'தி ப்ர
த்யகாத்மஜ்ஞாநமபி விதாய, "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சி
தி"த்யாதிநா ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபம் விசோத்ய, "அணோர
ணீயா"நித்யாரப்ய, "மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வா தீரோ
ந சோசதி, நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந
பஹுநா ச்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய
ஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வா"மித்யாதிபி:
பரஸ்வரூபம், தத்ப்ராப்திஸாதநம், உபாஸநஸ்ய ச பக்திரூ
பதாம் ப்ரதிபாத்ய, "விஜ்ஞாநஸாரதிர்யஸ்து மந: ப்ரக்ரஹ
வாந்நர: । ஸோऽத்வந: பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ: பரமம்
பத"மிதி பரவித்யாபலமேவாநுஸம்ஹிதம் । அத: பரம

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑍇𑌨 𑌇𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌸𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 —

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 —

𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍀 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌤𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌤𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌘𑍋𑌰𑍇 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑌯𑌸𑌿 𑌕𑍇𑌶𑌵 ॥௧॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌣𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌯𑌸𑍀𑌵 𑌮𑍇 ।
𑌤𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌵𑌦 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌯𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌽𑌹𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥௨॥

𑌯𑌦𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌮𑌤𑌾 । 𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌘𑍋𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑌯𑌸𑌿 । 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 — 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍍, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌤𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌸𑌕𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌨𑌸𑌾𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑍋𑌪𑌰𑌤𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑍋𑌪𑌰𑌤𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑌯𑌿𑌷𑌿𑌤𑌂, 𑌸𑌕𑌲𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 । 𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌘𑍋𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑍋 𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌯𑌸𑍀𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑍋𑌪𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌕𑌮𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦 । 𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌹𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் கீதா பாஷியம்.

ஶ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ॥
ஶ்ரீமதே பாதுகாஸேவகராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ॥
ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸமஹாதேஶிகாய நம: ॥
ஶ்ரீரங்கநாயகதிவ்யமணி பாதுகாப்⁴யாம் நம: ॥
ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாதேஶிகாய நம: ॥
ஶ்ரீமத்யை கோதாயை நம: ॥
ஶ்ரீகோமலவல்லீஸமேத பர்யாப்தாம்ருத பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

ஸ்ரீமந் நாராயணனுடையது எல்லா லோகங்களும். பெரும் பாலும் அவைகளிலிருக்கிற எல்லா ஜனங்களும் பூமியிலிருக்கிற ஸுகத்தைத்தான் ஆசைப்படுகிறார்கள். பூமியில் துக்கம் கலப் பில்லாத ஸுகம் ஒருவருக்கும் ஒருபோதும் கிடையாது. இதே மாதிரிதான் சாஸ்திரங்களில் சொல்லும் ஸுவர்க்கம் முதலான உலகங்களிலும் எவருக்கும் ஏதாவதுகுறைவுகள் இருந்துக்கொண் டேயிருக்கின்றன. இந்த ஸங்கதியைத்தானாக ஒருவனாலும் அறிந் துகொள்ள முடியாது. மிகுந்த பெரியவருடைய கவலையோடு கூடிய உபதேசத்தினாலே தெளிந்த ஒரு பெரியவருடைய அதே மாதிரியான உபதேசங்களாலே இந்தஅறிவு வரவேண்டியது. இப் போது படித்தவர்களோ படிக்காதவர்களோ, ஏழையோ பணக் காரனோ எவனுக்கும் இது தோன்றுவது வருத்தம். ஆனால் படித்தவர்கள் விரிவாய் சொல்லுவார்கள். அவர்களுக்குள் யாரு க்கு மனதில் பட்டிருக்கிறதோ. துக்கம் கலந்த ஸுகத்தையே எவரும் அநுபவிப்பதனாலே நிலையான ஸுகத்தைப்புஸ்தகங்களைக் கொண்டுதான அறிந்துக்கொள்ளவேண்டும். யுக்திகளால் மாத் திரம் ஏற்பட்ட புஸ்தகங்களைக்கொண்டு அதையறிய முடியாது. ஏனென்றால், அதுக்கு மேலும் யுக்திகள் தோன்றுமாகையால்;

ஆகையால் அநாதியான (இது முதலென்றில்லாத) வேதத்தைக் கொண்டு ஏற்பட்ட மதத்தினால்தான் அதை அறிய முடியும். அந்த வேதத்துக்கும் அநேகம் பேர்கள் அநேகவிதமாய் அர்த்தஞ்சொல்லியிருப்பதால் அதைக்கொண்டும்அறிவதுமுடியவில்லை. வேதத்திற்கு எந்த அர்த்தம் ஸரியென்றால், யார் சொன்ன அர்த்தத்தைக்கேட்டால் உயர்ந்த தயை, பொறுமை, ஒழிவு, வணக்கம், ஜீவன்—தெய்வம்—இவைகளைப்பற்றிய நல்ல தெளிவு, இவை முதலிய நல்ல ஸங்கதிகளுண்டாகுமோ, அதுதான் ஸரியான அர்த்தம். இப்போதும் நல்ல மதத்தின் உண்மையான ஸங்கதிகளை அறிந்தவர்களிடத்தில் கீழ்ச்சொல்லிய ஸங்கதிகளைக் காணலாம். இந்த ஸங்கதிகள் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் மதத்தையுண்மையாகத் தெரிந்தவர்களிடத்தில் இப்போதும் காணலாம். ஆகையால் வேதத்தின் கருத்தைச் சொல்லுவதற்காக ஸ்ரீ வியாஸர் என்ற மஹர்ஷியானவர் பிரும்மஸூத்ரம் செய்தார். அதற்கும் அநேகவிதமாய் அர்த்தம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பெரியோர்கள் பரம்பரையாய் சொல்லிவந்த அர்த்தங்களை ஸ்ரீ பாஷ்யம் என்கிற புஸ்தகமாக அருளிச் செய்தார். கீழ்ச் சொன்ன காரணத்தாலே அவர் சொன்ன அர்த்தம்தான் மிகவும் நல்லது. ஜனங்களால் அறியமுடியாத வேதத்தின்அர்த்தத்தைத்தெளிவாய் தெரிவிப்பதற்காகப் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாய் அவதரித்து ஸ்ரீ கீதையென்னும் கிரந்தம் அருளிச் செய்தார். அதற்கும் அநேகம் பேர்கள் தோன்றினபடி அர்த்தம் எழுதினார்கள். ஸூத்திரத்துக்குப் பாஷ்யம் எழுதின ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அதில் எழுதினஅர்த்தம் ஸ்ரீ கீதைக்குப் பொருந்தினது என்று காட்டுவதற்காக ஸ்ரீ கீதைக்கும் அர்த்தம் எழுதியிருக்கிறார். வடமொழியில் எழுதின அந்த அர்த்தத்தை எல்லாரும் தெரிந்துகொள்வதற்காகக்கூடியவரையில் எளியதான தமிழ் நடையில் ஸ்ரீ பெருமாள் முதலான ஆசாரியர்களுடைய அநுக்கிரஹம் அடியேனைக் கொண்டு எழுதுகிறது.

துக்கம் கலப்பில்லாத நிலையான ஸுகத்தை வேதத்தினாலேயே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. அவ்விதமான ஸுகத்தையொருவன் ஸ்ரீ வைகுண்டமென்றும் நித்யவிபூதியென்றுஞ் சொல்லுகிற இடத்திற்குப்போய்

ஸ்ரீமானான நாராயணனை அநுபவித்து அடையலாமென்று வேதம் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேற்பட்ட ஸுகம் கிடையாது. ஏனென்றால், நாராயணன் ஸ்வரூபத்தாலும், திருமேனியாலும், ஸ்வரூபத்தின் குணங்களாலும், நகைகளாலும் ஆயுதங்களாலும், மஹாலக்ஷ்மியோடு கூடியிருப்பதாலும், விபூதியாலும், (ஸொத்தாலும்) சுற்றியிருக்கும் ஜனங்களாலும், இருக்குமிடத்தாலும் மிகுந்த உயர்ந்த வஸ்து.

ஸ்வரூபம்—உலகத்தில் வஸ்துக்களுக்குப் பெரும்பாலும்குணங்களாலேதான் உயர்த்தி. கரும்பிற்குச சாறினால் கௌரவம். சாறு போனால் அதற்குக் கௌரவமில்லை. சாப்பிடுகிற சில காய்களுக்கு வெல்லம் தேங்காய் முதலான சில பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையால் ருசி. பூவிற்கு வாஸனையாலும் கண்ணுக்குக் குளிர்த்தியாயிருப்பதாலும், மிருதுவாயிருப்பதாலு முயர்த்தி. உலர்ந்து போனால் அதற்கு உயர்த்தியில்லை. ஒரு பூவானது தங்கத்தினால் செய்யபபட்டு வாஸனையுள்ளதாயிருந்தால் அதற்கு ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் உயர்த்தி. அதுபோல பகவானுடைய ஸ்வரூபமே மிகுநத ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. ஆகையினால் ஸ்வரூபம் உயர்ந்தது. அது ஸத்யமாயும், ஞானமாயும், அநந்தமாயும், ஆநந்தமாயும் அமலமாயுமிருக்கிறது. ஸத்யமென்றால், அதற்கு ஒருவிதமான விகாரமில்லை. அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் எப்போதும் மாறி வேறு உருவங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வேறுபேர்களை யடைகின்றன. இவ்விதமான மாறுதல் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தில் கிடையாது. ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபத்தில் மாறுபாடில்லாமலிருநதாலும் அவனுடைய ஞானமென்கிற குணமானது சிலகாலத்தில் சுருங்கி வேறுகாலத்தில் விரிவை அடைகிறது. இநத வேறுபாடும் பகவானுக்குக் கிடையாது. அவன் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் எப்போதும் ஒரேவிதமாயிருக்கும். அது ஞானம். அதாவது—எப்போதும் சுருக்கத்தை யடையாததும் ஒருவனாலும் கொடுக்கப்படாததுமான ஞானமென்கிற குணத்தை யுடையதாயிருப்பது. அது அநந்தம். அதாவது-இடத்தினாலோ காலத்தினாலோ வஸ்துவினாலோ அளவில்லாதது அது எங்குமிருக்கிறது. எப்போதுமிருக்கிறது. எல்லாவஸ்துவாயுமிருக்கிறது. அது ஆநந்தம்,

மிகுந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. அது அமலம், அதாவது-ஒருவிதமானதோஷத்தோடும் ஒருக்காலும்சேர்ந்ததன்று. ஸூரியனிடத்தில் எப்படி இருட்டு சேராதோ, அப்படியே பகவானுடைய ஸ்வரூபம் எல்லா தோஷங்களுக்கும் விரோதியானது. ஆகையால் ஒருக்காலும் தோஷத்தோடு சேராதது. உதாரணம்— வீதியில் பகலில் வெளிச்சமும் ராத்திரியில் இருட்டும் இருக்கிறது. அப்படி ஸூரியனோடு இருட்டு சேரமுடியாது. ஸூரியன் இருட்டுக்குச சத்துரு.

திருமேனி (ரூபம்)— இது பகவானுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுந்ததாயும் பகவானுக்குப் பிடித்ததாயுமிருக்கிறது. அது எப்போதும் ஒரேவிதமாயிருக்கிறது. ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிருக்கும் திருமேனியிலிருந்து அநேக ரூபங்கள் உண்டானபோதிலும் அந்தத்திருமேனியானது முன்போலவேயிருக்கிறது. அந்தத் திருமேனி பளபளப்பாயும் நல்ல வாஸனையுள்ளதாயும் புஷ்பம் போல் மிருதுவாயுமிருக்கிறது. திருமேனி பொதுவாயும் அழகாயிருக்கிறது. அதின் ஒவ்வொரு அவயவமும் அழகாயிருக்கின்றது. அதில் கிழத்தனம் முதலான தோஷங்களில்லை. எப்போதும் இளமைப் பருவமுள்ளதாயிருக்கிறது. இதுபோன்ற அநேக குணங்கள் அந்தத் திருமேனியிலிருக்கின்றன. அவைகளின் உயர்வை அளவிடமுடியாது. அதை அநுபவிக்கும்போது ஒவ்வொரு நிமிஷமும் புதியதுபோல் தோன்றும். அது மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

குணம்—பகவானிடத்தில் எல்லா நல்ல குணங்களுமிருக்கின்றன. உலகத்தில் ஒவ்வொருவரிடத்தில் ஒவ்வொரு குணமிராது. பகவானிடத்திலோ எல்லா குணங்களும் சேர்ந்திருக்கின்றன. ஒருகுணம் இல்லை என்பது இல்லை. உப்பளங்களிலிருந்து எல்லா விடங்களுக்கும் உப்பைக்கொண்டு போகிறார்கள். அதுபோல பகவானுடைய குணங்களின் கோடியில் ஒருபங்கு அவன் அநுக்கிரஹத்தாலே மற்றவர்களுக்கு வருகின்றன. அவைகள் அவன் கொடுத்த பிச்சை. மேலும், ஆற்றின் பிரவாஹத்தை ஸமுத்ரம்தான் தாங்கும், ஏரி எவ்வளவு பெரிதாயிருந்தாலும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. அப்படியே குணங்கள் எல்லாவற்றையும்

தாங்கும்படியான இடம் பகவான்தான். ஒரு குணமாயிருந்தாலும் பகவானுடைய குணம்போல அளவில்லாமலிருந்தால் எவன் அதை நிர்வஹிக்கக்கூடும். தயையென்பது ஒரு நல்லகுணம். அதையுடையவன் மற்றவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கும்படி வேலை செய்வன். அந்த தயை நல்லவேளையாய் நம்மைப்போலொத்தவர்களுக்கு குடும்பத்தில் மட்டிலோ அல்லது ஊரார் மட்டிலோ அளவு பட்டிருக்கிறது. அப்படியில்லாவிட்டால் எல்லாருடைய துக்கத்தையும் போக்க ஆசைப்பட்டு முடியாமல் செத்துப்போய் விடுவோம். இந்த குணங்களில் ஆறுகுணங்களை ஷாட்குண்யமென்று சொல்லுகிறது. அவைகளாவன—ஞானம்-பலம்-ஐசுவரியம்—வீர்யம்-சக்தி-தேஜஸ்ஸு-என்று. பகவான் இயற்கையாகவே எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒரேகாலத்தில் எப்போதும் பிரத்தியக்ஷத்தாலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த குணத்திற்கு ஞானமென்று பெயர். அவன் எல்லாவுலகத்தையும் ஒவ்வொன்றிலும் நுழைந்திருந்து அதைத் தாங்குகிறான். இப்படிச செய்யாவிட்டால் எதுவும் வஸ்துவாயிருக்கமாட்டாது. இந்த குணத்திற்குப் பலம் என்று பெயர். அவன் எல்லாருக்குமுள்ளேயிருந்து அவர்களையேவி அவர்களைக்கொண்டு வேலை செய்கிறான். இந்த குணத்திற்கு ஐசுவரியமென்று பெயர். இப்படி எல்லா வஸ்துக்களையும் உண்டு பண்ணியும் எப்போதும் சுமந்துகொண்டும் ஏவிக்கொண்டுமிருப்பதனாலே ஒருவிதக் களைப்பு அவனுக்கில்லை. இந்த குணத்திற்கு வீர்யம் என்று பெயர். ஒருவராலும் செய்யக்கூடாத வேலைகளை அவன் செய்கிறான். இதற்குச் சக்தியென்று பெயர். அவன் செய்ய நினைப்பதை ஒருவனும் தடுக்கமுடியாது. அவனை எவனும் அவமானப்படுத்த முடியாது. அவன் எல்லாரையும் அவமானப்படுத்துவன். இதற்குத் தேஜஸ்ஸு என்று பெயர். இந்த ஆறுகுணங்களுக்கும் சேர்ந்து (ஹமூ) பகமென்று பெயர். அவைகளையுடையவன் பகவான். இந்த குணங்களால் பரத்வம் (உயர்த்தி) ஏற்படுகிறது. இந்த குணங்களைப் பார்க்கும்போது மஹாபாபிகளானநாம் பகவானிடம் போகப்பயப்படுவோம். அந்த பயத்தைத் தீர்த்து நம்மைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்வதற்காக வேறு சில குணங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவைகளாவன—வாத்ஸல்யம், ஸௌ

லப்யம், ஸௌசீல்யம், காருண்யம் முதலானவைகள். வாத்ஸல்ய மென்கிற குணத்தாலே அவன் ஜீவன்களிடத்தில் மிகுந்த ஆசை யுள்ள வனுயிருக்கிறுன். அதனுலேயவர்கள் தன்னைக் கேட்டுக்கொண்டால் அவர்களுடைய தோஷங்களைக்கவனிக்கிறதில்லை ஸௌலப்யம் என்கிற குணத்தாலே எவர்கள் பக்தியுடன் எப்படி ஸேவை ஸாதிக்க வேணுமென்று வருந்திக்கேட்கிறுர்களோ, அவர்களுக்கு அப்படியே வந்து ஸேவைஸாதிக்கிறுன். ஸௌசீல்யமென்கிற குணத்தாலே தன் பெருமையை நினையாமல் இடைவிடாமல் மிகுந்த தாழ்ந்தவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கிறுன். காருண்யமென்பதாலே ஜீவன்களுடைய கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு ஆசைப் பட்டுப் பலவிதமாய் பாடுபடுகிறுன். இவைபோன்ற நல்ல குணங்கள் கணக்கில்லாமல் அவனிடமிருக்கின்றன. அவைகள் அவனிடம் இயற்கையாகவேயுள்ளன. அவைகளின் மேன்மையை யளவிட முடியாது.

நகைகளும், ஆயுதங்களும்—பகவானுடைய நகைகளும் ஆயுதங்களும் அவன் திருமேனிக்குப் பொருந்தினதாயிருக்கின்றன. அவைகளில் ஒருவிதமான தோஷங்களும் கிடையாது. மிகவும் மிருதுவாயும் ஆச்சரியமாயுமிருக்கின்றன. ஆயுதங்கள் நினைக்க முடியாத சக்தியுடையதாயும், நகைகள் என்றே சொல்லலாம்படி அழகுள்ளவைகளாயு மிருக்கின்றன.

அவருக்கு மஹாலக்ஷ்மீ பத்நீ. அவள் ஸ்வரூபத்தாலும் திருமேனியாலும் குணங்களாலும் பகவானுக்குத்தகுந்தவளாயும் அவனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணக் கூடியவளாயு மிருக்கிறுள். அவள் பகவானைப்போலிருப்பது மல்லாமல் அவனுக்கு மேற்பட்டவளென்றும் அவளைச் சொல்லலாம். எல்லா ஸம்பத்தையும் அவள் கொடுக்கிறவள். அப்படிப்பட்டவள் பகவானை ஆசைப்பட்டு ஒருபோதும் விட்டுப்பிரிய மாட்டேனென்று இருந்தால் அவன் பெருமையைச் சொல்ல வேண்டுமோ ?

ஸ்ரீ வைகுண்ட மென்கிறவிடத்தில் ஆதிசேஷன், கருடன், விஷ்வக்ஸேநர் முதலான நித்யர்களும், ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு முக்தியடைந்தவர்களும் அளவிடக்கூடாத அறிவுடன் பகவானுடைய அபிப்ராயத்தையறிந்து அவனுக்கு எல்லாவிதமான வேலைகளையும்

செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் எல்லாவிதமான போகங்களைக் கொடுக்கும் வஸ்துக்களும், போகத்தை அநுபவிக்கத்தகுந்த இடங்களும், போகத்தை யநுபவிக்கும்போது உதவுகிற கருவிகளும் நிறைந்திருக்கின்றன. பசிக்கிறவனுக்குக் கிடைக்கும் நல்ல ஆஹாரம் போகத்தை கொடுக்கும் வஸ்து அதைவிட்டி. விருந்து சாப்பிடுகிறான், அது போகஸ்தானம். வாழையிலையில் வைத்துக்கொண்டு காய்கறிகளுடனும் ஊர்காயுடனும் சாப்பிடுகிறான், அந்தஇலையும் காய்கறியும் ஊர்காயும்போகஉபகரணங்கள். அது மிகஆச்சரியமான இடம். பகவானிருக்குமிடமான ஸ்ரீவைகுண்டமென்பது அவனுடைய ஒருவிபூதி, அதாவது அவனாலே ஆளப்பட்டது. அதில் காலத்தினாலே இவ்விடத்தில்போல ஒருவித மாறுபாடுகள் கிடையாது. பகவானுடைய ஸங்கல்பத்துக்குத் தகுந்தபடி மாறுகிறது. ஒருமண்டபம் உண்டாகவேணுமென்று அவன் எண்ணினால் அது உண்டாகிறது. போகவேண்டுமென்றால் அது போகிறது. எப்போதுமிருக்கவேணுமென்றால் அது அழிவில்லாமல் ஒரேவிதமாயிருக்கிறது. ஆகையாலே அந்த விபூதியை நித்யவிபூதியென்று சொல்லுகிறது. மற்றொரு விபூதி பிரகிருதிமண்டலம். இதில் அனேகப் பிரும்மாண்டங்கள் இருக்கின்றன. பிரும்மாண்டமென்பது ஒரு பிரும்மாவின் வீடு. அதில் பதினாலுலோகங்களிருக்கின்றன. அது பிரும்மாவுக்குப் பதினான்கு கட்டுள்ள வீடு. இவ்விதமான பிரும்மாண்டங்கள் கணக்கில்லாமலிருக்கின்றன. அவைகளை ஸிருஷ்டித்துக் காப்பாற்றிக் கடைசியில் அழித்துவிடுகிறான். இப்படிப் பிரளயம் என்கிற காலம் கழிந்தபிறகு அவைகளையுண்டு பண்ணுகிறான். ஸிருஷ்டிக்குப் பிரயோஜனம் என்னவென்றால்—ப்ரகிருதி மண்டலத்தில் கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கும் ஜீவன்கள் தன்னைத்தெரிந்து கொண்டு தன்னிடம்வர முயற்சி செய்வதற்காக உலகத்தை யுண்டு பண்ணி அவைகளுக்கு உடம்புகளையும் கண் முதலான 1 இந்திரியங்களையும் கொடுக்கிறான். அவர்

---

1 இந்திரியமென்பது—ஜீவன் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்வதற்கும், ஒரு வேலையைச் செய்வதற்கும் அநுகூலமான கருவி. இது மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானது. ஒன்றைப் பார்ப்பதற்குக் கருவியாயிருப்பது சக்ஷுஸ் என்ற இந்திரியம். சக்ஷுஸ் என்றால் கண், அந்த இந்திரியமிருக்கிற

கள் உடம்பும் இந்திரியங்களும் இழுத்த வழிபோய் தாழ்ந்த ஸு கங்களை ஆசைப்பட்டு அதற்காகச் செய்யக்கூடாததைச் செய்து, செய்ய வேண்டியவைகளை விட்டுவிட்டு இருக்கும்போது ஸ்ருஷ்டி பண்ணுங்காலத்திலிருந்த பாபத்தையும் இப்போதிருக்கும் பாபங் களையும் பார்க்கும்போது, ஒன்றுக்கு கோடிபங்காக ஆகியிருந்தது. அதைப்பார்த்து, "இவன் பாபங்களைப் போக்குவதற்கன்றோ இவை களைக் கொடுத்தோம். இப்படி வளர்த்து விட்டானே, இவைகள் இல்லாவிட்டால் பாபம் வளராமலாவது இருக்குமே" என்று எண்ணி தயையினாலே தான் கொடுத்த உடம்புகளையும் இந்திரியங் களையும் வாங்கிவிடுகிறான். இதுதான் ஸம்ஹாரம். இப்படி ஜகத் தையுண்டு பண்ணி அதைக் காப்பாற்றி அதை அழிப்பதாகிற வேலைகளைப் பகவான் விளையாட்டாகச் செய்கிறான். இதை லீலை யென்றும், இந்தப் பிரகிருதி மண்டலத்தை லீலாவிபூதி யென்றும் சொல்லுகிறது. நித்ய விபூதியும் லீலாவிபூதியும் பகவானுடைய சொத்துக்கள்.

இடத்தையும் கண் என்று சொல்லுகிறது. இப்படியே சப்தத்தைக் கேட்பதற்கு வேண்டிய கருவி சுரோத்ரம்-(காது) ஒரு வஸ்துவின் ருசி யைத் தெரிவிக்கும் கருவி ரஸநம்—(நாக்கு) ஒரு வஸ்துவின் வாஸனை யைத் தெரிவிக்கும் கருவி க்ராணம்-(மூக்கு) சூடு, குளுமை, மெதுவா யிருத்தல் முதலானவைகளைக் காட்டும் கருவி த்வக்—இது ஒருவன் உடம்பில் எங்குமிருக்கிறது. இந்த ஐந்தும் ஞான-இந்திரியங்கள். பேசுவதற்கு வேண்டிய கருவி வாக்கு. ஒரு வேலையைச் செய்யுங்கருவி கை. ஓரிடத்திற்குப் போவதற்கும் வருவதற்கும் வேண்டியது கால். உடம்பின் மலத்தைக் கழிக்கும் கருவி—பாயு ஆனந்தத்தையுண்டாக் கும் கருவி—உபஸ்தம் இந்த ஐந்தும் கர்மேந்திரியங்கள். ஐந்து ஞானேந் திரியங்களையும், ஐந்து கர்மேந்திரியங்களையும் தனக்கு ஸாதனமாகக் கொண்டு வேலைசெய்கிற கருவி மனது. வண்டியில் பூட்டின குதிரை களுக்குக் கடிவாளம்போல இந்திரியங்களுக்கு மனது இருக்கிறது. மன துள்பட பதினொன்று இந்திரியங்களும் ஜீவனுடன் எப்போதும் சேர்ந் திருக்கின்றன. மரணகாலத்தில் உடம்பைவிட்டுப் போகும்போது கூடப் போகின்றன. திரும்பிப் பிறக்கும்போது கூட வருகின்றன. அவன் முக்தி அடைகிற காலத்திலேதான் அவனை விடுகின்றன. ஸ்ரு ஷ்டி காலத்தில் உண்டாகி பிரளயகாலம் வரையிலிருக்கின்றன.

இவ்விதமான பகவானை ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நித்யர்களும் முக்தர்களும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியே நாமும் பகவானை அவ்விடம்போய் அநுபவிக்கத் தகுந்தவர்கள். நமக்குப் பாத்திபமுமுண்டு. ஆனால் நாம் அநாதியான அக்ஞானத்தினால் (அறிவின்மையால்) நம்மையுள்ளபடி தெரிந்து கொள்ளாமல், உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணிக்கொண்டு, அதற்கும் அதைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பாடு படுகிறோம். பகவானுடைய அநுபவத்தை நாம் தெரிந்து கொள்ளாமலிருப்பதாலே, மிகவும் தாழ்ந்த ஸுகங்களை ஆசைப்பட்டு பகவானுடைய கட்டளைகளைமீறி நடக்கிறோம். அவன் எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருப்பதாலும், ஜகத்தை வைத்து ஆளுகிறவனாகையாலும் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி பலன் கொடுக்கிறேனென்று ஒருசட்டம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். ஆகையால் நம் கர்மத்தினால் அவன் நம்மை ஸம்ஸாரமாகிற பெருஞ்சுழலில் போடுகிறான். அதிலிருந்து நாம் மிகுந்த கஷ்டத்தை அநுபவிக்கிறோம். நாம் இதிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பகவானிடம் போவதற்கு பக்தியோகமென்று ஓர்வழி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது—ஒவ்வொரு நாளும் ஒருகாலத்தில் பகவானை வேறு எண்ணங் கலக்காமல்,இடைவிடாமல், பிரீதியுடன் நினைப்பது. இப்படிச் செய்வதற்கு ஜீவன் தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே பார்க்க வேண்டியது. அதற்காகக் கர்மயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் இரண்டு அங்கங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மிகுந்த பாக்கியத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பும் பகவானிடத்தில் ஆசையும் உண்டாகி, அவனிடம் போவதற்குத் துடிக்கிறவன் பக்தி யோகம் செய்யாமலே,பகவானைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளலாம். இது பிரபத்தி. இந்த பக்தி பிரபத்தியிரண்டும் அவைகளின் அங்கங்களும் வேதத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளை ஜனங்களுக்கு அடிக்கடி நன்றாய் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக அனேக ரிஷிகளையும், ஆழ்வார்களையும், ஆசாரியர்களையும் பகவான் இந்த லோகத்திற்கு அனுப்புகிறான். தானு மிந்த பூமியில் அவதாரம் செய்கிறான்.ஏனென்றால், அவதாரம் பண்ணுமல் போனால்அவனையுள்ளபடி ஒருவராலும் அறியமுடியாமையால், ஞானத்தாலும் சக்தியாலும் உயர்ந்த பிரும்மா ருத்திரன் இந்திரன் முதலானவர்களுக்குங்கூடஅறியவும்

தியானஞ் செய்யவும் பூஜை செய்யவும் முடியாது. அப்படியிருக்க நமக்குக்கேட்பானேன்? ஆகையால் எல்லாரும் தன்னையறிந்து அடைவதற்காக மிகுந்த தயையினால் அவனே அந்தந்த லோகங்களிலே அந்தந்த ஜாதிகளில் அததற்குத் தகுந்தபடி தன் திருமேனியைப் பண்ணிக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்வபாவங்கள் ஒன்றையும் விடாமல்,வந்து பிறக்கிறான். அப்பப்போது ஜனங்கள் அவனுடைய ஆச்சரியங்களான செய்கைகளைக்கண்டு அவனைத் தெய்வமென்று தெரிந்து கொண்டு, அவனைப்பூஜித்து, தர்மம்—அர்த்தம்—காமம்— என்கிற புருஷார்த்தங்களையும், மோக்ஷமென்கிற உயர்ந்த பலனையும் பெறுகிறார்கள்.

இப்படிச் செய்த அவதாரங்களில் கிருஷ்ணாவதாரம் ஒன்று. அஸுரர்களான ராஜாக்களாகிற சுமைகளைத் தாங்கமுடியாமையால் வருத்தப்பட்ட பூமிதேவியினுடைய வேண்டுகோளின்பேரில், தன்னைஒருவழியாலும் அறியமுடியாத நம்மைப்போன்றவர்களும் தன்னை அடைவதற்காகப் பூமியில் எல்லாரும் பார்க்கும்படி பகவான் யமுனையாற்றங்கரையில் மதுரை என்கிற பட்டிணத்தில் வஸுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் பிள்ளையாகவந்துபிறந்தருளினான். எல்லாருடைய மனதையும் கண்களையும் இழுக்கும்படியான லீலைகளைச் செய்தான். பூதனை, வண்டிரூபமான அஸுரன், இரட்டையான அர்ஜுநமரம், அரிஷ்டன், பிரலம்பன், தேநுகன், காளியன் கேசி, குவலயாபீடம்,சாணூரன் முதலானமல்லர்கள், கம்ஸன் —இவர்களை ஸம்ஹாரம் பண்ணினான். மிகுந்தப் பிரீதியோடுகூடிய பார்வையினாலும், அமிருதம்போன்ற பேச்சுக்களாலும் எல்லாரையும் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். தன்னுடைய மிகுந்த அழகாலும் ஸௌசீல்யம் என்கிற குணத்தாலும் அக்ரூரர், மாலைகட்டி முதலானவர்களைப் பரமபாகவதர்களாகச் செய்வித்தான். பாரத யுத்தத்தில் சண்டை போடவந்த அர்ஜுநனை உத்ஸாஹப்படுத்துகிற வியாஜத்தினால், வேதத்தில் சொன்னபக்தி யோகத்தையும், பிரபத்தியையும் அர்ஜுநனுக்குச் சொல்லி, உலகத்துக்கு வெளியிட்டான். இதுதான் இந்த அவதாரம் செய்ததற்கு முக்கியமான பிரயோஜநம். பூபாரத்தை இறக்குவது என்பது வியாஜமாத்திரம். அது நினைவாலேயே செய்யலாம். அதற்கு அவதாரம் செய்ய வேண்டியதில்லை.

இப்படி கீதையை இந்த விடத்தில், இந்த காலத்தில், இந்த ஸமயத்தில் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசம் பண்ணினானென்று முதல் அத்தியாயம் சொல்லுகிறது. பாண்டவர்களுக்கும் துர்யோதனனுக்கும் சண்டை ஆரம்பிக்கையில் பகவான் புருஷோத்தமனாயும், ஸர்வேசுவரனாயு மிருந்தபோதிலும், தன்னையடைந்தவர்களிடத்தில் ஆசையாலே அர்ஜுநனை யஜமாநனாக ரதத்தில் வைத்து, எல்லாரும் பார்க்கும்படி தான் வண்டியோட்டினான். திருதராஷ்ட்ரன ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பகவானென்றும், அவன் பாண்டவர்களிடத்தில் ஆசையுள்ளவனாயிருக்கிறானென்றும் அவன் உதவியாலே அவர்களுக்கே ஜயம் கிடைக்குமென்றும், தன் பிள்ளைகளுக்கு ஜயம் கிடைக்காதென்றும் தெரிந்திருந்தபோதிலும், வெளிக்கண் கெட்டதுபோல் பிள்ளைகளிடத்தில் ஆசையாலே உட்கண்ணும் கெட்டுப்போனவனாய், அவர்களுக்கு ஜயம் கிடைக்கமாட்டாதா என்று எண்ணத்தினாலே ஸஞ்ஜயனைக்கேட்டான். ஸஞ்ஜயன் வியாஸருடைய சிஷ்யன். அவர் ஸஞ்ஜயருக்குத் தன் அநுக்கிரஹத்தினாலே தூரதேசத்தில் நடக்கும் ஸங்கதிகளைப் பார்க்கவும், தூரதேசத்தில் நடக்கும் பேச்சுக்களைக் கேட்கவும் சக்தியுண்டுபண்ணி ஹஸ்திநாபுரத்திலிருந்துகொண்டே யுத்தக்களத்தில் நடக்கும் ஸங்கதிகளைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லும்படி சொல்லியிருந்தார்.

𑌧𑍃𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌮𑌵𑍇𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑌵𑌃 ।
𑌮𑌾𑌮𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌕𑌿𑌮𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤 𑌸𑌂𑌜𑌯 ॥ ||க||

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ।
𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥ ||உ||

---

(1) புண்ணியஞ் செய்பத்தக்க குருக்ஷேத்திரம் என்ற விடத்தில், என் பிள்ளைகளும் என் தம்பி பாண்டுவின் பிள்ளைகளும் சண்டைக்காகச் சேர்ந்தார்களே. அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்.

(2) ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான். துர்யோதநன் சண்டைக்காகத் தயாராயிருந்த பாண்டவர்களுடைய ஸேனையைப் பார்த்து, தன்னுடைய ஆசாரியனான துரோணாசாரியரிடம் போய் சொன்னான்.

பஶ்யைதாம் பாண்டுபுத்ராணாமாசார்ய மஹதீம் சமூம் ।
வ்யூடாம் த்ருபதபுத்ரேண தவ ஶிஷ்யேண தீமதா ॥௩॥

அத்ர ஶூரா மஹேஷ்வாஸா பீமார்ஜுநஸமா யுதி ।
யுயுதாநோ விராடஶ்ச த்ருபதஶ்ச மஹாரத: ॥ ॥௪॥

த்ருஷ்டகேதுஶ்சேகிதாந: காஶிராஜஶ்ச வீர்யவாந் ।
புருஜித் குந்திபோஜஶ்ச ஶைப்யஶ்ச நரபுங்கவ: ॥ ॥௫॥

யுதாமந்யுஶ்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாஶ்ச வீர்யவாந் ।
ஸௌபத்ரோ த்ரௌபதேயாஶ்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரதா: ॥௬॥

அஸ்மாகம் து விஶிஷ்டா யே தாந்நிபோத த்விஜோத்தம ।
நாயகா மம ஸைந்யஸ்ய ஸம்ஜ்ஞார்தம் தாந் ப்ரவீமி தே ॥

பவாந் பீஷ்மஶ்ச கர்ணஶ்ச க்ருபஶ்ச ஸமிதிஞ்ஜய: ।
அஶ்வத்தாமா விகர்ணஶ்ச ஸௌமதத்திஸ்ததைவ ச ॥ ॥௮॥

---

(3) ஓ ஆசாரியனே! உமது சிஷ்யனும் துருபதமஹாராஜனின் பிள்ளையும் தெரிந்தவனுமான த்ருஷ்டத்யும்நனால் வகுக்கப்பட்ட பாண்டவர்களுடைய பெரிதான இந்த ஸேனையைப் பாரும்.

(4–5–6) இந்த ஸேனையில் பீமனும் அர்ஜுனனும்போல் சூரர்களான, எதிரிகளை வெல்லக்கூடிய சக்தியுள்ள பெரிய வில்லாளிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களாவன—யுயுதானன், விராடன், மஹாரதனான த்ருபதன், த்ருஷ்டகேது, சேகிதானன், வீர்யமுள்ள காசிராஜன், புருஜித், குந்திபோஜன், மனிதச்ரேஷ்டனான சைப்யன், பராக்கிரமமுள்ள யுதாமன்யு, வீர்யமுள்ள உத்தமௌஜன், ஸுபத்ரையின் பிள்ளையான அபிமன்யு, த்ரௌபதையின் பிள்ளைகள். இவர்களெல்லாரும் மஹாரதர்கள். (எவன் தன்னையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்கிறானோ அவன் மஹாரதன்)

(7) நம்ம ஸைந்யத்திற்குத் தலைவர்களான, மிகுந்த பலசாலிகளானவர்களையும் தெரிவதற்காகச் சொல்லுகிறேன். அதைக் கேளும்.

(8—9) நீர், பீஷ்மர், கர்ணன், சண்டையில் ஜயத்தை யடையக்கூடிய க்ருபன், அச்வத்தாமா, விகர்ணன், ஸௌமதத்தி இவர்கள் தவிர, என் விஷயத்தில் உயிரைவிடத் துணிந்தவர்களான அனேக சூர

அந்யே ச ப³ஹவ: ஶூரா மத³ர்தே² த்யக்தஜீவிதா: |
நாநாஶஸ்த்ரப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்³த⁴விஶாரதா³: || ||௯||

அபர்யாப்தம் தத³ஸ்மாகம் ப³லம் பீ⁴ஷ்மாபி⁴ரக்ஷிதம் |
பர்யாப்தம் த்வித³மேதேஷாம் ப³லம் பீ⁴மாபி⁴ரக்ஷிதம் || ||௧௦||

அயநேஷு ச ஸர்வேஷு யதா²பா⁴க³மவஸ்தி²தா: |
பீ⁴ஷ்மமேவாபி⁴ரக்ஷந்து ப⁴வந்த: ஸர்வ ஏவ ஹி || ||௧௧||

துர்யோதநன் பீமனால் காப்பாற்றப்பட்ட பாண்டவர்களுடைய சேனையையும், பீஷ்மாசாரியரால் காப்பாற்றப்பட்ட தன்னுடைய ஸேனையையும் பார்த்து, தன்னை ஜயிக்கிற விஷயத்தில் அந்த ஸேனைபோதுமென்றும், தான் அவர்களை ஜயிக்கிற விஷயத்தில் தன்பலம் போராதென்றும் ஆசாரியனிடத்தில் சொல்லி, தானாகவே (திடீரென்று) மனவருத்தப்பட்டான்.

தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் ஹர்ஷம் குருவ்ருத்³த⁴: பிதாமஹ: |
ஸிம்ஹநாத³ம் விநத்³யோச்சை: ஶங்க²ம் த³த்⁴மௌ ப்ரதாபவாந் ||

தத: ஶங்கா²ஶ்ச பே⁴ர்யஶ்ச பணவாநககோ³முகா²: |
ஸஹஸைவாப்⁴யஹந்யந்த ஸ ஶப்³த³ஸ்துமுலோ(அ)ப⁴வத் || ||௧௩||

பீஷ்மாசாரியர் அவனுடைய வருத்தத்தைப்பார்த்து அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காகச் சண்டையில்

ர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் அனேக ஆயுதமுள்ளவர்களாயும் சண்டையில் கெட்டிக்காரர்களாயு மிருக்கிறார்கள்.

(10–11) ஆனால் பீமஸேனனால் காப்பாற்றப்பட்ட அவர்களுடைய இந்த ஸேனை நம்மை ஜயிக்கப் போதுமானது. பீஷ்மரால் காப்பாற்றப்பட்ட அந்த நம்முடைய ஸேனையானது ஜயிக்கப் போதாதது. நீங்களெல்லாரும் அவரவர்கள் இருக்கவேண்டிய இடங்களில் இருந்து கொண்டு பீஷ்மரையே காப்பாற்றவேண்டும்.

(12) குருவம்சத்துப் பெரியவரும் தாதாவுமான பீஷ்மாசாரியர், அந்த துர்யோதநனுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காக, சிங்கம் கர்ஜிப்பதுபோல் இரைந்து கனைத்து சங்கை ஊதினார்.

(13) பிறகு அனேக சங்குகளையும் ஊதினார்கள். நகாராக்களையும் இன்னும் அனேகவிதமான வாத்யங்களையும் உடனே அடித்தார்கள். அந்த சப்தமானது மிகவும் பெரிதாயிருந்தது.

கஷிக்காரர்கள் வழக்கமாகப் பண்ணும் ஸிம்ஹநாதத்தைப் பண்ணி சங்கையும் ஊதி, இன்னும் அனேகவித வாத்தியங்களை அடிக்கும்படி செய்து, அவைகளின சப்ததனதைக் கேட்கும்போதே தனக்குக் கடடாயம் ஜயமுண்டாகுமென்று அவனுக்குத தோன்றும்படி செய்தார்.

ததஃ ஶ்வேதைர்ஹயைர்யுக்தே மஹதி ஸ்யந்தநே ஸ்திதௌ |
மாதவஃ பாண்டவஶ்சைவ திவ்யௌ ஶங்கௌ ப்ரதத்மதுஃ || ||கச||

பாஞ்சஜந்யம் ஹ்ருஷீகேஶோ தேவதத்தம் தநஞ்ஜயஃ |
பௌண்ட்ரம் தத்மௌ மஹாஶங்கம் பீமகர்மா வ்ருகோதரஃ ||கரு||

அநந்தவிஜயம் ராஜா குந்தீபுத்ரோ யுதிஷ்டிரஃ |
நகுலஃ ஸஹதேவஶ்ச ஸுகோஷமணிபுஷ்பகௌ || ||கசா||

காஶ்யஶ்ச பரமேஷ்வாஸஃ ஶிகண்டீ ச மஹாரதஃ |
த்ருஷ்டத்யும்நோ விராடஶ்ச ஸாத்யகிஶ்சாபராஜிதஃ || ||கஎ||

த்ருபதோ த்ரௌபதேயாஶ்ச ஸர்வஶஃ ப்ருதிவீபதே |
ஸௌபத்ரஶ்ச மஹாபாஹுஃ ஶங்காந்தத்முஃ ப்ருதக் ப்ருதக் ||

பிறகு எலலா லோகததிறகும ராஜாவாய் அர்ஜுநனுககு வண்டிக்காரனாயிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் தேராளியான அர்ஜுநனும் அநத சப்தத்தைக்கேட்டு மூன்று லோகங்களையும் ஜயிப்பதற்கு ஸாதநமான பெரிய தேரிலேயிருநது கொண்டு மூன்று லோ

---

(14) பிறகு வெள்ளைக் குதிரைகள் கட்டின பெரிய தேரிலிருநத அர்ஜுநனும ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும அவரவர்களுடைய உயர்நத சஙகுகளை ஊதினார்கள்.

(15—18) ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாஞ்சஜந்யமென்பதையும் அர்ஜுநன் தேவதததமெனபதையும், சத்துருக்களுக்குப் பயத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய பீமஸேனன் பௌண்ட்ரம என்கிற பெரிய சஙகையும், குநதியின் பிளளையான யுதிஷ்டிரமஹாராஜன் அநநத விஜயமென்ற சங்கையும், நகுலன் ஸுகோஷமென்ற சஙகையும, ஸஹதேவன் மணிபுஷபக மென்ற சங்கையும், பெரிய வில்லாளியான காசீராஜாவும, மஹாரதனான சிகண்டியும், த்ருஷ்டத்யும்நனும விராடனும், ஒருவராலும் ஜயிக்க

கமும் நடுங்கும்படி மிகவுமுயர்ந்த பாஞ்சஜந்யம், தேவதத்தம் என்ற தங்கள் தங்கள் சங்கை ஊதினார்கள். பிறகு யுதிஷ்டிரர் பீமஸேனன் முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் சங்கங்களை ஊதினார்கள்.

ஸ வொஷொ யாத‌ராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத் ।
நபஶ்ச ப்ருதிவீம் சைவ துமுலோ வ்யநுநாதயந் ॥ ௧௯ ॥

அந்த சப்தமானது துர்யோதனன் முதலான உம்முடைய பிள்ளைகளுடைய நெஞ்சுகளைப்பிளந்தது. தங்களுடைய ஸேனை இப்போதே செத்ததென்றே நினைத்தார்கள். மற்றவர்களுடைய நெஞ்சுகளைப் பிளக்கவில்லை. அவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்துக்குக் காரணமாயிருந்தது. இப்படித் தன் பிள்ளைகளுக்கு ஜயம்வரவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொன்னான்.

அத வ்யவஸ்திதாந் த்ருஷ்ட்வா தார்தராஷ்ட்ராந் கபித்வஜ: ।
ப்ரவ்ருத்தே ஶஸ்த்ரஸம்பாதே தநுருத்யம்ய பாண்டவ: ॥ ௨௦ ॥
ஹ்ருஷீகேஶம் ததா வாக்யமிதமாஹ மஹீபதே ।

அர்ஜுந:—

ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மேऽச்யுத ॥
யாவதேதாந்நிரீக்ஷேऽஹம் யோத்துகாமாநவஸ்திதாந் ।
கைர்மயா ஸஹ யோத்தவ்யமஸ்மிந் ரணஸமுத்யமே ॥ ॥ ௨௨ ॥

முடியாத ஸாத்யகியும், த்ருபதனும், த்ரௌபதியின் பிள்ளைகளும், கைபலமுள்ள ஸுபத்ரையின் பிள்ளையும் எல்லாரும் தனித்தனியாய் தங்கள் தங்கள் சங்கை ஊதினார்கள்.

(19) அந்தப் பெரிய சப்தமானது ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் ப்ரதித்வனியை யுண்டுபண்ணினபோதிலும் த்ருதராஷ்ட்ரன் பிள்ளைகளுடைய ஹ்ருத்யங்களையே பிளந்தது.

(20–21–22) பிறகு ஹநுமானைக் கொடியாகவுடைய அர்ஜுனன் சண்டைக்கு தயாராயிருக்கிற துர்யோதனன் முதலானவர்களைப் பார்த்து, சண்டைஆரம்பித்திருக்கும்போது வில்லைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, க்ருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொன்னான்—இந்தச் சண்டையின் ஆரம்பத்தில் சண்டை செய்வதற்காக ஆசைப்பட்டு வந்திருக்கிறவர்களில்

𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌹𑌂 𑌯 𑌏𑌤𑍇𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃 ।
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌚𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌷𑌵𑌃 ॥

பிறகு சண்டைக்காகச் சேர்ந்திருக்கிற துர்யோதனன் முதலானவர்களைப்பார்த்து, லங்கையைக் கொளுத்தின ஹநுமானைக் கொடியிலுடைய அர்ஜுநன், ஞானம் சக்தி முதலான ஆறுகுணங்களுக்கு இருப்பிடமும், நினைத்தமாத்திரத்தில் எல்லாலோகங்களையுண்டாக்குவது காப்பாற்றுவது அழிப்பது—இவைகளை விளையாட்டாகச் செய்பவனும், உயர்ந்தவனோ மட்டமோ எல்லாருடையவும் மனதையும் மற்ற இந்திரியங்களையும் எல்லாவிதமாய் அடக்கி ஆளுபவனும், தன்னை அடைந்தவர்களிடத்தில் எல்லையில்லாத ப்ரீதியினாலே இளப்பமென்று பாராமல் வண்டியோட்டுகிறவனாயுமிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை சண்டைபோடுவதற்காக வந்திருக்கிறவர்களை யுள்ளபடி பார்ப்பதற்காக, அப்படிப் பார்க்கத்தகுந்த இடத்தில் தேரை நிறுத்துமென்று சொன்னான்.

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑍋 𑌗𑍁𑌡𑌾𑌕𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌥𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥௨௪॥
𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑌵𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍𑌕𑍁𑌰𑍂𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥

அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் அவன் சொன்னவுடனேயே பீஷ்மாசாரியர் துரோணாசாரியர் முதலான எல்லாராஜாக்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அவன் சொன்னபடி செய்தான். உங்களைச் சேர்ந்தவர்களான துர்யோதனன் முதலானவர்கள் உங்களை ஜயிக்கிறது இப்படி யிருக்கிறதென்றும் சொன்னான்.

எவர்களுடன் நான் சண்டைபோடவேண்டியதோ, அவர்களை நான் பார்க்கிறவரையில் என்னுடைய தேரை இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் நிறுத்தும்.

(23) கெட்ட புத்தியுள்ள துர்யோதனனுக்கு ஸஹாயஞ் செய்வதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறவர்களை நான் பார்க்கிறேன்—என்று.

(24–25) ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்—இப்படி அர்ஜுநனால் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் தேரை நிறுத்தி, "அர்ஜுநா! இந்தச் சண்டைக்காக வந்து சேர்ந்திருக்கிற கௌரவர்களைப்பார்" என்று சொன்னார்.

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑌥 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 । 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍
𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌖𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ ॥௨௬॥

𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌶𑍍𑌚𑌷𑍈𑌵 𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 ।
𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍂𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥
𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌯𑌾𑌽𑌽𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍀𑌦𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ।

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌃—

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍇𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌯𑍁𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑍁𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥௨௭॥
𑌸𑍀𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌮 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌵𑍇𑌪𑌥𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌮𑍇 𑌰𑍋𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௯॥

𑌗𑌾𑌣𑍍𑌡𑍀𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌚 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌮𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌤𑍀𑌵 𑌚 𑌮𑍇 𑌮𑌨𑌃 ॥ ॥௩௰॥

𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍇𑌶𑌵 ।
𑌨 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌮𑌾𑌹𑌵𑍇 ॥ ॥௩௧॥

(26—27½) அர்ஜுநன் அங்கு இரண்டுஸேனைகளிலும் தகப்பனார்கள்; பாட்டனார்கள், ஆசாரியர்கள், அம்மான்கள், கூடப்பிறந்தவர்கள், பிள்ளைகள், பேரன்கள், தோழன்கள், மாமனார்கள் இன்னும் வேண்டியவர்களிருப்பதைப் பார்த்தான். அவன் எல்லாபந்துக்களிப்படி யிருப்பதைப் பார்த்து மிகுந்தஇரக்கமுண்டாகி வருத்தப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

(28—29) கிருஷ்ணா! சண்டைபோட ஆசைப்பட்டு இங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கிற இந்த என்னுடைய பந்துக்களின் கூட்டத்தைப் பார்த்து என் உடம்பு வருத்தப்படுகிறது. முக முலர்ந்து போகிறது. என் உடம்பில் ஒரு நடுக்கலும் ஓர் மயிர்கூச்சலுமுண்டாகிறது.

(30) காண்டீவம் என்கிற வில்லானது கையினின்றும் நழுவுகிறது. என் உடம்பின் தோலானது நெருப்பினால் கொளுத்தப் படுகிறதுபோலிருக்கிறது. எனக்கு நிற்கமுடியவில்லை. என் மனது சுற்றுகிறது.

(31) கெட்ட நிமித்தங்களை நான் பார்க்கிறேன். பந்துக்களைச் சண்டையில் கொன்று உண்டாகும் க்ஷேமம் இன்னதென்று தெரியவில்லை.

ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநி ச |
கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர்ஜீவிதேந வா ||௩௨||
யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகா: ஸுகாநி ச |
த இமேऽவஸ்திதா யுத்தே ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா தநாநி ச ||௩௩||

ஆசார்யா: பிதர: புத்ராஸ்ததைவ ச பிதாமஹா: |
மாதுலா: ச்வசுரா: பௌத்ரா: ச்யாலா: ஸம்பந்திநஸ்ததா ||
ஏதாந்ந ஹந்துமிச்சாமி க்நதோऽபி மதுஸூதந |
அபி த்ரைலோக்யராஜ்யஸ்ய ஹேதோ: கிம் நு மஹீக்ருதே ||
நிஹத்ய தார்த்தராஷ்ட்ராந்ந: கா ப்ரீதி: ஸ்யாஜ்ஜநார்த்தந |
பாபமேவாச்ரயேதஸ்மாந் ஹத்வைதாநாததாயிந: ||௩௬||
தஸ்மாந்நார்ஹா வயம் ஹந்தும் தார்த்தராஷ்ட்ராந் ஸ்வபாந்தவாந் ||
ஸ்வஜநம் ஹி கதம் ஹத்வா ஸுகிந: ஸ்யாம மாதவ || ||௩௭||

---

(32) நான் விஜயத்தையாவது ராஜ்யத்தையாவது ஸுகங்களையாவது ஆசைப்படவில்லை. நமக்கு ராஜ்யத்தினாலாவது போகங்களினாலாவது உயிரோடிருப்பதனாலாவது என்ன பிரயோஜனம்.

(33—35) எவர்களுக்காக நாம் ராஜ்யத்தையும் போகங்களையும் ஸுகங்களையும் தேடுகிறோமோ, அவர்கள் பிராணன்களையும் தனங்களையும் விட்டு விட்டுச் சண்டைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களாவன—ஆசாரியர்கள், தகப்பனார்கள், பிள்ளைகள், பாட்டனார்கள், அம்மான்கள், மாமனார்கள், பேரன்கள், மச்சுனன்கள், ஸம்பந்திகள் இவர்கள் எங்களைக் கொல்லுவதாயிருந்தாலும் மூன்று லோகங்களின் அதிகாரம் வருவதற்காகக்கூட அவர்களை நான் கொல்ல விரும்பவில்லை. இந்த பூமிக்காக எப்படி அவர்களைக் கொல்லுவேன்.

(36) திருதராஷ்ட்ரன் பிள்ளைகளைக்கொன்று எங்களுக்கு என்ன ப்ரீதி யுண்டாகும். இந்த ஆததாயிகளைக்கொல்லுவதாலே பாபமே நம்மிடம் வந்து சேரும். (நெருப்பு வைக்கிறவன், விஷம் கொடுக்கிறவன், ஆயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கொல்ல வருகிறவன், பணத்தைத் திருடியவன், பூமியை அபஹரித்தவன், பத்நியை அபஹரித்தவன்-இந்த ஆறு பெயர்களும் ஆததாயிகள்)

(37) ஆகையாலே திருதராஷ்ட்ரன பிள்ளைகளையும் அவர்கள் பந்துக்களையும் கொல்லுவது நமக்குத்தகுந்ததன்று. பந்துக்களைக்கொன்று எப்படி ஸுகமுள்ளவர்களாக இருப்போம்.

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌭𑍋𑌪𑌹𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ।
𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑍇 𑌚 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌮𑍍 ॥௩௮॥
𑌕𑌥𑌂 𑌨 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍 ।
𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ॥ ॥௩௯॥
𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌾𑌃 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌨𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌽𑌭𑌿𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤 ॥௪௦॥
𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌷𑍁 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍁 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑍇𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌃 ॥
𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑍋 𑌨𑌰𑌕𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌲𑌘𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍋𑌦𑌕𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ॥௪௨॥
𑌦𑍋𑌷𑍈𑌰𑍇𑌤𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌘𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌕𑌾𑌰𑌕𑍈𑌃 ।
𑌉𑌤𑍍𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌾𑌃 ॥ ॥௪௩॥

(38—39) இவர்கள் ராஜ்யம் வேண்டுமென்கிற ஆசையாலே புத்திகெட்டுப்போய் குலங்களை நாசம்பண்ணுவதாலே யுண்டான தோஷத்தையும், ஸ்நேஹிதர்களுக்குக் கெடுதல் பண்ணுவதாலுண்டாகும் பாபத்தையும் பார்க்காமல் போனபோதிலும், நாம இந்தப் பாபத்திலிருந்து விலகவேண்டு மென்று எப்படித்தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கக்கூடும்.

(40) குலங்கள் நாசத்தை யடைந்தால் குலங்களில் எப்போது முள்ள தர்மங்கள் போய்விடும். தர்மம் போனால் எல்லாக் குலங்களையும் அதர்மம் வந்து பீடிக்கும்.

(41) அதர்மத்தினால் பீடிக்கப்பட்டால் குலஸ்திரீகள் கெட்டுப் போவார்கள். ஸ்திரீகள் கெட்டுப்போனால் ஜாதிகள் கலந்து விடும்.

(42) ஜாதிகளைக்கலப்பதானது குலங்களையுங்குலங்களைக் கெடுத்தவர்களையும் நரகத்தில் விழும்படி செய்யும். அப்போது அவர்களுடைய பித்ருக்களுக்கு சிராத்தமும் தர்ப்பணமுமில்லாமல் அவர்கள் நரகத்தில் விழுவார்கள்.

(43) இப்படிக்குலத்தைக் கெடுத்தவர்களுடைய ஜாதிகளைக்கலக்கும்படி செய்யும் இந்த தோஷங்களாலே எப்போதுமிருக்கிற ஜாதிகளின் தர்மங்களும் குலங்களின் தர்மங்களும் கெட்டுப்போய்விடும்.

𑌉𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌨𑌰𑌕𑍇 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮 ॥ ॥௪௪॥

𑌅𑌹𑍋 𑌬𑌤 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌯𑌮𑍍 ।
𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍁𑌖𑌲𑍋𑌭𑍇𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌃 ॥ ॥௪௫॥

𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌰𑌮𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑌾𑌣𑌯𑌃 ।
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾 𑌰𑌣𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌤𑌰𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ ॥௪௬॥

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚---

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌃 𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌥𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌉𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 ।
𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌶𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 ॥ ॥௪௭॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨
𑌵𑌿𑌷𑌾𑌦𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

இப்படி துரியோதநன் தனக்கு ஜயம் கிடைக்காமல் போகுமோவென்று வருத்தப்பட்டான். அர்ஜுநனோ பெரிதான மனதுள்ளவன். துர்யோதநன் முதலானவர்கள் உறவு என்று பெயரையொழிய பெரியசத்ருக்கள். அவர்களை ஜயித்து மூன்று

---

(44) இப்படிக்குலதர்மங்கள் கெட்டுப்போவதினால் மனுஷ்யர்கள் நரகத்தில் எப்போதுமிருக்கவேண்டும். இப்படிப்பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம்.

(45) ஐயோ! ராஜ்யத்தையும் ஸுகத்தையும் ஆசைப்பட்டுப் பந்துக்களைக்கொல்லத் தயாராயிருக்கிற நாம் மிகவும் பெரியபாபத்தைச் செய்யத் துணிந்து விட்டோமே.

(46) நான் கையில் ஆயுதங்களை யெடுக்காமல் ஒன்றும் பதில் செய்யாமலிருக்கையில் திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகள் ஆயுதங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டுச் சண்டையில் என்னைக் கொன்றால் அது எனக்கு மிகவும் நல்லது.

(47) ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்—அர்ஜுநன் இப்படிச் சொல்லி வில்லையும் பாணங்களையும் போட்டுவிட்டு மனதில் துக்கமுள்ளவனாய் யுத்தம் செய்யாமல் ரதத்தின் நடுவில் உட்கார்ந்துகொண்டான்.

லோகங்கள் வருவதையும் த்ருணமாக நினைத்தான். மிகவும் தயையுள்ளவன். மிகுந்த சத்ருக்களுடைய துக்கத்தைக்கூடப்பொறுக்காதவன். நீடித்த உறவுள்ளவன். துர்யோதநன் அநேகவித பெரிய தொந்திரவுகளைச் செய்தாலும் அவர்களிடத்திலிவனுக்கு உறவு வளருகிறது. மிகுந்த தர்மத்தைப் பண்ணுகிறவன். ஆசாரியர்கள் ஆததாயிகக்ஷியில் சேர்ந்தாலும் அவர்களை யொன்றும் செய்யக்கூடாதென்று நினைத்தவன். இப்படிப்பட்ட அர்ஜுநன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு,அவனைக் குடும்பத்தோடு அரக்குமாளிகையில் வைத்துக் கொளுத்த ஆரம்பித்தது முதலான மிகுந்த கடுமையான தொந்திரவுகளைப் பலதடவை செய்திருந்தபோதிலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய உதவியால் தன்னாலிவர்கள் எல்லாரும் கட்டாயம் கொல்லப்படுவர்கள் என்று தீர்மானித்து, பந்துக்கள் என்ற ஸ்நேஹத்தாலும், உயர்ந்த தயையாலும், ஆசாரியர்கள் தாதா இவர்களைக்கொன்றால் பாபமுண்டாகுமென்று பயத்தாலும் எல்லாவுடம்பும் எல்லையில்லாமல் குன்றிப்போய், யார் என்ன சொன்னாலும் சண்டைப் படமாட்டேன் என்று சொல்லி, பந்துக்கள் செத்துப்போகிறார்களே என்கிற துக்கத்தாலே மனது மிகவும் ஒடுங்கி வில்லையும் பாணத்தையும் திரும்பி எடுக்கிறதில்லையென்று கீழேபோட்டுத் தேரின் நடுவில் உட்கார்ந்து விட்டான்.

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌷𑍀𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨𑌃 ॥ ॥௧॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌕𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌮𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌅𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑌮𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ॥ ॥௨॥

𑌕𑍍𑌲𑍈𑌬𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌾 𑌸𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪 ॥௩॥

இப்படி அர்ஜுநன் உட்கார்ந்தபோது, வரத்தகாத இடத்தில் இப்படிப்பட்ட வருத்தம் என்னமாய் உனக்கு வந்தது என்று வைது, இந்த வருத்தத்தை விட்டுச் சண்டைக்குக் கிளம்பு. இது இந்த காலத்திலும் இவர்கள் விஷயத்திலும் வரத்தகுந்ததன்று. இது நன்றாய் தெரியாதவர்களுக்கு வரத்தகுந்தது. வேறு உலகத்திற்குப் போவதற்கு இடைஞ்சலானது. இந்த லோகத்திலும் கெட்ட பெயரை யுண்டு பண்ணும். மிகவும் இளப்பமானது. மனதின் கோழைத்தனத்தினு லுண்டானது—என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொன்னார்.

(அவதாரிகை) அர்ஜுநன் கீழுண்டான ஸ்நேஹம், தயை, பயம் போகாததினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொன்னதைத் தனக்கு மிகவும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதென்று அறியாமல் மறுபடியும் சொன்னான்—

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌕𑌥𑌂 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌮𑌹𑌂 𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌂 𑌚 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌇𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌵𑌰𑌿𑌸𑍂𑌦𑌨 ॥௪॥

---

(1) இப்படி இரக்கப்பட்டு கண்களில் தண்ணீர் ததும்பத் துக்கப்படும் அர்ஜுநனைப் பார்த்துப் பகவான் இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுகிறார்.

𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌭𑍋-
𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌪𑍀𑌹 𑌲𑍋𑌕𑍇 । 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍁-
𑌰𑍂𑌨𑌿𑌹𑍈𑌵 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌯 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 ॥ ௫॥

𑌨 𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌃 𑌕𑌤𑌰𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌗𑌰𑍀𑌯𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌯𑍇𑌮 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾
𑌨𑍋 𑌜𑌯𑍇𑌯𑍁𑌃 । 𑌯𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿-
𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥ ॥௬॥

𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍋𑌪𑌹𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌚𑍇𑌤𑌾𑌃 । 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿
𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌶𑌾𑌧𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 ॥ ॥௭॥

𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌮𑌾𑌪𑌨𑍁𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍋𑌕𑌮𑍁𑌚𑍍𑌛𑍋-
𑌷𑌣𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 । 𑌅𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌮𑌾𑌵𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂
𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ ॥௮॥

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚 —

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌂 𑌗𑍁𑌡𑌾𑌕𑍇𑌶𑌃 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪𑌃 ।
𑌨 𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌹 ॥௯॥

---

(6) நாம் அவர்களை ஜயிப்போமா? அல்லது அவர்கள் நம்மை ஜயிப்பார்களா? இந்த இரண்டில் எது மிகவும் நல்லதுஎன்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எந்த திருதராஷ்ட்ரன் பிள்ளைகளைக் கொன்று நாம் உயிரோடிருக்க ஆசைப்படவில்லையோ, அவர்கள் முன்னால் இருக்கிறார்கள்.

(7) துக்கம் என்கிற தோஷத்தினால் என் ஸ்வபாவம் கெட்டுப் போயிருக்கிறது. எது தர்மம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. உம்மைக் கேட்கிறேன். எது எனக்கு நல்லதென்று உம்மால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதை எனக்குச் சொல்லும். உமக்கு நான் சிஷ்யன். உம்முடைய திருவடியைப் பிடித்துக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீர் என்னை "இப்படிச் செய்" என்று சொல்லும்.

(8) பூமியில ஒருவித இடஞ்சலுமில்லாமல் நிறைந்த ராஜ்யத்தையும் தேவர்களுடைய அதிகாரத்தையும் அடைந்தபோதிலும் எனக்கு உண்டாயிருக்கு மிந்திரியங்களை யுலர்த்தும்படியான துக்கமானது போகாதென்று தோன்றுகிறது. அதையெப்படிப் போக்குவேனென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

மிகுநத மரியாதை பண்ணததகுநத பீஷ்ம துரோணர் முத லான ஆசாரியாகளை நான எபபடிக கொலலுவேன போகஙகளை அநுபவிகக வேணடுமெனறுமிகவும ஆசையுளளவர்களைககொனறு, அவாகள அநுபவிதத ஸுகஙகளை அவர்கள ரததததை ஊர்கா யாக வைததுககொணடு அந்த இடஙகளிலேயே யிருநதுகொண்டு எபபடி அநுபவிபபேன இது இலையில சோறறைப போடடுக் கொண்டு சாபபிடுவதறகுப பசியுடன உடகார்நத ஒருவனை கொலைசெயது அதேயிடததில உடகார்நது கொணடு அநதச சோறறைச சாபபிடுவதுபோலிருககிறது. நான அதைச செய யததகுநதவனோ? நீ இபபடிச சண்டையை ஆரமபிதது நடுவில நினறு விடடால, அவாகள உனனைப பலாதகாரமாய் கொலை செயவார்களேயெனறால-அபபடியேயாகடடும, அதர்மமாக அவர் களைக்கொனறு ஜயததை அடைவதைக காடடிலும தர்மத்தையும் அதர்மததையும தெரியாத அவர்களால் கொலலப்படுவது நமக்கு நலலது எனறு எனககுத தோனறுகிறது—எனறிப்படிச சொலலி "உமமை மிகவும கெஞசிக் கேடடுக கொளளுகிறேன. நான உம் மால ஆளததகுநதவன எனககு எது நலலது எனறு உமககுத் தீர்மானமாயத தோனறுகிறதோ, அதைச சொல்லவேணும்" என்று மிகவும தவிதது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன திருவடிகளில விழுந தான. இபபடித தபபான ஸ்நேஹததாலும தயையாலும் ஸ்வ பாவம் மாறி க்ஷத்திரியாகளுககு உயாநத தர்மமான சண்டை யைப பாபமெனறு நினைதது தர்மத்தை யறியவேணுமென்று அர் ஜுநன திருவடிகளில விழுநதவுடன, இவனுககுண்டான தபபு நினைவானது—ஆத்மாவையுளளபடி அறிவதாலும,பலனில ஆசை யில்லாமல் சணடையைச செயவது ஆதமாவைப் பார்ப்பதறகு வழியெனறு அறிவதினாலும்தான போகும, இநத இரணடு அறி வும இலலாவிடடால போகாது—எனறு எணணி, மஹாபுருஷனை பகவான ஆதமாவைபபறறின சாஸதிரததைச சொலல ஆரம்பித தான அவர் இதைச சொலலுவதறகு எஙகேயிடம் அகப்படப போகிறதெனறு பாாததுககொண்டிருநதாா அர்ஜுநனிப்படி வருததபபடடுக கேடடுக் கொணடதாலே அவர் விருமபின வியா ஜம அகபபடடது ஸ்ரீ கீதையினுடைய அபிபராயததைச சுருக்

கமாய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ மென்கிற புஸ்தகத்தில் இதேஸங்கதியை யருளிச்செய்திருக்கிறார்.

𑌤𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍀𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌚𑌃 ॥௰॥

இப்படி உடம்புவேறு ஆத்மாவேறு என்று தெரியாமல் வருத்தப்பட்டு, அது தெரிந்ததுபோல் தர்மத்தையும் பேசி, இப்படி ஒன்றோடொன்றுசேராத இரண்டு குணங்களையுடையவனாய், சண்டைக்குத் தயாராயிருந்த இரண்டு ஸேனைகளின் நடுவில் ஒரு காரணமில்லாமல் ஆரம்பித்த வேலையை அடியோடு விட்ட அர்ஜுநனைப்பார்த்து, மஹாபுருஷன் 1 பரிஹாஸவார்த்தை சொல்வது போல்உபதேசித்தான். ஜீவாத்மாவின் உண்மையையும், பரமாத்மாவின் உண்மையையும், அவைகளை யடைவதற்கு உபாயமான கர்மயோகத்தையும்,ஞானயோகத்தையும், பக்தியோகத்தையும் இந்த அத்தியாயம் 12-வது சுலோகம் முதல் 18-வது அத்தியாயம் 66 வது சுலோகம் வரையிலுள்ள வார்த்தைகளாலே சொன்னார் (10)

ஸ்ரீ 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌅𑌶𑍋𑌚𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌶𑍋𑌚𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌾𑌷𑌸𑍇 ।
𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌨𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥௧௧॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—வருத்தப்படத்தகாத ஸங்கதிகளுக்கு வருத்தப்படுகிறாய். உடம்பையும் ஆத்மாவையும் தெரிந்தவன் போலும் பேசுகிறாய். உண்மையாக இவைகளைத் தெரிந்தவர்களுக்கு 2 உடம்பைப் பற்றியும் ஆத்மாவைப் பற்றியும் கொஞ்சமேனும் வருத்தப்பட நியாயமில்லை. ஆதலால் நீ வருத்தப்படுவ

---

1. பரிஹாஸவார்த்தை யென்பதற்கு, வேதாந்தங்களாகிற காட்டில் மறைந்திருக்கிற உயர்ந்த அர்த்தங்களை வருத்தமில்லாமல் சொன்னாரென்றும், அதைக் குழந்தைகள்கூட லகுவாய்த் தெரிந்துகொள்ளக் கூடுமென்றும், அது வெகு ரஸமுள்ளதென்றும் கருத்து.

2. மூலத்தில் 'கதாஸூந்' என்றும், "அகதாஸூந்" என்றும்இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. 'கதாஸூந்' என்பதற்கு உயிர்போனது என்று அர்த்தம், 'அகதாஸூந்' என்பதற்கு உயிர்போகாதது என்று

தும் தர்மம் பேசுவதும் ஒன்றுக்கொன்று சேரவில்லை. ஆகையால் அழிவுள்ள உடம்பையும், அதைக்காட்டிலும் வேறான அழி வில்லாத ஆத்மாவையும், அந்த ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிவ தற்குச் சண்டை முதலான தர்மங்கள் உபாயம் என்பதையும் நீ 1 அறியவில்லை. இந்தச் சண்டையை ராஜ்யம் முதலான பிர யோஜனங்களை உத்தேசிக்காமல் செய்வது ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறிவதற்கு உபாயம். 2 ஆத்மாவுக்குப் பிறப்புமில்லை, சாவு மில்லை. இரண்டு தகடு சேர்ந்தால் ஒருகுடமாகிறது. அவைகள் பிரிந்தால் குடம் அழிகிறது. அதுபோல ஆத்மாவானது சில அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானதன்று. அவைகள் பிரிந்து அழி வதுமன்று. ஆகையால் எப்பொழுதும் அது இருக்கிறது. அதைப் பற்றி வருத்தப்பட நியாயமில்லை. உடம்போ அறிவில்லாதது. சின்னதாயிருந்து பெரிதாகிறது. பிறகு இளைக்கிறது, அழிந்தும் போகிறது. பிறப்பும் அழிவும் அதற்கு ஸ்வபாவம். அதைப்பற்றி யும் வருத்தப்பட நியாயமில்லை. ஏரி ஜலம் தேங்குகிறதே யென் றும், ஆறு ஜலம் போகிறதே யென்றும் எவனாவது வருத்தப்படு வனோ? அதற்கு அது ஸ்வபாவம். அதுபோல.

அவ—முதலில் ஆத்மாவினுடைய ஸ்வபாவத்தைக்கேள்—

𑌨 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌂 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑍇𑌮𑍇 𑌜𑌨𑌾𑌧𑌿𑌪𑌾𑌃 ।
𑌨 𑌚𑍈𑌵 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌯𑌮𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍍 ॥ ॥௧௨॥

எல்லா லோகங்களுக்கும் யஜமானனை நான் இந்த க்ஷணத் திற்கு முன்னாலே இதுமுதலென்றில்லாத காலத்தில் எப்போதா வது இல்லையென்கிறதில்லை. எப்போதுமிருந்தேன். என்னால் ஆளப்படுகிற நீயும் மற்ற இவர்களும் இல்லையென்பதில்லை. இருக்

அர்த்தம். இந்த விடத்தில் உடம்பையும் ஆத்மாவையும் பற்றி சொல்லு கிறதாகையால் அழிவதையே இயற்கையாயுடைய உடம்பை 'கதாஸு'க் என்றும், எப்பொழுதும் அழிவில்லாத ஆத்மாவை ''அகதாஸு'க்'' என் றும் சொல்லியிருக்கிறது.

1. இது இந்த அத்தியாயம் 47—53 சுலோகங்களில் சொல்லு மர்த்தத்தை கினைத்து எழுதப்பட்டது.

2. இது 17—30 சுலோகங்களின் கருத்து.

களேயிருந்தீர்கள். நானும் நீயும் மற்றவர்களுமாகிய எல்லாரும் இந்த நிமிஷத்துக்குமேலே வரப்போகிற காலத்தில் முழுவதிலும் இருக்கப்போகிறதில்லையென்பதில்லை. இருக்கத்தான் போகிறோம். 1 எல்லா லோகத்துக்கும் யஜமானனை நான்எப்படி அழிவில்லாதவன் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லையோ, அதேமாதிரி ஜீவன்களான நீங்களும் அழிவில்லாதவர்களென்றே நினைத்துக்கொள்.

ஒரு விண்ணப்பம்—ஜீவன்களான நமக்கு மனித ஜன்மம் நேர்ந்தது உயர்ந்த பாக்கியத்தாலே. அதிலும் வேதத்தைச் சொல்லும்படியான ஜன்மம் நேர்ந்தது இன்னுமுயர்ந்த பாக்கியத்தாலே. நாமெல்லாரும் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் ஸங்கதிகளை நற்கணவே அறியாமையால் அவைகளை அறிவதற்கு மிகவும் பாடுபடுகிறோம். ஒருவர் ஒருவிதமாய் அர்த்தம் பண்ணினார். அதற்குப் பிறகு இன்னொருவர் அதில் சில குற்றங்களைக்காட்டி வேறு விதமாய் அர்த்தஞ் சொன்னார். இரண்டாவது அர்த்தம் எழுதுவதற்கு முன்னே முதல் அர்த்தத்தையே யெல்லாரும் ஸரியான அர்த்தம் என்று நினைத்தார்கள். இரண்டாவது அர்த்தம் எழுதின பிறகு ஒருவன் என்ன செய்யவேண்டும். இரண்டையும் பார்த்து எது ஸரியோ அதை யெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறிவதற்கு ஆசையிருந்தால் விசாரிப்பதில் எப்படிச்சண்டையுண்டாகும். இரண்டாவது அர்த்தம் எழுதின பிறகு முதல் அர்த்தத்திலும் ஸந்தேஹம் வரக்கூடுமாகையால், முதல் அர்த்தமிருக்கையில் இரண்டாவது அர்த்தத்திலும் ஸந்தேஹம் வரக்கூடுமாகையால் ஒருவனும் ஒரு அர்த்தத்தைத்தன்னுடைய கக்ஷியென்று அபிமானம் வைக்கக்

---

1. அர்ஜுனன் அனேகருஷிகளின் உபதேசங்களாலே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எல்லாவுலகங்களுக்கும் யஜமானன் என்றும், அவர் எப்போதுமிருக்கிறாரென்றும் தெரிந்தவன். இதை அவனுக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டுவதில்லை. ஆகையாலே அதை உதாரணமாகச் சொன்னபடி. உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாக ஆத்மாவொன்று இருக்கிறதென்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் அது உடம்போடு பிறந்து உடம்பு அழியும்போது அழியுமோவென்று ஸந்தேஹம் மாத்திரமிருந்தது. அந்த ஸந்தேஹத்தை மாத்திரம் இங்கு பகவான் தீர்க்கிறார்.

கூடாது. இப்படி இரண்டையும் ஒத்துப் பார்க்கக்கூடிய உயர்ந்த புத்தியில்லாதவர்கள் எப்படியாவது இருக்கலாம். தகுந்த புத்திமான்கள் இந்த இரண்டையும் ஒத்துப்பார்க்காமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? வேதத்தின் அர்த்தத்தை உண்மையாய் அறியவேணுமென்று ஆவலில்லாமைதான். மேலும், வேதத்தின் அர்த்தம் உண்மையாய்த் தெரிந்தவனுக்குக் கோபம் கொஞ்சமேனும் வராது. கோபம் வருகிறவனுக்கு அதின் அர்த்தம் ஸரியாய் தெரியவில்லையென்றே சொல்லலாம். இப்படிக்கோபம் வாராதவன் இப்போது அகப்படுவது மிகவும் அரிது. இல்லையென்றும் சொல்லமுடியாது. யாராவது ஒருவரிருக்கலாம். ஆகையால் வேதத்தின் அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறியவேண்டுமென்று மிகவும் கவலைப்பட்டு, சண்டையைப் பெரிதாக நினைக்காமல், இரண்டு அர்த்தங்களையும் தெரிந்தவர்கள் சேர்ந்து விசாரிக்க வேண்டும். பிள்ளை பெண்டாட்டிகள்மேல் ஆசை அதிகமாயிருப்பதால், அவர்களிடத்தில் சண்டையேயுண்டாகாது. அப்படி உண்டானாலும் நிலைநிற்காது, அதுபோல அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறிவதற்கு ஆவலிருந்தால், சண்டையுண்டாகாது. உண்டானாலும் சீக்கிரம் போய்விடும். சங்கராசாரியர் என்கிற மஹானும் பௌத்தமதத்தைத் தூஷித்துத்தானே பாஷியமெழுதினார். அதேமாதிரி சங்கராசாரியர் எழுதிய அர்த்தங்களில் குற்றமிருப்பதாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதப்பிரவர்த்தகரான ஸ்ரீமத் ராமாநுஜாசாரியர் எழுதியிருக்கிறார். அவைகளை நாமிரண்டு மதக்காரர்களும் சேர்ந்து கவனிக்கவேண்டும். ஒரு மதத்தை இன்னொருவன் தூஷிக்கும்போது கடுமையாக வைவது இந்த காலத்தில் கூடாது. மஹான்கள்கள் வைதது த்வேஷத்தினாலன்று; ப்ரீதியினாலேதான். தகப்பன் பிள்ளைகளை வைவதுபோல.

இந்த இடத்தில் அத்வைதமதத்தில் சில குற்றங்களிருப்பதாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கிறார். 1. அவர்கள் ஈசுவரனைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனில்லை யென்றும், ஈசுவரனே ஜீவன்களாகத் தோன்றுகிறானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களில் சிலர்—உண்மையாயிருக்கிற உபாதி (காரணம்) சேர்வதினாலே—அது சேர்ந்த பிர்மத்தினுடைய இடம் ஜீவனாக ஆகிறது என்று

சொல்லுகிறார்கள். ஒருவன் மஞ்சளையோ கரியையோ பூசிக் கொண்டஸமயத்தில் அவன்உடம்பு பழைய உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாகத்தோன்றுகிறது. அதுபோல பிரும்மத்தில் சில வஸ்துக் கள் சேர்வதால் பிரும்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாக ஜீவன்கள் தோன்றுகிறார்கள். வேறு சிலர் பிரும்மமே அஞ்ஞானத் தாலே (அறியாமையாலே) தன்னை ஜீவன்களாக எண்ணுகிறது என்கிறார்கள். இந்த இரண்டு கக்ஷிகளும் பிசகு. தெரியாமை யால் மயங்கின அர்ஜுநனுக்கு அந்த மயக்கம் தீரவேணுமென்று உண்மையான ஸங்கதியை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உபதேசிக்கிற ஸமயத் தில், நான்-நீ-இவர்கள்-நாம் எல்லோரும் என்று சொன்னபடியால் கணக்கில்லாத ஜீவன்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபாடும், அவர்களுக்கு ஈசுவரனைக்காட்டிலும் வேறுபாடும் இருப்பது உண்மையென்று ஏற்படுகிறது.

2. மேலும், முதலாவது பக்ஷத்தில் ஈசுவரனுக்கும் ஜீவன் களுக்கும் வேறுபாடு உண்மையல்ல, உபாதிபோனால் பேதம் போய்விடும். மஞ்சளையும் கரியையும் அலம்பினால், அவைகளா லே தோன்றின பேதம் போய்விடுமே, அது உண்மையல்லவே. வேதத்திலும் "அழிவில்லாதவர்களும் அறிவுள்ளவர்களுமான அ னேக ஆத்மாக்களுக்கு இஷ்டங்களை அழிவில்லாதவனும் அறிவுள் ளவனுமான ஒரு ஈசுவரன் கொடுக்கிறான்" என்று சொல்லப்படுகி கிறது. அதில் ஜீவன்கள் அனேகம் பேர்களென்றும், அவர்களைக் காட்டிலும் ஈசுவரன் வேறென்றும், அவர்களுக்கு அவன் யஜமாந னென்றும் ஏற்படுகிறது.

3. இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் குற்றமுண்டு. மஹாபுருஷ னும் தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையை யறிந்தவனுமிரு ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு அக்ஞானமும், அதினாலுண்டான அனேக வஸ்துக்கள் இருப்பதாகத்தோற்றமும்இல்லையாகையால், அர்ஜு நன் என்று ஒருவனிருப்பதாகத் தோன்றி, அவனுடன் பேசுவது எப்படிக் கூடும். தெரிந்தவன் கண்ணாடியைப் பார்க்கும்போது அதில் தோன்றுகிற பிரதி பிம்பத்தோடு பேசுவானோ? குழந்தைக ளன்றோ அப்படிச் செய்யும்.

4. பிரும்மத்தைக்காட்டிலும் வேறொன்றில்லை யென்று தெரிந்தவனுக்கும்—கொளுத்தப்பட்ட துணி சற்று நேரம் துணி போல் தோன்றுவதுபோல்—ஜீவன்களிருப்பதாகக் கொஞ்சகாலம் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். ஆனால் அதினால் தொந்திரவு இல்லை —என்று இப்படி அவர்கள் ஸமாதானம் சொல்லக்கூடும். அதுவும் பிசகு. ஏனென்றால்—துணியை கொளுத்தினவனுக்கு அது துணி யாகத் தோன்றினாலும், அதை உடுத்த ஆரம்பிப்பனோ? வெய்யில் வேளையில் ஒரு மைதானத்தில் ஜலம் ஓடுவதுபோல் தோன்றும். அது உண்மையில் தண்ணீரல்ல என்று அறிந்தவனுக்குத் தண் ணீர் தோன்றினாலும், அவன் அதையெடுக்கக் குடம் கொண்டு போவனோ? அதுபோல உண்மை யறிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு அர் ஜுனன் என்பவன் ஒருவன் முன்னாலிருப்பதாகத் தோன்றின லும், அவனுடன் பேச ஆரம்பிப்பது கூடுமோ?

5. மேலும், ஈசுவரன் முன்பு தன்னை யறியாதிருந்து, பிற கு சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு உண்மையை யறிந்தும், முன்போல வே அவனுக்குத் தப்பாகத் தோற்றம் தோன்றிக்கொண்டே யிரு க்கிறது—என்று சொல்வதும் கூடாது. "அவன் எல்லாவற்றை யும் எப்பொழுதும் நன்று யறிந்தவன்" என்று வேதத்தில் சொல் லுவதும், 'எனக்கு எல்லாம் தெரியும்" என்று இந்த ஸ்ரீ கீதை யில் அவன்தானே சொல்லுவதும் விரோதிக்குமே.

6 மேலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனும், இப்போது பரம்பரையாய் சொல்லிக்கொடுக்கிற ஆசாரியர்களும்-தங்களுக்குப் பிரும்மத்தைத் தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவு மில்லையென்கிற உண்மையான எண்ண மிருக்கும்போது, எதிரில் எல்லாரும் இருப்பதாகத் தோன்றின லும்—இந்த உண்மையான ஸங்கதியை யாருக்குச் சொல்லுகிறார் கள். கண்ணாடியில் பிரதி பிம்பம்போல் எதிரில் தோன்றுகிறவர் களுக்கு என்றால்-பிரதி பிம்பமென்று தெரிந்தவர்கள் பிரதி பிம்ப த்தோடு பேசுவார்களோ? கொளுத்தின துணி சற்று நேரம் து ணியாகத் தோன்றுவதுபோல், வேறு வஸ்துஇல்லை யென்று தோ ன்றினவனுக்கும் வேறு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதென்றும் சொல்ல முடியாது. சாஸ்திரத்தினாலே யுண்டாகிற உண்மையான அறிவு-இந்தத் தோற்றத்தையுண்டுபண்ணுகிற அஞ்ஞானத்தையும்

தொலைத்துவிட்டதே. வழியில் கிடந்த பழுதையை ஒருவன் பாம்பென்று நினைத்து, அந்த வழியில் போகப் பயந்து நின்றான். விளக்கைக் கையில் கொண்டு, அந்தப் பழுதையை மிதித்துக் கொண்டு, எதிரில்வந்த ஒருவன் அவனைப்பார்த்து 'ஏன் நிற்கிறாய்' என்று கேட்க, பாம்பிருக்கிறதென்று பயப்படுகிறேன் என்று அவன் சொன்னான். "அது பாம்பல்ல, அது பழுதை, நான் அதை மிதித்துக்கொண்டு வந்தேன், பயப்படாதே போ" என்று வந்தவன்சொன்னான். அப்போது இவனுக்கு அஜ்ஞானமும், அஜ்ஞானத்தினாலுண்டான பாம்பும், பாம்பென்கிற தோற்றமும் எல்லாம் போய்விட்டதே.

7. ஒரு ஸமயத்தில் கண்ணின் குற்றத்தால் சந்திரன் இரண்டாக ஒருவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அப்போது தெரிந்தவன் "சந்திரன் ஒன்றுதான்" என்று சொன்னான். அவன் வார்த்தையில் இவனுக்கு நம்பிக்கை யிருக்கிறது. ஆனாலும் முன் போலவே சந்திரன் இரண்டாகத் தோன்றுகிறது—என்று இப்படி ஸமாதானம் சொல்லுவார்கள். அதுவும் பிசகு. அது கண்ணின் குற்றத்தாலே தோன்றுகிறது. அது தப்பென்று தீர்மான மிருப்பதாலே அதினால் ஒரு கெடுதியுமில்லை. அது அறிவினால் போகாது. மருந்தினால்தான் போகும். பழுதையில் பாம்பென்கிற எண்ணத்திற்கு உண்மையான அறிவு தவிர வேறு மருந்து கிடையாது. இந்த விடத்தில் அர்ஜுநனும், அவனிருப்பதாகத் தோற்றமும், அதற்குக் காரணமான அஜ்ஞானமும் எல்லாம் பொய்யாகையால், உண்மையான அறிவினால் போய்விட்டபடியால், பிறகு அவைகள் வருவதற்கு நியாயமே இல்லை. ஆகையால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் இப்போதிருக்கிற ஆசாரியர்களுக்கும் உண்மையான அறிவிருந்தால், உபதேசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள மனிதனிருப்பதாகத் தோன்றாமையாலே உபதேசங் கூடாது. அவர்களுக்கு உண்மையான அறிவில்லாமல் போனால், தெரியாமையால் உபதேசங் கூடாது.

8. மேலும், குருவுக்கு பிரும்மம் தவிர வேறு ஒன்றில்லை என்று உண்மையான அறிவு வந்தபோதே, பிரும்மத்தினுடைய அக்ஞானமும், அதினாலுண்டான உலகமும் போய்விட்டதே. அப்புறம் யாருக்கு என்னப் பிரயோஜனத்திற்காக உபதேசிக்கவே

ண்டும். ஆசாரியனும், அவனுக்கு உண்டான ஞானமும் பொய் என்றால், சிஷ்யனும் அவனுக்குண்டான ஞானமும் பொய்தானே. ஆகையால் உபதேசம் எதற்கு? இல்லை என்கிற எண்ணம் பொய்யாயிருந்தாலும், உண்டென்கிற தப்பு எண்ணத்தைப்போக்குகிறதென்று ஸமாதானம் சொல்லலாம். ஆசாரியனுக்கு இல்லையென்கிற ஞானமுண்டாயிருப்பதாலே, உண்டென்கிற எண்ணம் போய் விட்டதே. உபதேசம் எதற்கு?

இந்தமாதிரி வார்த்தைகள் நன்றாயில்லை யென்பதைப்பற்றி ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் விரிவாய் சொல்லியிருக்கிறது. [12]

அவ— ஆத்மா அழிவில்லாதவனா யிருந்தால், 'பிறந்தான்—செத்தான்' என்கிற தோற்றமும், அந்தச் சொல்லும் எப்படியென்றால், உதாரணத்தைக் கொண்டு பதில் சொல்லுகிறார்—

𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌕𑍌𑌮𑌾𑌰𑌂 𑌯𑍌𑌵𑌨𑌂 𑌜𑌰𑌾 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌧𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ॥௧௩॥

ஒரு பருவம் போய் வேறு பருவம் வருகிறதுபோல, ஒரு உடம்பு போய் வேறு உடம்பு வருகிறது. ஒருபருவம்போய் வேறு பருவம்வரும்போது அவன் அழியாததுபோல, ஒரு உடம்பு போய் வேறு உடம்பு வரும்போதும் அவன் அழியாமலிருக்கிறான். பிறந்தான் என்பதற்கு ஒரு உடம்பை அடைந்தான் என்று தான் பொருள். செத்தான் என்பதற்கு அந்த உடம்பை விட்டுப் பிரிந்தானென்றுபொருள். வீட்டில் ஒரு மனிதன் குடியிருப்பதுபோல், உடம்பில் அழிவில்லாத ஆத்மாவென்று ஒன்று இருக்கிறது. ஒருஉடம்பில் அதிருக்கும்போது, குழந்தைத்தனம்போய் யௌவநம் வருகிறது. யௌவநம்போய் கிழத்தனம்வருகிறது. அதாவது அந்த உடம்புபல விதமாய் மாறுகிறது. குழந்தைத்தனம் போனதற்கு அவனும் அவன் பந்துக்களும் துக்கப்படவில்லை. அதுபோலத்தான் அந்த உடம்பு போய் இன்னொரு உடம்பு வருகிறது. பருவம் போன ஸமயத்தில் உடம்பு அடியோடு போகாததால் துக்கப்படுகிறதில்லை. உடம்புபோன ஸமயத்தில் அது அடியோடு போனபடியாலும், வேறு உடம்பு வருவது தெரியாததாலும், துக்கப்படுகிறார்கள். வேறு உடம்பு வருவது தெரியாத போனபோதிலும், சாஸ்தி

ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அதை நம்பினவன் துக்கப்பட நியாயமில்லை.

ஆனால் ஒன்று செய்யவேண்டியது—ஜீவன்கள் அழிவில்லாதவர்களாயிருந்தபோதிலும், 1 நெடுநாளாய் கர்மங்கள் செய்து, அந்தந்தக் கர்மங்களின் பலன்களை அநுபவிக்கத்தகுந்த உடம்புகளை அடைந்து, தொந்திரவு படுகிறார்கள். அந்தத் தொந்திரவு போவதற்காக, அந்த உடம்புகளைக் கொண்டே தங்களுடைய 2 ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் 3 சாஸ்திரத்தினால் ஏற்பட்ட சண்டை முதலான கர்மங்களை 4 அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல் செய்யவேண்டும். அப்போது இந்திரியங்கள் விஷயங்களைத் தொடும்போது, குளிரினாலும் சூட்டினாலும் ஸுகமும் துக்கமும் உண்டாகும். அவைகளை விலக்கமுடியாது. சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்கள் முடியும்வரையில் அவைகளைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேணும். [13]

---

1. ஜீவன்கள் இயற்கையாகவே ஒரு தோஷமில்லாதவர்கள். அவர்கள் இது முதலென்றில்லாமல் வெகுகாலமாய் தங்களையுள்ளபடி அறியாமல், பலப் பிரயோஜனங்களை ஆசைப்பட்டுப் பல கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். அந்த பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக அடிக்கடி பிறந்து அந்த பலன்களை அநுபவிக்கத்தகுந்த உடம்புகளை அடைகிறார்கள்.

2. பிராமணன்—க்ஷத்திரியன்—வைசியன்—சூத்திரன்—என்று நான்கு ஜாதிகள். பிரும்மசாரி (வேதம்படிக்கிறவன்). கிருஹஸ்தன் (கலியாணம் செய்து கொண்டு வீட்டிலிருக்கிறவன்.) வானப்பிரஸ்தன் (வீட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போனவன்). ஸந்நியாஸி (எல்லாப் பற்றையும் விட்டவன்) என்று நாலு ஆசிரமத்திலிருப்பவர்கள்.

3. கர்மங்களினாலுண்டாகும் தொந்திரவைப் பகவான் தான் ஸந்தோஷப்பட்டுப் போக்கவேணும். அதற்காக அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். அந்த வேலைகள் இப்படிப்பட்டனவென்று நமக்கு இப்போது தெரியாது. அவைகளைச் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டே அறிந்து அவைகளைச் செய்ய வேண்டியது. இந்த ஸங்கதி 16-வது அத்தியாயம் 26-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

4. இது இந்த அத்தியாயம் 47-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

அவ— இந்த அர்த்தத்தை அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லு கிறார்—

மாத்ராஸ்பர்ஸாஸ்து கௌந்தேய ஸீதோஷ்ணஸுகது:கதா: |
ஆகமாபாயிநோऽநித்யாஸ்தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ பாரத ॥ ॥கச॥

சாஸ்திரங்களில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்யும்போது இந்திரியங்கள் விஷயங்களைத் தொடுவதால் ஸுகமும் துக்கமும் உண்டாகும். அந்தக் கர்மங்கள் முடிகிறவரையில் தைரியத்துடன் அவைகளைப் பொறுத்துக்கொள். அவைகள் நிலையில்லாமல் வந்து போகிறபடியால் தைரியமுள்ளவன் 1 பொறுத்துக்கொள்ளலாம். வெள்ளம்போல் ஒன்றின் பின்னாலே ஒன்று வந்து கொண்டிருப்பதும் கர்மங்களினால். கர்மங்கள் போனால், வந்துபோகிறதென்பது மிருக்காது. அவைகள் அடியோடு போய்விடும். [14]

அவ— ஸுகதுக்கங்களை எதற்காகப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறது என்றால், சொல்லுகிறார்—

யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப |
ஸமது:கஸுகம் தீரம் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே ॥ ॥கரு॥

எவன் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவதற்காகத் தன் ஜாதிக்குத் தகுந்த சண்டை முதலான கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில ஆசையில்லாமல் செய்து, செய்யும்போது அவைகளால், அவசியம் வரும் துக்கத்தையும் ஸுகம்போல் நினைத்து, அவைகளை விடவில்லையோ, அவனே 1 நிலையான நல்ல கதியையடைவான் 2. [15]

---

1. துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வதென்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். ஸுகத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வது என்பது என்ன ? ஸுகத்தை யநுபவிக்கும்போது கர்வப்படக்கூடாதென்பது அதின் பொருள். ஏழைக்கு நாலுகாசு வந்தால், அவன் கெட்டவனாயிருந்தால், அவன் படுத்துகிற பாட்டுக்கு எல்லையிராது.

1. சுலோகத்தில் 'அமிருதத்வாய கல்பதே' என்று வடமொழிச் சொல் இருக்கிறது. அதற்கு மரணமில்லாமையை யடைவதற்குத் தகுந்தவன் என்று பொருள். ஜீவன்கள் செய்கிற கருமங்களின் பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக அடிக்கடி பிறக்கிறார்கள். மறுபடியும் கர்மங்கள் செய்து அவைகளின் பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள்.

அவ— ஆத்மாவுக்கு அழியாமையே யியற்கை, உடம்புக்கு அழிவதே யியற்கை என்று இந்த அத்தியாயத்தில் 11-வது சுலோகத்தில் சொல்லியதை விரிவாய் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—

நாஸதோ வித்யதே பாவோ நாபாவோ வித்யதே ஸத꞉ ।
உபயோரபி த்ருஷ்டோऽந்தஸ்த்வநயோஸ்தத்த்வதர்ஶிபி꞉ ॥ ||௧௬||

உடம்பு 1 நிலைபாயிராது. ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை. உடம்பின் அழிவை யாரும் பார்க்கிறோம். ஆத்மா அழியாதென்பதை சாஸ்திரத்தாலும் யுக்திகளாலும் தெரிந்தவர்கள் அறிகிறார்கள். [16]

அவ— ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லையென்பதை எதைக்கொண்டு அறியலாம் என்றால், சொல்லுகிறார்—

இப்படிப் பிறப்பும் இறப்பும் ஆற்றின் சுழல்போலத் திரும்பித் திரும்பி வருகின்றன. இதற்கு ஸம்ஸாரம் என்று பெயர். இதை "பந்தம்" என்றும் சொல்லுகிறது. பந்தமென்றால் கட்டுப்பட்டிருப்பது. இந்தக் கட்டுப்போவதை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிறது. கட்டினவனும், அவிழ்க்கிறவனும் ஈசுவரன் தான். மோக்ஷமென்றால் அவிழ்க்கிறது. கர்மங்களினாலே ஜீவன் தன்னிஷ்டப்படியிருக்கமுடியாமல் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். கட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்படுவது தான் மோக்ஷம். ஸம்ஸாரம் போய் கர்மத்தின் கட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறவனுக்குப் பகவானுடைய அநுபவம் தானாகவேவரும். இதைத்தான் "நிலையான நல்ல கதியை யடைவன்" என்று பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

2. *12—வது சுலோகம் முதல் நான்கு சுலோகங்களாலே ஆத்மாவின் உண்மையான இருப்பும், உடம்பின் சேர்க்கை போவதற்கு வழியும், அது செய்வதனால் வரக்கூடிய நல்ல பலனும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன. இவைகளைத் தத்வம் என்னும், ஹிதமென்றும், புருஷார்த்தமென்றும் வடமொழியில் சொல்லுகிறது. தத்வம் என்றால் உலகத்தின் உண்மையான இருப்பு. ஹிதம் என்றால் நாம் செய்யவேண்டிய வேலை. புருஷார்த்தமென்றால் நாம் அடையவேண்டிய நிலையான பலன். தத்வத்தையும் ஹிதத்தையும் மேலே விரிவாய் சொல்லுகிறார்.*

1. *மூலத்திலுள்ள "அஸத்" என்கிற சொல்லுக்கு இல்லையென்று பொருளன்று, நிலையில்லாதது என்றுதான் பொருள். ஆகையால் அந்தச் சொல் உடம்பைத்தான் சொல்லுகிறது "ஸத்" என்கிற சொல்லுக்கு ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலில்லாமல் ஒரேவிதமா யிருக்கிறவன் என்று பொருள், ஆகையால் அந்தச்சொல் ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.*

அவிநாஶி து தத்³ வித்³தி⁴ யேந ஸர்வமித³ம் ததம் ।
விநாஶமவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கஶ்சித் கர்துமர்ஹதி ॥ ‖௧௭‖

ஆத்மா அறிவுள்ளதாய், அறிவில்லாத எல்லா உடம்புக்குள்ளே நுழைய சக்தியுள்ளதாயிருப்பதாலே, அது அவைகளைக் காட்டிலும் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானது (சின்னது). ஆகையாலே அது எதினாலும அழிக்கத்தகுந்ததன்று. உலகத்தில் கத்தி, தண்ணீர், நெருப்பு, காற்று முதலான வஸ்துக்கள் ஒரு வஸ்துவில் நுழைந்து அதையழிக்கிறது. உலக்கையால் ஒரு வஸ்துவை யழிக்கும்போது உலக்கை அதில் நுழையாத போனாலும், அதினாலுண்டாகும் காற்று அதில புகுந்து அதையழிக்கிறது. கத்தி முதலானவைகளைக் காட்டிலும் ஆத்மா சிறியதாயிருப்பதாலே, அவைகள் அதில நுழைந்து 1 அதையழிக்கமுடியாது. [17]

அவ— உடம்புக்கு அழிவதே ஸ்வபாவமென்று சொல்லுகிறார்—

அந்தவந்த இமே தே³ஹா நித்யஸ்யோக்தா: ஶரீரிண: ।
அநாஶிநோऽப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத்³ யுத்⁴யஸ்வ பா⁴ரத ‖ ‖௧௮‖

உடம்பு அநேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து பெருத்திருக்கிறபடியால் அழிகிறது. உலகத்தில் குடம் முதலானவைகள் அநேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து பெருத்திருக்கிறபடியால் உடைந்துபோகின்றன. மேலும கர்மங்களின் பலன்களான ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும் ஜீவன் அநுபவிப்பதறகாக உடம்புகள் ஏறபட்டிருக்கின்றன என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. கர்மம் போனால் உடனே உடம்பு அழிந்துபோய்விடும். க்ஷணமகூட நிறகாது. ஒருவருஷம் ஜெயிலில் போடப்பட்டவனை கெடுவானவுடன, அவன் இருக்கிறேனென்று சொன்னாலும், ஒரு நிமிஷம்கூட அங்கு வைப்பார்களா?

---

1. ஆத்மா மிகவும சின்னது. ஒரு மயிரின் நுனியை நூறுபங்காக்கி, அதில ஒரு பங்கை நூறுபங்காக்கினால, அதிலொருபங்கு ஆத்மாவின் அளவு. இப்படி வேதத்தில் சொலலியிருக்கிறது. கண்ணுக்குத தெரியாத சின்னப் புழுதியைக் கத்தியால் வெட்ட முடியாது. அது கத்திக்கு அகப்படாது. அப்படியே ஆத்மாவையும ஒரு விதத்தாலும் அழிகக முடியாது.

ஆத்மாவோ அறிவுள்ளதானதால் அதற்கு அழிவில்லை. உலகத்தில் அறியப்படும் வஸ்துக்களிலேதான் அழிவைப் பார்க்கிறோம். ஆத்மா அறியப்படும் வஸ்துவல்ல. அறிகிறவஸ்து. எப்போதும் "நான் இதை அறிகிறேன்" என்றே தோன்றுகிறது. நான் என்பது அறிகிறவன். இதை யென்பது அறியப்படும் பொருள். இது 13-வது அத்தியாயத்தில் 1-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படும்.

ஆத்மாவென்பது அனேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானதாகத் தெரியவில்லை. "எனக்குக்காலில் வலிக்கிறது" "தலையில் ஸுகமாயிருக்கிறது" என்று துக்கத்துக்கும் ஸுகத்துக்குமிருப்பிடமாக உடம்பின் அவயவங்களைப் பேசுகிறோம். அப்படி ஆத்மாவுக்கு அவயவங்களிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆத்மா அறிவுள்ளதாயிருப்பதாலே, அது அவயவங்களின் சேர்க்கையாயிருந்தால், அந்த அவயவங்களுக்கும் அறிவு இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அப்போது ஒரு அவயவத்துக்கும் மற்றொரு அவயவத்துக்கும் சண்டை நேரிடும். அப்படிச் சண்டையிருப்பதாய் ஒருவருக்கும் தெரியாதபடியால், ஆத்மா அவயவங்களின் சேர்க்கையன்று. ஆகையால் ஆத்மா மாறுதலன்றியில் ஒரேரூபமாயிருக்கிறது. அனேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானதன்று ஒன்றையறிகிற வஸ்துவாகவும் மிகவும் சிறிய வஸ்துக்களிலும் நுழையத்தகுந்ததாயுமிருக்கிறது ஆகையால் அதற்கு அழிவில்லை. உடம்போ அனேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறபடியாலும், ஜீவன்கள் கர்மபலனை யநுபவிப்பதற்காக உண்டாயிருப்பதாலும், எப்போதும் ஒரேமாதிரியாயில்லாமையாலும், ஆத்மாவினால் நுழையக்கூடியதாயிருப்பதாலும், அதற்கு 1. அழிவுண்டு. ஆகை

1. உடம்பு அழிவுள்ளது என்று எல்லாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அதற்கு யுக்தி சொல்லுவானேனென்றால், அதினால் எட்டு விதப் பிரயோஜனங்களிருக்கின்றன—1. ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை என்பதைக் காட்டுவதற்காக உடம்பின் அழிவைக் காட்டினபடி. அதாவது—எந்தக் காரணங்களால் உடம்பு அழிகிறதோ, அந்தக்காரணங்கள் ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்று காட்டுதல். 2. உடம்புக்கும் ஆத்மாவுக்கும் ஒன்றுக்கு அழியும் தன்மையுண்டென்றும், ஒன்றுக்கு அழியும் தன்மையில்லையென்றும் காட்டுவதினால், அது வேறு இது வேறு என்று காட்டுதல்

யால் அழிவே இயற்கையான உடம்பையும் எப்போதும் அழிவில்லாத ஆத்மாவையும் பற்றி நீ துக்கப்படாதே. நீ நல்ல கதியையடைவதற்காக விதிக்கப்பட்ட சண்டை முதலான காமங்களில் உனக்கும் பிறருக்கும் வரும் தொந்திரவுகளை தைரியத்தினால் பொறுத்துக்கொண்டு பலன்களில் ஆசையில்லாமல் சண்டையை ஆரம்பி [18]

ய ஏநம் வேத்தி ஹந்தாரம் யஶ்சைநம் மந்யதே ஹதம் ।
உபௌ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே ||

இப்படி அழிவில்லை யென்று சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவை கத்தி முதலானது அழித்தது என்று எண்ணுகிறவனும், அவைகளில் ஏதாவ தொன்றால் ஆத்மா கொல்லப்பட்டது என்று எண்ணுகிறவனும் - இந்த இரண்டுபேர்களும் அறியாதவர்கள். கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லையாகையால், கத்தி முதலானது அவனைக் கொல்லுவதில்லை. அவன் கொல்லப்படுவதுமில்லை லோகத்தில் " ஒருவன் ஒருவனைக் கொன்றான் " என்று சொல்லுவதற்கு உடம்பைவிட்டு ஆத்மாவைப் பிரித்தானென்று பொருள் "பிராணிகளைக் கொலை பண்ணக

3 நீ லக்ஷ்ம ஜாக்கிரதை பண்ணினாலும், உடம்பு நிலையாயிராது என்று காட்டுதல். 4 உடம்பு பல காரணங்களால் கட்டாயம் அழிந்துவிடுமென்று தோன்றப்பண்ணி, அதில் வெறுப்பை யுண்டுபண்ணுதல். 5. தைவத்தின் ஒத்தாசையில்லாமல் ஒருவனை ஒருவன் கொல்ல முடியாது உங்களை அரக்கு மாளிகையில் வைத்துக் கொளுத்த ஆரம்பித்தார்களே, முடிந்ததோ? இப்போது துரியோதனன் முதலானவர்களைக் கொல்ல நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். அதை உன்னால் தடுக்கமுடியுமோ? ஆகையால் தைவமில்லாமல் ஒருவனால் மட்டும் ஒரு வேலை செய்ய முடியாதென்று காட்டுகை 6 ஒருவேளை தவறாமல் தளிகை பண்ணுவதும் சாப்பிடுவதும் இதேமாதிரி ஓயாமல் நடத்தும்போது, "அப்பா! இந்தப் பசியை எப்போது அடியோடு தொலைப்போம்" என்று நல்ல அறிவுள்ளவனுக்குத் தோன்றுவதுபோல, அடிக்கடி அழியக்கூடிய இந்த உடம்பு ஒருக்காலும் நமக்கு இல்லாமல் பண்ணுவதற்கு வழி யென்ன என்று தோன்றி, நல்ல காமங்கள் செய்து, இந்த உடம்பையே வராமல் பண்ணலாமென்று தோன்றப்பண்ணுகை 7 கட்டாயம் அழியக்கூடிய உடம்பின் அழிவைப்பற்றி வருத்தப்படலாமோ என்று காட்டுகை. 8 ஒருவன் மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனத்தைச் சீக்கிரம் தேடவேண்டுமென்று காட்டுகை.

கூடாது'' ''பிராம்மணனைக் கொல்லக்கூடாது'' என்று சொல்லு கிற சாஸ்திரங்களுக்கு ''கொல்லவேணும்'' என்று சொல்லப் பட்ட இடங்கள் தவிர மற்ற இடங்களில் உடம்பை விட்டு ஆத்மா வைப் பிரிக்கக்கூடாதென்று பொருள். [19]

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவி தா வா ந பூய: । அஜோ நித்ய: ஶாஶ்வதோऽயம் புரா ணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே ॥ ॥௨௦॥

கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை. ஆகையாலே அது பெருக்கிறதுமில்லை. இளைக்கிறதுமில்லை. ஒரு வித மாறுதலையுமடைவதில்லை. பிறப்பு இறப்பு முதலான அறி வில்லாத உடம்பினுடைய எல்லா ஸங்கதிகளும் ஆத்மாவுக்கு ஒரு காலத்திலுமில்லை. 1 கல்பத்தின் ஆரம்பத்தில் பிரும்மா முதலானவர்கள் உண்டாகிறார்களென்றும், கல்பத்தின் முடிவில் அவர்கள் போய்விடுகிறார்களென்றும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பிறப்பும் சாவும் அவர்கள் உடம்புக்கே தவிர ஆத்மாவுக்கில்லை. ஆகையால் எல்லாவுடம்புகளிலும் இருக்கும் ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பு மில்லை அழிவுமில்லை. பிரளயகாலத்திலும் 2 பிரகிருதி ஒருவிதமாக

---

1. மனிதர்களுக்கு ஒரு வர்ஷம் தேவர்களுக்கு ஓர் நாள். அப் படிப்பட்ட 360 நாள் கொண்டது ஒரு தேவவர்ஷம். பன்னீராயிரம் தேவவர்ஷம் கூடியது ஒரு சதுர்யுகம் (நாலுயுகங்கள்). கலியுகத்துக்கு (432000) நான்கு லக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் வர்ஷம். இதற்கு இரண்டு பங்கு கொண்டது த்வாபரயுகம், மூன்றுபங்கு கொண்டது த்ரேதாயுகம். நான்கு பங்கு கொண்டது க்ருதயுகம். ஆக நாலுயுகங்களுக்கும் 4320000 நாற்பத்து மூன்று லக்ஷத்து இருபதினாயிரம் வர்ஷம். ஆயிரம் சதுர்யுகம் கூடியது பிரும்மாவுக்கு ஓர்பகல், இதற்குக் கல்பம் என்று பெயர்.

2. பிரகிருதி யென்பது ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற மூன்று குணமுள்ளவஸ்து. ஸிருஷ்டி காலத்தில் அது மாறி வேறு பெயர்களை அடைகிறது. பிரளயகாலத்திலும் அதற்கு ஒரேவிதமான மாறுபாடு இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. அப்போது அதற்குப் பிரகிருதி யென் றே பெயர். வேறு பெயர் இடமுடியாது. உதாரணம்—ஒரு பெரிய குளத்தில் பெருங்காற்று அடிக்கும்போது தண்ணீரைபுரட்டிக்கொண்டு வருகிறது. அந்தத் தண்ணீருக்கு அலையென்று பெயர். காற்று மெது

மாறுவதுபோல் மாறுகிறதுமில்லை. அது எப்போதும் அநுப வித்தாலும், ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் புதிதுபோல் இன்பமாயிருக் கிறது. ஆகையால் உடம்பு அழியும்போது ஆத்மாவுக்கு அழி வில்லை. [20]

𑌵𑍇𑌦𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯 𑌏𑌨𑌮𑌜𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ।
𑌕𑌥𑌂 𑌸 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌕𑌂 𑌘𑌾𑌤𑌯𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌮𑍍 ॥௨௧॥

இப்படிப் பிறப்பும் இறப்பும் உருவத்தில் மாறுபாடும் இல்லா மையால் ஆத்மா, நிலையாயிருக்கிறதென்று எவன் அறிந்தானோ, அவன் பலவித உடம்புகளிலிருக்கும் ஆத்மாவைத் தானாகவோ பிறரைக்கொண்டோ அழிப்பதாக எப்படி நினைத்து [1] வருத்தப் படுவன். ஆகையால் ஆத்மாவைக் கொன்றேன் என்றும், கொல் லுவித்தேன் என்றும் துக்கப்படுவது ஆத்மாவை உள்ளபடி அறி யாமையாலேயே. [21]

அவ— தேவரீர் சொன்னபடி ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை, சாவு என்பது ஆத்மாவை உடம்பை விட்டுப்பிரிப்பதுதான். மிக வும் உயர்ந்த ராஜ உடம்பு போய்விடுகிறதே. அதைப்பற்றி வரு த்தம் வராதோ என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்—

𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌨𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌰𑍋𑌽𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍇𑌹𑍀 ॥ ॥௨௨॥

சாஸ்திரப்படி செய்யப்படுகிற சண்டையில் சாகிறவனுக்கு ராஜ உடம்பைக்காட்டிலும் கோடிபங்கு அதிகமான அழகுள்ள உடம்பு வருகிறதென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. ஒருகாசு கூடப்பெறாத கிழிந்த அழுக்குத் துணியை உடுத்திக்கொண்டி

வாய் அடிக்கும்போது தண்ணீர் அசங்கிக் கொண்டேயிருக்கிறது. அதற்கு அலையென்று பெயரில்லை. அதுபோல ஆத்மாவுக்கு வேறு பெயரிடமுடியாத வேறுபாடும் கிடையாது.

1. உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான அழிவில்லாத ஆத்மாவொன்று இருப்பதாக நாமும் சொல்லுகிறோமேயொழிய நமக்கு மனதில் பட வில்லை. நாமும் அர்ஜுனனைப்போலவே தானிருக்கிறோம். இது மன தில் பட்டதாக நினைக்கிறோம். ஆனால் மனதில் படவில்லை. இதைக்கவ னிக்கவேணும்.

ருக்கிறவன் நூறுரூபாய் பொருமானமுள்ள மிகவும் அழகான புதுத்துணியை உடுத்திக்கொள்ள வருத்தப்படுவனோ. ஸந்தோஷப்படமாட்டானோ. [22]

அவ— கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மாவின் அழிவில்லாமை மனதில் நன்றாய் படுவதற்காக மறுபடியும் விரிவாய்ச்சொல்லி ஸ்திரப் படுத்துகிறார்—

𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌃 ।
𑌨 𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌃 ॥௨௩॥

𑌅𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌦𑌾𑌹𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌕𑍍𑌲𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌶𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌚 ।
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑍁𑌰𑌚𑌲𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ॥௨௪॥

ஆத்மாவைக்கத்தியால் வெட்டவும், நெருப்பினால் கொளுத்தவும், ஜலத்தினால் நனைக்கவும், காற்றினால் உலர்த்தவும் முடியாது. ஆத்மா அவைகளுக்குள்ளே புகுமேயொழிய, ஆத்மாவுக்குள் அவைகளால் நுழையமுடியாது. கீழ்ச்சொன்ன வெட்டுவது முதலான ஸங்கதிகள் நுழைந்து தான் ஆகவேண்டும். நுழையாமல் முடியாது. ஆகையால் ஆத்மா அழிவில்லாதது. அழிக்கத் தகுந்ததல்ல. அழிக்கும் வஸ்துவுக்கு அகப்படாதது. இது முதலென்று இல்லாமலிருக்கிறது. [23–24]

அவ— கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதிகளுக்கு விரோதமான அநுபவமுமில்லை, யுக்தியுமில்லை என்று காட்டி முடிக்கிறார்—

𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 ॥

வெட்டுவது முதலான வேலைகளுக்குத் தகுந்த வஸ்துக்களை கண் முதலான இந்திரியங்களால் அறிகிறோம். அப்படி அவைகளால் ஆத்மாவை அறியமுடியாது. ஆகையால் ஆத்மா அந்த ஜாதியல்ல. ஒருக்கால் அதுபோலிருக்கலாமோவென்று எண்ணவும் முடியாது. ஆகையால் ஒருவிதமான வேறுபாடுக்கும் தகுந்ததல்ல. இந்த ஸங்கதி உன்மனதில் பட்டால் வருத்தமுண்டாகாது. [25]

𑌅𑌥 𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 ॥

பிறப்பையும் சாவையும் இயற்கையாகவுடைய உடம்பு தவிர வேறு ஆத்மா இல்லையென்று நீ நினைத்தாலும், இப்படி அதிகமாக வருத்தப்பட நியாயமில்லை. அழியக்கூடிய உடம்பு அழியா திருக்குமோ. [26]

𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌽𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 ॥

உண்டான எல்லா வஸ்துக்களும் தவறாமல் அழிவதைப் பார்க்கிறோம். அப்படியே அழிந்ததும் கட்டாயம் உண்டாகும். ஆகையால் கட்டாயம் அழியக்கூடிய உடம்பை ஆத்மாவாகநினைத்தவன் அதின் அழிவுக்கு அழுவனோ? ஆற்றங்கரையிலுட்கார்ந்து கொண்டு ஜலத்துக்கு கிழக்கே போகிறதே ஸ்வபாவம் என்று தெரிந்தவன் அதற்கு அழுவனோ ?

அழிந்தது உண்டாகுமோ ? அது எப்படி என்றால்—சேணியன் துணி நெய்கிறானே. அந்தத்துணி முன் இருந்ததா ? இல்லாததா? சேர்ந்த நூல்கள் தவிர துணியென்று வேறு வஸ்து கண்ணுக்குத் தெரிகிறதோ. சேர்ந்தால் துணி. பிரிந்தால் நூல். இது தானே. ஆகையால் "உண்டாகிறது, அழிகிறது" என்பதிரண்டும் ஒரு வஸ்துவின் ஒரு விதமான இருப்பின் மாறுதல். அழிந்த காலத்திலும் வஸ்து இருக்கிறது. அழிந்தது உண்டாகலாம். புதிதாகத் துணியென்று முன் இல்லாத ஒன்று உண்டாகிற தென்று சொல்லுகிற தர்க்க சாஸ்திரகாரர்களுக்கும் கண்ணுக்குப்படுவது சேர்ந்த நூல்தானே. புதிதாய் முன்பில்லாத துணியென்று ஒன்று உண்டாகிறதென்பது கட்டுப்பாடுதானே. சேர்ந்த நூல் பிரியும்போது துணி கிழிந்தது என்று சொல்லுகிறது. துணி கிழிந்தது நூலின் பிரிவுதான். நூலாயிருந்த வஸ்துவிற்கு துணியாயிருப்பு அழிவு. அதுதானே துணிக்குப் பிறப்பு. ஆகையால் நூல் துணியாகும். துணி நூலாகும். இந்த மாறுதல்

நிற்காது [27]

அவ்யக்தாதீநி பூதாநி வ்யக்தமத்யாநி பாரத ।
அவ்யக்தநிதநாந்யேவ தத்ர கா பரிதேவநா ॥ ||உஅ||

வஸ்துக்களுடைய முன் இருப்புபோய், வேறு இருப்பு வரும் போது, வந்தது கெடுதல என்று தெரிந்தால், துக்கப்படலாம். ஒரு நல்ல மாம்பழத்தை இரண்டு நாள் பார்க்காமலிருந்து அது அழுகிப்போனால், அதைப்பற்றி வருத்தப்படுகிறோம். ஒரு மனிதன் இறந்துபோன பிறகு இன்னமாயிருக்கிறனென்று தெரியுமா? அது கெடுதல என்று பார்க்கிறோ? எப்படி அதைப் பற்றி வருத்தப்படக்கூடும். இப்போதிருப்பதைக் காட்டிலும் வரப்போகிற இருப்பு நல்லதாயிருந்தால், ஸந்தோஷப்பட வேண்டாமா? குழந்தை பிறந்தவுடன் ஒருவன் ஸந்தோஷப்படுகிறனே. அதினுடைய முன் இருப்பு அவனுக்குத் தெரியுமா? அது கெடுதலாயிருந்ததா? ஆகையால் முன் இருந்ததும் தெரியவில்லை பின்பு வரப்போகிறதும் தெரியவில்லை. ஆகையால கெடுதி தெரியாமையால் ஒரு வஸ்து அழிவதை நினைத்து வருத்தப்பட நியாயமில்லை.

[28]

அவ— உடம்பையே ஆத்மாவாக நினைத்தாலும், வருததப்பட நியாயமில்லையெனறு சொனனேன். உடம்பைக்காட்டிலும் வேருய், ஆதமாவென்று ஒரு வஸ்து இருககிறது. அது மிகவும் ஆசசரியமானது. அதைப் பார்ப்பதும், சொல்லுவதும, கேட்பதும, கேட்டு அதின் உண்மையை யறிவதும் மிகவும் அரிது எனறு சொல்லுகிறர்—

ஆஶ்சர்யவத்பஶ்யதி கஶ்சிதேநமாஶ்சர்யவத்வததி ததைவ சாந்ய: । ஆஶ்சர்யவச்சைநமந்ய: ஶ்ருணோதி ஶ்ருத்வாப்யேநம் வேத ந சைவ கஶ்சித் ॥ ||உகூ||

ஒருவன் உயர்நத தபஸ்ஸைப்பண்ணி, பாபத்தைப போக்கி, புண்ணியத்தைஸம்பாதித்து, உடம்பைக்காட்டிலும் வேருயும், தன்னைத்தவிர மறற அறிவில்லாத எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும வேறு ஜாதியாயும், அதனுலே ஆசசரியமாயும்இருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைப பார்க்கிறுன். இப்படிப்பட்ட ஒருவன மற்றொருவனுக்குச சொல்லுகிறுன். இதையாரோ ஒருவன் கேட்கிறுன.

அப்படிக்கேட்டும் ஒருவனும் அதை யுள்ளபடி 1 அறியவில்லை.

தேஹீ நித்யமவத்யோऽயம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத ।
தஸ்மாத்ஸர்வாணி பூதாநி ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ॥

தேவ உருவம், மனித உருவம், மிருக உருவம், மர உருவம்-இவைகளில் ஜாதி, குணம், தேசம், காலம் முதலானவைகளால் வேறுபாடுகளும், அவைகளிலிருக்கும் ஆத்மாக்களுக்கு 2 ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் வேறுபாடுகளும் இருந்தாலும், அழிவில்லையென்கிற விஷயத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரேமாதிரி. சில உடம்புகளில் ஆத்மா அழிகிறதென்றும், சில உடம்புகளில் ஆத்மா அழிகிறதில்லை யென்றுமில்லை. வேறுபாடுகளும் அழிவும் உடம்புகளில்தானிருக்கின்றன ஆகையால் ஒரு ஆத்மாவைப் பற்றியும் நீ வருத்தப்படாதே. இவ்வளவு தூரம் சொன்னது பீஷ்மரும் துரோணரும் மாத்திரம் சாகவில்லை யென்பதில்லை. ஒரு ஆத்மாவுக்கும் சாவு இல்லை என்று காட்டுவதற்காக [30.]

அவ— துர்யோதநன் முதலானவர்கள் விஷயத்தில் ஸ்நேஹத்தாலும் தயையாலும் வந்த கலக்கத்தைத் தீர்த்தார். துரோணாசாரியர் முதலானவர்களைக் கொல்லுவது பாபம் என்கிற எண்ணத்தைப் போக்குகிறார்—

ஸ்வதர்மமபி சாவேக்ஷ்ய ந விகம்பிதுமர்ஹஸி ।
தர்ம்யாத்தி யுத்தாச்ச்ரேயோऽந்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய ந வித்யதே ॥௩௧॥

---

1. உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவனே அரிது. அதையுள்ளபடி பார்க்கிறவன் அரிது என்று சொல்லவேணுமோ? இப்படிப்பட்டவர்களிருந்தாலும், அதைச்சொல்லுகிறவனே அரிது. அதினுடைய எல்லா ஸங்கதிகளையும் சொல்லுகிறவன் அரிது என்று சொல்லவேணுமோ? இப்படி சொல்லுகிறவர்களிருந்தாலும், கேட்கிறவனே அரிது. சிஷ்யனுக்கு வேண்டியஎல்லா குணங்களோடுகூடி, அதையுள்ளபடி யிருப்பதைக் கேட்பவன் அரிதென்று சொல்லவேணுமோ?

2. உடம்புகளில் மாறுபாடு இருப்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் வேறுபாடுகளிருப்பதாலே, ஆத்மாக்களுக்குள்ளும் வேறுபாடுகளிருக்கிறதோ என்று உண்டாகும் ஸந்தேஹம் இந்த சுலோகத்தில் தீர்க்கப்படுகிறது.

இப்போது ஆரம்பித்திருக்கிற சண்டை பிராணிகளைக் கொல்லுவதாயிருந்தாலும், யக்ஞத்தில் ஆட்டைக் கொல்லுவதைப்போல, அதைத் தர்மமென்று நினை. கலங்காதே. நியாயமாக ஏற்பட்ட சண்டையைக் காட்டிலும், ஆத்மாவுக்கு க்ஷேமத்தைக்கொடுக்கிற வேறு நல்லவேலை க்ஷத்திரியனுக்குக் கிடையாது. க்ஷத்திரியனுக்குச் சண்டைசெய்வது தொழிலென்று, அந்தந்த ஜாதிக்குத் தொழில்களைச் சொல்லுமிடத்தில் (18-வது அத்தியாயம் 43-வது சுலோகம்) சொல்லப்போகிறார்.

யாகத்தில் ஆடு கொல்லப்பட்டாலும், அதற்கு மிகவும் இளப்பமான ஆட்டுருவம் போய், மிகவும் உயர்ந்ததான தேவ உருவம் வருகிறதென்று வேதம் சொல்லுகிறது. சிரங்கைக் கத்தியால் அறுத்து, வைத்தியன் செய்கிறவேலை, அந்த வேளையில் தொந்திரவைக் கொடுத்தாலும், பிறகு மிகுந்த சௌக்கியத்தைக்கொடுக்கிறது. அப்படியே யக்ஞத்தில் ஆட்டைக்கொல்வது. அப்போது அதற்குத் தொந்திரவாயிருந்தாலும், பிறகு ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுப்பதால், தோஷமன்று. சண்டையில் சாகிறவர்கள் தேவர்களாகிறார்கள் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது [31]

யத்ருச்சயா சோபபந்நம் ஸ்வர்கத்வாரமபாவ்ருதம் ।
ஸுகிந꞉ க்ஷத்ரியா꞉ பார்த லபந்தே யுத்தமீத்ருஶம் ॥௩௨॥

பிரயத்தனமில்லாமல் வந்ததும், மிகவுமுயர்ந்த ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதும், ஒருவிதமான தடங்கலில்லாததுமான இவ்விதமான சண்டை மிகுந்த புண்ணியம் பண்ணின க்ஷத்திரியர்களுக்கு வருகிறது [32]

அத சேத்த்வமிமம் தர்ம்யம் ஸங்க்ராமம் ந கரிஷ்யஸி ।
தத꞉ ஸ்வதர்மம் கீர்திம் ச ஹித்வா பாபமவாப்ஸ்யஸி ॥ ॥௩௩॥

க்ஷத்திரியனுக்குக் கட்டாயம் செய்ய வேண்டியதென்று சாஸ்திரத்தால் சொல்லப்படுகிற, இப்போது நேர்ந்திருக்கிற, இந்தச் சண்டையை, இதின் உண்மையை யறியாமல், நீ விட்டு விட்டால், தர்மத்தைச் செய்யாததினால் வேறு லோகத்தில் வரும் ஸ்வர்க்கத்தையும், இந்த லோகத்தில் வரும் கீர்த்தியையும் இழந்து, மிகுந்த பாபத்தையும் அடைவாய் [33]

𑌅𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑍍 ।
𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௩௪॥

ஸுகத்தையும் கீர்த்தியையும் இழப்பது மாத்திரமன்று, "அர்ஜுநன் சண்டை ஆரம்பித்தவுடன் பயந்து ஓடிப்போய் விட்டானும்" என்ற கெட்ட பெயரை எல்லா விடங்களிலும் எப்போதும் யாரும் சொல்லுவார்கள். அதினுல் என்னவென்றுல், நல்ல பெயர்பெற்ற ஒருவனுக்கு கெட்டபெயர் வருவதைக்காட்டிலும் சாவே மிகவும் நல்லது. [34]

அவ— நான் பந்துக்களிடத்தில் ஸ்நேஹத்தாலும் தயையாலும் அன்றே சண்டைப்படாமலிருக்கிறேன். பயந்து ஓடுகிறுன் என்று கெட்டபெயர் எப்படிவரும் என்றுல், பதில்சொல்லுகிறுர்-

𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌣𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌃 ।
𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌲𑌾𑌘𑌵𑌮𑍍 ॥

தகுந்த கெட்டிக்காரர்களோடு சண்டை நேரும்போது, தகுந்த கெட்டிக்காரனென்று எதிரிகளால் கொண்டாடப்பட்ட ஒருவன் பயமில்லாவிட்டால், ஸ்நேஹத்தாலும் தயையினுலும் ஒதுங்குவது வழக்கமில்லை. ஒதுங்கவும் மாட்டான். கர்ணன் முதலானவர்கள் பயத்தாலே நீ ஓடினுப் என்று தான் நினைப்பார்கள்.

𑌅𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌵𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌤𑌰𑌂 𑌨𑍁 𑌕𑌿𑌮𑍍 ॥௩௬॥

அதுவும் தவிர, "சூரர்களான எங்கள் முன்னிலையில் இந்த அர்ஜுநன் ஒரு க்ஷணம் நிற்க முடியுமா? வேறு இடத்தில்தான் இவன் ஸாமர்த்தியம் செல்லும்" என்று உன்னைப் பலவிதமாக துர்யோதநன் முதலான சத்ருக்கள் எல்லாரும் தூஷிப்பார்கள். அதைக்காட்டிலும் பெரிதான துக்கம் உனக்கு எது ? இப்படி அவர்கள் சொல்லக் கேட்கும்போது, அதைக்கேட்பதைக்காட்டிலும் சாவதே மேலென்று நீயே நினைப்பாய். [36]

அவ— ஆகையால் நீயாவது அவர்களைக் கொல்லுவது, அல்லது அவர்கள் உன்னை கொல்லுவது—இந்த இரண்டும் மிகவும் நல்லது என்று சொல்லுகிறுர்—

𑌹𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌜𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃 ॥ ॥௩௭॥

தர்மமான சண்டையில் நீ பிறர்களால் கொல்லப்பட்டால், அதிலேயே உயர்ந்த ஸ்வர்க்கத்தையடைவாய். நீ அவர்களைக் கொன்றால், ஒருவிதத் தொந்திரவுமில்லாத ராஜ்ஜியத்தை அநுப விப்பாய். இந்த சண்டையைச் சாஸ்திரம் செய்யவேணுமென்று சொல்லுகையால், மோக்ஷத்தையும் அடைவாய். சண்டைப்படு வது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்று நினைத்து, சண்டைக்குக் கிளம்புவதுதான் என் அத்தை குந்தியின் பிள்ளையான உனக்குத் தகுந்தது. [37]

அவ— மோக்ஷத்திற்காகச் சண்டை செய்கிற விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇 𑌸𑌮𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑌾𑌭𑌾𑌲𑌾𑌭𑍌 𑌜𑌯𑌾𑌜𑌯𑍌 ।
𑌤𑌤𑍋 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌨𑍈𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥௩௮॥

உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாய், உடம்பிலுள்ள ஒருவித கெடுதியும் அழிவும் இல்லாத ஆத்மாவையறிந்து, சண்டையில் நேரிடும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும், லாபத்தையும் நஷ்டத்தையும், ஜயத்தையும் தோல்வியையும் ஸமமாக எண்ணி, அதாவது அவை களால் மனது கலங்காமல், ஸ்வர்க்கம் முதலான பிரயோஜநங் களை விரும்பாமல், இந்தச சண்டையைக் கட்டாயம் செய்யவேண் டியதென்று நினைத்துச் சண்டையைச்செய். இப்படிச் செய்தால், இப்போதிருக்கிற ஸம்ஸாரம் போய்விடும். இனிமேல் ஸம்ஸார மும் வராது. [38]

அவ— இப்படி ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறிவித்து, இந்த அறி வுடன் செய்யவேண்டிய மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமான கர்மயோ கத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—

𑌏𑌷𑌾 𑌤𑍇𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇 **𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇** 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 । 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌯𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 **𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿** ॥ ॥௩௯॥

ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிவதற்குச் சொல்ல வேண்டியதைச் சொன்னேன் இந்த அறிவுடன் மோக்ஷத்திற்காகக் கர்மம் செய்யும்போது, என்ன நினைவு வேணுமோ அதைச சொல்லுகிறேன் அந்த நினைவு இல்லாவிட்டால, அந்தக கர்மத்தினால் ஸம்ஸாரம் போகாது தாம்பிரம முதலானவைகளைச சுத்திசெய்யாமல பஸ்மம (மருந்து) பண்ணினால, அதனால குணமுண்டாகாது அது போல். [39]

அவ— சொல்லப்போகிற நினைவுடன செய்கிற கர்மத்தின் பெருமையைச சொல்லுகிறார்—

நேஹாபிக்ரமநாஶோऽஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே ।
ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத் ॥௪0॥

நான் சொல்லபபோகிற நினைவுடன் செய்ய வேண்டிய கர்மத்தை ஆரம்பித்து நடுவில விட்டு விட்டாலும், செய்யபபட்டது வீணாயபோகாது தோஷமுமில்லை. தைவவசத்தால் நடுவில நின்றாலும, கொஞ்சமசெய்ததும பெரிய பயத்தை யுணடுபணணககூடிய ஸம்ஸாரத்தைபபோககும் இந்த ஸங்கதி 6-வது அத்தியாயம 40-வது சுலோகத்தில் விரிவாயச சொலலபபடும. உலகத்தில் ஒருவன நாத்துவிட்டு, மேலே செய்யவேணடிய வேலைகளைச செய்யாமல விட்டுவிட்டால, அவனுககு ஒன்றும அகபபடாது விதைக்காமல போனால, அந்த விதையைக குத்திச சாபபிடலாம். அதையும் இழந்தான் நிறைந்த வெள்ளமுள்ள ஆற்றைததாணடி, அககரை போக நினைததவன், அதிவிரஙகி கொஞ்சதூரம நீந்தி நடுவாற்றில நீநதாமல இருநதால, அதுவரையில நீந்தினதும வீண. ஆற்றோடே போயவிடுவான ஸ்வர்ககத்திற்காக யாகம் செயய ஆரமபிததவன நடுவில அதை விட்டு விட்டால், செய்ததும வீண், தோஷமுமுணடு அவன பிரும்மராக்ஷஸ்ஸாகவும ஆய்விடுவன என்று சாஸ்திரம சொலலுகிறது [40]

அவ— மற்ற பிரயோஜநத்திற்காக கர்மஙகள செய்யும்போது இருக்கும நினைவைககாட்டிலும, மோக்ஷத்திற்காக காமஙகளசெயயும்போது இருககும நினைவின பெருமையைச சொலலுகிறார்—

𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌹 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨 ।
𑌬𑌹𑍁𑌶𑌾𑌖𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥௪௧॥

1. *ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறிந்து, மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, கர்மங்களைச் செய்பவனுக்கு தன்னால் செய்யப்படும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய எல்லாக் கர்மங்களிலும் ஒரே நினைவு தானிருக்கிறது. ஏனென்றால்—அந்தக் கர்மங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அவனுக்கு மோக்ஷமொன்றே பலன். அப்படியே அவன் எல்*

---

1. *ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களுக்காகக் கர்மங்கள் செய்கிறவனுக்கு, உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான அழிவில்லாத ஆத்மாவென்று ஒருவஸ்து இருக்கிறது என்கிற அறிவுமாத்திரம் போதும். உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று அறிவுமாத்திரம் போதாது. அது உடம்போடு பிறந்து உடம்போடு அழியும் என்கிற தப்பெண்ணமிருந்தால், வேறு லோகத்தில் அநுபவிக்கக்கூடிய பலன்களை ஆசைப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யமாட்டான். ஆனால் ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசம் (தானே தோன்றுகிறது) என்றும், அதில்இயற்கையாக ஒருவித தோஷம் கிடையாதென்றும், அது மிகவும் இன்பமானதென்றும், பகவானுக்கு உடம்பென்றும் அவன் அறியவேண்டியதில்லை. இந்த அறிவில்லாமலே ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை ஆசைப்படவும், அவைகளுக்கு வேண்டிய ஸாதநங்களைச் செய்யவும், அந்தப்பலன்களை அநுபவிக்கவும் கூடும். ஸ்வர்க்கம் ஸுகமென்று சாஸ்திரத்தாலே தெரிந்தால், தானே அதில் ஆசையுண்டாகும். அதனுடைய ஸாதநங்களைச் செய்வதற்குத் தகுந்த உடம்பு முதலான கருவிகள் இருப்பதாலும், பலனையநுபவிக்கும்காலத்தில்தானிருப்பதாக நிச்சயமிருப்பதாலேயும்,அறிவில்லாத குடியானவன் நெல்லுக்காக வயலையுழுவதுபோல், அதின் ஸாதநங்களை அவன் செய்வான். ஸாதநங்கள் ஸரியாயிருந்தால், பலன் கட்டாயமுண்டாகும். அநுபவத்திற்காகவே அவன் பிறந்திருப்பதாலே, பலனையநுபவிக்கவும் கூடும். அப்போது அவனுக்கு ஆத்மாவின் உள்ளபடி அறிவு வேண்டியதில்லை. ஸ்வர்க்கத்தை ஆசைப்பட்டவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்துதான் யாகங்களைச்செய்ய வேணுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லவில்லை. ஆத்மாவை உள்ளபடி தெரியாதவனே ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை அநுபவிக்கிறானென்றும், புகை முதலான வழியால் அவன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகிறானென்றும் சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. அடுத்த சுலோகத்திலும் ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறியாதவன் ஸ்வர்க்கத்திற்காகப் பாடுபடுகிறானென்று சொல்லுகிறது.*

லாக் கர்மங்களையும் மோக்ஷமென்கிற ஒரே பலனுக்காகச் செய்ய வேண்டியதென்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையாலே அவன் செய்யும் கர்மங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், வெவ்வேறு விதிகளைக்கொண்டு செய்யப்பட்டாலும், மோக்ஷமென்கிற ஒரே பலனை அவைகளால் அடைய வேண்டியது. அந்த விதிகளெல்லாம் அவனுக்கு ஒரே விதியாயிருக்கின்றன. ஆகையாலே அவனுக்கு எல்லாக் கர்மங்களிலும் ஒரே நினைவுதான் இருக்கிறது. உதாரணம்—தர்சம் என்றும், பூர்ணமாஸமென்றும் சொல்லப்பட்ட யக்ஞங்களில் ஆறு [1] யாகங்களைச் செய்யும்படி ஐந்து விதிகளிருக்கின்றன. அந்த யாகங்கள் பலன் கொடுப்பதற்கு உதவியாக, பதினொன்று யாகங்கள் வேறு விதிகளால் தனித்தனி விதிக்கப்படுகின்றன. இவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வர்க்கமொன்றே பலன். ஆகையால் இந்தக் கர்மங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், ஒரே பலனைக் கொடுக்கிறதாகையால், அவைகளைப்பற்றின நினைவு ஒன்றுதான். இதுபோல மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவனுக்கு அவன் செய்யும் எல்லாக்கர்மங்களிலும் ஒரே நினைவுதானிருக்கிறது. ஸ்வர்க்கம்-பிள்ளை-பசு-சோறு, முதலான பலன்களை ஆசைப்பட்டவன் செய்யும் கர்மங்களில் இருக்கும் நினைவுகள் கணக்கில்லாதவைகளாயிருக்கின்றன. ஏனென்றால் — அவன் ஆசைப்படுகிற பலன்களுக்குக் கணக்கில்லை. ஸ்வர்க்கம் என்ற ஒரே பலனுக்காக வேதம் சொல்லுகிற தர்சமென்றும், பூர்ணமா

---

1. யாகமென்பது ஒரு தேவதைக்கு ஒரு பொருளை கொடுப்பது. அமாவாஸைக்கு அடுத்த பிரதமையில் மூன்று யாகங்கள் செய்ய வேண்டியது. அவைகளுக்குத் தர்சமென்று பெயர். பௌர்ணமாஸிக்கு அடுத்தப் பிரதமையில் மூன்று யாகங்கள் செய்ய வேண்டியது. அவைகளுக்கு பூர்ணமாஸம் என்று பெயர். தர்சமும் பூர்ணமாஸமும் சேர்ந்து ஸ்வர்க்கம் என்கிற பலனைக்கொடுக்கின்றன. இவைகள் பிரதானயாகங்கள். இவைகளுக்கு உதவிசெய்கிற யாகங்கள் பதினொன்று. அவையாவன - ஐந்து பிரயாஜங்கள், இரண்டு ஆஜ்யபாகங்கள் இவைகளை பிரதானயாகங்களுக்கு முன்னாலே செய்ய வேண்டியது. ஸ்விஷ்டக்ருத், மூன்று அநுயாஜங்கள் இவைகளைப் பிரதான யாகங்களுக்குப் பின்னாலே செய்யவேண்டியது, இவைகளுக்குத் தனியான பலன் கிடையாது.

ஸமென்றும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யும்போது, நடுவில் ஸ்வர்க்கத்தோடு அநேக 1 சின்ன பலன்களை ஆசைப்பட்டு, அவைகளுக்காகச் சில கர்மங்கள் செய்யப்படுவதால், ஒரே நினைவில் பல பிரிவுகளிருக்கின்றன.

2 இதினால் மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதாவது— 3 நித்யமென்றும், நைமித்திகமென்றும் சொல்லப்படுகிற கர்மங்களினால் சில முக்கியமான பலன்களும், நடுவில் சின்னபலன்களும் வருமென்று வேதத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த பலன்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு,

---

1. சின்ன பலன்கள்—உதாரணம் - தர்சமும் பூர்ணமாஸமும் செய்யும்போது, வருத்த அரிசிமாவை உண்டையாகப் பிடிப்பதற்காக ஒரு மர அகலில் ஜலத்தை யெடுத்து ஆஹவனீய அக்நிக்கு வடபுறம் வைக்க வேண்டியது. இந்த ஜலத்திற்குப் பிரணீதா என்று பெயர். யஜமானனுக்குப் பசுவில் ஆசையிருந்தால், மர அகலுக்குப் பதிலாக மாடு கறக்கிற பாத்திரத்தில் இந்த ஜலத்தை வைக்கவேண்டியது. அப்படிச் செய்தால், ஸ்வர்க்கம் என்கிற முக்கியமான பலனுடன், பசு என்கிற சின்ன பலனும் வருகிறது.

2. பலன்களை ஆசைப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிறவனுக்கு அனேக நினைவுகளும், ஒவ்வொரு நினைவில் அனேகப் பிரிவுகளும் இருப்பதால், அவன் நாலு பக்கத்திலும் இழுக்கப்படுகிறான். அதனால் மனது கலங்கி, ஒரு கர்மத்தையும் நன்றாய் செய்ய முடியாது. மோக்ஷத்திற்காகக் கருமங்கள் செய்கிறவனுக்கு ஒரே நினைவு இருக்கிறபடியால், மனதில் கலக்கமில்லை. அவனுடைய சக்தி முழுவதையும் அந்தக் கர்மங்களில் செலுத்தி அவைகளை நன்றாய் செய்யலாம்.

3. நித்யகர்மம் என்றால், எந்தக் கர்மங்களைச்செய்யாமல் போனால், தண்டனை யுண்டென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறதோ, அவைகள். ஸந்தியாவந்தநம் முதலியவைகள். ஒருகாரணம் நேர்ந்தபோது செய்யவேண்டிய கர்மங்களை நைமித்திக கர்மங்கள் என்று சொல்லுகிறது. கிரஹணம் வந்தால், தர்ப்பணம் செய்வது நைமித்திக கர்மம். இவைகளையும் செய்யாவிட்டால் தண்டனையுண்டு. இவைகளை ஒரு காலத்தில் செய்ய வேண்டியது. நித்யகர்மங்களை உயிரோடிருக்கும் வரையில் செய்ய வேண்டியது.

அவைகளுக்கு எல்லாம் [1] மோக்ஷமொன்றே பலனென்றும், அவை கள் வெவ்வேறு சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்பட்டாலும், எல்லா விதியும் ஒரே விதியென்றும் எண்ணி, அவைகளைச் செய்யவேண்டியது. பலனுக்காகவே ஏற்பட்ட (காமிய) கர்மங்களிலும், தன்னுடைய ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் தகுந்த கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையை விட்டு, அவைகளுக்கு மோக்ஷம் ஒன்றே பலனென்று எண்ணி, நித்யம் நைமித்திகம் என்ற கர்மங்களுடன் [2] சேர்த்து தன் சக்திக்குத் தகுந்தபடி செய்ய வேண்டியது. [41]

அவ— ஸ்வர்க்கம் முதலான பிரயோஜனங்களுக்காகக் கர்மம் செய்கிறவர்களைத் தூஷிக்கிறார்—

யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்த்யவிபஸ்சித: ।
வேதவாதரதா: பார்த்த நாந்யதஸ்தீதி வாதிந: ॥ ॥௪௨॥

காமாத்மாந: ஸ்வர்க்கபரா ஜந்மகர்மபலப்ரதாம் ।
க்ரியாவிஶேஷபஹுலாம் போகைஶ்வர்யகதிம் ப்ரதி ॥ ॥௪௩॥

போகைஶ்வர்யப்ரஸக்தாநாம் தயாऽபஹ்ருதசேதஸாம் ।
வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி: ஸமாதௌ ந விதீயதே ॥ ॥௪௪॥

1 நித்ய கர்மங்களைச் செய்வதனாலே பாபம் போகுமென்று சொல்லவில்லையா? மோக்ஷமென்கிற ஒரே பலனென்று சொல்லக்கூடுமோ? பதில்—நித்ய கர்மங்கள் பாபத்தை நாசம் செய்து, மனதின் கலக்கத்தைப் போக்கி, மோக்ஷத்திற்கு உதவி செய்கின்றன. ஆதலால் அவைகளுக்கும் மோக்ஷமே பலன்.

2 இதன் கருத்து—முமுக்ஷுவுக்கு காமியகர்மங்களில் அங்கங்கள் குறைந்தபோதிலும், நித்யகர்மங்களிலும் நைமித்திகங்களிலும் போல தோஷம் வராது. பிரதானமான தர்சத்திலும் பூர்ணமாஸத்திலும் விட்டுப்போவது உண்டானால் தோஷமுண்டு. அவைகளுக்கு அங்கமான பிரயாஜம் முதலான யாகங்களை, தேசமும் காலமும் ஒத்துக்கொள்ளாததாலே, விட்டபோதிலும் தோஷமில்லை. அப்படியே நித்ய கர்மங்களும், நைமித்திக கர்மங்களும், காமியகர்மங்களும் கர்மயோகத்துக்கு அங்கமாயிருப்பதாலே, ஒருக்கால் அவைகள் செய்ய முடியாமல் நின்றுபோய் விட்டாலும் குறையில்லை. பிரதானமான கர்மயோகம் நின்றால்தான் குறை.

சிலர் நல்ல அறிவு இல்லாமல், சில கர்மங்களாலே சில பலன்கள் வருமென்று வேதத்தில சொல்லுகிற வார்த்தைகளில மனது படிந்து, அந்தப் பிரயோஜநங்களில் ஆசையை வைத்து, அவைகளுக்குள் ஸ்வர்க்கத்தைதயே உயர்ந்த பிரயோஜநமாக எண்ணி, அதைககாட்டிலும் உயர்ந்த ஸுகம் கிடையாது என்று விஷயாநுபவத்தைப் பற்றியும், நானு ஜநத்தை யடக்கி ஆளுகிற அதிகாரத்தைப்பற்றியும், சில பேச்சுக்களைப் பேசுகிறார்கள். அந்தப்பேச்சுகள், பின்னால பழத்தைக் கொடுக்காத புஷ்பம்போல், கேட்கும்போது ஸுகமாயிருந்தாலும், முடிவில் ஸுகத்தைக் கொடுப்பதன்று அவர்கள் சொலலுங்கர்மங்களில் ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவு இல்லை. வேலைபாகங்களே அதிகமாயிருக்கின்றன. அவைகள ஸ்வர்க்கத்தில் அநுபவம் முடிந்தவுடன், முனபோல் பிறப்பைக் கொடுத்து, ஸ்வர்க்கம் முதலான பிரயோஜநங்களுக்காக மறுபடியும் கர்மங்களைச செய்யும்படி செய்யும். இந்தக் கர்மங்களைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருப்பதால, அவர்கள் மனது விஷயாநுபவத்திலும் அதிகாரத்திலும் படிந்திருக்கிறது ஆத்மாவின் நினைவில் இல்லை. ஆகையால் ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறிந்து, மோக்ஷத்திற்காகக் கர்மங்கள் செய்யவேணுமென்று அவர்கள் மனதில் தோன்றாது ஆகையால ஸ்வர்க்கம முதலான பிரயோஜநங்களை மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன கொஞ்சங்கூட ஆசைபபடக்கூடாது. [42-44]

அவ— நலல தாய் தகப்பனகளைக்காட்டிலும் ஆயிரம் பங்கு அதிகமான பிரீதியுள்ள வேதமானது, ஜீவனகளுக்கு உயாந்த ஸுகத்தைக் கொடுப்பதறகாக ஏறபட்டது அது மிகவும் கொஞ்சமாயும் நிலையில்லாததுமான பிரயோஜநங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களை ஏன் சொல்லுகிறது? மேலும், வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச செய்ய வேண்டாமெனறுதான் சொல்லலாமோ என்றால், இரண்டு ச்லோகஙகளாலே பதில சொல்லுகிறார்—

த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந। நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்வஸ்தோ நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவாந் ॥ ௪௫ ॥

யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே ।
தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத: ॥

உலகத்தில் ஜநங்கள் பலவிதமாயிருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலரிடம் ஸத்வமென்கிற குணம் மேலிட்டிருக்கிறது. சிலரிடத்தில் ரஜோகுணம். சிலரிடத்தில் தமோகுணம். ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களுக்காக மோக்ஷத்திற்கு வேண்டிய கர்மங்களை வேதம் எப்படிக் காட்டுகிறதோ, அப்படியே ரஜோகுணமும் தமோ குணமும் மேலிட்டவர்களுக்கும் பிடித்த பலன்களை கொடுக்கத் தகுந்த கர்மங்களை வேதம் சொல்லுகிறது. அது அவைகளைச் சொல்லாவிட்டால், அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய பலன் களை அடைய வழிதெரியாமல், தப்பு வழிகளில் போய் கெட்டுப் போவார்கள். கும்பகோணம் முதலான பெரிய ஸ்தலங்களில் கூலிவேலை செய்கிறவர்களுக்காக கள்ளுக்கடைகள் இருக்கவேண்டியது. அப்படியில்லாவிட்டால், கள்ளு இல்லாவிட்டால் தாங்க முடியாதவர்கள் கள்ளுக்கடையிருக்கும் ஊர்களுக்குபோய், கும்ப கோணத்தில்போல் தொழில் அகப்படாமல், உத்ஸவகாலத்தில் ஆராவமுதனை கருடவாகனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணுகிற பாக்கியத்தையும், அதினாலுண்டாகும் புண்ணியத்தையும் இழந்து போவார்கள். ஆகையாலே வேதமானது பிரீதியினாலேயே அவரவர்களுக்கு வேண்டிய பலன்களுக்கு ஸாதனங்களைக் காட்டுகிறது.

பலன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களை இப்படி அர்ஜுநனிடத்தில் தூஷிக்கக் கூடுமோ, என்று ஸந்தேஹமுண்டாகலாம். அர்ஜுநன் "உமக்கு நான் சிஷ்யன், எனக்கு நல்ல ஸங்கதியைச் சொல்லவேணும்" என்று கேட்டுக்கொண்டபடியால், அவனிடத்தில் ஸத்வகுணம் மேலிட்டிருக்கிறதென்றும், அவன் மற்ற இரண்டு குணங்களையும் தலையெடுக்கவொட்டாமல் செய்ய வேண்டியது என்றும் நினைத்து பகவான் அருளிச் செய்கிறார். பிறவியிலேயே ஸத்வகுணம் மேலிட்ட நீ அந்த குணத்தையே வளரப்பண்ணு. கெட்ட பலன்களை கொடுக்கக்கூடிய புண்ணியங்களிலும், பாபங்களிலும் ஆசையில்லாதவனாய், ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் சேராத ஸத்வகுணத்தில் இரு. இது எப்படி வருமென்றால், சொல்லுகிறேன். ஆத்மாவின் உள்ளபடி அறிவையும், அதை

கொடுக்கக்கூடியவைகளையும் தேடி, அவைகளைக்காப்பாற்று. மற்றதைத்தேடாதே. இருப்பதையும் விட்டுவிடு. இப்படிச்செய்தால், ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் தன்னடையாய் போய்விடும். ஸத்வகுணம் வளரும்.

வேதத்தில் சொல்லிய எல்லா வேலைகளையும் எல்லாரும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. எல்லாருக்காகவும், எல்லாப்பிரயோஜநங்களுக்காகவும் ஏற்பட்டு தண்ணீர் நிறைந்திருக்கிற ஒரு குளத்தில் தாஹமெடுத்தவன் தாஹம்தணிய எவ்வளவு வேணுமோ, அவ்வளவுதான் எடுத்துக்கொள்ளுகிறான். 1. தண்ணீர் முழுவதையும் குடித்துவிடுகிறானோ? அப்படியே வேதத்திலும். வேதத்தைப்படித்து, ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, இதை விடவேண்டியது, இதையெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது என்று தெரிந்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணும், பகவானிடம் போகவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறவன் அதற்காக வேண்டிய ஸங்கதிகளை மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்ளவேணும் [46]

அவ— ஆகையால் ஸத்வமுணமுள்ளவனாய் மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிற நீ, மேலே சொல்லப்போகிற ஸங்கதியைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளவேணு மென்கிறார்—

கமெ்ணெ்யவாயிகாரஸெ்ஷ மா ஃலெஷு கதாசந ।
மா கமெ்ஃலஹெதுஶூ்ா தெ ஸஙொ்ஷ்கமெ்ணி ॥

நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று பிரிவுள்ள கர்மங்களுக்கு ஏற்பட்ட 2 பலன்களில் ஆசையை வைக்காமல், கர்மங்களை

1. துணி தோய்க்கப்போனவன் ஸ்நாநம் பண்ணுகிறானோ ஸ்நாநம் பண்ணப்போனவன் மீன் பிடிப்பனோ. மீன் பிடிக்கப்போனவன் ஒருவேளை ஸ்நாநஞ்செய்யலாம். அவன் ஸ்நாநம் பண்ணுவதற்காகத்தான் மீன் குளத்தில் கொண்டுவந்து விடப்பட்டிருக்கிறது.

2. ஒருவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி தெரிந்தால்தான், பலன்களில் ஆசையை விடுவான். நான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்று தெரிந்தால், உடம்பையும் அதைச் சேர்ந்தவைகளையும் தன்னுடையதென்று எண்ணமாட்டான். அந்த எண்ணமில்லாவிட்டால், அவைகளுக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களைத் தேடவேணுமென்று ஆசையுண்டாகாது. ஆகையி

மாத்திரம் நீ [1]. செய்யவேண்டியது. மோக்ஷமென்பது இப்போதிருக்கும் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான கட்டைவிடுவது. மற்ற

ளுல்பலனில் ஆசையைவிடுவதாகாக-தான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்றும், அதுவும் அதைச் சேர்ந்தவைகளும் தன்னது அன்று என்றும், அறியவேணும். இது இந்த அத்தியாயம் 71-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படும். மேலும், இந்தக் கர்மங்களை சுலோகத்தில் சொல்லியபடி செய்யும்போது, இரண்டு நினைவுகள் வேண்டியது. இந்தக் கர்மங்களே எனக்குப் பிரயோஜநம் என்பது ஒரு நினைவு "தான் பகவானுக்கு வேலைக்காரன், வேலைசெய்து அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியது" என்று தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைத்தெரிந்தால், "என் கர்மங்களால் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறேன், ஆகையால் அவைகளே எனக்குப் பிரயோஜநம். அவைகளால் வேறு பிரயோஜநத்தை நான் வேண்டேன்" என்றுஎண்ணமுடியும். இரண்டாவது நினைவு-நான்கர்மங்களைச் செய்யவில்லையென்று அதாவது—இந்த வேலைகளைச்செய்வது என் ஸ்வரூபத்துக்கு இயற்கையன்று உடம்போடு கூடியிருப்பதாலே நான் அவைகளைச்செய்கிறேன் என்று நினைக்கவேண்டியது. அதாவது—ஆத்மாவுக்கு அடியோடே கர்மம்போய்விட்டால், அதாவது மோக்ஷம் வந்தால்—இம்மாதிரி வேலை இல்லை இதுதவிர நான் பகவானுக்கு உடபட்டவன், அவன் ஏவின்படி நான் வேலைசெய்கிறேன் என்றும் நினைக்க வேண்டும். ஆகையாலே இதற்காகவும் தன் ஸ்வரூபத்தை நினைக்க வேண்டும். அதாவது—தான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்றும், பகவானுக்காக ஏற்பட்டவனென்றும், பகவானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும். ஆகையாலேதான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் "ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து கர்மயோகத்தைச் செய்ய வேண்டியது" என்று அடிக்கடி அருளிச் செய்கிறார்.

[1] இந்த சுலோகத்தில், சாஸ்திரம் சொல்லுகிற வேலைகளை ஒருவன் எப்படிச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்படுகிறது. அவைகளில் மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறவன் தன்னாலே செய்யமுடியுமான கர்மத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில் விடாமல் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்துவர வேண்டியது. இதுதான் கர்மயோகம். மற்ற கர்மங்கள் அதற்கு அங்கங்கள் அதாவது—கர்மயோகத்தினாலே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு ஒவ்வொருநாளும் உண்டாகும் இடைஞ்சல்களைப்போக்கி உதவி செய்கின்றன. இந்தக் கர்மங்களினாலே பகவானுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகவேண்டியதாகையால் சாஸ்திரம் சொல்லும் கர்மத்தையே கர்மயோகமாகச் செய்யவேண்டியது சாஸ்திரத்தில் சொல்லாதவைகளும், சாஸ்திரம் செய்யக்கூடாதென்று சொன்னவைகளும் பலன்களில் ஆசையை விட்டபோதிலும் கர்மயோகமாகமாட்டாது.

பலன்களை விரும்பினால் கட்டுத்தானே வரும். ஆகையாலே பலன்களில் ஆசை வைக்கக்கூடாது. கர்மங்களையே பிரயோஜனமாக எண்ண வேண்டியது. ஏனென்றால், அவைகளால் எனக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. நான் ஸந்தோஷப்பட்டு கட்டை விடுவிப்பேன். வேறு ஒருவனாலும் விடுவிக்கமுடியாது. மற்ற பலன்களை விரும்புமவர்களைக்கண்டால் எனக்குப்பிடிக்கவில்லை. மேலும், அந்தக்கர்மங்களைச் செய்கிறபோது, நீ அவைகளைச் செய்கிறேனென்று நினைக்காதே. சாப்பாடு முதலிய வேலைகளால் பசிபோவது முதலிய பலன்கள் வந்து அநுபவிக்கும்போதும், நான் அந்த பலன்களை உண்டுபண்ணினேன்—என்று நினைக்காதே. நீ சாப்பிடுகிறதும், அதினால் பசிபோவதும் உன்னுடைய ஸத்வம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி உண்டாகிறது. பேனாவைக்கொண்டு ஒருவன் எழுதுவதுபோல், பகவானும், ஸத்வம் முதலிய உன் குணங்களும் உன்னைக் கொண்டு வேலைசெய்கின்றன என்று நினை. இந்த ஸங்கதி மேலே சொல்லப்போகிறது. இப்படி நினைத்துக்கொண்டு வேலைகளைச் செய். "சண்டைபோடமாட்டேன்" என்று நீசொன்னாய். அப்படி வேலைசெய்யாமலிருப்பதைத் துளிக்கூட மனதில் வைக்காதே. நான் சொன்னபடி சண்டை முதலான கர்மங்களிலேயே உன மனது இருக்க வேண்டியது. [47]

அவ— சொன்னதையே தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்—

யோகஸ்த꞉ குரு கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா தனஞ்ஜய ।
ஸித்த்யஸித்த்யோ꞉ ஸமோ பூத்வா ஸமத்வம் யோக உச்யதே ॥

ராஜ்யம், பந்துக்கள் முதலானவைகளில் ஆசையை விட்டு, சண்டை முதலான கர்மங்களை யோகத்திலிருந்து செய். அதாவது அவைகளில் வருகிற ஜயத்தையும், தோல்வியையும் ஒரே மாதிரியாக நினைத்துச் சண்டையைச் செய். இப்படி இரண்டையும் ஒரே மாதிரியாக நினைப்பதை யோகம் என்று சொல்லுகிறது. [48]

அவ— "நினைவு வேண்டும்" "நினைவு வேண்டும்" என்று என் பலதடவை சொல்லுகிறீர் என்றால், சொல்லுகிறார்—

தூரேண ஹ்யவரம் கர்ம புத்தியோகாத் தனஞ்ஜய ।
புத்தௌ சரணமன்விச்ச க்ருபணா꞉ பலஹேதவ꞉ ॥ ॥ ௪௯ ॥

ஒரு கர்மத்தினுடைய முக்கியமான பலனை வேண்டாமலும், நடுவில் நேருகிற லாபநஷ்டங்களை ஒரேமாதிரியாக நினைத்தும், செய்கிற கர்மங்கள் மிகவும் உயர்ந்தன. பலனை நினைத்துக்கொண்டு செய்யும் கர்மங்கள் மிகவும் தாழ்ந்தன வென்றால், முதலில் சொன்ன கர்மமானது ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகும் எல்லா வருத்தங்களையும் போக்கி, அளவில்லாத ஸுகமான மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும். இரண்டாவது சொன்னது இப்போது ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற வருத்தத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான வருத்தத்தை யுண்டாக்கும். நினைவுடன்சேர்ந்த செய்கையால்தான் ஸுகம் வரும். நினைவு இல்லாவிட்டால் செய்கைக்கு பலன் இல்லை அதற்காகத்தான் நினைவை அடிக்கடி சொல்லுகிறது. ஆகையால் கர்மஞ்செய்யும்போது இந்த எண்ணம் உனக்குக்கட்டாயம் வேண்டியது [49]

புத்³தி⁴யுக்தோ ஜஹாதீஹ உபே⁴ ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே |
தஸ்மாத்³யோகா³ய யுஜ்யஸ்வ யோக³: கர்மஸு கௌஶலம் ||

கீழ்ச்சொன்ன நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்தால், அதனால் பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு, வெகுகாலமாய் வந்துகொண்டிருக்கிற பலவித தொந்திரவுகளைக் கொடுக்கும்படியான, கணக்கில்லாத 1 புண்ணியங்களையும் பாபங்களையும் போக்குகிறான். ஆகையால் மிகவும் யோசனை பண்ணி, இந்த நினைவை ஸம்பாதித்துக்கொள் அது நல்ல கெட்டிக்காரனுக்குத்தான் வரும். [50]

கர்மஜம் பு³த்³தி⁴யுக்தா ஹி ப²லம் த்யக்த்வா மநீஷிண: |
ஜந்மப³ந்த⁴விநிர்முக்தா: பத³ம் க³ச்ச²ந்த்யநாமயம் || ||ருக||

---

1. புண்ணியமென்பது ஸுவர்க்கம் முதலான நல்லபலன்களை கொடுக்கும் கர்மங்கள். பாபமென்றால் நரகம் முதலான துக்கங்களை கொடுக்கும் கர்மங்கள். மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறவனுக்கு இந்தஇரண்டும் இடஞ்சல்கள். இஷ்டப்படி போகவேணுமென்பவனுக்குத் தங்கத்தினால் செய்த விலங்கு போட்டாலென்ன! இரும்பினால் செய்த விலங்கு போட்டாலென்ன! இரண்டும் இடஞ்சல்தானே. ஆகையால் புண்ணியங்களையும் சிலவிடங்களில் பாபமென்கிற சொல்லாலே சொல்லுகிறது.

கர்மங்களின் பலன்களை வேண்டாமென்று வெறுத்து, கர்மங்களைக்கீழ்ச்சொன்ன நினைவுகளுடன் செய்தால், பிறவிஎன்கிற பெரிய 1 வருத்தம்போய், ஒரு தொந்திரவுமில்லாத அளவில்லாத 2 ஸுகமான பதம் வரும். இது உபநிஷத்துக்களில் ப்ரஸித்தம். [51]

யதா தே மோஹகலிலம் புத்திர்வ்யதிதரிஷ்யதி ।
ததா கந்தாஸி நிர்வேதம் ஶ்ரோதவ்யஸ்ய ஶ்ருதஸ்ய ச ॥

நான் சொன்ன நினைவுகளுடன் நீ கர்மங்களைச் செய்தால், அதனால் உன் பாபங்கள்போய், புத்தி தெளிந்து, நான் இதுவரையில் நீ விடவேண்டியதென்று சொன்னதும், இனிமேல்சொல்லப்போகிறதும் ஆன சின்ன ப்ரயோஜநங்களில் அலுப்புவரும். அப்போது "நான் முன்னே மிகுந்த கெடுதல்களைச் செய்தேன், நல்ல ஸங்கதிகளைச் செய்யவில்லை" என்று நினைத்து 3 நீயே வருத்தப்படுவாய். [52]

அவ— ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, கீழ்ச்சொன்ன நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச்செய்வதாலே வரும் பலனைச் சொல்லுகிறார்—

ஶ்ருதிவிப்ரதிபந்நா தே யதா ஸ்தாஸ்யதி நிஶ்சலா ।
ஸமாதாவசலா புத்திஸ்ததா யோகமவாப்ஸ்யஸி ॥ ॥௫௩॥

என்னிடமிருந்து கேட்டதனால், ஆத்மா மற்ற வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறு ஜாதியென்றும், அழிவில்லாதது என்றும், மிகவும்

---

1. முன் சுலோகத்தில் புண்ணியங்களையும் பாபங்களையும் விடுவன் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் அதின்பலனான கட்டுப்போவதும் மோக்ஷத்தையடைவதும் சொல்லப்படுகிறது.

2. மூலத்தில் "பதம்" என்று சொல் இருக்கிறது. அதற்கு அடையப்படுகிறது என்று பொருள். அது பகவான். மோக்ஷத்தை யடையும்போது, ஒருவனுடைய மறைந்திருந்த ஸ்வரூபம் வெளிப்படுகையால், அதுவும் அடையவேண்டியதுதான்; அதையும் பதமென்று சொல்லலாம். வைகுண்டமென்கிற இடத்துக்குப் போய் பகவானை அடைய வேண்டியதாகையால், அதையும் பதமென்று சொல்லலாம்

3. நீயே—நான் சொல்லாமலே. இன்னது விடவேண்டியது இன்னது எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது என்று உனக்கே தெரியும்.

சின்னமென்றும் அறிந்திருப்பாய். இந்த அறிவு அடிக்கடி நினைப்பதால் ஸ்திரப்பட்டு, கர்மயோகத்தைச் செய்வதால் தெளிந்த உன் மனதில் கெட்டயுக்திகளால் கலங்காமல் எப்போது நிலையாயிருக்குமோ, அப்போது யோகத்தை அடைவாய். அதாவது ஆத்மாவைப் 1 [பார்ப்பாய்] இந்த சுலோகத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது— சாஸ்திரத்தில் ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, கர்மயோகத்தைச் செய்தால், அந்த அறிவு நிலையாய் நிற்கும். இதற்கு ஸ்திதப்ரக்ஞதையென்று பெயர். அதனால் யோகமென்று சொல்லப்படுகிற ஆத்மாவின் பார்வையுண்டாகும். [53]

அவ— கீழ்ச்சொன்ன ஸ்திதப்ரக்ஞதையென்பது என்ன? அதுஉள்ளவன் என்ன வேலைகளைச் செய்வன்? என்று அர்ஜுநன் கேட்கிறான்—

அர்ஜுந உவாச—

ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்ய கா பாஷா ஸமாதிஸ்தஸ்ய கேசவ |
ஸ்திததீ: கிம் ப்ரபாஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம் || ௫௪ ||

மனதை வசப்படுத்திக்கொண்டு ஆத்மாவை நிலையாய் அறிகிறவனுடைய ஸ்வரூபம் என்ன? அவன் பேச்சு முதலான வேலைகள் எப்படியிருக்கும். [54]

அவ— வேலைகளைச் சொன்னால் ஸ்வரூபமும் சொன்னதாக ஆகுமென்று எண்ணி, பகவான் சொல்லுகிறார்—

ப்ரஜஹாதி யதா காமாந் ஸர்வாந் பார்த்த மநோகதாந் |
ஆத்மந்யேவாத்மநா துஷ்ட: ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்ததோச்யதே || ௫௫ ||

தெளிந்த மனதால் எவன் ஆத்மாவை எப்பொழுதும் உள்ளபடி நினைத்துக்கொண்டு மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, அதனால் உலக ஸங்கதிகள் எல்லாவற்றையும் நன்றாய் விட்டுவிட்டானோ, அப

---

1. ஆத்மாவின் அறிவில் மூன்று படிகளிருக்கின்றன 1 சாஸ்திரத்தாலே அதையறிவது 2. அதையே இடைவிடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது (நிதித்யாஸநமென்றும், உபாஸநமென்றும் பெயர்). 3 ஆத்மாவைப் பார்ப்பது. கர்மயோகம் செய்து, மனது தெளிந்த பிறகு இரண்டாவது படி உண்டாகிறது. இரண்டாவது படியால் மூன்றாவது படி வருகிறது.

போது அவனுக்கு ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறது. இது நாலுபடிகள் உள்ள ஞானநிஷ்டையில் உயர்ந்த படி. நன்றாய் விட்டுவிட்டானென்றால், பிறகு ஒருக்காலும் நினைப்பதில்லை யென்று பொருள். [55]

அவ— இதற்கு அடுத்த கீழ்ப்படி (மூன்றாவது) சொல்லப் படுகிறது—

து:கேஷ்வநுத்விக்நமநா: ஸுகேஷு விகதஸ்ப்ருஹ: |
வீதராகபயக்ரோத: ஸ்திததீர்முநிருச்யதே || ||௫௬||

இஷ்டமான வஸ்துக்களின் பிரிவு முதலானவைகள் வந்த போது வருத்தப்படான். மிகவும் பிடித்த வஸ்துக்கள் கிட்ட வந்தாலும் ஸந்தோஷமடைகிறதில்லை ஆசையும் பயமும் கோபமும் போனவன். இப்படியிருந்து ஆத்மாவை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறவனுக்கு ஆத்மாவின் அறிவு 1 நிலையாயிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது ஆசையென்றால் பிடிக்கும் வஸ்துக்கள் வரப்போகிறதென்று ஸந்தோஷம். பயமென்பது இஷ்டமான வஸ்துக்களின் பிரிவுகளுக்கும், பிடிக்காத வஸ்துக்களின் வரவுக்கும் காரணங்களைப்பார்த்து உண்டாகும் வருத்தம். கோபமென்றால் இஷ்டமான வஸ்துக்களைப் பிரித்தும், தொந்திரவைக் கொடுக்கும் வஸ்துக்களைச் சேர்த்தும், வருத்தத்தையுண்டு பண்ணுகிற ஒரு மனிதனுக்குத் தொந்திரவை யுண்டுபண்ணக் கூடிய மனதின் கலக்கம் [56]

ய: ஸர்வத்ராநபிஸ்நேஹஸ்தத்தத்ப்ராப்ய சுபாசுபம் |
நாபிநந்ததி ந த்வேஷ்டி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||௫௭||

1. அர்ஜுனன், ஒருவனுக்கு ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாயிருப்பதற்கு அடையாளமென்ன என்று கேட்டான். அதற்குப் பகவான் இரண்டு சுலோகங்களாலே பதில் சொன்னார். ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாயிருக்கிறவர்கள் இருவர். ஒருவன் உலகங்களிலுள்ள வஸ்துக்களைக் கண் முதலான இந்திரியங்களால் அறிகிறதேயில்லை. மற்றொருவன் இவைகளை அறிந்தாலும், வருத்தமும் ஸந்தோஷமுமடைகிறதில்லை. இந்த இரண்டு படிகளையும் இந்த அத்தியாயக் கடைசியில் 69—70 வது சுலோகங்களில் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார்.

இஷ்டமான வஸ்துக்களைக்கண்டபோது ஸந்தோஷப்பட்டு ஒன்றும் செய்கிறதில்லை பிடிக்காத வஸ்துக்களைக்கண்டு வருத்தப்பட்டு ஒன்றுஞ் செய்கிறதில்லை 1 எந்தவஸ்துவைக் கண்டாலும், நமக்கு இதனால் என்னப் பிரயோஜநம் என்று இருக்கிறான்.

அ. வ- இதற்குக் கீழ்ப்படி (முதலாவதுபடி) யைச் சொல்லுகிறார்—

யதா ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோங்காநீவ ஸர்வஶ: ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தேப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥

இஷ்டமான வஸ்துக்கள் கண்ணுக்குப் படும்போது, பார்க்கக்கூடாதென்று நினைத்து, கண்ணையும் மனதையும் அதிலிருந்து இழுத்து, ஆத்மாவில் நிறுத்துகிறான் ஒரு குளத்திலிருக்கிற ஆமையானது மனிதனைக்கண்டவுடன், நீட்டின கால்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு மறைந்து விடுகிறது. அதுபோல, கீழ்ப்படிகளால் மேல்படிகள் உண்டாகின்றன. 2. [58]

---

1. பாஷியத்தில் "எந்த வஸ்து" என்றிருந்தாலும், பிடித்தவஸ்துக்கள் என்று பொருள் பிடிக்காத வஸ்துக்களில் ஆசையுண்டாகவே இடமில்லை. பிரியமான வஸ்துக்களைக் கண்டால், அதனால் ஸந்தோஷமுண்டாகும் ஆனால் அது விஷயமாக ஒரு வேலையும் செய்கிறதில்லை. பிடிக்காத வஸ்துக்களைக் கண்டால், வருத்தமுண்டாகும். ஆனால் அதை விலக்குவதற்காக ஒரு வேலையும் செய்கிறதில்லை. இந்தப்படியில் விஷயங்களிலிருக்கும் ஆசைகளில் சில ஆசைகள் ஜயிக்கப்பட்டு போய்விட்டன. சில ஆசைகள் இருக்கின்றன. அவைகளையும் போக்குவதற்குப் பிரயத்தனப்படுகிறான். பிடிக்கும் வஸ்துக்கள் வருவதற்கு தானாக வேலை செய்கிறதில்லை பிடித்த வஸ்துக்கள் தானாக வந்தபோதும், போன போதும், ஸந்தோஷத்தாலும் வருத்தத்தாலும் ஒரு வேலையும் செய்கிறதில்லை

2. 55-வது முதல் நான்கு சுலோகங்களில் நாலுபடிகள் சொல்லப்பட்டன. இந்த நாலுபடிகளுக்கு வித்தியாஸம் என்னவென்றால்- முதற்படியில் ஒருவன் விஷயங்கள் தன்னை யிழுக்குமென்று பயந்து, அவைகளில்லாத இடத்தில் போவான். விஷயங்கள் என்றால் இந்திரியங்களால் அநுபவிக்கக்கூடிய வஸ்துக்கள். இதற்கு அடுத்த

அ — 1 கீழ்ச்சொல்லிய உயர்ந்தபடி வருவது மிகவும் அரிது என்றும், அது வருவதற்கு வழியையும் சொல்லுகிறார்—

விஷயா விநிவர்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: ।
ரஸவர்ஜம் ரஸோऽப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்ததே ॥

இந்திரியங்களுக்கு ஆஹாரங்கள் விஷயங்கள் அவைகளை விஷயங்களில் போகாமல் அடக்கினவனுக்கு விஷயங்கள் தோன்றாது ஆனால் அவைகளிலிருக்கும் ஆசை ஒழியாது விஷயங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஸுகமான ஆத்மாவைப் பார்த்தால்தான் ஆசையொழியும் நாம் பார்க்கக்கூடாது என்று எண்ணி சில வஸ்துக்களைப் பார்க்காமலிருக்கிறோம் ஆனால் அவைகளில் ஆசையொழியவில்லை இதை யோஜித்தால் தெரியும் [59]

மேற்படியில் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு நன்மை கிடைத்தால், அதனாலுண்டாகும் ஸந்தோஷத்தின் வேலையையும், துக்கத்தைக் கொடுக்கும் தீமை வந்தால், அதனாலுண்டாகும் வருத்தத்தின் வேலையையும் பிரயத்னப் பட்டுத் தடுப்பன் இதற்கடுத்த மேற்படியில் நன்மையும் தீமையும் வந்தால், ஸந்தோஷமும் துக்கமும் உண்டாகாது ஒன்றிலும் ஆசையில்லாமையால் ஆசைப்பட்ட வஸ்து கிடைக்காமல் போகுமோ என்று பயமுமுண்டாகாது அது வருவதை எவனாவது தடுத்தாலும், அவனிடம் கோபமுமுண்டாகாது இந்தப் படியில் விஷயங்கள் கண்ணில் படும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான படியில் விஷயங்களே கண்ணில் படாது உதாரணம்-முதல் படியில் ஒருவன் ஒரு அழகான ஸ்திரீ கண்ணில் பட்டால், அவளைப் பார்க்கக்கூடாதென்று கண்ணைத் திருப்பிக் கொள்ளுகிறான் அதற்கு அடுத்த மேற்படியில் அவளைப் பார்த்தால் ஸந்தோஷமுண்டாகிறது ஆனால் மேலே ஒருவேலையும் செய்கிறதில்லை இதற்கு அடுத்த மேற்படியில் ஸந்தோஷமே உண்டாகிறதில்லை உயர்ந்தபடியில் ஸ்திரீயைப் பார்ப்பதேயில்லை இப்போது நாமோ ஸ்திரீகளிருக்கிற இடத்தைவிட்டுப் போகாமல், அவர்களிருக்கு மிடத்தைத் தேடிப்போகிறோம்

2 இந்த ஸங்கதியை எதற்காகச் சொல்லுகிறார் என்றால், ஞான யோகத்தைச் சொன்னவுடன் அதை அநுஷ்டானம் செய்கிறேனென்று சொல்லுவனோவென்று பயந்து, அவனுக்கு அந்த எண்ணம் உண்டாகாமலிருப்பதற்காக இதைச்சொன்னாரென்று தோன்றுகிறது.

அவ— இப்படி ஆத்மாவைப்பார்க்காவிட்டால் விஷயங்களில் ஆசைபோகாது என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. இப்போது விஷயங்களில் ஆசைபோகாமல் போனால், இந்திரியங்களை ஜயிக்க முடியாதென்று சொல்லுகிறார்—

யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஶ்சித: ।
இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: ॥ ॥௬௦॥

விஷயங்களில் ஆசைபோகாதபோனால், ஒருவன் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு நல்ல ஸங்கதிகளைத் தெரிந்து, நல்ல வேலைகளில் பிரயத்தனம் பண்ணினாலும்,1. வலிமையுள்ள இந்திரியங்கள் அவனைக்கலக்கி பலாத்காரமாய் அவன் மனதை இழுத்துக்கொண்டு போய்விடும். ஆகையால் ஆத்மாவைப்பார்த்தால்தான் இந்திரியங்களை ஜயிக்கலாம். இந்திரியங்களை ஜயித்தால்தான் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். ஆகையால் உயர்ந்தபடி வருவது மிகுந்த வருத்தம்.

தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர: ।
வஶே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥௬௧॥

கீழ்ச்சொன்னபடி ஒன்றுக்கொன்று துணையாயிருப்பதால், உயர்ந்தபடியை அடையமுடியாத கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பதற்காக, விஷயங்களில் ஆசையிருப்பதாலே ஜயிக்கமுடியாத 2 இந்திரியங்களை அடக்கி, 3 மிகவும் இன்பமாயும், எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குவதும் ஆன என்னுடைய திருமேனியில் உன் மனதை நிறுத்தி, ஜாக்கிரதையாய் என்னையே நினைத்துக்கொண்டிரு. இடை

---

1. இந்திரியங்களுக்கு வலிமை விஷயங்களில் ஆசை.

2. இவ்விடத்தில் இந்திரியங்களை அடக்குவதாவது விஷயங்களைத் தொடாமல்மாத்திரம்செய்வது. முழுவதும்இப்போது அடக்கமுடியாது.

3. இது சுலோகத்தில் உள்ள "மத்பர:" என்கிற சொல்லின் கருத்து. அதின் பொருள்—என்னையே நினைத்துக்கொண்டவனாய் என்று. ஆகையாலே கிருஷ்ணபகவானுடைய திருமேனியை நினையென்று சொல்லப்பட்டது. எதற்காக அவருடைய திருமேனியை நினைப்பது என்றால், அந்தத்திருமேனியில் இரண்டு குணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது அது மிகவும் இன்பமானது. ஆகையால் அதில் மனதை நிறுத்தலாம். மிகவும் அழகான வஸ்துக்களைப் பார்த்தால், அவைகளை

விடாமல் என் திருமேனியை நீ நினைத்தால், உன்னுடைய 1 எல்லாப்பாபங்களும் போய்விடும். அதனால் மனது 2 தெளிந்து, ஆசையையொழித்து, இந்திரியங்களை உன் வசப்படுத்திக் கொள்வாய். அப்போது ஆத்மாவைப்பார்க்க முடியும் இதையே சுலோகத்தின் பின்பாதி சொல்லுகிறது. 'காற்றோடு கூடிய நெருப்பு வைக்கோலப் போரைக் கொளுத்துவதுபோல, யோகிகளுடைய மனதிலிருக்கும் விஷ்ணு அவர்களுடைய எல்லாப் பாபங்களையும் கொளுத்திவிடுவான்" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. [61]

த்⁴யாயதோ விஷயாந் பும்ஸ: ஸங்க³ஸ்தேஷூபஜாயதே |
ஸங்கா³த் ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோதோ⁴(அ)பி⁴ஜாயதே ||

க்ரோதா⁴த்³ ப⁴வதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதிவிப்⁴ரம: |
ஸ்ம்ருதிப்⁴ரம்ஶாத் பு³த்³தி⁴நாஶோ பு³த்³தி⁴நாஶாத் ப்ரணஶ்யதி ||௬௩||

யே நினைப்பது மனதிற்கு வழக்கம். அளவில்லாத தேஜஸ்ஸுள்ள பகவானுடைய திருமேனியில் மனது நிலையாய் நிற்குமென்று சொல்லவேண்டுமோ. பிரும்மா முதலானவர்களுடைய உடம்பை நினைக்கலாம். ஆனால் அவைகளை நினைத்தவனுக்குப் பாபங்கள் போகாது. பகவானுடைய திருமேனியை நினைப்பவனுக்கு அவைகள் போய்விடும். பாபங்களைப் போக்குவது அதற்கு ஸ்வபாவம் நெருப்புக்கு வைக்கோலப் போரை கொளுத்துவதுபோல. இது பகவானுடைய திருமேனிக்கு இரண்டாவது குணம்.

1. இங்கே 'எல்லாப் பாபம்' என்பதற்கு, ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு விரோதியான பாபங்கள் என்றுபொருள்.

2 மனது தெளிந்து என்றால் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் குறைந்தது என்று பொருள் அதனால்தான் விஷயங்களில் ஆசைபோகிறது ஆத்மாவை விடாமல் நினைப்பதற்கு இடைஞ்சலானது இந்திரியங்கள் அடங்காமை. அதற்குக் காரணம் விஷயங்களில் ஆசையிருப்பது. அதற்கும் காரணம் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் ஆகிற குணங்கள் மேலிட்டிருப்பது. இதைத் தடுப்பதற்கு ஸாதநம் சுலோகத்தில் சொன்னபடி பகவானுடைய திருமேனியில் மனதை வைத்து அவனையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பது.

தானேக்கே ஆசையொழியாமலும், என் உருவத்தில் மனதை வைக்காமலும், தன்னுடைய பிரயத்தினத்தால் இந்திரியங்களை அடக்கவேணுமென்று ஆரம்பித்தால், நெடுநாளாய் வந்த கெட்ட பழக்கத்தாலே வரும் விஷயங்களுடைய நினைவைத் தள்ளமுடியாது. விஷயங்களை நினைத்ததே ஆசை வளரும். ஆசை வளர்ந்தால் காமமுண்டாகும். காமமாவது ஆசையின் கடுமையான நிலை. அதாவது—எந்த ஸமயத்தில் விஷயங்களை யநுபவிக்காத போனால் தாங்கமுடியாதோ, அப்படிப்பட்ட ஆசை. காமத்தால் கோபமுண்டாகும். அந்தக்காமம் இருக்கும்போது அநுபவிக்க வேண்டிய விஷயம் கிட்டாதபோனால், "இவர்கள்தான் இந்த விஷயங்களை கிட்டவொட்டாமல் செய்தார்கள்" என்று அருகில் இருக்கிறவர்களிடம் கோபமுண்டாகிறது. கோபம் வந்தால், இன்னது செய்யலாம், இன்னது செய்யக்கூடாது என்கிற அறிவு போய்விடும். அப்போது எதை வேணுமோ, அதைச் செய்வன். தாய்தகப்பனையும் கொலைபண்ணுவன். அப்போது "இந்திரியங்களை அடக்கவேணுமென்று ஆரம்பித்தோம்" என்கிற நினைவுபோய்விடும். அதுபோனால் ஆத்மாவைஅறியவேணுமென்கிற தீர்மானம் போய் விடும். அது போய்விட்டால், மறுபடியும் 1 ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தி விடுவன். பிறப்பு சாவு முதலிய தொந்திரவுகள் நிற்காது. [62-63]

ராகத்³வேஷவியுக்தைஸ்து விஷயாநிந்த்³ரியைஶ்சரந் ।
ஆத்மவஶ்யைர்விதே⁴யாத்மா ப்ரஸாத³மதி⁴க³ச்ச²தி ॥ ॥௬௪॥

61—வது சுலோகத்தில் சொல்லியபடி எல்லா உலகங்களுக்கும் ராஜாவான என்னுடைய திருமேனியில் மனதைப்பதித்து, எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி, அதனால் ஆசையும் த்வேஷமும் ஆகிற வலிமைபோன இந்திரியங்களைத்தன் வசமாக்கி, விஷயங்கள்

1. சுலோகத்தில் "ப்ரணச்யதி" என்று சொல் இருக்கிறது. அதற்கு மிகவும் அழிந்து போவன் என்று பொருள். ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லாமையாலே அந்தச் சொல்லுக்கு இல்லாதது போலாகிறான் என்று பொருள் கொள்ளவேணும். இல்லாதது என்றது தன்னையுள்ளபடி அறியாமை. அதற்குக்காரணம் உடம்பையே ஆத்மாவாக எண்ணுவது. அதற்கும் காரணம் கர்மத்தின் ஸம்பந்தம்,

எதிரில் இருந்தாலும், அவைகளை லக்ஷியம் பண்ணுமலிருக்கிறவனுக்கு மனது அடங்கி தெளிவையடைகிறது [64]

𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌾𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ।
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌚𑍇𑌤𑌸𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 ॥௬௫॥

மனது தெளிந்தால், உடம்புடன் சேர்க்கையால் வருகிற எல்லா துக்கங்களும் போய்விடுகின்றன. ஏனென்ருல், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு விரோதியான தோஷம்போன மனதுள்ளவனுக்கு அப்போதே ஆத்மாவின் அறிவு நிலைத்து நிற்கும். ஆகையால மனது தெளிந்தால, ஒரு துக்கம் இராதென்றுசொல்லலாம்.

𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌚𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾 ।
𑌨 𑌚𑌾𑌭𑌾𑌵𑌯𑌤𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍 ॥௬௬॥

என திருமேனியில் மனதை நிறுத்தாமல், தன் பிரயத்னத்தால இந்திரியங்களை அடக்கவேணுமென்று ஆரம்பித்தவனுக்கு, ஒருநாளும், அதாவது வெகுகாலம் பிரயத்னப்பட்டும், உடம்பைக் காட்டிலும் வேருன ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்காது. எப்போது அது இல்லையோ, அப்போது ஆத்மாவை நீடித்து நினைக்க முடியாது ஆத்மாவை நீடித்து நினைக்காதவனுக்கு விஷயங்களில ஆசை ஒழிவது இல்லை ஆசையொழியாதவனுக்கு நிலையான அளவில்லாத ஸுகம் எப்படிக் கிடைக்கும். 1. [66]

கீழ்ச்சொல்லியபடி இந்திரியங்களை அடக்காதவனுக்கு வரும் தொந்திரவை மறுபடியும் சொல்லுகிருர்—

---

1. இந்த சுலோகத்தில் யோகத்திற்கு அங்கங்களான பிரத்யாஹாரம் முதலான மூன்று அங்கங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. "ஆத்மாவின அறிவு நிலையாய நிற்காது" என்பதனுல விஷயங்களிலிருந்து மனதையிழுத்து, ஆத்மாவில் அதை வைக்கவில்லையென்றுஏற்படுகிறது. விஷயங்களிலிருந்துமனதைஇழுப்பதற்குப்பிரத்யாஹாரம என்றுபெயர். மனதை ஆத்மாவில் நிறுத்துவதற்குத் தாரணை என்று பெயர். பிரத்யாஹாரம் முதலில ஏற்பட்டுப் பிறகு தாரணை வரவேண்டியது. பிரத்யாஹாரமில்லாவிட்டால் தாரணை முடியாது. ஆத்மாவை நீடித்து நினைப்பது என்பது தியானம். தாரணையில்லாவிட்டால் தியானம் முடியாது தியானமில்லாவிட்டால் ஆத்மாவைப் பார்க்க முடியாது. ஆத்மாவைப்

இந்த்ரியாணாம் ஹி சரதாம் யந்மநோऽநுவிதீயதே |
ததஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர்நாவமிவாம்பஸி ||௬௭||

விஷயங்களிலேயே நோக்காயிருக்கிற இந்திரியங்களின் பின்னால் எவன் மனதை விடுகிறானோ, அந்த மனதானது அவனுடைய ஆத்மாவின் அறிவை வாரிக்கொண்டு போய்விடுகிறது. அதாவது ஆத்மாவை விட்டு விஷயங்களையே நினைக்கும்படி பண்ணுகிறது. ஸமுத்திரத்தில் கிழக்கே போகவேண்டிய கப்பலை கடுமையான கீழ்காற்று மேற்கே கொண்டு போவதுபோல.[67]

தஸ்மாத்யஸ்ய மஹாபாஹோ நிக்ருஹீதாநி ஸர்வஶ: |
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தேப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||

ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லியபடி பாபங்களைப் போக்கக்கூடிய மிகவும் இன்பமான என் திருமேனியில் மனதைப்பதித்து, இந்திரியங்களை விஷயங்களில் போகாமல் எவன் தடுக்கிறானோ, அவனுக்குத்தான் ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்கும். [68]

அவ— இப்படி இந்திரியங்களை அடக்கி, அதனால் மனது தெளிந்தவனுக்கு வரும்பலனைச் சொல்லுகிறார்—

யா நிஶா ஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்த்தி ஸம்யமீ |
யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி ஸா நிஶா பஶ்யதோ முநே: ||

உலகத்தில் பெரும்பாலும் ஜனங்களுக்கு ஆத்மாவின் அறிவானது கொஞ்சமேனும் வெளிச்சமில்லாத மழைகாலத்திய இருட்டிலிருக்கும் பண்டங்கள்போல் இருக்கிறது. இந்திரியங்களை அடக்கி மனது தெளிந்தவனுக்கு, அதே ஆத்மா நல்ல வெளிச்சத்தில் கண்ணால் பார்ப்பவனுக்கு பதார்த்தங்கள் தோன்றுவது

பார்க்காவிட்டால் விஷயங்களில் ஆசை போகாது. விஷயங்களில் ஆசை போவதை சுலோகத்தில் 'சாந்தி' என்கிற சொல்லாலே சொல்லியிருக்கிறது. அந்த சாந்தியில்லாவிட்டால், மோக்ஷமென்கிற நிலையான அளவில்லாத ஸுகம் வராது. அதைசுலோகத்தில் "ஸுகம்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி பிரத்யாஹாரம்-தாரணை-தியானம்-ஆத்மதர்சனம்-சாந்தி-ஸுகம் இவைகள் சங்கிலிபோல் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ஒன்றினால் ஒன்று வருகிறது.

போல் தோன்றுகிறது. அதாவது—அவன் ஆத்மாவையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அறிவில்லாத ஜனங்களுக்கு எப்போதும் தோன்றுகிற பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகள் மனது தெளிந்தவனுக்கு, இருட்டிலிருக்கும் பண்டம்போலிருக்கின்றன. அதாவது அவைகள் அவனுக்குத் துளியேனும் தோன்றுகிறதில்லை. 1. [69]

ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம் ஸமுத்ரமாப: ப்ரவிஶந்தி யத்வத் । தத்வத்காமா யம் ப்ரவிஶந்தி ஸர்வே ஸ ஶாந்திமாப்நோதி ந காமகாமீ ॥ ॥௭0॥

மழைகாலத்தில் ஆறுகள்போய் விழுவதினாலே ஸமுத்திரம் பெருகவில்லை. கோடைகாலத்தில் ஆறுகள் வற்றிப்போகும்போது அது வடிவதில்லை. அது எப்போதும் ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறது. அதுபோல எவன் ஆத்மாவையே எப்போதும் நினைத்து மஹாஸந்தோஷமடைந்து, பிடிக்காததோ பிடித்ததோ, எது கிட்டினாலும் எது கிட்டாவிட்டாலும் ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறானோ, அவன்தான் ஸுகத்தையடைவன். எவன் விஷயங்களால் கலங்குகிறானோ, அவனுக்கு ஒருபோதும், அதாவது—ஆசைபோகிறவரையில், ஸுகம் கிடையாது. [70]

விஹாய காமாந்ய: ஸர்வாந்புமாம்ஶ்சரதி நி:ஸ்ப்ருஹ: ।
நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸ ஶாந்திமதிகச்சதி ॥ ॥௭௧॥

எவன் உடம்பை ஆத்மாவாக நினைக்காமலும், உடம்பைச் சேர்ந்த பண்டங்களைத் தன்னது என்று நினைக்காமலும், அவை

1. இந்த சுலோகத்தாலே, இந்த அத்தியாயம் 55-வது சுலோகத்தில் சொன்ன உயர்ந்தபடி சொல்லப்படுகிறது. அடுத்த சுலோகத்தில் 56-வது சுலோகத்தில் சொன்ன இரண்டாவதுபடி சொல்லப்படுகிறது. இவைகளும் மற்ற இரண்டு படிகளும் கர்மயோகம் செய்கிறவனுக்கு வரும் பலன்கள். இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்கிறவராய், கர்மயோகம் செய்கிறவனுக்கு வந்து நிலையாய் நிற்கும் ஆத்மாவின் அறிவை இந்த இரண்டு சுலோகங்களிலும், அதற்குக் காரணமான கர்மயோகத்தை 71-வது சுலோகத்திலும், இவைகளை ஒருவன் மறந்து போகாமலிருப்பதற்காக மறுபடியும் அருளிச் செய்கிறார்.

களை அடைய வேணுமென்று எண்ணமில்லாமலும், 1 எல்லா விஷயங்களையும் விடுகிறானோ, அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்த்து எல்லா துக்கங்களும் நீங்கி, உயர்ந்த ஸுகத்தை அடைகிறான்.[71]

ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்திதி: பார்த்த நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி । ஸ்தித்வாஸ்யாமந்தகாலேऽபி ப்ரஹ்ம நிர்வாணம்ருச்சதி ॥ ॥௭௨॥

இதி ஸ்ரீபகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ஸாங்க்யயோகோ நாம த்விதீயோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

அழிவில்லாத ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்து, பலன்களை விரும்பாமல், நான் செய்பவனில்லை என்கிற நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்தால், ஆத்மாவின் அறிவு நிலைத்து ஆத்மாவைப்பார்க்கலாம். பிறகு ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டான். இளவயதில் நல்ல வேலைகளைச் செய்யாமல் கெட்ட வேலைகளைச் செய்து அலைந்தவனும், நல்லவர்களுடன் சேர்க்கை முதலான காரணங்களாலே "இப்படிக் கெட்டுப்போய்விட்டேனே" என்று கிழத்தனத்தில் வருந்தி கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகத்தைச் செய்தாலும், அழிவில்லாத ஸுகமான ஆத்மாவை அடையலாம். இளவயது முதல் இதைச்செய்கிறவனுக்கு ஸுகம் வருமென்று சொல்லவேணுமோ.

இந்த அத்தியாயத்தில் சொன்ன ஸங்கதிகளாவன— 1 ஆத்மாவினுடைய உண்மையான அறிவு 2 சில நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியது என்கிற கர்மயோகத்தின் விதம். 3

1. இந்த சுலோகத்தில் கர்மயோகம் சொல்லப்படுகிறது. "எல்லா விஷயங்களையும் விடுகிறானோ" என்பதாலே கர்மங்களுடைய பலன்களில் ஆசையை விடுவது சொல்லப்பட்டது. ஆசைகளுக்குக் காரணம் பலன்கள் தன்னது என்கிற எண்ணம் அதற்கும் காரணம் உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணம். இந்த எண்ணம் போனால் உடம்பைச் சேர்ந்தவைகளைத் தன்னது என்று எண்ணமாட்டான். அந்த எண்ணமில்லாவிட்

இதனால் ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்கும் என்பது. 4 அத னால் ஆத்மாவைப் பார்ப்பது. இவைகளை அர்ஜுநனுக்கு உண் டான தப்பு எண்ணத்தைப் போக்குவதற்காக பகவான் அருளிச் செய்து, கடைசியில் ஞானயோகத்தைச் செய்து, அர்ஜுநன் கஷ் டப்படவேண்டாம் என்று அதைச் செய்வதிலிருக்கும் கஷ்டத் தைத் தெளிவாகக் காட்டினார்.

நல்ல ஆசாரியர்களுடைய அநுக்கிரஹத்தாலே (கவலையாலே) ஒருவன் ஆத்மாவைத் தெரிந்து கர்மயோகத்தைச்செய்து ஆத்மா வைப்பார்க்க வேண்டியது.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||

டால், பலன்களில் ஆசையை விட்டுவிடுவேன். இந்த ஸங்கதி இந்த அத் தியாயம் 47-வது சுலோகத்தின் 1-வது குறிப்பில் சொல்லியிருக்கிறது. அதைப் பார்க்க.

மூன்றாவது அத்தியாயம்

அவ-வேதாந்தங்களில் ஒருகுறறமுமில்லாத எல்லா நல்ல குணங்களோடுகூடிய பரப்ரஹ்மமாமென்று சொல்லப்படுகிற பகவானை ஒருவன அடைந்தால், துக்கம கலப்பில்லாத அளவில்லாத ஸுக்கததை அடையலாமென்றும, அதை ஆசைப்படுகிறவன் அதறகாக பகவானைத தியானம பண்ணவேணுமென்றும், அப்படித தியானம பண்ணுமபோது, ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி பார்த்துத்தான் பண்ணவேணுமென்றும, ஜீவாத்மாவைப பார்பபது தியானததிறகு அங்கமென்றும், சொல்லியிருக்கிறது கீழ அத்யாயததில் ஜீவாத்மா உடமபைககாட்டிலும வேறு எனறும, அழிவில்லாத வஸ்துவென்றும் சொல்லி, இந்த அறிவுடன கர்மஙகளை அவைகளின் பலனகளில் ஆசையில்லாமல செய்ய வேண்டு மென்றும், அதினாலே ஞானயோகமுண்டாகி, அந்த ஞான யோகததினாலே ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி பார்ககலாமென்றும் சொல்லப்பட்டது. மூன்றாவது அத்யாயம முதல நாலு அத்யாயஙகளால கீழச சொன்ன ஜீவாதமாவை உள்ளபடி பாரப்பதையும், அதினுடைய ஸாதனத்தையும் விரிவாய்ச சொல்லுகிறார்.

அர்ஜுந உவாச—

ஜ்யாயஸீ சேத் கர்மணஸ்தே மதா புத்திர் ஜநார்தந ।
தத் கிம் கர்மணி கோரே மாம் நியோஜயஸி கேசவ ॥ ॥௧॥

வ்யாமிச்ரேணேவ வாக்யேந புத்திம் மோஹயஸீவ மே ।
ததேகம் வத நிச்சித்ய யேந ச்ரேயோ(அ)ஹமாப்நுயாம் ॥ ॥௨॥

ஆத்மாவைப் பார்ப்பதறகு கர்மததைககாட்டிலும, ஆதமாவை நினைபபது உயர்ந்த ஸாதநம எனறு உமககுத்தோன்றினால, பல தொந்திரவுகளுடன கூடிய கர்மததை ஏன எனனைப்பண்ணச சொலலுகிறீர்?

காமததைக காட்டிலும ஆதமாவை நினைபபது உயர்ந்த ஸாதநம என்று எவ்விடததில் சொல்லியிருககிறது? 2-வது

அத்தியாயத்தில் 49வது ச்லோகத்தில் சில நினைவுகளோடு செய்த கர்மங்களை உயர்ந்ததென்று சொல்லவில்லையா ? உயர்ந்ததென்றால் எந்த விஷயத்தில்? உயர்ந்ததாய் இருந்தாலும், காமத்தை ஏன் செய்யக்கூடாது? அது செய்வதில் என்ன தொந்திரவுகள் இருக்கின்றன? என்று கேள்விகள் உண்டாகும். அதற்காக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அர்ஜுனனுடைய அபிப்பிராயத்தை விவரமாக அருளிச் செய்கிறார்

கர்மங்களைச் சொன்னபடி செய்தால், ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாய் வரும். அதனால் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். ஆகையினாலே ஆத்மாவின் நிலையான நினைவு ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு கிட்டின உதவி. மேலும், ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாய் நிற்கும் காலத்தில், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு ஒரு விஷயமும் தோன்றாது ஒரு விஷயமும் தோன்றாமலிருந்தால்தான் ஆத்மாவைப் பார்க்கமுடியும். எல்லா விஷயங்களையும் கவனித்தால்தான் கர்மங்களைச் செய்யமுடியும். ஒரு விஷயத்தையும் கவனிக்காமலிருக்கும்போது வருகிற ஆத்மாவின் பார்வைக்குக் கர்மங்களைச் செய்வது எப்படி உதவும். ஆகையினாலே, ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு ஆத்மாவின் நினைவுதான் உயர்ந்த ஸாதநம் என்று நீர் சொல்லியிருக்கையாலே, எல்லாக் கர்மங்களையும் விட்டு ஆத்மாவை நினைக்கும்படி என்னை ஏவவேண்டியது. எதற்காக எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் வேலை கொடுக்கிற கர்மங்களைச் செய்யும்படி சொல்லுகிறீர். அவைகள் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு இடைஞ்சலாக இருக்குமல்லவா

ஆகையால், உம்முடைய சொல்லினாலே எனக்கு கலக்கமுண்டாகிறது. இரக்கமுள்ள தேவரீர் என்னை அப்படிச் செய்யமாட்டீர் இரண்டையும் கலந்து பேசி, என்னை நீர் கலக்குகிறீர்போல என்னுடைய புத்திக்குறைவினால எனக்குத் தோன்றுகிறது. எனக்கு ஸந்தேஹமில்லாமல் தெளிவு வரும்படி ஒரேவிதமாய்ச் சொல்லும் எந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, இதுதான் நான் செய்ய வேண்டியதென்று தீர்மானித்து, அதைச் செய்து நான் க்ஷேமத்தை யடைவேனோ [2]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பகவான் சொல்லுகிறார்:— நான் முன்னாலே சொன்னதை நீ நன்றாய் கவனிக்கவில்லை. இந்த உலகத்தில் எல்லாரும் ஒரே விதமான சக்தியுள்ளவர்களன்று. எல்லாருக்கும் மோக்ஷம் வேணு

மென்று ஆசை பிறந்த உடனேயே ஞானயோகம் செய்ய முடியாது. கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல்; பகவானுடைய பிரீதிதான் வேணுமென்று செய்தால், பகவான் ஸந்தோஷத்தை யடைந்து, மனதிலுள்ள ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற குணங்களைப் போக்கி, இந்திரியங்களை மற்ற விஷயங்களில் போகாமல் அடக்கி, ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாய் நிற்கும்படி செய்வன். ஆகையினால், இப்படி மனது அடங்கின பிறகுதான் ஆத்மாவை நினைக்கமுடியும். அதற்கு முன்பு எல்லாரும் கர்மயோகத்தையேதான் செய்ய வேண்டியது. ஆகையால், 1 இந்திரியங்கள் அடங்கினவர்களுக்கு ஞானயோகம், இந்திரியங்கள் அடங்காதவர்களுக்குக் கர்மயோகம் என்று பிரித்தே முன்னாலே சொன்னேன். இந்திரியங்களை அடக்குவதற்கும் அவைகள் உதவிதான். இடஞ்சலன்று. நீ கர்மங்களைச் செய்யாவிட்டால், உன் மனது அடங்காது. இப்போது ஞானயோகம் செய்யஉன்னால் முடியாது. நான் ஸந்தேஹம் வரும்படி சொல்லவில்லை.

பலன்களில் ஆசையில்லாமல், பகவானுடைய பிரீதிதான் வேணுமென்று எண்ணி, கர்மங்களைச் செய்தால், பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு கர்மங்கள் செய்கிறவனுடைய மனதின்கலக்கத்தை போக்குவர் என்று 18-வது அத்தியாயம் 46-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இதையே 2-வது அத்தியாயம் 47-வது சுலோகத்தில் "கர்மங்களையே நீ செய்ய வேண்டியது. பலன்களை நீ ஆசைப்படக்கூடாது" என்று சொல்லி, இப்படிக் கர்மங்களைச் செய்தால் புத்தியின் கலக்கம் தீரும். அப்போது அந்த அத்தியா

---

1. கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல், பகவானுடைய பிரீதிதான் வேணுமென்று எண்ணிச் செய்யவேண்டியது. இதற்கு கர்மயோகமென்று பெயர். அப்போது இந்த கர்மங்களை நான் செய்யவில்லை என்று எண்ணவேண்டியது. இந்த எண்ணமானது கர்மயோகத்திற்கு அங்கம். அதாவது கர்மயோகம் பலனைக் கொடுப்பதற்கு உதவியாயிருக்கிறது. அந்த எண்ணம் இல்லாமல் போனால், கர்மயோகத்தினால் பலன் வாராது. இந்தஅங்கத்தோடுகூடி கர்மம் செய்வதைக்கர்மயோகம் என்றும், ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதை ஞானயோகமென்றும் சொல்லுகிறது.

யம் 55-வது சுலோகம் முதல் நாலு சுலோகங்களில் சொல்லப் பட்ட ஆத்மாவை நினைப்பது ஆகிய ஞானயோகத்தைச் செய்யலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. [3]

அவ. – ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஶாஸ்த்ரீயமோக்ஷேச்சாயாம் ஜாதாயாம் ஸஹஸைவ ஜ்ஞாநயோகோ ந ஶக்ய இத்யாஹ—

ந கர்மணாமநாரம்பாந்நைஷ்கர்ம்யம் புருஷோऽஶ்நுதே ।
ந ச ஸம்ந்யஸநாதேவ ஸித்திம் ஸமதிகச்சதி ॥ ॥ ௪ ॥

ந ஶாஸ்த்ரீயாணாம் கர்மணாமநாரம்பாதேவ புருஷோ நைஷ்கர்ம்யம்-ஜ்ஞாநநிஷ்டாம் ப்ராப்நோதி । நசாரப்தஸ்ய ஶாஸ்த்ரீயஸ்ய த்யாகாத் । யதோऽநபிஸம்ஹிதபலஸ்ய பரமபுருஷாராதநவேஷஸ்ய கர்மணஸ்ஸித்தஸ்யாத: । அதஸ்தேந விநா தாம் ந ப்ராப்நோதி । அநபிஸம்ஹிதபலை: கர்மபிரநாராதிதகோவிந்தவித்வஸ்தாநாதிகாலப்ரவ்ருத்தாநந்தபாபஸஞ்சயோऽவ்யாகுலேந்த்ரியதயா ஜ்ஞாநநிஷ்டா ந ஸம்பாத்யா ॥ ॥ ௪ ॥

அவ— உலகத்தில் இருக்கிறவனுக்கு மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசை உண்டான உடனே, கர்மயோகம் செய்யாமல் ஞானயோகத்தைப் பண்ண முடியாதென்று சொல்லுகிறார்—

சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்யாமலும், ஆரம்பித்த கர்மங்களை நிறுத்தியும், ஞானயோகம் செய்ய முடியாது. ஏனென்றால், பகவானுடைய பிரீதியை மாத்திரம் உத்தேசித்து கர்மங்களைச் செய்து, கோவிந்தனென பகவானை ஸந்தோஷப் படுத்தாவிட்டால், நெடுநாளாய் வந்த கணக்கில்லாத பாபங்கள் போகாது. பாபங்கள் போனாலொழிய ஆத்மாவின் நினைவு வாராது. ஆகையினால் கர்மயோகம் செய்யாவிட்டால், மனது தெளியாது. ஞானயோகமும் பண்ணமுடியாது. [4]

அவ—ஸததமேவாவஹாரயதி—

𑌨 𑌹𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍 ।
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌶𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌜𑍈𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 ॥

𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍋𑌽𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 । 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌿𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌅𑌵𑌶𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌪𑌾𑌪𑌸𑌂𑌚𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌶𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌃 ॥ ॥௫॥

அவ— இதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

இந்த லோகத்தில் இருப்பவன் ஒருவனும் ஒரு காலத்திலும் ஒரு க்ஷணமும் ஒரு வேலையையும் செய்யாமல் இருக்க முடியாது. எவனும் தூங்குகிற காலம் தவிர, எப்பொழுதும் ஏதாவது ஒரு வேலையைச் செய்துகொண்டே யிருப்பன். ஏனென்றால், ஒரு காரியமும் செய்கிறதில்லை யென்று தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறவனையும், முன் பண்ணின கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி உடம்பில் வளர்ந்து வரும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற குணங்கள் இவனை இழுத்துக் கொண்டுபோய், தம் தம் வேலைகளைச் செய்யும்படி செய்யும். இவன் அவைகளுக்கு உட்பட்டு விடுவான். ஆகையினால் கீழ்ச் சொல்லியபடி கர்மங்களைச் செய்து, நெடுநாளாய் வருகிற பாபங்களைப் போக்கி, ஸத்வம் முதலான குணங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டு, மனது தெளிந்தவனுக்குத்தான் ஞானயோகம் செய்ய முடியும். [5]

𑌅𑌵— 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌯 𑌆𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑌃 𑌸 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௬॥

𑌅𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌪𑌾𑌪𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌜𑌿𑌤𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌖𑍀𑌕𑍃-

தஜ்ஜ்ஞாநா: விஷயாநேவ ஸ்மரந் ய ஆஸ்தே, அந்யதா ஸங்கல்ப்ய அந்யதா வர்ததீதி ஸ மித்யாசார உச்யதே । ஆத்மஜ்ஞாநாயோத்யுக்தோ விபரீதோ விநஷ்டோ பவதீத்யர்த: ॥ ॥௬॥

அவ— கர்மயோகத்தைச் செய்யாமல், ஞானயோகம் செய்ய வேணுமென்று ஆரம்பித்தவன் அந்த எண்ணத்திறகுத் தப்பாக நடக்கிறுனென்று சொலலுகிறுர்—

கர்மயோகம் செய்யாவிட்டால் பாபங்கள் போகாது. பாபங்கள் போகாவிட்டால் இந்திரியஙகள் அடஙகாது. இநதிரியங்கள் விஷயஙகளிலே போகும். ஆகையால் அபபடிப்பபடடவன் ஆத்மாவை நினைக்க ஆரம்பித்தால,மனது நெடுநாளாய் விஷயஙகளிலேயே அமுநதியிருககிறபடியால், ஆத்மாவில் செல்லாமல் விஷயஙகளையே நினைததுக் கொண்டிருப்பன். ஆத்மாவை நினைக்க ஆரம்பித்து விஷயஙகளை நினைக்கிறபடியால், எண்ணத்திறகு விரோதமாக நடக்கிறுனென்று சொலலப்படுகிறுன அவன நினைத்தது ஒன்று செய்கிறது ஒன்று. இப்படியிருககிறேமென்று அப்போது அவனுக்குத் தெரியாது ஆத்மாவை அறிவதற்கு ஆரம்பித்து அதறகு இடஞசலான வேலையைச செய்கிறபடியால், இவன் ஆசைப்படட பிரயோஜனத்தை அடையமாட்டான் [6]

யஸ்த்விந்த்ரியாணி மநஸா நியம்யாரபதே'ர்ஜுந ।
கர்மேந்த்ரியை: கர்மயோகமஸக்த: ஸ விஶிஷ்யதே ॥ ॥௭॥

அத: ஸஹஜாப்யஸ்தவிஷயஸஜாதீயே ஶாஸ்த்ரீயே கர்மணி இந்த்ரியாணாமாத்மாவலோகநவ்யக்ரேண மநஸா நியம்யைதை: ஸ்வத ஏவ கர்மப்ரவணைரிந்த்ரியைரஸங்கபூர்வம் ய: கர்மயோகமாரபதே ஸோ'ஸம்பாவ்யமாநப்ரமாதத்வேந ஜ்ஞாநநிஷ்டாதபி புருஷாத்விஶிஷ்யதே ॥ ॥௭॥

இநதிரியங்களுக்கு விஷயங்களில் போவதே வழக்கம் அதைத் திடீரென்று நிறுத்த முடியாது அவைகள் இயறகையாகவே வேலைகளில் படிநதிருக்கின்றன. அவைகளை, முன் செய்து பழகின வேலைகள் போன்ற சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மஙகளில்

செலுத்தி, ஆத்மாவைப் பார்க்க வேணுமென்கிற மனதோடே கெட்ட கர்மங்களில் போகாமல் தடுத்து, கீழ்ச் சொன்னபடி பலன்களில் ஆசையில்லாமல் எவன் கர்மயோகம் செய்ய ஆரம்பிக்கிறானோ, அவனுக்கு ஒருவிதமான கெடுதியும் நேராது. ஆரம்பித்த கர்மம் ஒரு நாளும் நிற்காது. ஆகையால், அவன் ஞானயோகம் செய்கிறவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன். இருகரையும் ஒத்துப்போகிற வெள்ளத்தில் நீந்தி அக்கரை போகிறவன் போல் ஞானயோகம் செய்கிறவன். பாலம் கடந்து போகிறவன் போல் கர்மயோகம் செய்கிறவன். நீந்துகிறவனுக்கு நடுவில் கை சளைத்தால் தொந்திரவு. மற்றொருவனுக்கு அது இல்லை. [7]

நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண: |
ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்த்யேதகர்மண: || ௮ ||

நியதம்-வ்யாப்தம் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டேந ஹி வ்யாப்தம் கர்ம, ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டத்வேநாநாதிவாஸநயா | நியதத்வேந ஸுஶகத்வாத் ஸம்பாவிதப்ரமாதத்வாச்ச கர்மண: கர்மைவ குரு | அகர்மண:-ஜ்ஞாநநிஷ்டாயா அபி கர்மைவ ஜ்யாய: | "நைஷ்கர்ம்யம் புருஷோ(அ)ஶ்நுதே" இதி ப்ரக்ருதாகர்மஶப்தேந ஜ்ஞாநநிஷ்டைவோச்யதே | ஜ்ஞாநநிஷ்டாதிகாரிணோ(அ)ப்யநப்யஸ்தேந்த்ரியதயா ஹ்யநியதத்வேந துஶ்ஶகத்வாத் ஸப்ரமாதத்வாச்ச ஜ்ஞாநநிஷ்டாயா: கர்மநிஷ்டைவ ஜ்யாயஸீ | கர்மணி க்ரியமாணே சாத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநேநாத்மநோ(அ)கர்த்ருத்வாநுஸந்தாநமபி வக்ஷ்யதே | அதஶ்ச ஜ்ஞாநஸ்யாபி கர்மயோகாந்தர்கதத்வாச்ச ஜ்யாயாநித்யர்த்த: | கர்மணோ ஜ்ஞாநநிஷ்டாயா ஜ்யாயஸ்த்வவசநம் ஜ்ஞாநநிஷ்டாதிகாரே ஸத்யேவோபபத்யதே | யதி ஸர்வம் கர்ம பரித்யஜ்ய, கேவலம் ஜ்ஞாநநிஷ்டாயாமதிகரோஷி, ததா(அ)ப்யகர்மணஸ்தே ஜ்ஞாநநிஷ்டஸ்ய ஜ்ஞாநநிஷ்டோபகாரிணீ ஶரீரயாத்ராபி ந ஸேத்ஸ்யதி | யாவத்ஸாதநஸமாப்தி ஶரீரதாரணம் சாவஶ்யம் கார்யம் | ந்யாயார்ஜிதத்ரவ்யேண மஹாயஜ்ஞாதிகம் க்ருத்வா தச்சி

ஷ்டாஶ்ச நைவ ஶரீரதாரணம் கார்யம் | "ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்தி: ஸத்த்வஶுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:" இத்யாதி ஶ்ருதே: | "[illegible]" இதி ச வக்ஷ்யதே | அதோ ஜ்ஞானநிஷ்டஸ்யாபி கர்மாகுர்வதோ தேஹயாத்ராபி ந ஸேத்ஸ்யதி | யதோ ஜ்ஞானநிஷ்டஸ்யாபி த்ரியமாணஶரீரஸ்ய யாவத்ஸாதனஸமாப்தி மஹாயஜ்ஞாதி நித்யநைமித்திகம் கர்மாவஶ்யம் கர்தவ்யம் | யதஶ்ச கர்மயோகே 'ந்தர்கதாத்மானுஸந்தான: ஸுகரஶ்ச | யதஶ்ச ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய கர்மயோக: ஸ்வாபாவிகத்வாத் ஸுகர: | அதோ ஜ்ஞானநிஷ்டாயோக்யஸ்யாபி ஜ்ஞானயோகாத் கர்மயோக ஏவ ஜ்யாயான் | தஸ்மாத்த்வம் கர்மயோகமேவ குர்விதி அபிப்ராய: || ||8||

அவ— முதலில் ஞானயோகம் செய்யமுடியாது. கர்மயோகம்தான் செய்யமுடியும் என்றும், கர்மயோகத்தில் கெடுதி கிடையாது என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்போது ஞானயோகம் செய்யத் தகுந்தவனும் கர்மயோகம் செய்வது லகுவாயிருப்பதாலும், கெடுதியில்லாமையாலும் அவனுக்குக் கர்மங்களை விடமுடியாதாகையாலும், கர்மயோகத்தையே செய்ய வேணுமென்று சொல்லுகிறார்

உடம்போடு கூடியிருக்கிறவனுக்கு வேலைசெய்து வழக்கம். பாதடித்தாலென்ன? யாகம் செய்தால் என்ன? இரண்டும் இந்திரியங்களின் வேலைதானே. அதை லகுவாகச் செய்யக்கூடும். அது நிற்காமல் நடக்கும். தியானமானால் பழக்கமில்லாததினால், அதை முதலில் செய்வது வருத்தம். அது முழுக்க நடக்காது ஆகையால் தியானத்தைக் காட்டிலும் கர்மம் உயர்ந்தது. கர்மத்தையே நீ செய் கர்மங்களைச்செய்யும்போது ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து செய்ய வேண்டியதால், நான் செய்யவில்லை என்கிற எண்ணம் இருக்கவேணுமென்று மேலே சொல்லப்படுகிறது. அதாவது ஸம்ஸாரிகளின் வேலைகளை செய்வது ஆத்மாவுக்கு சுபாவமன்று. உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதினாலேதான் அவைகளை ஒருவன் செய்

கிறான். இப்படி நினைப்பதினாலே ஆத்மாவின் நினைவும் கர்மத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. இந்த காரணத்தினாலேயும் கர்மயோகமே உயர்ந்தது. இதற்கு இன்னொரு காரணமுமிருக்கிறது. உடம்பை வைத்துக்கொண்டு தானே ஞானயோகம் செய்ய வேண்டும். சாப்பிட்டால்தானே உடம்பு நிற்கும். 1 ஐந்து மஹாயக்ஞங்கள் முதலானவைகளைப் பண்ணி, மிகுதியிருக்கும் ஆஹாரத்தைச் சாப்பிட வேண்டும். ஆஹாரம் கெட்டுப்போனால் மனது கெட்டுப் போகும். மனது கெட்டால் நல்ல நினைவு வராது. மஹாயக்ஞங்களைப் பண்ணாமல் சாப்பிட்டால், பாபத்தையே ஒருவன் சாப்பிடுகிறானென்று மேலே சொல்லுகிறது. ஆகையால், ஞானயோகம் செய்கிறவனுக்கும் கர்மங்களை விடமுடியாது. ஆகையால், ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனும், கீழ்ச்சொன்ன பல காரணங்களாலே கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டும்　　[8]

[illegible]

[illegible] ।
[illegible] ॥　　॥௧௩॥

[illegible]

---

1. கல்லியாணம் செய்துகொண்டு மனைவியுடன் இல்வாழ்க்கையில் இருக்கிற ஒவ்வொருவனும், ஆஹாரம் தயாரானபிறகு அதைக்கொண்டு தேவதைகளையும், பித்ருக்களையும், வீட்டிற்குவரும் அதிதிகளையும், மற்றைய எல்லாப் பிராணிகளையும் திருப்தி பண்ணவேண்டியது. இவைகளை முறையே தேவயக்ஞமென்றும், பித்ருயக்ஞமென்றும், மனுஷ்ய யக்ஞமென்றும், பூதயக்ஞமென்றும் சொல்லுகிறது. படித்த வேதத்தை தினம் சொல்லுவதை பிரும்ம யக்ஞமென்று சொல்லுகிறது. இந்த ஐந்தையும் ஐந்து மஹாயக்ஞங்கள் என்று சொல்லுகிறது.

த்ரவ்யார்ஜநாதிகம் கர்ம ஸமாசர | தத்ராத்மப்ரயோஜநஸங்கரஹிததயா யஜ்ஞாத்யர்த்தம் முக்தஸங்க: ஸமாசர | ஏவம் முக்தஸங்கேந யஜ்ஞாத்யர்த்ததயா கர்மணி க்ரியமாணே யஜ்ஞாதிபி: கர்மபிராராதித: பரமபுருஷோऽஸ்ய அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தகர்மவாஸநாமுச்சித்ய அவிச்சிந்நாத்மாவலோகநம் ததாதீத்யர்த்த: || ||௯||

அவ— கர்மங்களைச் செய்ய வேணுமானல், பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான வேலைகளைச் செய்யவேணுமே. அப்போது, "நான் கெட்டிக்காரன், பணம் என்னுடையது" என்பது முதலான கெட்ட எண்ணங்கள் வருமே. அதனுல் மனது கலங்குமே. மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கும் கர்மங்களுடைய 1 வாஸனையினுலே மேன்மேலும் ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்து வருமே. முன்னுலுண்டான வாஸனை ஒழியவில்லையே. இப்போது செய்கிற வேலையினுலே அது வலுப்படுமே என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்—

யக்ஞம் முதலான சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களுக்காக பணம் சம்பாதிப்பது முதலான் வேலைகளைச்செய்தால், புதுவாஸனை உண்டாகாது. 2 முன் வாஸனையும் வலுப்படாது. உன்னுடைய

1. வாஸனை என்பது பழக்கத்தினுல் ஒட்டிக்கொள்வது. ஒருவன் சாப்பிடும்போது நன்றாக செய்யப்பட்ட பருப்புக் குழம்பை கையால் சாப்பிட்டு, சாப்பிட்ட பிறகு கையைத் தேய்த்து அலம்பிவிட்டாலும், கையை மோந்து பார்த்தால் பருப்புக்குழம்பு வாஸிக்கிறது. குழம்பிற்கும், கைக்கும் கால் நாழிகைகூட சேர்க்கையில்லை. அப்படி யிருக்கச் செய்தே தேய்த்து அலம்பியும் போகிறதில்லை. அப்படியிருக்க நெடு நாளாக பிள்ளை, பெண்டாட்டி, பணம், முதலானவைகளில் ஆசை, கோபம், பொருமை, முதலிய ஸங்கதிகளும், அவைகளினுல் ஏற்படும் வேலைகளும் வந்திருப்பதால், அந்தப்பழக்கம் போவது மிகவும் வருத்தம். அந்தப் பழக்கத்தினுல் வந்த ஒட்டுதலை வாஸனை என்று சொல்லுகிறது.

2 ஒருவனுக்கு ஒருவேலை கெடுதியைக் கொடுக்கிறதென்றுமில்லை. ஒருவேலை ஸுகத்தைக்கொடுக்கிறதென்றுமில்லை. ஒருவேலை பகவானுக்கு வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அதனுல் அவன் இவனுக்குத்

பிள்ளை, பெண்டாட்டிகளுக்காக பணம் ஸம்பாதித்தால்தான் கெடுதியுண்டாகும்.

ஆகையினாலே யக்ஞங்களுக்காக வேலைகளைச்செய். செய்யும் போது இந்த வேலைகள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக் கக்கூடியதாகையால், அந்த வேலைகளே பிரயோஜனம், எனக்கு அவைகளால் வேறு பிரயோஜநமில்லையென்று நினைத்துச் செய். இப்படிக் கர்மங்களைச் செய்தால், பகவான் யக்ஞம் முதலான கர் மங்களினாலே ஸந்தோஷத்தை யடைந்து, நெடுநாளாய் வந்த கர்ம வாஸனையைப் போக்கி, உன்னை ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கும் படி செய்வான். [9]

௧௦ — யஜ்ஞஶிஷ்டேநைவ ஸர்வபுருஷார்த²ஸாத⁴ந நிஷ்டா²நாம் ஶரீரயாத்ரணகர்த்தவ்யதாம் அயஜ்ஞஶிஷ்டேந ஶரீரயாத்ரணம் குர்வதாம் தோ³ஷம் சாஹ—

ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி: ।
அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்⁴வமேஷ வோ(அ)ஸ்த்விஷ்டகாமது⁴க் ॥ ॥௧௦॥

“பதிம் விஶ்வஸ்ய” இத்யாதிஶ்ருதேர் நிருபாதிக: ப்ரஜா

துக்கத்தைக் கொடுக்கிறான். ஒருவேலையினால் பகவான் ஸந்தோஷத் தை யடைகிறான். அதனால் இவனுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறான். ஒருவேலை கெட்டது என்பதற்கு பகவானுக்கு வருத்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது என்று பொருள். நல்லது என்பதற்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது என்று பொருள். ஒரு பெரிய சேற்றில் இறங்கு வது பகவானுக்கு இஷ்டமாயிருந்தால், அந்த சேறு இவன்பேரில் ஒட் டாது. மிகவும் தெளிந்திருக்கிற ஜலத்தில் இறங்குவதும் பகவா னுக்கு இஷ்டமில்லாதிருந்தால், உடம்பு முழுக்க சேறாய்விடும். ஆகை யால், கெடுதியோ, நல்லதோ இரண்டும் தெய்வத்தின் வருத்தத்தினா லும் ஸந்தோஷத்தினாலுமே யொழிய வேலையினால் அல்ல. ஆகையி னால், இந்த வேலைகளில் பகவானுக்கு ஸந்தோஷமிருப்பதால், இந்த வேலைகள் கெட்ட வாஸனைகளைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிருந்தாலும், அ வை கெட்டவாஸனைகளைக் கொடுக்காது. கொடுக்காததுமன்னியில் மு ன்னிருந்த கெட்ட வாஸனைகளைப் போக்கி,எல்லையில்லாத ஸுகத்தைக் கொடுக்கும்படியான பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணும்.

பதிஶப்த: ஸர்வேஶ்வரம் விஶ்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டாரம் விஶ்வாத்மாநம் பராயணம் நாராயணமாஹ | புரா-ஸர்க்ககாலே ஸ பகவாந் ப்ரஜாபதி: அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தாசித்ஸம்ஸர்க்கவிவஶா: உபஸம்ஹ்ருதநாமரூபவிபாகா: ஸ்வஸ்மிந் ப்ரலீநா: ஸகலபுருஷார்த்தாநர்ஹா: சேதநேதரகல்பா: ப்ரஜா: ஸமீக்ஷ்ய பரமகாருணிக: தது₃ஜ்ஜிஜீவயிஷயா ஸ்வாராதநபூ₄தயஜ்ஞநிர்வ்ருத்தயே யஜ்ஞை: ஸஹ தா: ஸ்ருஷ்ட்வா ஏவமுவாச—அநேந யஜ்ஞேந ப்ரஸவிஷ்யத்₄வம் ஆத்மநோ வ்ருத்₃தி₄ம் குருத்₄வம் | ஏஷ வோ யஜ்ஞ: பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷஸ்ய காமஸ்ய ததநுகு₃ணாநாம் ச காமாநாம் ப்ரபயிதா ப₄வது || ||௧௦||

அவ— எந்தப் புருஷார்த்தத்தை விரும்புகிறவனும் மஹா யக்ஞங்களைச் செய்து மிகுந்த ஆஹாரத்தையேதான் சாப்பிடவேணும். அப்படிச் செய்யாமல் சாப்பிட்டு உடம்பை வளர்க்கிறவனுக்கு தோஷம்தான் உண்டு என்று சொல்லுகிறார்—

பகவான் ஒரு காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் தொலைத்து விடுகிறான். அப்போது அசேதந வஸ்துக்களில் பிரகிருதி என்பது மாத்திரமும், ஜீவன்களும்தான் இருக்கின்றன. அதைப் பிராகிருத—பிரளயமென்று சொல்லுகிறது. அக்காலத்தில் ஜீவன்கள் உருவமும், பெயருமில்லாமல், நெடுநாளாய் வந்திருக்கிற பிரகிருதியினுடைய ஸம்பந்தத்தாலே அதற்கு உட்பட்டவர்களாய், உடம்பும் இந்திரியங்களும் இல்லாத்தினாலே, தங்களுக்கு 1 அறிவு என்கிற குணம் இயற்கையாகவே இருந்தபோதிலும், அந்த அறிவினால் ஒரு ஸங்கதியையும் அறியமுடியாமலும், ஒரு புருஷார்த்தத்தையும் அடைய முடியாமலும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களைப் போல் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்து பகவான் மிகவும் இரக்கப்பட்டு, அவர்

---

1. *ஜீவன்களுக்கு கர்மம்அடியோடு போகிறவரையில், அறிவானது இந்திரியங்கள் வழியாகச்சென்று வஸ்துக்களை அறியவேண்டியது. மோக்ஷம் வந்தபிறகு, அறிவு இந்திரியங்களில்லாமலே எல்லா விஷயங்களிலும் பரவுகிறது.*

களுக்கு ஸாதகங்களைக் கொடுக்க வேணுமென்று நினைத்து, உலகங்களை மறுபடியும் உண்டுபண்ணி அவர்களுக்கு உடம்புகளையும், இந்திரியங்களையும் கொடுத்து, அவர்கள் தன்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக 1 யக்ஞங்களையும் ஏற்படுத்தி, அவர்களைப் பார்த்து "இந்தக் கருமங்களால் நீங்கள் க்ஷேமத்தை யடையுங்கள். இந்த யக்ஞங்கள் உங்களுக்கு மோக்ஷத்தையும் அதற்கு உதவியான வஸ்துக்களையும் வேண்டியபடி கொடுக்கும்" என்று சொன்னார்.

[illegible] —

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑌾𑌵𑌯𑌤𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌭𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌃 ।
𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌥 ॥ ||கக||

𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌾𑌵𑌯𑌤 । " 𑌅𑌹𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂

1. யக்ஞம் என்கிற வடமொழிச் சொல்லிற்கு ஒரு தேவதைக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் வேலை யென்று பொருள். வேதத்தில் பல பல தேவதைகளுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணி அவர்களிடமிருந்து பிரயோஜனங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்காக அநேக யக்ஞங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளை ஸ்வர்க்கம் முதலான தாழ்ந்த பலன்களை ஆசைப்பட்டவர்களும், மோக்ஷமென்கிற உயர்ந்த பலனை ஆசைப்பட்டவர்களும் செய்ய வேண்டியது. ஆனால் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை விரும்புகிறவர்கள் இந்திரன் முதலான தேவதைகளை மாத்திரம் ஸந்தோஷப் படுத்துகிறார்கள். மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு ஆத்மாவாய், அவர்களுக்குள்ளேயிருந்து அவர்களை ஏவுகிற பகவானுடைய ஸந்தோஷத்தை வேண்டி கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். 7-வது அத்தியாயத்தில் 20-வது சுலோகம் முதல் நாலு சுலோகங்களாலே பகவானே எல்லா தேவதைகளுக்கும் உள்ளிருந்து அவர்களை ஏவுகிறானென்றும், அவன் ஆத்மாவென்றும், அவர்கள் அவனுக்கு உடம்புகள் என்றும் தேவதைகளுக்கு செய்யும் கர்மங்களினாலே அவன் தான் ஸந்தோஷப்படுவதாகவும், அவனே அந்தக் கர்மங்களுக்கு பலன் கொடுப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் மோக்ஷம் வேணுமென்கிறவனைப் பற்றியே பேசுவதால், அதற்குத் தகுந்தபடியே இந்த சுலோகங்களுக்கு அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கிறார்.

போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச' இதி ஹி வக்ஷ்யதே । யஜ்ஞைரா-
ராதிதாஸ்ச தேவா: போக்தார: ஸ்வாராதநாபேக்ஷிதாந் ஸ்வா-
நாதிமோக்ஷபர்யந்தாந் பாவயந்து । ஏவம் பரஸ்பரம் பாவய-
ந்த: பரம் ச்ரேயோ மோக்ஷமவாப்ஸ்யத ॥ ||கக||

அவ— 1 யகஞம என்பது அக்நியி (நெருப்பி) ல் மந்தி ரங்களைச் சொல்லி நெய் முதலானவைகளைச் சேர்ப்பது. அது செய்த உடனே போய்விடுமே. அவைகள் வேறு காலத்தில் பலனை எப்படிக் கொடுக்கும் அப்போது அது இல்லையே 2 ஞானத்தாலேதான மோக்ஷம கிடைக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறதே ஸ்வர்க்கங்களைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட யகஞங்கள் எப்படி மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்? 3 மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் வேருன, பலவிதமான, ஸம்ஸாரிகள வேண்டுகிற பலன்கள மோக்ஷத்திற்கு எப்படி உதவும்? அவைகளை அதற்கு இடைஞ்சல்கள என்றுகூடச் சொல்லலாமே. இப்படி உண்டாகும சில ஸந்தேஹங்களுக்குப் பரிஹாரம சொல்லுகிருர்—

எனக்கு உடம்பான தேவதைகளை இந்த யகஞங்களினுலே ஸந்தோஷப்படுத்துங்கள யகஞங்களினுலே ஸந்தோஷமடைந்த தேவர்கள் தாங்கள மறுபடியும ஸந்தோஷப்படுவதற்கு வேண்டிய

---

1. யகஞங்கள் பலனைக் கொடுக்கவில்லை. அவைகள் தேவதைகளுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றன தேவதைகள் ஸந்தோஷமடைந்து பலன்களைக் கொடுக்கிருர்கள் இதனுலே முதல் கேள்விக்கு பதில சொல்லப்பட்டது.

2-வது கேள்விக்கும பதில-ஞானத்தினுலே (தியானத்தாலே) பகவான ஸந்தோஷத்தை அடைந்து மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிருன. அந்த ஞானத்திற்குக் காமங்கள உதவியாயிருக்கின்றன ஆகையினுல் அது மோக்ஷத்திற்கு உதவியாகச் சொல்லப்பட்டது.

3-வது கேள்விக்கு பதில்.— ஸந்தோஷமடைந்த தேவதைகளோ, பகவானே அவரவர்கள வேண்டின வஸ்துக்களைக் கொடுக்கிருர்கள். மோக்ஷத்தை வேண்டாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரிகள் கோருகிற பலனைக் கொடுக்கிருர்கள் மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறவர்களுக்கு அவர்கள செய்யும காமங்களுக்கு வேண்டின வஸ்துக்களைக் கொடுக்கிருர்கள.

எல்லாவற்றையும் உங்களுக்குக் கொடுப்பார்கள் இப்படி ஒரு வருக்கொருவர் செய்து கொண்டு மோக்ஷமென்கிற உயர்ந்த க்ஷேமத்தை அடையுங்கள். [11]

இஷ்டாந்போகாந்ஹி வோ தேவா தாஸ்யந்தே யஜ்ஞபாவிதா: । தைர்தத்தாநப்ரதாயைப்யோ யோ புங்க்தே ஸ்தேந ஏவ ஸ: ॥ ॥ ௧௨ ॥

யஜ்ஞபாவிதா: யஜ்ஞேநாராதிதா: தேவா: இஷ்டாந் போகாந் வோ தாஸ்யந்தே உத்தரோத்தராராதநாபேக்ஷிதாந் ஸர்வாந் போகாந் வோ தாஸ்யந்தே இத்யர்த்த: । ஸாராதநாய தைர்தத்தாந் போகாந் தேப்யோ ஹ்யப்ரதாய யோ புங்க்தே ஸ ஸ்தேந ஏவ ஸ: । அத்ர ஸ்தேநத்வம் ஹி நாமாந்யதீயே தஸ்ய ஸ்வகீயத்வ புத்த்யா ஸ்வீகாரம் । கோ வா தைஸ்ஸ்வீகாரப்ரஸித்த்யா த்ருஷ்டம் ஸ்தேநவாந் ... (Sanskrit verse and commentary in Tamil-Grantha script; partially legible)

யஞ்ஞங்களால் ஸந்தோஷப் படுத்தப்பட்ட என்னுடைய உடம்பான தேவதைகள், தங்களை மேன் மேல் ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்கு வேண்டிய எல்லா ஸங்கதிகளையும் உங்களுக்குக் கொடுப்பார்கள் இப்படி அவர்கள் கொடுக்கும் திரவியங்களை நீங்கள் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியது. அப்படிக் கொடுக்காமல் நீங்களே சாப்பிட்டால், திருடர்கள் ஆவீர்கள். திருடு என்பது எது என்றால், ஒருவனுடையதுமாய், அவனுடைய ஸ்வகத்திற்காக ஏற்பட்டதுமான வஸ்துவை யாதொரு ஸம்பந்தமில்லாத இன்னொருவன் தன்னுடையது என்று எண்ணி, அதைத் தான் உபயோகப் படுத்திக் கொள்வது ஆகையால் தேவதைகளைக் கீழே சொன்னபடி ஸந்தோஷப் படுத்தாவிட்டால் மோக்ஷம் கிடைக்காது-என்பது மாத்திரமல்ல, நரகமும் வரும்,

अथ — तदेव विवृणोति —

यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ।
भुञ्जते ते त्वघं पापा ये पचन्त्यात्मकारणात् ॥

इन्द्राद्यात्मनावस्थित परमपुरुषाराधनार्थतयैव द्रव्याण्युपादाय विपच्य तैर्यथावस्थितं परमपुरुषमाराध्य तच्छिष्टाशनेन ये शरीरयात्रां कुर्वते । ते त्वनादिकालोपार्जितैः किल्बिषैरात्मयाथात्म्यावबोधविरोधिभिः सर्वैर्मुच्यन्ते । ये तु परमपुरुषेणेन्द्राद्यात्मनावस्थितेनात्मार्थतयोपात्तानि स्वार्थतया विपच्याश्नन्ति ते पापात्मानोऽघमेव भुञ्जते । अघपरिणामित्वादघमित्युच्यते । आत्मावलोकनविमुखाः नरकायैव पच्यन्ते ॥ ॥१३॥

அவ — இதையே விவரமாகச் சொல்லுகிறார் —

இந்திரன் முதலானவர்களுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கிற பகவானை ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்காகவே திரவியங்களை அடைந்து, அவைகளைச் சமைத்து, சாப்பாட்டிற்குத் தகுதியாகப் பண்ணி, அவைகளைப் பகவானுக்குக் கொடுத்து, அவர் சாப்பிட்ட மிகுதியைச் சாப்பிட்டு, எவர்கள் உடம்பை வளர்க்கிறார்களோ அவர்களுக்கு நெடுநாளாய்ச் செய்யப்பட்டு, ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்கு இடைஞ்சல்களான எல்லா பாபங்களும் தானே போய் விடும். எவர்கள் பகவானாலே தன்னை ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்காகக் கொடுத்த வஸ்துக்களைத் தங்கள் ஸுகத்திற்காக என்று எண்ணி, சமைத்துச் சாப்பிடுகிறார்களோ, அவர்களைப் பாபமென்றே சொல்லலாம். அவர்கள் பாபத்தைத்தான் சாப்பிடுகிறார்கள். அந்தச் சோறு பாபத்தை உண்டுபண்ணுகிற படியால், அது பாபமென்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவினுடைய உண்மையை அறியவேணுமென்று யாராவது சொன்னாலும், அவரிடத்தில் கோபித்துக் கொள்வார்கள். இப்படி நரகம் போவதற்காகவே இருக்கிறார்கள்.

அத—பூர்வவத் லோகத்ருஷ்ட்யா ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா ச ஸர்வஸ்ய யஜ்ஞமூலத்வம் ப்ரதர்ஶயித்வா, யஜ்ஞாநுவர்தநஸ்யாவஶ்யகார்யதாம் அநநுவர்தநே தோஷஞ்சாஹ—

அந்நாத்³ப⁴வந்தி பூ⁴தாநி பர்ஜந்யாத³ந்நஸம்ப⁴வ: ।
யஜ்ஞாத்³ப⁴வதி பர்ஜந்யோ யஜ்ஞ: கர்மஸமுத்³ப⁴வ: ॥ ॥௧௪॥

கர்ம ப்³ரஹ்மோத்³ப⁴வம் வித்³தி⁴ ப்³ரஹ்மாக்ஷரஸமுத்³ப⁴வம் ।
தஸ்மாத்ஸர்வக³தம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்டி²தம் ॥ ॥௧௫॥

ஏவம் ப்ரவர்திதம் சக்ரம் நாநுவர்தயதீஹ ய: ।
அகா⁴யுரிந்த்³ரியாராமோ மோக⁴ம் பார்த² ஸ ஜீவதி ॥ ॥௧௬॥

அந்நாத் ஸர்வாணி பூ⁴தாநி ப⁴வந்தி । பர்ஜந்யாத³ந்நஸம்ப⁴வ இதி ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் । யஜ்ஞாத் பர்ஜந்யோ ப⁴வதீதி ச ஶாஸ்த்ரேணாவக³ம்யதே — "அக்³நௌ ப்ராஸ்தாஹுதி: ஸம்யகா³தி³த்யமுபதிஷ்ட²தே । ஆதி³த்யாஜ்ஜாயதே வ்ருஷ்டி:" இத்யாதி³நா । யஜ்ஞஶ்ச த்³ரவ்யார்ஜநாதி³கர்த்ருவ்யாபாரரூபகர்மஸமுத்³ப⁴வ: । கர்ம ச ப்³ரஹ்மோத்³ப⁴வம் । அத்ர ப்³ரஹ்மஶப்³த³நிர்தி³ஷ்டம் ப்ரக்ருதிபரிணாமரூபம் ஶரீரம் । "தஸ்மாதே³தத்³ ப்³ரஹ்ம நாமரூபமந்நம் ச ஜாயதே" இதி ஹி ப்³ரஹ்மஶப்³தே³ந ப்ரக்ருதிர்நிர்தி³ஷ்டா । இஹாபி "மம யோநிர்மஹத்³ ப்³ரஹ்ம" இதி வக்ஷ்யதே । அத: "கர்ம ப்³ரஹ்மோத்³ப⁴வம்" இதி ப்ரக்ருதிபரிணாமரூபஶரீரோத்³ப⁴வம் கர்மேத்யுக்தம் ப⁴வதி । ப்³ரஹ்மாக்ஷரஸமுத்³ப⁴வமித்யத்ராக்ஷரஶப்³த³நிர்தி³ஷ்டோ ஜீவாத்மா । அந்நபாநாதி³நா த்ருப்தாக்ஷராதி⁴ஷ்டி²தம் ஶரீரம் கர்மணே ப்ரப⁴வதீதி, கர்மஸாத⁴நபூ⁴தம் ஶரீரமக்ஷரஸமுத்³ப⁴வம் । தஸ்மாத்ஸர்வக³தம் ப்³ரஹ்ம. ஸர்வாதி⁴காரிக³தம் ஶரீரம்—நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்டி²தம்-யஜ்ஞமூலமித்யர்த²: । ஏவம் பரமேஶ்வரேண ப்ரவர்திதமித³ம் சக்ரம்—அந்நாத் பூ⁴தஶப்³த³நிர்தி³ஷ்டாநி ஸஜீவாநி ஶரீராணி, பர்ஜந்யாத³ந்நம், யஜ்ஞாத்பர்ஜந்ய:, யஜ்ஞஶ்ச கர்த்ருவ்யாபாரரூபாத் கர்மண:, கர்ம ச ஸஜீவாச்ச²ரீராத், ஸஜீவம் ஶரீரம்

வர்தநாவஸ்தாஸு-இதி ககேநாந்யகாயகாரணஸாவேந வத்
வதீவதம்-ஜாநம்||இஹ ஸாயகே வதமாநே யஃ-கரமயோ
கயோக்கார்த் ஜ்ஞாநயோகாயிகார்த் வா-நாநு-ந-வர்தயதி-நஞ்வ
தயதி யஜ்ஞசிஷ்டேந தேஹயாரணாகாரவர்நுஷோரஸவாயா
ஸ்வதி| கவாரமாயேவ யவஸ்யாயாரவஸரிணதம் வாஸ
யாசிவம் கர் ஷோரஸவாயாஃ| க்ஷவம் இந்த்ரியாராமா ஸவ
தி நாதாராரமஃ-இந்த்ரியாணேஸ்வாரஸ்யாநாநி ஸஃதி|
கயஜ்ஞசிஷ்டேயதேஹஸமநஷ்டேநாஹ் க்ரஜாஸமரஸ க்ஷ
வயோகநமிரஸவதயா விஷயஹோமேசகாதிஸஃதி| கதா
ஜ்ஞாநயோகமாஷேள யதரோநாவி நிஷ்டலவ்யர்த்தயா ஏர
வம் வாய்-ஸ ஜீவதி || ||கசு||

அவ— மறுபடியும் லோக அனுபவத்தாலும் சாஸ்திரத்தா லும், எல்லாம் யக்ஞங்களாலேயே வருகின்றனஎன்பதைக் காண் பித்துக் கொண்டு, யக்ஞங்களைக் கட்டாயம் பண்ணவேணு மென் றும், பண்ணாதபோனால் கெடுதியுண்டென்றும் சொல்லுகிறார்—

உலகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் ஆஹாரத்தினாலேதான் வளர்கின்றன. ஆஹாரம் மழையினாலேதான் உண்டாகிறது. இந்த இரண்டு ஸங்கதிகளையும் எல்லாரும் கண்ணாலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். யக்ஞங்களால் மழை உண்டாகிறதென்பதை சாஸ்திரத்தினால் அறிகிறோம். யக்ஞங்கள், பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான வேலையால் உண்டாகிறது. அந்த வேலை உடம்பால் உண்டாகிறது. உடம்பு இல்லாமற்போனால் வேலையை என்னவித மாய்ச் செய்யமுடியும். அந்த உடம்பு, ஜீவன் உடம்பிலிருந்து சோறைச் சாப்பிட்டு, தண்ணீரைக் குடிப்பதினால் வேலைக்கு உத வுகிறது. ஆகையினால், எல்லாருடைய உடம்புகளும் யக்ஞங்க ளாலேதான் உண்டாகின்றன. இப்படி, பகவானால் ஏற்படுத்தி நடத்தப்பட்டு, ஒன்றினால் ஒன்று உண்டாகி, சக்கிரம்போல் ஓயா மல் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற இந்த வரிசையைக்கர்மயோகம் செய் கிறவனோ, ஞானயோகம் செய்கிறவனோ, யார் நடத்தவில்லையோ, அவன் பாபத்தினாலே பிறந்து, பாபம் செய்வதற்காகவே இருக்

கிறான். ஆகையால், இந்திரியங்களைக் கொண்டு அவன் ஸேவிக்கப் படுவனே யொழிய ஆத்மாவைப் பார்த்து ஸேவிக்கப்படமாட்டான், சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய ஆஹாரத்தைக் கொண்டு உடம்பை வளர்க்காதபடியால், ரஜோ குணமும், தமோ குணமும் மேலிட்டு, ஆத்மாவைப் பற்றின பேச்சில் அலுப்பு உண்டாகி, விஷயங்களினுடைய அநுபவத்திலேதான் ஸந்தோஷப்படுவன். ஆகையால் ஞானயோகம் முதலியவைகளை ஆரம்பித்தாலும், முறைப்படி செய்யாமையால், அவன் பிரயத்னம் வீணாய்ப் போய்விடும். அவன் இருந்தும் பிரயோஜனமில்லை. 1 [14–16]

ஏவ— ஏவம் ஸாதநாயத்தாத்மதர்சநஸ்ய ஸாக்ஷ்யஸ்ய ஸ
ஹாயஜ்ஞாதிவர்ணாச்ரமோசிதகர்மாநாரம்ப இத்யாஹ—

யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாதாத்மத்ருப்தஸ்ச மாநவ: ।
ஆத்மந்யேவ ச ஸந்துஷ்டஸ்தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே ॥கஎ॥
நைவ தஸ்ய க்ருதேநார்தோ நாக்ருதேநேஹ கஸ்சந ।
ந சாஸ்ய ஸர்வபூதேஷு கஸ்சிதர்தவ்யபாஸ்ரய: ॥கஅ॥
தஸ்மாதஸக்த: ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர ।
அஸக்தோ ஹ்யாசரந்கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷ: ॥கக௯॥

யஸ்து ஜ்ஞாநயோககர்மயோகஸாதநநிரபேக்ஷ:—
ஸ்வத ஏவாத்மரதிராத்மாபிமுக: ஆத்மநைவ த்ருப்தோ நாந்ந

---

1 ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் யக்ஞம் என்கிற சொல்லுக்கு வைச்வதேவம் பஞ்சமஹாயக்ஞம் என்றே அர்த்தம் சொல்லுகிறார். வைச்வதேவத்திற்கு உபயோகப்படாத ஆஹாரம் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்காததுமன்னியில், நரகத்தைக் கொடுக்குமென்றும் சொல்லுகிறார். இது பக்தியோகம் செய்கிறவனுக்கும், ப்ரபத்தி செய்கிறவனுக்கும், இரண்டும் செய்யாதவனுக்கும் பொதுதான். இதை வைஷ்ணவர்களான நாம் சொல்லுகிறோமே யொழிய, பெரும்பாலும் செய்கிறதில்லை. செய்யாவிட்டாலும், செய்ய வேண்டியதுதான் செய்யவில்லை என்று சொல்வது மிகவும் நல்லது. இவைகள் பிரபந்நனுக்குச் செய்ய வேண்டியதில்லை என்று சொல்லி, அவைகளை விடுவது ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளத்திற்கும், பகவானுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் மிகவும் வருத்தத்தை உண்டுபண்ணும். மன்னிக்கவும்.

வாநாதிவிராத்ரு ந்ருத்திஸிகெந்ஷெக்ஷ: க்ருதகெநு வ ஸம்தாவேஷ்டி
நொதூ்நஸ ஞூம் நீத ஸீ கிருநு க்காதெ‍ளா । யாரணவொ
ஷணவொஹா்விகம் ஸம்க்ஷாம்ஸ்து யஸ்ய தஸ்யாத்மஸம்ஷா
ய காத்யம் ந விதயெதெ, ஹூதவாவ ஸம்ஷா ஷூஷாத்ஹூ
ரவெகாஸ। ஈதவவா தஸ்யாத்மஸம்நாய க்யெதந ததா
யேநந நாயசரு ந கிம்விஷ்டு யொஜநய । ககூொதநாத்மஸம்
நவாயெநந ந கஸ்ஷிநய ஸ்ஷஸவாய நாயத்ராத்மஸம் நகாஸ।
ஹூதவாவாத்வ ந்ருதிஷ்கஸகொதிஷூ வசிவஸ்யாஸ்ய ஸ
வெஷ ஹூஜகிவாரிணாசவிமோஷெஷாகாரமாவிஹ வெத
ஷ ஸகாயெஷ ந கஸ்ஷியொஜநதயா ஸ்வாஸ்ரய:,
யதஹூவிசவீஷாணாய ஸாயநாரம்ஹ: । ஸஹி ச ஹூவாவ|
யஸ்ரஷஸாய நாயத்ராத்மஸம்நமெஸ்யவ ஸாயநாஹூவ்ருத்தி: ।
யஹூாஹூஸாயமெநஹூ ஹூஷஸ்யாவிஸமஸகாஷஹூசாஷகஷம்
தமஷதாதஹாயத்ரா நவஸம்யாநகாஹூ ஜூநயொமிமநா
வசிரூயா கசராநவ்ருத்தெவகஷகாஹூ கசியொம வவா
த்மஸம்நிவ்ருத்தெள ஹூயாநு, தஹூாஷஸம் மவவகம்
காயஷிநெத்வ ஸதம்யா ஷாதுஹூாஷூ கநெசஷ ஸசவா।
சவஸத்ரு: காரஸிதி உகஷ்ரணாகத்ருகாநவஸம்யாநவ
வகம் வ கசராவாநு வரரஷ: கசியொ மமெநவ வா
ஸவெநாதி-க்ருதாநம் ஹூாவெநாதித்யம்: ॥ ॥கக॥

அவ— எவன் ஸம்ஸாரம் அடியோடேபோய் ஆத்மாவை எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறானே, அவன்தான் பிராமணன் முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிரும்மசாரி முதலான ஆச்ரமங்களுக்கும் ஏற்பட்ட மஹா யக்ஞம் முதலான கர்மங்களைச் செய்யாமலிருக்கலாம். மற்ற யாரும் அவைகளைச் செய்ய வேணுமென்று சொல்லுகிறார்—

எவன் மோக்ஷத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைச் செய்து, எல்லா கர்மங்களும்போய், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதிலேயே ஆசையுள்ளவனாய், சோறு, தண்ணீரில் அபேக்ஷையில்லாமல் ஆத்

மாவைக் கொண்டே ஸந்தோஷமடைந்து, சந்தனம், புஷ்பம், பாட்டு, கூத்து முதலானவைகளால் ஸந்தோஷமடையவில்லையோ, அவனுக்குக் கர்மயோகம் முதலானவை ஒன்றும் செய்யவேண்டிய தில்லை ஏனென்றால், அவன் எப்போதும் இயற்கையாகவே ஆத்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு ஆத்மாவே சோறு. அதுவேதான் தண்ணீர். அதுவேதான் சந்தனம்-புஷ்பம் முதலானவைகள். 1 [17]

எப்போதும் இயற்கையாகவே அவன் ஆத்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையால், அவனுக்குக்கர்மயோகம் முதலானவைகளைச் செய்வதினால் ஒருவித பிரயோஜனமுமில்லை. செய்யாததினால் நஷ்டமுமில்லை. அவனுக்கு விஷயங்களின் பார்வையிருந்தாலன்றோ, அது போவதற்காக கர்மயோகம் முதலானது செய்ய வேண்டும். [18]

2. ஆகையால், நீகர்மங்களின்பலன்களை ஆசைப்படாமல், ஆத்

---

1 இந்த சுலோகமும் அடுத்த 18-வது சுலோகமும, ஞானயோகம் செய்கிறவனைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால், ஞானயோகம் செய்யத் தகுந்தவனும் கர்மங்களைச் செய்ய வேணுமென்று 8-வது சுலோகம் முதல் 16-வது சுலோகம வரையில் சொல்லப்பட்டது. 19-வது சுலோகம் இதையே சொல்லுகிறது இவைகளுக்கு நடுவிலிருக்கிற இந்த இரண்டு சுலோகமும் ஸம்ஸாரம்போய் மோக்ஷத்தை அடைந்தவனைக் குறித்து பேசுகிறதென்றே தீர்மானிக்க வேணும். பிராமணன் முதலான ஜாதியும், பிரும்மசாரி முதலான ஆச்ரமும் எவனுக்கு இருக்கிறதோ, அவன்தான் அந்த ஜாதிக்கும் அந்த ஆச்ரமத்திற்கும்ஏற்பட்ட கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டியது. மோக்ஷத்தை யடைந்தவனுக்குக் கர்மத்தினாலே ஏற்பட்ட உடம்பு போய்விட்டபடியால் ஜாதியுமில்லை, ஆச்ரமுமில்லை.

2. ஆகையால்—கீழ் சுலோகங்களில் சொன்ன காரணங்களினாலே. அந்த காரணங்களாவன:— 1. மோக்ஷத்தை யடைந்தவன்தான் கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லை (சுலோகம் 17—18). 2. கர்மயோகமானது ஸுலபமாகச் செய்பலாம. நிற்காமல் நடக்கும். (சுலோகம் 5—7). 3. கர்மயோகத்திலேயே ஆத்மாவின் அறிவு இருக்கிறது. (சுலோகம். 27—30). 4. ஞானயோகம் செய்கிறவனும் ஒருவாறு கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியது. விடமுடியாது. (சுலோகம் 8-16). ஆகையினாலே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு ஞானயோகததைக் காட்டிலும் கர்மயோகம் உயர்ந்தது.

மாவை உள்ளபடி பார்க்கும்வரையில் கர்மயோகத்தையே செய். 'நான் பண்ணவில்லை' என்கிற எண்ணத்தோடு கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று மேலே சொல்லப் போகிறது. அந்த எண்ணத்துடனே செய்தால், கர்மயோகத்தினாலேயே ஆத்மாவை உள்ள படி ஒருவன் பார்ப்பன். வேறொன்றும் வேண்டியதில்லை. [19]

कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ।

यतो ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि कर्मयोग एवात्मदर्शने श्रेयान्, अत एव हि जनकादयो राजर्षयो ज्ञानिनामग्रेसराः कर्मयोगेनैव संसिद्धिमास्थिताः — आत्मानं प्राप्तवन्तः ॥

ஞானயோகம் செய்யக்கூடியவனுக்கும், கர்மயோகமே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு உயர்ந்த ஸாதனமாயிருப்பதினாலே, ஜனகர் முதலான மிகவும் தெரிந்தவர்கள் கர்மயோகத்தையே செய்து ஆத்மாவைப் பார்த்தார்கள்.

अ॰—एवं प्रथमं मुमुक्षोर्ज्ञानयोगानधिकृतस्य कर्मयोगाधिकारिणः कर्मयोग एव कार्य इत्युक्त्वा, ज्ञानयोगाधिकारिणोऽपि ज्ञानयोगात् कर्मयोग एव श्रेयानिति सहेतुकमुक्तम् । इदानीं शिष्टतया व्यपदेश्यस्य सर्वथा कर्मयोग एव कार्य इत्युच्यते—

लोकसंग्रहमेवापि संपश्यन् कर्तुमर्हसि ॥२०॥
यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।
स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥२१॥

लोकसंग्रहं पश्यन्नपि कर्मैव कर्तुमर्हसि । श्रेष्ठः कृत्स्नशास्त्रज्ञतयाऽनुष्ठातृतया च प्रथितो यद्यदाचरति, तत्तदेवाकृत्स्नविज्जनोऽप्याचरति । अनुष्ठीयमानमपि कर्म श्रेष्ठो यत्प्रमाणं यदङ्गयुक्त

𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌂𑌶𑌯𑌾 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋𑌽𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ।
𑌅𑌤𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑌯𑌾𑌂 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍇-
𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍋𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌮𑍍 ।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌶𑌜𑌨𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇-
𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌯𑌾𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ ॥௨௧॥

அவ— மோக்ஷத்தை யடைய வேண்டுமென்று ஆசையுண்டான உடனே, ஞானயோகம் செய்ய முடியாது. அவன் கர்மயோகத்தையே செய்ய வேண்டியது என்று முதலில் பகவான் சொன்னார். பிறகு, ஞானயோகம் செய்ய சக்தியுள்ளவனும் கர்மயோகத்தைத்தான் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு கர்மயோகத்தை ஸுகமாகச் செய்யலாமென்பது முதலான சில காரணங்களை அருளிச் செய்தார். இப்போது, இன்னொரு காரணம் சொல்லுகிறார். அதாவது நாலுபேர்களால பெரியவன் என்று கொண்டாடப்பட்டவன் கர்மயோகத்தையேதான் செய்ய வேண்டும் என்று.

உலகத்தில் எல்லா சாஸ்திரங்களும் தெரிந்தவன் என்றும், தெரிந்தபடியே நடக்கிறவனென்றும் எவன் பேர்பெற்றிருக்கிறானோ, அவன் எந்தெந்த வேலைகளை எப்படிச் செய்கிறானோ, அந்தந்த வேலைகளைத்தான், அவன் செய்கிறபடியேதான், தெரியாத ஜனங்கள் செய்வார்கள் ஆகையால் தெரியாத ஜனங்கள் கெட்டுப்போகாமல் ஸௌக்கியத்தை யடைவதற்காக விபாபகனானவன் தன் ஜாதிக்கும், ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்பட்ட எல்லா கர்மங்களையும் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில், எப்போதும் செய்து கொண்டு வரவேணும். அவன் இப்படிச் செய்யாமல் ஞானயோகத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தால், அவனைப்பார்த்து கர்மங்களைக்கூட செய்யத் தெரியாத ஜனங்களும் ஞானயோகத்தையே செய்ய ஆரம்பிப்பார்கள். அது அவர்களால் செய்ய முடியாது. கெட்டுப்போய் விடுவார்கள். அவர்களைக் கெடுத்த தோஷம் அந்த விபாபகனுக்கு வந்து சேரும். அதனால், அவனும் கெட்டுப் போய்விடுவன். அதாவது அவன் செய்ய ஆரம்பித்த ஞானயோகமும் நிறைவேறாது.

𑌨 𑌮𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 ।
𑌨𑌾𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ॥ ॥௨௨॥

𑌨 𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑌤𑍋𑌽𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿, 𑌅𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑍈 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇 ॥ ॥௨௨॥

நான் எல்லா லோகங்களுக்கும் யஜமானன் எனக்கு நினைத்ததால் அகப்படாத வஸ்து ஒன்றுமில்லை நான் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன் மூன்று லோகங்களிலும் எந்தெந்த உருவத்தோடு அவதாரம் பண்ணினாலும், என்னிஷ்டப்படி நடக்கிறேன் நான் இந்த லோகத்தில் எந்தக் காமத்தைச் செய்து எந்த வஸ்துவை அடைய வேண்டியது? அப்படியிருக்கச் செய்தேயும், உலகங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக, ஒரு காமத்தையும் விடாமல் ! நான் செய்துகொண்டு வருகிறேன் [22]

𑌯𑌦𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌤𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃 ।
𑌮𑌮 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ॥௨௩॥

𑌉𑌤𑍍𑌸𑍀𑌦𑍇𑌯𑍁𑌰𑌿𑌮𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚𑍇𑌦𑌹𑌮𑍍 ।
𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 ॥௨௪॥

𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍃𑌤𑌜𑌗𑌦𑍁𑌦𑌯𑌵𑌿𑌭𑌵𑌲𑌯𑌲𑍀𑌲𑌃 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌤𑍋 𑌜𑌗𑌦𑍁𑌪𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌜𑌾𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌜𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌸𑌰𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌗𑍃𑌹𑍇𑌽𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑍋𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌤𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾

1 நானே இப்படி காமங்களைச் செய்ததால், நீ செய்ய வேண்டாமா? எனக்குக் காமங்களினாலே ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை உலகம் கெட்டுப்போனால் எனக்கு ஒரு தோஷமும் வராது உனக்கோ ஆகவேண்டிய வேலைகள் ஏராளமாய் இருக்கின்றன உன்னாலே உலகம் கெட்டுப் போனால், உனக்குத் தோஷம் உண்டு ஆகையினாலே நீ காமயோகத்தையே செய்ய வேண்டும்.

[illegible] ॥உச॥

நான் எல்லா லோகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவன். நினைத்ததை முடிக்கச்சக்தியுள்ளவன். விளையாட்டாக நினைத்த மாத்திரத்தில் எல்லா லோகங்களையும் உண்டு பண்ணி, காப்பாற்றி, அழித்துக் கொண்டிருக்கிறவன். லோகங்களுக்கு உபகாரம் செய்வதற்காக வேணுமென்று மனுஷியனுகப் பிறந்திருக்கிறேன். பொம்மையை ஆட்டுகிறதுபோல் உலகத்தை ஆட்டுவேன். அதனுல் அவைகளுக்கு நல்ல அறிவு முதலானது உண்டாகி ஸௌக்கியம் உண்டாகாது. அதற்காக அவைகளுக்கு அறிவைக் கொடுத்து, நலலது கெட்டது என்று என்னுல் ஏற்படுத்தப் பட்டவைகளை அறிந்து, அந்தப்படி செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்து, அவைகள் க்ஷேமத்தை அடையும்படி செய்கிறேன். ஆகையால் நான் நினைத்தபடியே இருக்கக் கூடியவனுக இருந்தாலும், கர்மங்களையே செய்கிறேன். ஏனென்ருல் மனுஷியர்களுக்குள் மிகவும் பெரியவரென்று பேர்பெற்ற வஸுதேவருக்குப் பிள்ளையாக நான் பிறந்திருக்கிறேன். ஆகையினுலே, என்னைப் பார்த்து ஜனங்கள் நான் செய்தபடி கர்மங்களைச் செய்வார்கள். அந்தக் குலத்திற்

குத்தகுந்த கர்மங்களைச் சோம்பலில்லாமல் நான் எப்போதும் செய்யவேணும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், தெரியாத ஜனங்கள் நான் செய்யும் கர்மங்கள்தான் தர்மமென்று நினைத்து, அவைகளையே செய்வார்கள். அவைகள் அவர்களுக்குத் தகாதவைகளாயிருந்தால், செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்யாததினாலே பாபத்தையடைந்து, ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியாமல் நரகத்தை அடைவார்கள். அப்படியானால் என்னாலேதானே அவர்கள் கெட்டுப்போவார்கள். எவர் எவர்கள் எந்தெந்த கர்மங்கள் செய்யவேணுமென்று ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த ஏற்பாட்டை நான் அழித்தவனாக ஆய்விடுவேன். இதனாலேயே அந்த ஜனங்களைக் கெடுத்தவனாக ஆவேன். ஆகையினாலே, எந்தக்காரியங்கள் அவர்களுக்கு ஸௌக்கியத்தை உண்டுபண்ணுமோ, அவைகளைத்தான் செய்கிறேன். அதனால் எனக்கு ஒரு பிரயோஜனமுமில்லை. செய்யாவிட்டால் கெடுதியுமில்லை. அதுபோல மிகவும் பெரியவர் என்று பெயர்பெற்ற பாண்டுவின் பிள்ளையாயும், யுதிஷ்டிரருக்கு (தர்மபுத்திரருக்கு)த் தம்பியாயும் இருக்கிற நீ ஞானயோகத்தைச் செய்தால், உன்னைப் பார்த்து, நடத்தவேண்டியது தெரியாத ஜனங்களும் "இவரைப்போலேதான் நாமும் செய்யவேணும்" என்று நினைத்து, தங்கள் சக்தியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், ஞானயோகத்தையே செய்வார்கள். அது அவர்களால் செய்ய முடியாது. கெட்டுப்போய் விடுவார்கள். ஆகையால் வியாபகனாயிருக்கிற நீ கர்மயோகத்தையே செய்ய வேண்டும். [23-24]

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥உகூ॥

[illegible]

[illegible]वित्तया कर्मण्यवसक्ता ज्ञानयोगाधिकारायोग्या अपि [illegible] लोकरक्षार्थं स्वाचारेण शिष्टलोकानां [illegible] चिकीर्षुः कर्मयोगमेव कुर्यात् । अज्ञानाम् अकृत्स्नवित्तया ज्ञानयोगावाप्त्यशक्तानां मुमुक्षूणां कर्मसङ्गिनाम् अनादिकर्मवासनया कर्मण्येव नियतसङ्गानां कर्मयोगाधिकारिणां कर्मयोगादृते आत्मावलोकनसाधनमस्तीति न बुद्धिभेदं जनयेत् । किन्तु [illegible] कृत्स्नवित्तया ज्ञानयोगशक्तोऽपि [illegible]रीत्या कर्मयोग एव ज्ञानयोगनिरपेक्ष आत्मावलोकनसाधनमिति बुद्ध्या युक्तः कर्म समाचरन् सर्वकर्मसु अकृत्स्नविदां प्रीतिं जनयेत् ॥

உலகத்தில் இருக்கும் ஜனங்கள் பெரும்பாலும் ஆத்மாவின் உண்மையை நன்ருய் அறியாதவர்கள். அவர்கள் உடம்போடுசேர்ந்திருப்பதினுலே கர்மங்களைவிட முடியாதவர்கள். ஆத்மாவைஅறியாததினுலே, ஆத்மாவையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பதான ஞானயோகத்தைச் செய்ய முடியாதவர்கள். கர்மங்களை விட முடியாமையினுலே, கர்மயோகத்தையே செய்யத் தகுந்தவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்காகக் கர்மயோகத்தையே எப்படிப் பண்ணுவார்களோ, அப்படியே ஆத்மாவின் உண்மையை நன்ருய்த் தெரிந்து, கர்மங்களில் பற்றில்லாமல் இருந்து, ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனுயும், வியாபகனுயுமிருக்கிறவன் கர்மயோகந்தான் ஆத்மாவைப்பார்ப்பதற்கு ஸாதநமென்று அவர்களுக்கு நிச்சயம் உண்டாகும்படி, தான் கருமயோகத்தையே செய்ய வேண்டியது. ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு கர்மயோகத்தைத் தவிர வேறு வழி ஒன்று இருக்கிறதென்கிற எண்ணத்தை அவர்களுக்கு உண்டு பண்ணவே கூடாது. ஞானயோகமில்லாமல் கர்மயோகத்தினுலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாமென்று நினைத்துக்கொண்டு, அதையே செய்து, நன்ருகத் தெரியாத ஜனங்களுக்கு எல்லாக்கருமங்களிலும்ஆசையை உண்டுபண்ணவேண்டும்.

अथ—कर्मयोगमनुतिष्ठतो विदुषोऽविदुष

ஸ்ய விஶேஷம் ப்ரதர்ஶயந், கர்மயோகாபேக்ஷிதமாத்மநோऽகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநப்ரகாரமுபதிஶதி—

ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வஶ: |
அஹங்காரவிமூடாத்மா கர்தாஹமிதி மந்யதே || ||௨எ||

தத்த்வவித்து மஹாபாஹோ குணகர்மவிபாகயோ: |
குணா குணேஷு வர்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே ||௨அ||

ப்ரக்ருதேர்குணை:—ஸத்த்வாதிபி: ஸ்வாநுரூபம் க்ரியமாணாநி கர்மாணி ப்ரதி அஹங்காரவிமூடாத்மா அஹங்கர்தேதி மந்யதே| அஹங்காரேண விமூட ஆத்மா யஸ்யாஸௌ அஹங்காரவிமூடாத்மா| அஹங்காரோ நாம அநஹமர்தே ப்ரக்ருதாவஹமபிமாந: | தேநாஜ்ஞாதாத்மஸ்வரூபோ குணகர்மஸு அஹம் கர்தேதி மந்யத இத்யர்த: | குணகர்மவிபாகயோ:-ஸத்த்வாதிகுணவிபாகே தத்தத்கர்மவிபாகே ச தத்த்வவித் குணாஸ்ஸத்த்வாதய: ஸ்வகுணேஷு ஸ்வேஷு கார்யேஷு வர்தந்த இதி மத்வா குணகர்மஸ்வஹம் கர்தேதி ந ஸஜ்ஜதே ||௨அ||

அவ— கர்மயோகத்தை ஆத்மாவை நன்ருய்த் தெரிந்தவனும் செய்கிருன். ஆத்மாவை நன்ருய்த் தெரியாதவனும் செய்கிருன். இந்த இரண்டு பேர்களுக்கும் தாரதம்மியத்தைக் காண்பித்து, கர்மயோகம் செய்யும்போது அவசியம் வேண்டிய "இந்தக் கருமத்தை நான் செய்யவில்லை" என்கிற நினைவின் விதத்தைச் சொல்லுகிருர்—

உடம்பில் அப்போதப்போது மேலிடுகிற ஸத்வம் முதலான குணங்களாலே அதற்குத் தகுந்தபடி செய்யப்படுகிற கர்மங்களை அஹங்காரமுள்ளவன் நான் செய்கிறேனென்று நினைக்கிருன். அஹங்காரமென்பது உடம்பையே நான்(ஜீவன்)என்று நினைப்பது.

ஸத்வம் முதலான குணங்களின் பிரிவையும், இன்னின்ன குணங்கள் இன்னின்ன வேலைகளைச்செய்கின்றன என்பதையும் உண்மையாக அறிந்தவன் "இந்தக் கர்மங்கள் அந்தந்த குணங்க

ளால் ஏற்படுகின்றன ஆத்மாவுக்கு அவைகளைச் செய்வது இயற்கையல்ல" என்று நினைக்கிறான்

ஆத்மாவுக்கு இயற்கையில் ஸம்ஸாரத்தைச் சேர்ந்த வேலை ஒன்றும் கிடையாது. இது முதல் என்று இல்லாத கர்ம ஸம்பந்தத்தால் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்று மூன்று குணமுள்ள உடம்பு வந்திருக்கிறது. இந்த உடம்புடன் சேர்க்கையால், இந்த குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி காமங்களை ஆத்மா செய்கிறான். இந்த ஸங்கதிகளைத் தெரிந்தவன் "நான் செய்யவில்லை குணங்களாலேதான் இந்த கர்மங்கள் ஏற்படுகின்றன" என்று நினைக்கிறான். கர்ம ஸம்பந்தம் இருக்கிற வரையில் இந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறான். காமம்போய் மோக்ஷத்தை அடைந்த பின்பு இந்த மாதிரி வேலைகள் செய்கிறதில்லை உதாரணம்—ஜ்வரம் இருக்கிறவரையில் ஆஹாரம் கசக்கிறது ஜ்வரம் போய் விட்டால், ஆஹாரம் இனிமையாய் இருக்கிறது இதைக் கவனித்தவன் கசப்பு ஜ்வரத்தினால் உண்டாகிறதென்று நினைக்கிறான். [27—28]

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 𑌸𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 |
𑌤𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍 || ||௨௯||

𑌅𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍈𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌸𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇 | 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌯 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌏𑌵 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 | 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍 | 𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌲 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌜𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌲𑌿𑌤𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌯𑍁𑌃 | 𑌅𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌮𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑍇 𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌤𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌜𑍋𑌷𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 | 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍

[illegible] ॥ ௨௯ ॥

அறியவேணடிய ஸஙகதிகளை நனறாய் அறியாமல, ஆதமா வைப பார்ககவேணுமெனறு ஆரமபிககிறவர்கள, உடமபுடன சேர்கையால ரஜஸ முதலான குணஙகளாலே ஆதமாவை உடம பைககாட்டிலும வேறாக அறியாமல, குணஙகளுககுத தகுநதபடி உண்டாகிற வேலைகளையே பெரிதாக நினைககிறாாகள ஆதமஸவ ரூபததைபபறறி கவனிககிறதிலலை ஆகையால், அவர்களால ஞானயோகம் பணண முடியாது அவாகள கர்மயோகமதான செயய வேணடும இபபடிபபடட அறியாதவர்களை, நீ ஞான யோகததைசசெய்து, அவர்களையும ஞானயோகம செய்யுமபடி செய்யகூடாது உனனைப்போனற வியாபகன் ஞானயோகத்தைச செய்தால், "அவர் செய்கிறதே நலலது அவர் செய்கிறதையே நாமும் செய்யவேணு" மெனறு அவர்கள ஞானயோகததை ஆரம பிப்பாாகள. அவர்களாலே அது செய்பமுடியாது கெடடுப போய்விடுவாாகள. ஆகையால், உயர்நதவனான நீ ஆதமாவின உண்மையை அறிநது, எநத வேலையையும் 'நான் செய்யவில்லை' என்று நினைத்து, காமயோகத்தைசசெய்து, கர்மயோகம ஒன்றி னாலேயே ஆதமாவைப் பார்ககலாமென்று எலலா ஜனஙகளுககும் தெரிவித்து, அவாகளுககுககர்மயோகத்திலே ஆசையை உண்டு பணணு. நனறாய்த தெரியாத ஜனஙகளின் ஸௌகரியத்திறகாக நீ கர்மயோகததைச செயயவேணும். [29]

[illegible]

மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா ।
நிராஶீர்நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர: ॥ ॥௩௦॥

மயி ஸர்வேஶ்வரே ஸர்வபூதாந்தராத்மபூதே ஸர்வாணி கர்மாணி அத்யாத்மசேதஸா ஸந்ந்யஸ்ய, நிராஶீர்நிர்மமோ விகதஜ்வரோ யுத்தாதிகம் ஸர்வம் சோதிதம் கர்ம குருஷ்வ । ஆத்மநி யச்சேத: தத் அத்யாத்மசேத: — ஆத்மஸ்வரூபவிஷயேண ஶ்ருதிஶதஸித்தேந ஜ்ஞாநேநேத்யர்த: । "ய: ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" இத்யாத்யா: ஶ்ருதய: பரமபுருஷப்ரவர்த்யம் தச்சரீரபூதமேநமாத்மாநம் பரமபுருஷம் ச ப்ரவர்தயிதாரமாவேதயந்தி । ஸ்ம்ருதிஶ்ச "ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷா"மித்யாத்யா । "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச", "ஈஶ்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶேऽர்ஜுந திஷ்டதி । ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா" இதி வக்ஷ்யதே । அதோ மச்சரீரதயா மத்ப்ரவர்த்யாத்மஸ்வரூபாநுஸந்தாநேந ஸர்வாணி கர்மாணி மயைவ க்ரியமாணாநீதி மயி பரமபுருஷே ஸந்ந்யஸ்ய, தாநி ச கேவலம் மதாராதநாநீதி க்ருத்வா, தத்பலே நிராஶீ:, அத ஏவ தத்ர கர்மணி மமதாரஹிதோ பூத்வா, விகதஜ்வரோ யுத்தாதிகம் குருஷ்வ । ஸ்வகீயேநாத்மநா கர்த்ரா ஸ்வகீயைஶ்சோபகரணை: ஸ்வாராதநைகப்ரயோஜநாய பரமபுருஷ: ஸர்வஶேஷீ ஸர்வேஶ்வர: ஸ்வயமேவ ஸ்வகர்மாணி காரயதீத்யநுஸந்தாய, கர்மஸ்வமமதாபந்ந:, ப்ராசீநேநாநாதிகாலப்ரவ்ருத்தாநந்தபாபஸஞ்சயேந கதம் கதம் பவிஷ்யாமீத்யேவம்ரூபாந்தர்ஜ்வரவிநிர்முக்த:, பரமபுருஷ ஏவ கர்மபிராராதிதோ பந்தாந்மோசயிஷ்யதீதி ஸுகேந கர்மயோகமேவ குருஷ்வேத்யர்த: । "தமீஶ

प्राणानां धारकं पोषकं स्वरूपं सर्वेषां भूतानां धारकं च शेष-
पतिम्, पतिं विश्वस्य, पतिं पतीनाम्" इत्यादिश्रुतिसिद्धं
सर्वेश्वरत्वं स्वशेषित्वं च सर्वस्वरूपं नियन्तृ-
त्वम्। शेषित्वं पतित्वम् ॥ ॥३०॥

அவ—நம்முடைய உடம்பு நம்முடைய ஏவுதலில்லாமல் ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லை. அதுபோல பகவானுக்கு உடம்புகளான ஜீவன்களும் எப்போதும் அவனாலே ஏவப்பட்டுத்தான் எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார்கள். இந்த உண்மையை அறிந்து, ஸத்வம் முதலான குணங்களாலே தான் வேலைசெய்வதும் பகவான் அதீனமென்று நினைத்து, கர்மங்களைப்பண்ணவேணுமென்று சொல்லுகிறார்—

எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவனாய், எல்லாருக்கும் உள்ளேயிருந்து நடத்துகிறவனான என்னாலேதான் எல்லா வேலைகளும் நடக்கின்றன என்று வேதம் சொல்லுகிறது. இப்படிச்சொல்லப்பட்ட தெய்வத்தைப்பற்றிய உண்மையான அறிவுடனே கர்மங்களினாலே எனக்குப் பிரீதி உண்டாகவேணுமென்று நினைத்து, அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையில்லாமல், இந்தக் காரணத்தினாலேயே அந்த வேலைகளை உன்னுடையதென்று நினையாமல், விசாரப்படாமல் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய சண்டை முதலான எல்லா கர்மங்களையும் செய். "நெடுநாளாக கணக்கில்லாத பாபங்களை ஸந்தோஷமாகச் செய்தேன். இன்னும் செய்துகொண்டிருக்கிறேனே. எனக்கு எப்படி மோக்ஷம் வரும்" என்று வருத்தப்படாமல், பகவான் என்னுடைய வேலைகளாகிற ஒரு வியாஜத்தாலே ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, என் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவான் என்று தேறி, கர்மயோகத்தையே செய். எல்லா வேலைகளையும் தெய்வமே நடத்துகிறதென்று நினை— "எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவனும், எல்லா உலகங்களையும் ஸொத்தாக உடையவனுமான பகவான் தன்னதான என்னைக் கொண்டு, தன்னுடையதான என்னுடைய இந்திரியங்களாலே தன்னுடைய ஸந்தோஷத்திற்காகவே தானே எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறான்' என்று நினை. ஒரு வண்டிக்காரன் தன்னதான மாட்டைநடத்திக்

கொண்டுபோய், தன் பிரயோஜனத்தை எப்படி அடைகிறானோ, அப்படியே பகவானும் தன்னதான நம்மைக் கொண்டு தனக்கு இஷ்டமான வேலைகளைச் செய்வித்து, நம்மை ஸுகப்படுத்தி, தான் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறான். [30]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

அவ— கர்மயோகத்தைத்தான் செய்யவேணும், அதனாலேயே ஞானயோகம் இல்லாமலே மோக்ஷம் கிடைக்கும். இதுதான் உபநிஷத்துக்களுக்கு மிகவும் முக்கியமான அர்த்தமென்று சொல்லுகிறார்—

சாஸ்திரத்தின்படி நடக்கத்தகுந்த மனிதர்களில், எவர் "இது தான் பகவானாலே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சாஸ்திரத்தின் கருத்து" என்று தீர்மானித்து, இதைச் செய்கிறார்களோ—எவர்கள் இதைச் செய்யா விட்டாலும், இதைச் செய்ய வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறார்களோ—ஆசைப் படா விட்டாலும், இந்த விஷயம் பிசகென்று எவர்கள் நினைக்காமலும், சொல்லாமலும் [இருக்கிறார்

களோ— அவர்கள் எல்லாரும் நெடுநாளாய் வந்து ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுக்கும் கர்மங்களால் விடப்படுகிறார்கள். நல்ல வேலைகளில் த்வேஷம் இல்லாமலிருப்பது—முதல்படி. அவைகளைச் செய்ய வேணுமென்று ஆசைப்படுவது—இரண்டாவதுபடி. அவைகளைச் செய்வது—மூன்றாவதுபடி. கீழ்ப்படிகளால் மேல்படிகள் உண்டாகின்றன. அவைகளால் ஒருவன் ஸுகத்தை அடைகிறான் [31]

அவ— மமைதந்மதமநநுதிஷ்டதாம் அஶ்ரத்³த³தா⁴நாநாமப்⁴யஸூயதாம் ச தோ³ஷமாஹ—

யே த்வேதத³ப்⁴யஸூயந்தோ நாநுதிஷ்ட²ந்தி மே மதம் |
ஸர்வஜ்ஞாநவிமூடா⁴ம்ஸ்தாந் வித்³தி⁴ நஷ்டாநசேதஸ: ||௩௨||

யே த்வேதத்ஸர்வமாத்மவஸ்து மச்ச²ரீரதயா மதா³தா⁴ரம், மச்சே²ஷபூ⁴தம், மதே³கப்ரவர்த்யமிதி மே மதம் நாநுதிஷ்ட²ந்தி—நைவமநுஸந்தா⁴ய ஸர்வாணி கர்மாணி குர்வதே, யே ச ந ஶ்ரத்³த³த⁴தே, யே சாப்⁴யஸூயந்தோ வர்தந்தே। தாந் ஸர்வேஷு ஜ்ஞாநேஷு விஶேஷேண மூடா⁴ந், அத ஏவ நஷ்டாநசேதஸோ வித்³தி⁴। சேத:கார்யம் ஹி வஸ்துயாதா²த்ம்யநிஶ்சய:। தத³பா⁴வாத³சேதஸோ விபரீதஜ்ஞாநாஸ்ஸர்வத்ர விமூடா⁴ஶ்ச ॥ ||௩௨||

அவ— பகவானுக்கு இஷ்டமான இந்த ஸங்கதியைச் செய்யாதவர்களுக்கும், செய்யவேணுமென்று ஆசைப்படாதவர்களுக்கும், இதைத் தூஷிக்கிறவர்களுக்கும் வரும் கெடுதியைச் சொல்லுகிறார்—

எல்லா ஆத்மாக்களும் என்னுடம்பு. என்னாலே எப்போதும் தூக்கப்படுகிறார்கள். எப்போதும் என்னுடைய உபயோகத்திற்காகவே இருக்கிறார்கள். எப்போதும் எந்த வேலைகளிலும் என்னாலேதான் ஏவப்படுகிறார்கள்—என்று என் எண்ணம். எனக்கு இஷ்டமான இந்த ஸங்கதியை நினைத்து எல்லா வேலைகளையும் எவர்கள் செய்யவில்லையோ, எவர்கள் செய்யவேணுமென்று ஆசைப்படவில்லையோ, எவர்கள் தூஷிக்கிறார்களோ? அவர்கள்

மிகவும் தெரியாதவர்கள். அவர்கள் மிகவும் கெட்டுப் போனவர்கள். அதாவது ஒரு பிரயோஜனத்தையும் அடையத்தகாதவர்கள். அவர்களுக்கு மனது என்கிற கருவி இல்லை. மனது இருந்தால் அறிவு இருக்காதோ. அறிவு இல்லாததினால் மனது இல்லை யென்று நினை. ஒரு விஷயத்திலும் உண்மையை அறியாததுமன்றியில் எல்லாவற்றையும் மாறுதலாக நினைக்கிறார்கள். [32]

अव— सर्वं प्रकृतिसंसृष्टेनात्मना प्रकृतं कर्तव्यं — तच्च परमपुरुषायत्तत्वानुसंधाय, कर्मयोगयोग्येन ज्ञानयोगयोग्येन च कर्मयोगस्य सौकर्यादप्रमादत्वात् तदन्तर्गतज्ञानतया निरपेक्षत्वात्, इतरस्य दुष्करत्वात् सप्रमादत्वात् शरीरधारणाद्यपेक्षतया कर्मापेक्षत्वात्-कर्मयोग एव कर्तव्यः । व्यपदेश्यस्य च विशेषतस्स एव कर्तव्य इत्युक्तम् । अतः परमध्यायशेषेण ज्ञानयोगस्य दुष्करतया सप्रमादतोच्यते—

सदृशं चेष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि ।
प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ॥३३॥

प्रकृतिविविक्तात्मस्वरूपं वेत्ति, तदेव सर्वदानुसंधेयमिति च शास्त्राणि प्रतिपादयन्तीति ज्ञानवानपि, स्वस्याः प्रकृतेः प्राचीनवासनायाः सदृशं प्राकृतविषय एव चेष्टते। कुतः? प्रकृतिं यान्ति भूतानि-अचित्संसृष्टा जन्तवोऽनादिकालप्रवृत्तवासनामेव यान्ति । तानि वासनानुयायीनि भूतानि शास्त्रकृतो निग्रहः किं करिष्यति ॥ ॥३३॥

அவ—உடம்புடன் சேர்ந்த ஜீவனுக்கு உடம்பினுடைய ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற குணங்களில் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொன்று மேலிடுவதால், வெவ்வேறு வேலைகள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளும் பகவானாலேதான் உண்டாகின்றனஎன்று நினைத்து, கர்மயோகம் செய்யக் கூடியவனும், ஞானயோகம் செய்யக்

கூடியவனும் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியது. இந்திரியங்களுக்கு வேலைசெய்தே பழக்கம் இருப்பதால், அதை ஸுகமாகச் செய்யலாம். ஆகையாலே, அது நிற்காமல் நடக்கும். அது செய்யும்போது ஆத்மாவை உள்ளபடி நினைத்துக்கொண்டே செய்கிறபடியால், ஞானயோகத்தின் தேவையில்லை. ஞானயோகமென்பது இந்திரியங்களை அடக்கி ஆகவேண்டியதாகையால் செய்வது வருத்தம். நடுவில் நின்றுவிடும். அதற்கு உடம்பைப் போஷிப்பதற்காக கர்மயோகத்தின் தேவை உண்டு. ஆகையால், ஞானயோகத்தை விட்டு கர்மயோகத்தையே ஒருவன் செய்ய வேண்டியது. வியாபகனுயிருக்கிறவன் கட்டாயம் அதையே செய்யவேண்டியது. இப்படி கீழே சொல்லப்பட்டது. இதற்கு மேல், மிகுதி அத்தியாயத்தினுல்,ஞானயோகம் செய்வது வருத்தமென்றும், நடுவில் நின்று போய்விடுமென்றும் சொல்லுகிறது.

ஆத்மா உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு. அது எப்போதும் பகவானுக்காகவே இருக்கிறது. அதைத்தான் எப்போதும் நினைக்கவேண்டும் என்று [1] சாஸ்திரம் முறையிடுகிறது—என்று ஒருவன் அறிந்தாலும், அவனுடைய வாஸனை (பழைய பழக்கத்து)க்குத்தகுந்தபடி பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகளையே பார்ப்பதும், நினைப்பதுமாயிருக்கிறான். ஏனென்றால், ஜீவன்களுக்கு உடம்புடன் சேர்ந்திருப்பதால், நெடுநாளாய் உண்டான வாஸனை வலுவாயிருக்கிறது. ஆகையாலே அது பெரிய வெள்ளம்போலே அவனை இழுத்துக்கொண்டு போகிறது. அவனைச் சாஸ்திரமும் சாஸ்திரத்தைத் தெரிந்தவரும் அடக்கமுடியாது. வாஸனையானது உடம்பே ஆத்மாவென்கிற எண்ணத்தினாலே உண்டாகி, இதுவரையில் செய்துவந்த கர்மங்களினாலே வலுப்பட்டிருக்கிறது. சாஸ்திரத்தினாலே உண்டான அறிவு இப்போதுதான் உண்டா

---

1. நம்மைப்போன்றவர்களுக்கு சாஸ்திரத்தில் இன்னது சொல்லியிருக்கிறதென்றே தெரியவில்லை. நாம் வாயாலே [சொல்லுகிறோமே யொழிய மனதில் படவில்லை. மனதில் படவில்லையென்றும் படவில்லை. அப்படிப்பட்டாலும் செய்யமுடியாது என்று இந்த சுலோகம் சொல்லுகிறது.

யிருக்கிறது. அதற்குவலிமையில்லை. அது எப்படி வாஸனையைத் தடுக்கும். 1

𑌅𑌥 — 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌯𑌾𑌯𑌿𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌹 —

𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍌 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 ।
𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨 𑌵𑌶𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌨𑍍𑌥𑌿𑌨𑍌 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑍌, 𑌵𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑍌, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌜𑌨𑌿𑌤𑌤𑌦𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑍌 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌵𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑍌 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇 𑌵𑌾𑌜𑌨𑍀𑌯𑍌 𑌦𑍇𑌷𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌤𑌾𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌯 𑌯𑌤𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌧𑌿𑌯𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌶𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌶𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌹𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌜𑌯𑌤𑌃 । 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌵𑌿𑌵𑌶𑍋 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑍇𑌣 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌵𑌶𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌤𑍌 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍌 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌊𑌰𑍍𑌜𑌯𑍁𑌤𑍋 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌯𑌤𑌃 ॥

அவ— வாஸனை மனதை இழுத்துக்கொண்டு போகிற விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

காது முதலான ஞான இந்திரியங்களுக்கு நெடுநாளாய் சப்தம் முதலானவைகளைக் கேட்பது வழக்கம். வாய் முதலான கர்ம இந்திரியங்களுக்குச் சொல்லைச்சொல்வது முதலானவைகளில் வழக்கம். அதினாலே நல்லதோ, பொல்லாததோ ஒரு வஸ்து நேர்ந்த

1. இந்த சுலோகத்தை 2—வது அத்தியாயம் 60-வது சுலோகத்துடன் சேர்த்துப்பார்க்கவேண்டும். அதில் சாஸ்திரத்தினாலே உடம்பைக்காட்டிலும் ஆத்மாவேறு என்று தெரிந்து, அதைப் பார்ப்பதற்காக முயற்சி செய்கிறவனையும், இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் இழுத்துக் கொண்டு போகின்றன.—என்று சொல்லுகிறது. இந்த சுலோகம் வாஸனை இழுத்துக்கொண்டு போவதாகச் சொல்லுகிறது. வாஸனையினாலே விஷயங்களில் ஆசையுண்டாகிறது. அந்த ஆசை இந்திரியங்களுக்கு ஒருவலுமையைக் கொடுக்கிறது. அந்த இந்திரியங்கள் மனதுடன் சேர்ந்து, இவனை விஷயங்களில் இழுத்துக் கொண்டுபோகின்றன.

போது உடனே அதை அநுபவிக்க வேணுமென்று தடுக்க முடியாத ஆசை உண்டாகிறது. அதினை அநுபவத்தை யாராவது தடுத்தால், அவர்களிடத்தில் தடுக்கமுடியாத த்வேஷம் உண்டாகிறது. ஆத்மாவை நினைப்பதற்காக ஆரம்பித்து எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கிக் கொண்டு இருக்கிறவனை அந்த ஆசையும், த்வேஷமும் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டு, பலாத்காரமாய் விஷயங்களை அநுபவிப்பதும், பேசுவதும் முதலான தங்கள் வேலைகளில் ஏவுகின்றன. ஆகையினாலே, அவன் ஆத்மாவைப் பார்க்க வேணுமென்கிற நினைவுபோய் கெட்டுப் போகிறான். ஆகையால் ஒருவன் ஞானயோகம் செய்ய ஆரம்பித்து, ஆசைக்கும் த்வேஷத்திற்கும் உட்பட்டுக் கெட்டுப் போகக்கூடாது. அவைகள் அவனுக்கு ஜயிக்கமுடியாத சத்ருக்கள். அவனை ஆத்மாவை நினைத்துக்கொண்டிருக்கவொட்டாமல் பண்ணும். ஆகையால் அதை ஆரம்பிக்கக் கூடாது. [34]

𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌵𑌹𑌃 ॥ ॥௩௫॥

𑌸𑍁𑌶𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌗𑍁𑌣𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌕𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌫𑌲𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌯𑌹𑌤𑌤𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍁𑌲𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑍁𑌮𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌗𑌰𑍍𑌭𑌤𑌯𑌾 𑌭𑌯𑌾𑌵𑌹𑌃 ॥ ॥௩௫॥

கர்மயோகமானது ஸுகமாகச் செய்யக் கூடியதாகையால், அது ஒருவனுக்கு ஏற்பட்ட தர்மம். ஞானயோகம் செய்வது வருத்தமாகையால் முழுக்க நடக்கக் கூடியதன்று. ஆகையினாலே அது அபலருடைய தர்மம். ஞானயோகத்தை நன்றாகச் செய்

தாலும், கொஞ்ச காலத்தில் விட்டுப்போகுமாகையால், அதைக் காட்டிலும் கர்மயோகம்-மனது கலக்கத்தோடே கூடியிருப்பத ஞலே குறைவுள்ளதாயிருந்தாலும்—நல்லது. கர்மயோகம் செய் கிறவனுக்கு ஒரே ஜன்மத்தில் பலன் வராமல் போய் விட்டாலும் அதுவே நல்லது. அடுத்த ஜன்மத்தில் குறைவன்னியில் அதைச் செய்ய ஆரம்பித்து, ஒரு தடங்கலுமில்லாமல் அதை முடிக்கக் கூடும். ஞானயோகமானது நடுவில் நின்றுவிடக் கூடியதாகை யால், அதை நினைக்கும்போது பயப்படவேண்டும். இந்திரியங் கள் அடங்காத்திஞல் கர்மயோகம் ஸரியாக நடக்கவில்லையே யொ ழிய, அதின் ஸ்வரூபம் போகிறதில்லை. இந்திரியங்கள் அடங்கா தவனுக்கு ஞானயோகத்தின் ஸ்வரூபமே போய்விடும். மேல் ஜன்மத்திலும் அது வருவதற்கு நியாயமில்லை. ஆகையால் ஞான யோகத்தை நினைத்து பயப்பட வேண்டும். உதாரணம்:— அதிக வட்டிக்கு ஆசைப்பட்டு ரொக்கம் கொடுக்கல் வாங்கல் பண்ணுகிறவனுக்கு முதலே போய்விடும். நிலத்தில் பணத்தைப் போட்டவனுக்கு வரும்படி கொஞ்சமாயிருந்தாலும், முதலுக்கு மோசமில்லை. அதுபோல

கஜ-்ு-ந உவாவ—

கய கெந வுயு-கொzயம் வாவம் உரதி வ-ஏர-ஷஃ ।
கநிவுஊவி வாஷெ-ுய வஜாஜிவ நியொஜிதஃ ॥ ॥௩.௬॥

கயாயம் ஜூாநயொமாய வுவாுதஃ வ-ர-ஷஃ ஸுயம் வி ஷயாநந-ஹவித-உநிவுஊவி கெந வுய-கொ விஷயாந- ஹவர-ஏவம் வாவம் வஜாஞியொஜிதஜவ வரதி ॥ ॥௩.௬॥

அவ—வாஸனை ஒருவனை இழுக்கிறதென்று சொல்லப்பட் டது. அது ஆசையை யுண்டுபண்ணித்தானே யிழுக்கும். வேண் டாமென்றிருக்கிறவனை எப்படி இழுக்கும்—என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறன்—

எப்போதும் ஆத்மாவையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேண் டுமென்று ஆரம்பித்தவன், விஷயங்களை அனுபவிக்க வேண்டா மென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஒருவனலே

பலமாக இழுக்கப்பட்டவன்போல, எப்படி விஷயங்களை அனுபவிக்கிறான்? தண்ணீரோடு போகக்கூடாது, கரைக்கு வரவேணுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும், எப்படி ஒருவன் வெள்ளத்தினாலே இழுக்கப்படுகிறானோ, அப்படியே இவன் விஷயானுபவத்தில் இழுக்கப்படுகிறானே வெள்ளஸ்தானத்திலிருந்து இவனை இழுப்பது எது? [36]

ஸ்ரீ பகவாநுவாச ॥

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுணஸமுத்பவ: ।
மஹாஶநோ மஹாபாப்மா வித்த்யேநமிஹ வைரிணம் ॥ ॥௩௭॥

அஸ்யாத்மநோ ஜ்ஞாநாதிஸாரூப்யேண ஸத்வாநுகுணஸ்ய ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய ஜ்ஞாநாபாவஸ்ய ரஜோகுணஸமுத்பவ: ப்ராசீநவாஸநாஜநித: ஶப்தாதிவிஷய: காம ஏஷ மஹாஶந: ஶத்ரு: விஷயேஷ்வேநமாகர்ஷதி। ஏஷ ஏவ ப்ரதிஹதகதி: ப்ரதிஹதிஹேதுபூதசேதநாந் ப்ரதி க்ரோதரூபேண பரிணதோ மஹாபாப்மா பரஹிம்ஸாதிஷு ப்ரவர்த்தயதி। ஏநம் ரஜோகுணஸமுத்பவம் ஸஹஜம் ஜ்ஞாநயோகவிரோதிநம் வைரிணம் வித்தி ॥ ॥௩௭॥

ஜீவன் மூன்று குணமுள்ள உடம்போடு சேர்ந்திருக்கிறான். ஒரு காலத்தில் ஒரு குணம் மற்ற இரண்டு குணங்களையும் அடக்கி மேலிடுகிறது. இப்படி மேலிடுகிற ரஜஸ் என்கிற குணத்தினாலும், பழய வாஸனையினாலும், வஸ்துக்களைப் பார்க்கவேணும், சப்தங்களைக் கேட்கவேணும் என்று அடங்காத ஆசையுண்டாகிறது. இதுதான் ஞானயோகம் பண்ண ஆரம்பித்தவனுக்கு பெரிய சத்துருவாயிருந்து, அவனை விஷயங்களில் இழுக்கிறது. வாஸனையினால் ஆத்மாவில் ஆசை முளைக்கிறது. முளைக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவதுபோல், உடம்பிலிருக்கிற ரஜோகுணம் ஆசையை விருத்தி பண்ணுகிறது. பெருத்த பசியுள்ளவனுக்கு இன்னின்னதைத்தான் சாப்பிடுகிறதென்று கட்டுப்பாடில்லை. மனிதனைக்கூடப் பிடுங்கிச் சாப்பிடுவன். அதுபோலவே ஆசைபெருத்தால் எதை வேணுமோ செய்து விடுவன். இந்த ஆசையின்படி அனுபவிக்கத்

தடங்கல் வந்தால், தடுத்தவன்பேரில் அது கோபமாக மாறிவிடு கிறது. அப்போது அது பெரிய பாபமாக ஆகி, கொலைவரையில் செய்யும்படி பண்ணும். இப்படி ரஜோகுணத்தினலே வலுப் படுகிற ஆசையானது ஞானயோகத்திற்குக் கூடவேயிருக்கும் சத்துரு என்று நினை. [37]

𑌧𑍂𑌮𑍇𑌨𑌾𑌵𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾𑌽𑌦𑌰𑍍𑌶𑍋 𑌮𑌲𑍇𑌨 𑌚 ।
𑌯𑌥𑍋𑌲𑍍𑌬𑍇𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍋 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥௩௮॥

𑌯𑌥𑌾 𑌧𑍂𑌮𑍇𑌨 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌵𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌯𑌥𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍋 𑌮𑌲𑍇𑌨, 𑌯𑌥𑌾𑌚𑍋𑌲𑍍𑌬𑍇𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍋 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃, 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌮𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌾𑌤𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ ॥௩௮॥

1 புகை எப்படிக்கூடவேயிருந்து நெருப்பை மறைக்கிறதோ, அழுக்கானது கண்ணாடியை எப்படிமறைக்கிறதோ, வயிற்றிலிருக் கும் கர்ப்பத்தை ‘உல்பம்’ என்பது வெளியில் வருகிறவரைக் கும் எப்படி விடாமல் மூடிக்கொண்டிருக்கிறதோ, அப்படியே காமம் என்கிற ஆசையானது எல்லா ஆத்மாக்களையும் விடாமலி ருந்து தொந்திரவு பண்ணுகிறது. [38]

௩௯.—𑌆𑌵𑌰𑌣𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹—

𑌆𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌾 ।
𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍂𑌰𑍇𑌣𑌾𑌨𑌲𑍇𑌨 𑌚 ॥

௩௯. 𑌹𑍇 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌹𑌜𑌨𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌿

---

1 புகை நெருப்புடன் கூடவேயிருக்கிறது. புகையில்லாமல் நெரு ப்பில்லை. நெருப்புக் கிளம்பினல் புகை போய்விடும். கண்ணாடிக்கு அழுக்கு அடிக்கடி வந்துகொண்டிருக்கும், அதை அடிக்கடி துடைக்க வேணும். கர்ப்பத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் வஸ்துவைக் கர்ப்பம் தானக விலக்கமுடியாது. அதுபோல, ஆசை ஆத்மாவினுடன் கூட வேயிருக்கிறது. ஆத்மாவின் அறிவு வலுவானல், ஆசைபோய்விடும். அது அடிக்கடி விலக்கத் விலக்க திரும்பி வரும். விடாமுயற்சியோடு அதைப்போக்கவேணும். ஒருவன் அதைத்தானகப் போக்கமுடியாது. ஆசாரியர்களுடைய அனுக்கிரஹம் வேணும்.

த்யவைரிணா காமரூபேண । துஷ்பூரேண-அப்ராப்தவிஷயேண । அநலேந-பர்யாப்திரஹிதேந ॥ ௩௯ ॥

எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் இயற்கையாக அறிவு என்கிற குணம் இருந்தாலும், ஆசையானது அவர்களை ஆத்மாவைப் பற்றி நினைக்கவொட்டாமல் கெடுக்கிறது. அந்த ஆசையானது மயக்கத்தை உண்டு பண்ணி, ஆத்மாவினுடைய நிலையான ஸ்வாகத்திற்கு எப்போதும் இடைஞ்சலையே செய்கிறது. அவர்களுக்குத் தகாததும், எட்டாததுமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பாடுபடும்படி செய்கிறது. அவர்களுக்குத் தகுந்ததாய் அகப்படக்கூடிய விஷயங்களிலும், போதுமென்கிற எண்ணத்தை உண்டு பண்ணுகிறதில்லை. எத்தனையைக் கொளுத்தினாலும் அடங்காத நெருப்பைப்போல் இருக்கிறது [39]

அத—கேநோபகரணேந காம: ஆத்மாநமதிதிஷ்டதீத்யாஹ—

இந்த்ரியாணி மநோ புத்திரஸ்யாதிஷ்டாநமுச்யதே ।
ஏதைர்விமோஹயத்யேஷ ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய தேஹிநம் ॥ ௪௦ ॥

அதிதிஷ்டத்யஸ்மிந் காம இதீந்த்ரியாணி மநோ புத்திஸ்சாதிஷ்டாநம் । ஏதைரிந்த்ரியாதிபிரதிஷ்டாநபூதைரேஷ காமோ தேஹிநம் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டம் ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய விமோஹயதி-விவிதம் மோஹயதி, ஆத்மஜ்ஞாநவிமுகம் விஷயாநுபவபரம் கரோதீத்யர்த: ॥

அவ— எந்த உதவிகளைக் கொண்டு ஆசை ஆத்மாவிற்கு தொந்திரவு செய்கிறதென்று சொல்லுகிறார்.

கண் முதலான இந்திரியங்கள், மனது, பிரயோஜனமாகாததை பிரயோஜனம் என்று நினைப்பது—இவைகளைக் கொண்டு ஆசையானது, உடம்போடு சேர்ந்த ஜீவனை ஆத்மாவை நினைப்பதில் அலுப்பை உண்டுபண்ணி, விஷயங்களை அனுபவிக்கும்படி செய்கிறது. [40]

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭 ।
𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌹𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥ ௪௧ ॥

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑍋𑌪𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌕𑌰𑌣𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌵𑍈𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌦𑍌 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍋𑌪𑌾𑌯𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌸𑌮𑌯 𑌏𑌵 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯𑍈𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍, 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌹𑌿 𑌨𑌾𑌶𑌯 ॥ ௪௧ ॥

எல்லா இந்திரியங்களுடைய வேலைகளையும் நிறுத்திச் செய்யவேண்டிய ஞான யோகத்தில் இறங்கினவனுக்கு இந்த ஆசையானது பெரிய சத்துருவாயிருந்து, ஆத்மாவை நினைக்க வொட்டாமல் செய்து, விஷயங்களையே கட்டாயம் கவனிக்கும்படி செய்யும். ஆகையால், உடம்போடு கூடியிருப்பதினாலே இந்திரியங்களுடைய வேலையில் படிந்திருக்கிற நீ மோக்ஷத்திற்காக வேலை செய்யத் தொடங்கும்போதே, இந்திரியங்களின் வேலையான கர்மயோகத்தில் அவைகளைச்செலுத்தி, இந்த ஆசை என்கிற சத்துருவைத் துலை. இந்த ஆசையானது ஆத்மாவென்று ஒன்று இருக்கிறதென்கிற ஒருபொதுவான எண்ணத்தைக் கெடுக்கும். அதினுடைய உயர்ந்த ஸங்கதிகளைக் கவனிக்கவொட்டாமலும் செய்யும். ஆத்மாவை நினைப்பதையும், ஆத்மாவைப்பற்றிச் சொல்லுகிற சாஸ்திரங்களைப்பார்ப்பதையும் கெடுக்கும். [41]

௪௨—𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌮𑌾𑌹—

𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌃 ।
𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌃 ॥

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌾𑌨𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃, 𑌯𑌤 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍃𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌃, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌷𑍂𑌪𑌰𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿

தேஷ்வபி விஷயப்ரவணே ஆத்மஜ்ஞானம் ந ஸம்பவதி । மனஸஸ்து பரா புத்தி:, மனஸ்யபி வ்யாப்ருதே விபரீதாத்யவஸாயப்ரவ்ருத்தாயாம் புத்தௌ ஜ்ஞானம் ந ப்ரவர்த்ததே । ஸர்வேஷு புத்திபர்யந்தேஷூபரதேஷ்வபி ரஜஸ்ஸமுத்பவ: காமோ(அ)வஸ்தித: சேதேஷ இந்த்ரியாதீன் ஸ்வவிஷயே வர்த்தயித்வா ஆத்மஜ்ஞானம் நிருணத்தி । ததிதமுச்யதே - யோ புத்தே: பரதஸ்து ஸ இதி । புத்தேரபி ய: பரஸ்ஸ: காம இத்யர்த்த: ॥ ॥ ௪௨ ॥

அவ— அறிவைக் கெடுப்பதில் இன்னது முக்கியமென்று சொல்லுகிறார்—

ஐந்து இந்திரியங்கள்தான் ஆத்மாவைநினைக்க வொட்டாமல் செய்கின்றன. அவைகள் விஷயங்களில்போனால் ஆத்மாவை நினைக்கமுடியாது. அந்த இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மனது பெரிது. இந்திரியங்களை அடக்கினாலும், மனது விஷயங்களில் படிந்திருந்தால், ஆத்மாவை நினைக்கமுடியாது. அந்த மனதைக்காட்டிலும், புத்தி பெரிது. அதாவது—கெட்ட காரியத்தைக் கட்டாயம் செய்யவேணுமென்றோ, கெட்ட பிரயோஜனத்தைக் கட்டாயம் அடையவேணுமென்றோவருகிற ஒரு எண்ணம். அந்த எண்ணம் இருந்தால் மனதால் நல்லதை அறிய முடியாது. எண்ணமுள்பட எல்லாம் அடங்கினாலும், ஆசையென்கிற ரஜோகுணத்தினாலுண்டான காமம் இருந்ததேயானால், இந்திரியம் முதலான எல்லாவற்றையும் தன் வசமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, ஆத்மாவை நினைக்க வொட்டாமல் செய்யும். ஆகையினால், இது எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பெரிது. [42]

ஏவம் புத்தே: பரம் புத்த்வா ஸம்ஸ்தப்யாத்மானமாத்மனா ।
ஜஹி ஶத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம் ॥

இதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுனஸம்வாதே கர்ம-
யோகோ நாம த்ருதீயோ(அ)த்யாய: ॥

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾, 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌭𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯, 𑌏𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌸𑌦𑌂 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌂 𑌜𑌹𑌿 𑌨𑌾𑌶𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥ ॥௪௩॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇
𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

கீழ்ச்சொல்லியபடி காமம் என்பது இந்திரியங்கள், மனது, எண்ணம்-இவைகளைக்காட்டிலும் ஞானயோகத்திற்கு பெரியசத்துரு என்று நினைத்து, கர்மயோகமே மிகவும் உயர்ந்ததென்கிற எண்ணத்தினாலே மனதைக் கர்மயோகத்தில் நிறுத்தி, ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத காமம் என்கிற சத்துருவைத் துலை. நீ கர்மயோகத்தைப்பண்ணு. அதனாலே, பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு உனக்கு விஷயங்களில் இருக்கும் ஆசையைப் போக்கிவிடுவர்.

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷியகாராய மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத சதுர்த்தோऽத்யாய: ॥

த்ருதீயேऽத்யாயே ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய முமுக்ஷோ: ஸஹஸா ஜ்ஞாநயோகேऽநதிகாராத் கர்மயோக ஏவ கார்ய:, ஜ்ஞாநயோகாதிகாரிணோऽப்யகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநபூர்வககர்மயோக ஏவ ஸ்ரேயாநிதி ஸஹேதுகமுக்தம், விஸிஷ்டதயா வ்யபதேஸ்யஸ்ய ச விஸேஷத: கர்மயோக ஏவ கார்ய இதி சோக்தம் । சதுர்த்தேந இதாநீமஸ்யைவ கர்மயோகஸ்ய நிகிலஜகதுத்தரணாய மந்வந்தராதாவேவ உபதிஷ்டதயா கர்தவ்யதாம் த்ரடயித்வா, அந்தர்கதஜ்ஞாநதயா அஸ்யைவ ஜ்ஞாநயோகாகாரதாம் ப்ரதர்ஸ்ய, கர்மயோகஸ்வரூபம், தத்பேதா:, கர்மயோகே ஜ்ஞாநாம்ஸஸ்யைவ ப்ராதாந்யம் சோச்யதே । ப்ரஸங்காச்ச பகவதவதாரயாதாத்ம்யமுச்யதே ॥

ஸ்ரீ பகவாநுவாச —

இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவாநஹமவ்யயம் ।
விவஸ்வாந் மநவே ப்ராஹ மநுரிக்ஷ்வாகவேऽப்ரவீத் ॥ க ॥

ஏவம் பரம்பராப்ராப்தமிமம் ராஜர்ஷயோ விது: ।
ஸ காலேநேஹ மஹதா யோகோ நஷ்ட: பரந்தப ॥ உ ॥

ஸ ஏவாயம் மயா தேऽத்ய யோக: ப்ரோக்த: புராதந: ।
பக்தோऽஸி மே ஸகா சேதி ரஹஸ்யம் ஹ்யேததுத்தமம் ॥ ௩ ॥

யோऽயம் தவோதிதோ யோக:, ஸ கேவலம் யுஷ்மத்ப்ரோத்ஸாஹநாயேதாநீமுதித இதி ந மந்தவ்யம் । மந்வந்தராதாவேவ நிகிலஜகதுத்தரணாய பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷஸாதநதயேமம் யோகமஹமேவ விவஸ்வதே ப்ரோக்தவாந், விவஸ்வாம்ஸ்ச மநவே, மநுரிக்ஷ்வாகவ இத்யேவம் ஸம்ப்ரதாயபரம்பரயா ப்ராப்தமிமம் யோகம் பூர்வே ராஜர்ஷயோ விது: ।

[illegible] ॥ ௫ ॥

ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவனுக்கு, நேற்றுவரையில் கெட்ட பழக்கங்கள் இருந்தபடியால், ஞானயோகத்தை உடனே செய்ய முடியாதென்றும், அவன் கர்மயோகத்தையே செய்ய வேணுமென்றும், ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனுக்கும் 'நான் இந்த வேலையைச் செய்யவில்லை' என்கிற எண்ணத்துடன் கர்ம யோகத்தையே செய்வது நல்லது என்றும், அநேக காரணங்களைக் கொண்டு மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது. அவன் வியாபகனாயிருந்தால் கட்டாயம் கர்ம யோகத்தையே செய்ய வேண்டியது என்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்த நாலாவது அத்தியாயத்தில் எல்லா லோகங்களும் க்ஷேமத்தையடைய வேண்டியதற்காக, இந்தக் கர்ம யோகத்தையே இந்த மன்வந்தரம் துடங்குகிற காலத்தில் பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்டதென்று சொல்லி, கர்மயோகத்தைச் செய்வதை உறுதிப்படுத்தி, அதில் ஆத்மாவின் அறிவு சேர்ந்திருக்கிறபடியால், அதுவே ஞானயோகம்போல் இருக்கிறதென்றும் காண்பித்து, கர்மயோகம் இன்னதென்பதையும், அதனுடைய பிரிவுகளையும், அதில் அறிவுதான் முக்கியமான ஸங்கதி யென்பதையும் சொல்லுகிறது. பகவான் பூமியிலே பண்ணுகிற அவதாரத்தின் பிரஸ்தாவம் வந்தபடியால், அதன் உண்மையும் சொல்லப்படுகிறது.

நான் சொன்ன கர்மயோகமானது உன்னைச் சண்டையில் மூட்டுவதற்காக இப்போதுதான் சொல்லப்பட்டது என்று நினையாதே. இதை இந்த மன்வந்தரத்தினுடைய ஆதியிலேயே எல்லா உலகங்களும் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, மோக்ஷத்தை யடைவதற்காக நானே விவஸ்வானுக்குச் சொன்னேன். அவன் அதை மனு என்பவனுக்குச் சொன்னான். மனு இக்ஷ்வாகுவுக்குச் சொன்

ளுன். இப்படி வரிசையாக உபதேசித்து வந்த இதை முன்னிருந்த ராஜரிஷிகள் அறிந்து செய்தார்கள். வெகுநாள் ஆய்விட்டதினாலே யும், கேட்கிறவர்களுடைய புத்திக் குறைவாலேயும், இப்பொது அது போய்விட்டதென்றே சொல்லலாம். வியாஸர், பீஷ்மாசாரி யர் முதலான சிலரிடத்தில் தான் அது இருக்கிறது. நீ எனக்குத் தோழனாயிருப்பதினாலேயும், என்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தி பண் ணுகிறபடியாலும், என்னை நீ கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டபடியா லும், உனக்கு நான் அதே கர்மயோகத்தை கொஞ்சமும் விடாமல், எல்லா அங்கங்களுடன் விரிவாகச் சொன்னேன். என்னைத்தவிர, இன்னொருவரால் அறியவும், தெளிவாகச் சொல்லவும் முடியாது. ஏனென்றால், இது உபநிஷத்துக்களில் மறைந்து ஒருவராலும் அறியப் படாமல் இருக்கிற ஸங்கதிகளுக்குள்ளே மிகவும் உயர்ந்தது. [1—3]

அத — அஸ்மிந் ப்ரஸங்கே பகவதவதாரயாதாத்ம்யம் யதாவஜ்ஜ்ஞாதும் அர்ஜுந உவாச —

அர்ஜுந உவாச —

அபரம் பவதோ ஜந்ம பரம் ஜந்ம விவஸ்வத: ।
கதமேதத்விஜாநீயாம் த்வமாதௌ ப்ரோக்தவாநிதி ॥ ॥ ४ ॥

காலஸங்க்யயா அபரம் அஸ்மஜ்ஜந்மஸமகாலம் ஹி பவதோ ஜந்ம । விவஸ்வதஶ்ச ஜந்ம காலஸங்க்யயா பரம்-அஷ்டாவிம்ஶதிசதுர்யுகஸங்க்யாதம்। த்வமேவாதௌ ப்ரோக்தவாநிதி கதமேதத் அஸம்பாவநீயம் யதார்த்தம் ஜாநீயாம்।

நநு ஜந்மாந்தரேணாபி வக்தும் ஶக்யம் । ஜந்மாந்தராநுபூதஸ்ய ஸ்மரணம் ஸ்ம்ருதிஸ்து பரஜந்மநி நாஸ்தி கஸ்மிஞ்சி[illegible]ராய: । நவா தேஶ வக்தார[illegible] வஸ்[illegible]நயம் ஸ [illegible] ந ஜ[illegible]தி । யதவா[illegible] வக்ஷ்யதி "பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந" । [illegible] ஶாஶ்வதம் [illegible] விஶேஷம் । [illegible] | [illegible] ஸர்வேஶ்வர[illegible] ।

[illegible]

||௪||

அவ— இந்தப் பிரஸ்தாவத்தில, ராமன், கிருஷ்ணன் முதலான பகவானுடைய அவதாரங்களின உண்மையை உள்ளபடி அறிவதற்காக அர்ஜுநன கேட்கிறான.

“நான் விவஸ்வானுக்கு இதைசசொன்னேன்” என்று சொன்னீரே. நீர் என்னோடு பிறந்திருக்கிறவர் விவஸ்வானோ இருபத்தெட்டு சதுர்யுகத்திற்கு முன பிறந்தவன. ஆகையினாலே அவனுக்கு நீர் சொன்னது என்பது நடந்திருக்க முடியாததுபோல் தோன்றுகிறதே அதை நான் எப்படி உண்மையென்று எண்ணுகிறது.

இந்த இடத்தில ஒரு கேள்வி—ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வேறு ஜன்மத்தில் விவஸ்வானுக்குச சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? பெரியோர்களுக்கு முன் ஜன்மங்களில நடந்த ஸங்கதிகளின் நினைவு இருக்குமே. அர்ஜுநனுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன தெய்வமென்று தெரியுமே. பததாவது அத்தியாயம் 12-வது சுலோகத்தில் அவரைத் தெய்வமென்று தான் அறிந்ததாகச சொல்லப்போகிறானே. தர்மபுத்திரர் ராஜஸூயயாகம் பண்ணினபோதும், மற்றகாலங்களிலும்

பீஷ்மர் முதலானவர்களிடமிருந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பெருமையைக் கேட்டும் இருக்கிறானே. ஆகையினாலே அவனுக்கு இந்த ஸந்தேஹம் எப்படி வரக்கூடும்?—என்று.

இதற்குப்பதில்:— ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தெய்வமென்று அர்ஜுநனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அப்படியிருந்தும், தெரியாதவன் போல் கேட்பதின் கருத்து என்னவென்றால்—ஒரு குற்றமுமில்லாமல், எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாய்,எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவனும், எல்லாம் தெரிந்தவனும், நினைத்தபடி நடத்துகிறவனும், அடைய வேண்டியது ஒன்றுமில்லாதவனுமான தேவரீர், கர்மத்தில் அகப்பட்டு கஷ்டப்படுகிற மனிதர்களையும்,தேவர்களையும்போல் பிறக்கிறீரே (1)இது இந்திர ஜாலம் செய்கிறவன் ஜாலம் போல் பொய்யா? அல்லது உண்மையா? (2) உண்மையாயிருந்தாலும், தேவரீர் பிறக்கும் போது, தேவரீருடைய சுபாவம் போய் விடுகிறதா? அல்லது சுபாவத்தில் ஒன்றும் குறையாமல் வருகிறீரா? (3) உம்முடைய திருமேனி ஸத்வம் முதலான மூன்று குணமுள்ள 'பிரகிருதி' என்கிற திரவியத்தினாலே செய்யப்பட்டதா? அல்லது, ரஜஸ்ஸும், தமஸ்ஸும் கலக்காத, ஸத்வ குணமாத்திரமுள்ள திரவியத்தினால் உண்டானதா? (4) தேவரீர் பிறப்பதற்குக் காரணம் என்ன? அது கர்மமா? அல்லது தேவரீருடைய நினைவுமாத்திரமா? (5) எப்போது பிறக்கிறீர்? (6) எதற்காகப் பிறக்கிறீர்? இந்த ஸங்கதிகளைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்வதற்காக அர்ஜுநன் கேட்டான். இதுதான் அவன் கருத்தென்று பகவான் சொன்னபதிலினாலே ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீ 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌵 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ।
𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ॥ ॥௫॥

𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌵 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑌯𑍋𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—நீயும், நானும், எத்தனையோ தடவை பிறந்துபோயிருக்கிறோம். எனக்கு உன்னுடைய பிறப்புகளும்,என்னுடைய பிறப்புகளும் எல்லாம் தெரியும். உனக்கு ஒன்றும்

தெரியாது. இந்த வார்த்தையில் "எத்தனையோ" என்றும், "போயிருக்கிறோம்" என்றும் "பிறப்பு" என்றும் சொன்னதினாலே, பகவானுடைய பிறப்புகள் உண்மையென்று ஏற்படுகிறது. அர்ஜுநன் பிறப்பு உண்மையென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அதைச் சொன்னது உதாரணமாகச் சொன்னது. [5]

அவ— அவதாரப்ரகாரம் தேஹயாதாத்ம்யம் ஜந்மஹேதும் சாஹ—

அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந் ।
ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா ॥ ||௬||

அஜத்வாவ்யயத்வஸர்வேஶ்வரத்வாதி ஸர்வம் பாரமேஶ்வரம் ப்ரகாரமஜஹதேவ ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிமதிஷ்டாய ஆத்மமாயயா ஸம்பவாமி। ப்ரக்ருதி: ஸ்வபாவ:। ஸ்வமேவ ஸ்வபாவமதிஷ்டாய ஸ்வேநைவ ரூபேண ஸ்வேச்சயா ஸம்பவாமீத்யர்த:। ஸ்வஸ்வரூபம் ஹி 'ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத், க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே, ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ:, தஸ்மிந்நயம் புருஷோ மநோமய: அம்ருதோ ஹிரண்மய:, ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி, பாரூபஸ்ஸத்யஸங்கல்ப ஆகாஶாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:, மாஹாரஜநம் வாஸ:" இத்யாதிஶ்ருதிஸித்தம்। ஆத்மமாயயா—ஆத்மீயயா மாயயா। "மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்" இதி ஜ்ஞாநபர்யாயோऽத்ர மாயாஶப்த:। ததா சாபியுக்தப்ரயோக:— "மாயயா ஸததம் வேத்தி ப்ராணிநாம் ச ஶுபாஶுபம்" இதி। ஆத்மீயேந ஜ்ஞாநேந ஆத்மஸங்கல்பேநேத்யர்த:। அதோऽபஹதபாப்மத்வாதிஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வம் ஸர்வமைஶ்வரம் ஸ்வபாவமஜஹதேவ ஸ்வமேவ ரூபம் தேவமநுஷ்யாதிஸஜாதீயஸம்ஸ்தாநம் குர்வந் ஆத்மஸங்கல்பேந தேவாதிரூபேண ஸம்பவாமி। ததிதமாஹ— "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" இதி ஶ்ருதி:। இதரபுருஷஸாதாரணம் ஜந்ம அகுர்வந் தேவாதிரூபேண ஸ்வஸங்கல்பேநோக்தப்ரக்ரியயா ஜாயத இத்யர்த:। "பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந। தாந்யஹம்

வேத ஸர்வாணி, ததா த்வாநம் ஸ்வஜாத்யோஹம், ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:'' இதி வக்ஷ்யமாணாவிரோதாத் ।
|| ௫ ||

அவ—கீழ் சுலோகத்தில் முதல் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லப்பட்டது. அடுத்த சுலோகத்தில் அடுத்த மூன்று கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்.

நான் பிறக்கும்போது என்னுடைய தெய்வத் தன்மையில் ஒன்றையும் விடாமலே, ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிருக்கும் என்னுடைய திருமேனியில் ஒரு பாகத்தை மனிதர்கள் முதலானவர்கள் உடம்புபோல் செய்து கொண்டு, என்னுடைய எண்ணத்திலேயே பிறக்கிறேன். என்னுடைய உடம்பு பிரகிருதியினால் உண்டானதன்று. உலகத்தில் ஒருவன் ஒரு ஜன்மத்தில் மிகவும் கெட்டிக்காரனாக இருக்கிறான். அடுத்த ஜன்மத்தில் கர்மத்தினாலே அந்த கெட்டிக்காரத்தனம் போய், மிகவும் முட்டாளாக ஆய்விடுகிறான். அப்படி எனக்கு ஒரு பிறப்பிலும் என் சுபாவங்களில் ஒரு குறைவும் வருகிறதில்லை. ஆனால் சில வேளைகளில் அறியாதவன் போலவும், துக்கப்படுகிறவன் போலவும் ஒரு காரியத்திற்காகக் காட்டுகிறேன். உன்னைப்போல புண்ணியம் பாபம் என்கிற கர்மத்தினால் நான் பிறக்கவில்லை. 1

இந்த சுலோகத்தில் 'பிரகிருதி' என்றும், 'மாயை' என்றும் இரண்டு வடமொழிச் சொற்கள் இருக்கின்றன. 'பிரகிருதி' என்கிற சொல்லிற்கு உடம்பு என்று பொருள். என்னுடைய பிரகிருதி-என்னுடைய உடம்பு. அதாவது ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருக்கும் என்னுடைய உடம்பு. அதில் ரஜஸும், தமஸும் கலக்காத ஸத்வகுணம் மாத்திரம் உண்டு. மாயை என்கிற சொல்லிற்கு நினைவு என்று பொருள். அந்த சொல்லிற்கு 'நினைவு' பொருள் என்று நிகண்டுகள் சொல்லுகின்றன. அந்தப் பொருளிலேயே அந்தச்சொல்லை அநேகம் பெரியவர்கள் உபயோகப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். (6)

1 ஆறுவது சுலோகத்தின் முன் பாதிக்குப் பொழிப்புரை:—பிறப்பில்லாதவனும், ஒரு குறைவில்லாதவனும் எல்லாரையும் அடக்குகிறவனுமிருந்து கொண்டு என்று.

𑌶𑍍𑌲𑍋— 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌕𑌾𑌲𑌮𑌾𑌹—

𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥ ॥௭॥

𑌨 𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌯𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑌂𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯 । 𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌯𑌾 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 । 𑌤𑌦𑌾𑌽𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑌿 ॥ ॥௭॥

அவ — பகவானுடைய பிறப்பிற்குக்காலம் சொல்லுகிறார்

நான் இன்னகாலத்தில் பிறக்கிறேன் என்று ஒரு கட்டுப்பாடு கிடையாது. பிராமணன் முதலான நாலு ஜாதிகளுக்கும், பிரும்மசாரி முதலான நாலு ஆச்ரமங்களில் இருக்கிறவர்களுக்கும், இன்னார், இன்னார், இன்ன இன்ன வேலைகளைச் செய்ய வேண்டியதென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட வேலைகள் எப்போது ஸரியாய் நடக்கவில்லையோ, அல்லது அடியோடு போய்விடுகிறதோ, எப்போது செய்யக் கூடாதென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட வேலைகள் உண்டாகிறதோ, அப்போது அவைகளைப்பொறுக்காமல் நானே கீழ்ச்சொன்னபடி பிறக்கிறேன். (7)

𑌶𑍍𑌲𑍋— 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌾𑌹—

𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌚 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿 𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌯𑍁𑌗𑍇 ॥ ॥௮॥

𑌸𑌾𑌧𑌵 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑍀𑌲𑌾 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌸𑌰𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌾𑌗𑍋𑌚𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌣𑌪𑍋𑌷𑌣𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌲𑌭𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌿𑌥𑌿𑌲𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌯𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌲𑌾𑌪𑌾𑌦𑌿𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌚, 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌯

நாரூபஸ்ய ஆராத்யஸ்வரூபப்ரதர்ஶநேந ஸ்தாபநாய, தேவமநுஷ்யாதிரூபேண யுகே யுகே ஸம்பவாமி। க்ருத த்ரேதாதி யுகவிஶேஷநியமோऽபி நாஸ்தீத்யர்த்த: || ||8||

அவ—கடைசிக்கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்.

ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், அவர்களுக்கு இடைஞ்சல் பண்ணுகிறவர்களைத் தொலைப்பதற்காகவும், குறைந்தும் அழிந்தும்போன தர்மங்களை உள்ளபடி நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் எல்லா யுகங்களிலும் பிறக்கிறேன். 'ஸாதுக்கள்' என்பவர்கள் என்னுடைய ப்ரீதிக்காக எல்லா வேலைகளையும் செய்து, என்னிடத்தில் மிகவும் ப்ரீதியுள்ளவர்களாய், என்னை அடைவதற்குப் ப்ரயத்னப்பட்டவர்கள் என்னுடைய ஸ்வரூபமும், நான் செய்யும்வேலைகளும் அவர்களுடைய மனதுக்கும், வாக்குக்கும் எட்டவில்லை என்னைப்பார்ப்பதையே சோறாகவும், தண்ணீராகவும், சந்தனம், புஷ்பம், வெற்றிலைகளாகவும் எண்ணுகிறார்கள் என்னைப்பார்க்காவிட்டால் ஒரு விநாடி எத்தனையோ கோடியுகமாக அவர்களுக்குத் தோன்றி, அவர்கள் உடம்பு முதலானவைகள் தளர்ந்து போகின்றன. ஆகையினால் அவர்களுக்கு என் ஸ்வரூபத்தையும், என் வேலைகளையும் காட்டி, அவர்களுடன் பேசி அவர்களைக்காப்பாற்றுகிறேன். இதுதான் என் அவதாரத்திற்கு முக்கியமான ப்ரயோஜனம். ஸாதுக்களுக்கு விரோதிகளை அவதாரம் செய்யாமல், என் நினைவினாலேயே தொலைத்துவிடலாம். ஸாதுவைக் கீழே சொன்னபடி ரக்ஷிப்பதை நான் பிறக்காமல் செய்ய முடியாது இடைஞ்சல் பண்ணுகிறவர்களைத் தொலைப்பது என்பது—கெட்ட காரியங்களுக்கு உதவுகிற உடம்புகளையும், கெட்ட எண்ணங்களையும் போக்குவதுதான் ஒருவன் வேலைக்காகக்கொடுத்த கத்தியைக் கொண்டு எல்லாரையும் வெட்டினால், அந்தக் கத்தியை அவனிடமிருந்து பிடுங்குவதுபோல [8]

ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: |
த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந ||

𑌏𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌮𑍂𑌲𑌹𑍇𑌯𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌰𑍂𑌪𑌜𑌨𑍍𑌮𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑍋𑌪𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌜𑌾𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌮𑌮 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿। 𑌸 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌨𑍈𑌤𑌿। 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌮𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌯𑌥𑍋𑌦𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌾𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌦𑍇𑌕𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌮𑌦𑍇𑌕𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿॥

நீங்கள் கர்மத்தினலே இளப்பமான மூன்று குணங்களுள்ள உடம்பை அடைவது ஆகிய பிறப்பு உள்ளவர்கள். அப்படி நான் பிறந்தவனல்ல. எல்லா உலகங்களையும் ஆளுகிறவன். எல்லாவற்றையும் எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவன். நினைத்தபடி நடத்துகிறவன். இது முதலான உயர்ந்த எல்லா குணங்களும் உடையவன். ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், அவர்கள் என்னை அறிந்து அடைவதற்காகவும் நான் பிறக்கிறேன். என்னைத் தவிர, இன்னெருவரால் இவ்விதமாக பிறக்க முடியாது. எவன் இவ்விதமான என் பிறப்பையும் என் வேலைகளையும் உள்ளபடி அறிகிருனே, அவன் இப்போதிருக்கிற உடம்பினுடைய முடிவிலேயே என்னிடத்திலேயே வந்து சேருவன். அவனுக்கு மறு பிறப்பில்லை.

என்னுடைய ஆச்சரியமான பிறப்பையும், வேலைகளையும் அறிவதினலே, என்னை அடைவதற்கு விரோதியான எல்லா பாபங்களும் போய்,இந்தப் பிறப்பிலேயே சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய படி 1 பக்தியோகத்தையோ, சரணுகதியையோ செய்து, என்னைத்

1-பக்தியோகம் பண்ணுகிறவன் அநேக ஜன்மங்களில் அதைச் செய்து, பகவானிடம் போக வேணுமென்று அளவில்லாத ஆசைப்பட்டு, பகவான் தன்னைக் கூப்பிட்டுக்கொள்ளாமற் போனல், ஆணையிட்டு அழும்போது, பகவான் அவனைத்தன்னிடம் அழைத்துப்போவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வளவு ஆசை ஒரே ஜன்மத்தில் உண்டாகாது. ஆனல் கீழ்ச்சொல்லியபடி பகவானுடைய பிறப்புகளையும், வேலைகளையும நன்றாய் தியானம் செய்தால், ஒரே ஜன்மத்தில் அந்த ஆசை வந்து விடும்.

தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவிலும் பிரீதியில்லாமல், என்னையே எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு, என்னிடம் வந்து சேருவன். 1 [9]

சுவ — தஜாஹ —

வீதராகபயக்ரோதா மந்மயா மாமுபாச்ரிதா: ।
பஹவோ ஜ்ஞாநதபஸா பூதா மத்பாவமாகதா: ॥ ॥௧0॥

மத்யாஜ்ஞக்ருதஜ்ஞாநாப்யாஸ தபஸா பூதா பஹவ: அநேகம் ஸம்வ்ருத்தா:। ததா ச ச்ருதி: "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" இதி தீரா: ஏதாத்ருசா:। அநேந தஸ்ய ஜந்மகர்மணோ: ஜ்ஞாநம் தீர்த்யமுக்தம் ॥ ॥ ௧0 ॥

அவ—இதையே அடுத்த சுலோகம் சொல்லுகிறது.

2 *என்னுடைய பிறப்புகளுடையவும், வேலைகளுடையவும், உண்மையை அறிவது என்கிற தபஸினாலே பரிசுத்தர்களாய் அநேகம் பேர்கள் இப்படி ஆனார்கள்.* [10]

---

1 *நாம் அவதார ஸங்கதியை எவ்வளவு சொன்னாலும், சொல்லே யொழிய மனதில் படுவது கஷ்டம். நாம் சொல்லுவதில் கோடியில் ஒரு பங்கு நம் மனதில் பட்டால், உடனே பகவானிடம் போய் விடலாம். ஆனால் இந்தச் சொல்லும் வீணாகப்போகாது.*

2 *இந்த சுலோகத்திற்குப் பொழிப்புரை:—"ஆசையும், பயமும், கோபமும் போய், என்னையே நினைக்துக்கொண்டு, என்னையே அடைந்து, அநேகம் பேர்கள் இந்த அறிவாகிய தபஸினாலே பரிசுத்தர்களாய், என்னுடைய தன்மையை அடைந்தார்கள்" (என் மாதிரி ஆனார்கள்).*

பகவானிடத்திலே மாத்திரம் அவர்களுக்குப் பிரீதி இருப்பதினாலே, அவர்களுக்கு மற்றவைகளில் ஆசையில்லை. ஆசையினாலே தானே கோபம் உண்டாகிறது. ஆசையில்லாத்தினாலே கோபமும் கிடையாது. விஷயங்கள் கிடைப்பதினாலே ஸந்தோஷமும், அவைகள் கிடைக்காத்தினாலே வருத்தமும் இல்லாமையாலே அவர்களுக்கு பயமுமில்லை. இப்படி ஆசையும், பயமும் கோபமும் இல்லாததை 'என்னைத்தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவிலும் பிரீதி யில்லாமல்' என்று கீழ் சுலோகத்தின் வியாக்கியாநத்தில் சொல்லப்பட்டது. என்னை அடைந்து என்பதின் பொருளை "சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி பக்தியோகத்தையோ சரணாகதியையோ பண்ணி" என்று சொல்லப்பட்டது. தபஸாலே பரிசுத்தர்களாய் என்பதின் பொருளை "எல்லா பாபங்களும் போய்" என்பதினால் சொல்லப்பட்டது.

யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் ।
மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வஶ: ॥

ந கேவலம் தேவமநுஷ்யாதிரூபேணாவதீர்ய ஸமாஶ்ரயணாபேக்ஷாணாம் பரித்ராணம் கரோமி। அபி து யே ஸமாஶ்ரயணாபேக்ஷா:, யதா—யேந ப்ரகாரேண—ஸ்வாபேக்ஷாநுரூபம் மாம் ஸங்கல்ப்ய ப்ரபத்யந்தே—ஸமாஶ்ரயந்தே। தாந் ப்ரதி தத்தைவ தந்மநீஷிதப்ரகாரேண பஜாமி—மாம் தர்ஶயாமி। கிமத்ர பஹுநா, ஸர்வே மநுஷ்யா: மதநுவர்த்தநைகமநோரதா மம வர்த்ம—மத்ஸ்வபாவம் யோகிநாம் வாங்மநஸாபரிச்சேத்யமபி ஸ்வகீயைஶ்சக்ஷுராதிகரணைஸ்ஸர்வஶ: ஸ்வாபேக்ஷிதைஸ் ஸர்வப்ரகாரைரநுபூய அநுவர்த்தந்தே॥

என்னை அடைய வேணுமென்று ஆசைப்பட்டவர்களை நான் தேவனாகவும், மனிதனாகவும் பிறந்து காப்பாற்றுகிறேன் என்பது மாத்திரமில்லை. பின்னையென்ன வென்றால்—ஒருவன் எந்த உருவத்தோடு என்னைப்பார்க்கவேணுமென்று விரும்புகிறானோ,1 அந்த உருவத்தோடு வந்து என்னை அவனுக்குக் காட்டுகிறேன்.

பல வார்த்தைகள் சொல்லி யென்ன? எவனுயிருக்கட்டும், என்னை அடையவேணும், என்னைப்பார்க்கவேணும் என்று நினைத்தால், பிரும்மா முதலானவர்களாலேயும் அறிய முடியாத என்னுடைய எல்லா ஸங்கதிகளையும், அவனுடைய கண் முதலான இந்திரியங்களாலேயே வேண்டியபடி அறியும்படியாகக் காண்பிப்பேன். அவன் அவைகளை அறிந்து ஸந்தோஷப்படுவேன். [11]

கஉ— இதாநீம் ப்ராஸங்கிகம் பரிஸமாப்ய, ப்ரக்ருதஸ்ய கர்மயோகஸ்ய ஜ்ஞாநாகாரதாப்ரகாரம் வக்தும் ததாதி

1. ஸ்ரீகிருஷ்ணனை என்னைக்குழந்தையாய்த் தொட்டிலில்படுத்துக் கொண்டிருந்தபடி பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டால், நான் அப்படியே அவனுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கிறேன். வீடுகளிலும், ஒரு பிம்பத்தைச் செய்து அதில் நீர் இருக்கவேணுமென்று கேட்டால், அதிலும்வந்திருந்து நான் அவனைக்காப்பாற்றுவேன்,

[illegible]

[illegible] ।
[illegible] ॥१२॥

[illegible] ॥१२॥

அவ—பிரஸ்,தாவத்தில் வந்த ஸங்கதியை முடித்து, கர்மயோகம் என்பது வெறும் வேலையல்ல, உயர்ந்த அறிவுடன் செய்யப்படுவதால், உயர்ந்த அறிவுதான் என்று சொல்லுவதற்காக, அப்படிப் பட்ட அறிவுடன் கர்மயோகத்தை செய்கிறவர்கள் அகப்படுவது 1 வருத்த மென்று சொல்லுகிறார்.

---

1 ஆத்மாவை உள்ளபடி முதலில் அறியவேண்டும். கர்மங்களின் பலன்களில் ஆசையைவிட்டு, பகவானுடைய பிரீதிக்காகவே அவைகளைச் செய்யவேண்டும். நடுவில் வரும் பணம் முதலானவைகளையும், ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளையும் விரும்பாமல், பகவானையே அடைவதுதான் பிரயோஜனமென்று எண்ண வேண்டியது. எந்த வேலை செய்தாலும், வண்டிக்காரனிடம் அகப்பட்ட வண்டிமாடுபோல், நாம் பகவானிடம் அகப்பட்டு அவனாலே வேலைகளைச் செய்விக்கப்படுகிறோம் என்றும் நினைக்கவேண்டியது. இப்படிச் செய்வது கர்மயோகம். இவைகளை வாயால் சொல்வதே கஷ்டம். நினைவு எப்படி வரும். செய்வது எங்கு இருக்கிறது.

எல்லாரும் இந்த உலகத்தில பணம் காசு முதலான ஸுகங்களை யும, ஸ்வர்க்கலோகத்திய ஸுகங்களையும ஆசைப்பட்டு, இந்திரன முதலான தேவதைகளை மாத்திரம பூஜித்து, அவர்களை ஸந்தோஷப் படுத்துகிறார்கள ஒருவனாவது அந்த பலன்களை ஆசைப்படாமல், இந்திரன முதலான எல்லா தேவதைகளுக்கும் நான் தான ஆத்மாவாயிருக்கிறேனென்றும, எல்லா யகஞங்களிலும் நான் தான ஸந்தோஷத்தை யடைகிறேனென்றும என்னை அறிந்து, பூஜித்து, ஸந்தோஷப படுத்துகிறதில்லை ஏனென்றால், இந்திரன முதலானவர்களை ஸந்தோஷபபடுத்தினால், அவர்கள பிள்ளை பெண் டாட்டி, சோறு, தண்ணீர், முதலான பலன்களை [1] உடனே கொடுக் கிறார்கள ஜீவன்கள் இது முதல என்று இலலாமல் நெடுநா ளாய கணக்கில்லாத பாபங்களைச செய்திருக்கிறார்கள. அதனாலே "உடம்பு வேறு ஆத்மா வேறு உடமபும அதைச்சேர்ந்தவை களும் அழிவுள்ளவைகள மிகவும தாழ்ந்தவைகள. அவை களால் ஆத்மாவுக்கு ஒரு பிரயோஜநமுமில்லை ஆத்மா என் பது அழிவில்லாதது மிகவுமுயர்ந்தது. பகவானை அடைய வேண் டிய வஸது, அதற்காகத்தான் வேலைகளைச செய்யவேண்டியது" இது முதலான ஸங்கதிகளை அறிய முடியவில்லை. சீக்கிரம் உண் டாகிற பிள்ளை பெண்டாட்டி, மாடு கன்று முதலான பலனக ளைத்தேடுகிறார்கள. ஒருவனும் ஸம்ஸாரத்தில வெறுபபுண்டாகி மோக்ஷத்தை ஆசைபபட்டு எனக்கு ஸந்தோஷத்தையுணடு பண் ணும்படி கர்மயோகத்தைச செய்ய ஆரம்பிக்கிறதில்லை. [12]

கஉ— யயோக்ஷகர்மயோகாரம்ஷவிரோபிவாவக்ஷ ஹேதூராஹ —

சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்மவிபாகஶ: ।
தஸ்ய கர்தாரமபி மாம் வித்த்யகர்தாரமவ்யயம் ॥ ||கங||

சாதுர்வர்ண்யப்ரமுகம் ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தம் க்ருத்ஸ்நம் ஜகத் ஸத்த்வாதிகுணவிபாகேந தத்தாநுகுணகர்மவிபாகேந

1. இந்திரன் முதலான தேவதைகளிடம் பலனகளை வேண்டுவது ஒருவன ஒரு பணக்காரனிடமபோய அவனை தாறுமாறாய்த் தோத்திரம் பண்ணி, அவனிடமிருந்து இரண்டணா பெறறு ஸந்தோஷப்படுவது போல இருக்கிறது

[illegible] ||௧௩||

அவ—பாபத்தினாலே அறிவு கெட்டு, கர்மயோகத்தை ஆரம்பிக்கிறதில்லை யென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த பாபம் போவதற்கு வழியைச் சொல்லுகிறார்.

பிராமணன் முதலான நாலு ஜாதிகளையும், பிரும்மா முதல் புழுவரையிலுள்ள எல்லா ஜந்துக்களையும் நான் உண்டுபண்ணி, காப்பாற்றி, அழிக்கிறேன். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், என்கிற குணங்களில் சிலருக்கு சில குணங்கள் அதிகமாயும், சிலருக்கு குறைவாகவும் இருக்கும்படி செய்கிறேன். அந்த குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி, தொழில்களையும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். ஆகையினாலே உலகத்தில் ஒருவனைப்போல் ஒருவன் இருக்கவில்லை. ஒருவன் பெரிய பணக்காரன், மற்றொருவன் மிகவும் ஏழை. ஒருவன் மஹா புத்திமான். இன்னொருவன் அடியோடு முட்டாள். இப்படி உலகத்தைப் பலவிதமாகப் பண்ணியிருக்கிறேன். ஆனால் அப்படி நான் பண்ணியிருந்தபோதிலும், நான் பண்ணவில்லை யென்று நினை. [13]

[illegible]

𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌲𑌿𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌮𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 ||
𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌸 𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ||

[illegible]

[illegible] ॥ ௧௪ ॥

அவ—ஒரே வேலையை 'நான் செய்தேன்' 'நான் செய்யவில்லை' என்பது எப்படி ஒட்டும்? என்றால் சொல்லுகிறார்—

ஒருவன் தேவனாகவும், மற்றொருவன் மனிதனாகவும் பிறந்திருக்கிறான். இது மாதிரி பேதங்கள் என்னால் ஏற்படவில்லை. ஜீவன்களுடைய புண்ணியத்தாலும், பாபத்தாலும் ஏற்பட்டவைகள். உதாரணம் ஒரு கொல்லையில் ஒருவன் வெவ்வேறு விதைகளை விதைக்கிறான். அவைகள் பலவிதமாய் முளைக்கின்றன. விதைத்தவன் ஒருவன். பூமி ஒன்று, தண்ணீரும் ஒரே கிணற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. எருவும் ஒன்று. எல்லாம் ஒன்றாயிருந்தாலும் விதைகளின் வெவ்வேறு சக்திகளாலே வெவ்வேறு முளைகள் உண்டாகின்றன. அதுபோல, என்னாலே உண்டு பண்ணப்பட்ட ஜீவன்கள் அவரவர்களுக்குப் பிடித்த பண்டங்களை அவரவர்கள் கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி அனுபவிக்க வேண்

டியது. அதற்காக அதற்குத்தகுந்த உடம்புகளையும், இந்திரியங்களையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

உடம்புகளும், இந்திரியங்களும், உண்டாவதற்கு நான் பொதுவான காரணம், அவைகள் வெவ்வேறாயிருப்பதற்கு அவரவர்கள் கர்மங்களே காரணம். ஆகையினாலே பலவித பேதங்களை நான் உண்டு பண்ணினாலும், 'நான் உண்டு பண்ணவில்லை' என்று சொன்னேன். மேலும், எனக்கு ஒரு பிரயோஜனத்திலாசையினால், இப்படி பலவிதமான பேதங்களை நான் உண்டு பண்ணவில்லை. உலகத்தில் சில அதிகாரிகள் அவனவனுக்கு யோக்கியதைக்குத்தகுந்தபடி சில வேலைகளைக் கொடுக்கிறார்கள். அதை அவர்கள் தங்கள் பிரயோஜனத்திற்காகச் செய்யவில்லை. வேறு சிலர்கள் வேலை பண்ணிக் கொடுத்து லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள். நான் அப்படி ஒரு பிரயோஜனத்தை ஆசைப்பட்டு, பலவித பேதங்களை செய்யவில்லை. இப்படி யார் என்னை நினைக்கிறாரோ, அவனுக்குக் கர்மயோகம் செய்வதற்கு இடைஞ்சலான பாபங்கள் போய் விடும். அதாவது பகவான் எல்லாருக்கும் எல்லாவித உறவாயிருக்கிறான். எல்லாரும் ஸௌக்கியத்தை அடையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு பலவிதமாய்ப் பாடுபடுகிறான். அவனுக்கு ஒருவனிடத்திலும் த்வேஷமில்லை. ஆனால் அவன் அவரவர்களுடைய பாபத்துக்கும் புண்ணியத்திற்கும் தகுந்தபடி ஒருவனை உயர்த்தியாயும், ஒருவனைத் தாழ்த்தியாகவும் வைக்கிறான். இதை அறிந்தால் அவரவர்கள் தங்கள் பாபத்தை அறிந்து, அதைப்போக்கும் வழியைத் தேடுவர்கள். உலகத்திலும் இதைப்பார்க்கலாம். திருடனை ராஜா தண்டிக்கிறான். பள்ளிக்கூடத்தில் நன்றாய்ப் படித்த பையனுக்கு இனாம்கொடுக்கிறான். ராஜா அவனவனுடைய வேலைக்குத் தகுந்தபடி பலன் கொடுக்கிறான். தண்டிக்கப்பட்டவன் தன்னுடைய குற்றத்தினாலேதான் தண்டனை வந்ததென்று நினைத்தால், திருட்டை நிறுத்தி விடுவன். அப்படியே பகவான், நம்முடைய பாபங்களுக்கு பலன் கொடுக்கிறானென்று எண்ணினால், நாமும் நம்முடைய பாபங்களை நிறுத்த முயற்சிசெய்வோம். தெய்வத்திற்குக்கண் இல்லை யென்று

பகவானை வையமாட்டேன் ।[1]

ஏவம் ஜ்ஞாத்வா க்ருதம் கர்ம பூர்வைரபி முமுக்ஷுபி:। குரு கர்மைவ தஸ்மாத் த்வம் பூர்வை: பூர்வதரம் க்ருதம்॥ ॥௧௫॥

ஏவம் மாம் ஜ்ஞாத்வா விமுக்தபாபை: பூர்வைரபி முமுக்ஷுபிர்நிர்மோக்ஷணம் கர்ம க்ருதம் । தஸ்மாத் த்வமுக்தப்ரகாரமத்விஷயஜ்ஞானவிதூதபாப: பூர்வை: விவஸ்வந்மநுப்ரப்ருதிபி: க்ருதம் பூர்வதரம் புராதனம் ததாநீமேவ மயோக்தம் கர்மயோகமேவ குரு ॥ ॥ ௧௫ ॥

இப்படி என்னைத் தெரிந்து கொண்டு, எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட முன்னிருந்த பெரியோர்கள் கர்மயோகத்தைச் செய்தார்கள் நீயும் அதே மாதிரி என்னை நினைத்து, பாபத்தைப் போக்கி, முன்னிருந்த விவஸ்வான், மனு முதலான பெரியோர்களுக்கு அப்போதே என்னால் சொல்லப்பட்டு, அவர்களால் செய்யப்பட்டு, நெடுநாளாய் வந்த கர்மயோகத்தையே கீழ்ச்சொன்னபடியும், மேல் சொல்லப்போகிறபடியும் செய் (15)

ஸ்வ—லக்ஷணஸ்ய கர்மணோ துர்ஜ்ஞானதாமாஹ—

கிம் கர்ம கிமகர்மேதி கவயோऽப்யத்ர மோஹிதா: ।
தத் தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுபாத்॥

முமுக்ஷுணாநுஷ்டேயம் கர்ம கிம் ரூபம்? அகர்ம ச கிம்? அகர்மேதி கர்த்துராத்மனோ யாதாத்ம்யஜ்ஞானமுச்யதே। அநுஷ்டேயம் கர்ம ததந்தர்கதம் ஜ்ஞானம் ச கிம்ரூபமிதி உபயத்ர கவயோ வித்வாம்ஸோऽபி மோஹிதா: யதாவந்ந

1. உலகத்தில் படித்தவரோ படிக்காதவரோ யாருக்கும் இது பாபம் என்றும், நாம் பாபத்தைப் பண்ணினோம், பண்ணுகிறோம் என்றும் தோன்றுகிறதே இல்லை. இதைத்தானாகவும், பிறர் சொன்னாலும் கவனிக்கிறதில்லை. நான் பாபி என்று மனதார நினைப்பதை மோக்ஷத்திற்கு ஆரம்பமென்று ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

[illegible] ॥ ௧௬ ॥

அவ— நான் சொல்லப்போகிற கர்மத்தை அறிவது மிகவும் வருத்தமென்று சொல்லுகிறார்.

ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவன் செய்யவேண்டிய கர்மம் இன்னது, அது செய்யும்போது நினைக்க வேண்டிய நினைவு இன்னது (அதாவது இன்ன வேலையை இன்ன நினைவுடன் செய்யவேண்டும்) என்கிற இந்த இரண்டு த்விஷயதில் மிகவும் தெரிந்தவர்களும் மயங்குகிறார்கள். அந்த அறிவோடு கூடிய கர்மத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அதை அறிந்து நீ 1. செய்தால், உனக்கு ஸம்ஸாரம் போய்விடும். (16)

[illegible]

[illegible] ॥ ௧௭ ॥

[illegible] ॥ ௧௭ ॥

அவ— அந்த ஸங்கதியை அறிவது ஏன் இவ்வளவு வருத்தம் என்றால், சொல்லுகிறார்—

1 ஒரு ஸங்கதியை அறிவதனால் மாத்திரம் பிரயோஜநமில்லை. அதைச்செய்தால்தான் பிரயோஜனம் உண்டு. நமக்கு அறிவதே கஷ்டமாயிருக்கிறது. எப்போது செய்யப்போகிறோம்.

ஸம்ஸாரத்தைப போக்குவதறகு ஸாதனமான கர்மம் இன்னதென்று அறியவேணுமம நிததியம, நைமித்திகம், காமியம, எனபவைகளையும, அவைகளுககு ஸாதனமான பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான வேலைகளையும் அறியவேண்டும. கர்மத்தைச செய்யுமபோது கூடஇருககவேண்டிய நினைவையும அறியவேண்டும். ஆகையினுல் இவைகளை அறிவது மிகவும் கஷ்டம். நித்யம், நைமிததிகம், காமியம எனகிற கர்மஙகளையும, அவைகளுக்கு ஸாதனமான பணம ஸமபாதிபபது முதலானவைகளையும் அறிவதாவது அவைகளுககு ஏறபட்ட பலன்களினுலே அவைகள் வெவ்வேறு எனகிற எண்ணததை விடடு,எலலாம மோக்ஷம்என்கிற ஒரே பலனைக கொடுபபதினுல, அவைகள் எல்லாம் ஒரே வகுப்பு என்று எண்ணுவது இது 2–வது அததியாயம் 41–வது சுலோகத்தில் சொலலபபடடது (17)

அவ— 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹—

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌯𑌃 ।
𑌸 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍 ॥௧௮॥

𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑌰𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌏𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍। 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌏𑌵 𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 - 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌹𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌗𑌰𑍍𑌭𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍, 𑌸 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍-𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌤𑍍। 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃-𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌹𑌃 । 𑌸 𑌏𑌵 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍- 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑍃𑌤𑍍 ॥ ॥௧௮॥

அவ— மோக்ஷததிறகு ஸாதனமான கர்மததையும, அது செய்யும்போது இருககவேண்டிய நினைவையும சொல்லுகிறுர்—

மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமான கர்மத்தைச் செய்கிற

வன் ஆத்ம ஸ்வரூபததை உளளபடி நினைப்பதிலலை, கர்மத்தில அறிவு இருககிறதெனறும், ஆதம ஸ்வரூபததை உளளபடி நினைககிறவன காமததைச செய்கிறபடியால், அறிவில கர்மம இருககிறதெனறும எவன் பார்ககிருனே, அவன் கெட்டிககாரன. அதாவது ஆதமாவின் நினைவுசேர்நததுதான் கர்மம். காமத்துடன் சேர்நததுதான ஆதமாவின நினைவு ஆகையால கர்மமே நினைவு நினைவுதான காமம காமமும், ஆதமாவின நினைவும ஒனறைவிட்டு ஒனறு இராது ஆதமாவை உளளபடி அறிந்து, கர்மத்தைச செயகிறவனுககு இரணடும ரொம்பிவிடுகிறது. இப்படி எவன் கர்மததை ஆத்மாவின நினைவுடன் சேர்நததெனறு பார்க்கிருனே, அவன சாஸ்திரத்தை உளளபடி அறிநதவன் மனிதர்களுககுளளே அவனதான் ஸமஸாரத்தைப போககககூடியவன் அவன் சாஸதிரததில சொலலிய எலலா கர்மஙகளையும் செய்கிறவன 1. (18)

௧௯— ப்ரத்யக்ஷேண க்ரியமாணஸ்ய கர்மணோ ஜ்ஞாநாகாரதா கத²முபபத்³யத இத்யத்ராஹ —

யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா⁴: காமஸங்கல்பவர்ஜிதா: ।
ஜ்ஞாநாக்³நித³க்³த⁴கர்மாணம் தமாஹு: பண்டி³தம் பு³தா⁴: ॥௧௯॥

யஸ்ய முமுக்ஷோ: ஸர்வே த்³ரவ்யார்ஜநாதி³லௌகிககர்மபூர்வக நித்யநைமித்திககாம்யரூபகர்மஸமாரம்பா⁴: காமவர்ஜிதா: ப²லஸங்க³ரஹிதா: ஸங்கல்பவர்ஜிதாஶ்ச । ப்ரக்ருத்யா தத்³கு³ணைஶ்சாத்மாநமேகீக்ருத்யாநுஸந்தா⁴நம் ஸங்கல்ப:, ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாநுஸந்தா⁴நயுக்ததயா தத்³ரஹிதா: । தமேவம் கர்ம குர்வாணம் பண்டி³தம் கர்மாந்தர்க³தா

1. நாம இபபோது நமமைப்பிராமணனுக நினைததுக்கொளளவுமிலலை, பிராமணன இனன வேலை செயயவேணடுமெனபதையும அறியவிலலை. சிலர் அதைச செய்யவேணுமென்று வாயால சொலலுகிருர்களேயொழிய, மனதில படவிலலை. செய்யவேணுமெனறு ஆசையுமிலலை. சிலவேளைகளில ஏதோ மிகவும சொறபமான ஆசையால செயதாலும, ஆதமாவின் நினைவுடன் செயவது அரிது.

த்யாகாந்த்ர ஜ்ஞாநாக்நிநா ஏவம்பூதநிதகர்மாணம் ஆஹு: தத்வஜ்ஞா: | அத: கர்மணோ ஜ்ஞாநாகாரத்வமுபபத்யதே ||௧௯||

அவ— செய்யப்படுகிற கர்மம் வேறு ஆத்மாவின் நினைவு வேறு இப்படியே பார்க்கிறோம் எப்படி கர்மம் நினைவாயிருக்கும் கண்ணாலே பார்ப்பதற்கு விரோதமாக இருப்பதைச் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டோ, யுக்தியைக்கொண்டோ எப்படி ஸாதிக்கக்கூடும்? என்றால் சொல்லுகிறார்.—

ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்று நினைவுள்ளவன் நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்கிற கர்மங்களையும், அவைகளுக்கு ஸாதனமான பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான கர்மங்களையும், அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையில்லாமல் பகவானுடைய ப்ரீதிதான் வேண்டுமென்றும், உடம்பு வேறு, ஆத்மா வேறு என்கிற எண்ணத்துடனும் செய்கிறான் இப்படிக் கருமங்களைச் செய்கிற அவனைக் கர்மங்களோடு சேர்ந்த ஆத்மாவின் அறிவு என்கிற நெருப்பினால், நெடுநாளாய் வந்த புண்ணியங்களையும், பாபங்களையும் கொளுத்திவிட்டவனென்று தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் நினைவினால் தான் கர்மம் பாபத்தைப் போக்குகிறது. நினைவுதான் ரஸம் ஆகையினாலே கர்மங்களை நினைவு (ஞானம்) என்று சொல்லுகிறது [19]

கவ.— ஏதத்தேவ விவ்ருணோதி—

த்யக்த்வா கர்மபலாஸங்கம் நித்யத்ருப்தோ நிராஶ்ரய: |
கர்மண்யபிப்ரவ்ருத்தோऽபி நைவ கிஞ்சித்கரோதி ஸ: ||

கர்மபலஸங்கம் த்யக்த்வா நித்யத்ருப்த: - நித்யே ஸ்வாத்மந்யேவ த்ருப்த:, நிராஶ்ரய: - அஸ்திரப்ரக்ருத்யாஶ்ரயபுத்திரஹித:, ய: கர்மாணி கரோதி, ஸ கர்மாணி ஆபிமுக்யேந ப்ரவ்ருத்தோऽபி நைவ கிஞ்சித் கர்ம கரோதி | கர்மாபதேஶேந ஜ்ஞாநாப்யாஸமேவ கரோதீத்யர்த்த: || ௨௦ ||

அவ— இதையே விரிவாகச் சொல்லுகிறார்—

கர்மங்களுக்கு இவ்வுலகத்திலோ, வேறு உலகங்களிலோ

ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையை விட்டு, அழிவில்லாத ஆத்மாவை நினைப்பதிலேயே ஸந்தோஷத்தை யடைந்து, உடம்பும், உடம்பை ச் சேர்ந்தவைகளும் நிலையானவைகள் அல்லவென்று, அவைகளில் ஆசையில்லாமல், எவன் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ, அவன் கர்மங்களையே ஆசைப்படுச் செய்தாலும், கர்மங்களைச் செய்யவில்லை. கர்மம் என்று பெயரை வைத்துக்கொண்டு ஆத்மாவின் நினைவைத் தான் பழக்குகிறான். [20]

ஏவம்பூதஸ்ய கர்மணோ ஜ்ஞாநாகாரத்வமேவ விஶோதயதி —

நிராஶீர்யதசித்தாத்மா த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹ꞉ ।
ஶாரீரம் கேவலம் கர்ம குர்வந்நாப்நோதி கில்பிஷம் ॥ ௨௧ ॥

நிராஶீ꞉ நிர்கதபலாபிஸந்தி꞉। யதசித்தாத்மா-யதசித்தமநா꞉। த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹ꞉-ஆத்மைகப்ரயோஜநதயா ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதவஸ்துநி மமதாரஹித꞉। யாவஜ்ஜீவம் கேவலம் ஶாரீரமேவ கர்ம குர்வந் கில்பிஷம் - ஸம்ஸாரம் நாப்நோதி-ஜ்ஞாநநிஷ்டாவ்யவதாநரஹிதகேவலகர்மயோகேநைவம்ரூபேணாத்மாநம் பஶ்யதீத்யர்த꞉ ॥ ௨௧ ॥

அவ— மறுபடியும் கர்மங்கள் நினைவாயிருக்கும் என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்—

கர்மங்களுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையில்லாமல், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு விஷயங்களில் மனதைப் போகாமல் அடக்கி, ஆத்மா ஒன்றே வேணும் என்கிற நினைவினாலே உடம்பிலும், உடம்பைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களிலும், இவைகள் என்னுடையவை என்கிற எண்ணத்தை விட்டு, எவன் செத்துப்போகிறவரையில் உடம்பினாலும், இந்திரியங்களாலும் கர்மங்களையே செய்து கொண்டிருக்கிறானோ, அவன் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறான். அவன் ஞானயோகமில்லாமலே இப்படிப்பட்ட கர்மயோகத்தினாலேயே ஆத்மாவைப் பார்த்துவிடுகிறான். [21]

யத்ருச்சாலாபஸந்துஷ்டோ த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸரஃ ।
ஸமஃ ஸித்தாவஸித்தௌ ச க்ருத்வாபி ந நிபத்யதே ॥ ॥௨௨॥

யத்ருச்சோபநதஶரீரதாரணஹேதுவஸ்துஸந்துஷ்டஃ। த்வந்த்வாதீதஃ- யாவத்ஸாதநஸமாப்தி அவர்ஜநீயஶீதோஷ்ணாதிஸஹஃ । விமத்ஸரஃ- அநிஷ்டோபநிபாதஹேதுபூதஸ்வகர்மநிரூபணேந பரேஷு விமத்ஸரஃ। ஸமஃ ஸித்தாவஸித்தௌ ச யுத்தாதிகர்மஸு ஜயாதிஸித்த்யஸித்த்யோஃ ஸமசித்தஃ, கர்மைவ க்ருத்வாபி ஜ்ஞாநநிஷ்டாம் விநாபி ந நிபத்யதே- ந ஸம்ஸாரம் ப்ரதிபத்யதே ॥ ॥௨௨॥

கீழே சொன்னபடி காமயோகம் செய்கிறவன் தற்செயலாய்- அதாவது தன் பிரயத்தனம் இல்லாமல், உடம்பை வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய வஸ்துக்கள் கிடைத்தால், அவைகளைக்கொண்டு ஸந்தோஷப்படுகிறான் செய்யவேண்டியவேலைகளைச் செய்யும்போது, நடுவில் நேரிடுகிற குளிர் சூடு முதலானவைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறான் ஒருவனால் தனக்கு ஒரு தொந்திரவு நேரிடும் போது, இது நான் பண்ணின பாபத்தின் பலன் என்று நினைத்து, தொந்திரவு செய்கிறவனிடத்தில் கோபிக்கிறதில்லை. செய்ய வேண்டிய சண்டை முதலான வேலைகளைச் செய்யும்போது, ஜயம் முதலான பலன்கள் கிடைத்தால் ஸந்தோஷமில்லை கிடைக்கா விட்டால் வருத்தமுமில்லை. அவைகளுக்காக அவன் செய்யவில்லையே. மோக்ஷத்திற்காகவன்றோ செய்கிறான். இப்படியிருந்து ஒருவன் கர்மங்களையேசெய்தாலும், ஞானயோகமில்லாமலே ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறான் [22]

கதஸங்கஸ்ய முக்தஸ்ய ஜ்ஞாநாவஸ்திதசேதஸஃ ।
யஜ்ஞாயாசரதஃ கர்ம ஸமக்ரம் ப்ரவிலீயதே ॥ ॥௨௩॥

ஆத்மவிஷயஜ்ஞாநாவஸ்திதசேதஸ்த்வேந நிவ்ருத்தேதரஸங்கஸ்ய தத ஏவ நிகிலபரிக்ரஹவிநிர்முக்தஸ்ய உக்தலக்ஷண யஜ்ஞாதிகர்மநிர்வ்ருத்தயே வர்தமாநஸ்ய [illegible] ஹேதுபூதம் ப்ராசீநம் கர்ம ஸமக்ரம் ப்ரவிலீயதே- நிஶ்ஶேஷம் க்ஷீயதே ॥ ॥௨௩॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவதிலேயே மனது செல்வதால், வேறுவஸ்துக்களைப்பற்றின ஆசை தன்னடையே போய்விடுகிறது. அதினாலேயே இவனைச்சேர்ந்த எல்லா வஸ்துக்களும் இவனைவிட்டு விடுகின்றன. அதாவது எல்லா வஸ்துக்களுடன் இவன் இருந்தாலும், அவைகளிடத்தில் இவனுக்குப் பிடிமானமில்லை. யக்ஞம் முதலான கர்மங்களைச் செய்வதற்காக அவன் வேலைகளைச் செய்தாலும், அவனுக்குத் தொந்திரவு செய்யக் கூடிய, நெடு நாளாய் வந்த எல்லாக்கர்மங்களும் தாமே போய் விடுகின்றன 1 [23]

ஸவ—முக்திஸாதநத்வேந அநுஷ்டீயமாநஸ்ய கர்மணோ ஜ்ஞாநாகாரத்வம் உக்தம் । இதாநீம் ஸர்வஸ்ய ஸபரிகரஸ்ய கர்மண: பரப்ரஹ்மாத்மகத்வாநுஸந்தாநயுக்ததயா ஜ்ஞாநாகாரத்வம் ஆஹ—

ப்ரஹ்மார்பணம் ப்ரஹ்ம ஹவிர் ப்ரஹ்மாக்நௌ ப்ரஹ்மணா ஹுதம் ।
ப்ரஹ்மைவ தேந கந்தவ்யம் ப்ரஹ்மகர்மஸமாதிநா ॥ ॥௨௪॥

ப்ரஹ்மார்பணம் இதி ஹவிர்விசேஷணம்; அர்ப்யதே அநேந இதி அர்பணம் ஸ்ருகாதி, தச்ச ப்ரஹ்மகார்யத்வாத் ப்ரஹ்ம । ப்ரஹ்ம

1 ஆத்மாவைப்பார்க்கவேணுமென்று கர்மயோகம்பண்ணும்போது, மூன்று எண்ணங்கள் இருக்கக்கூடாது. (1) உடம்பே ஆத்மாவென்று எண்ணுவது. (2)உடம்பைச்சேர்ந்தவைகளை தன்னதென்று எண்ணுவது. (3)அவைகளில் ஆசையிருப்பது: முதல் எண்ணத்தினாலே இரண்டாவது எண்ணம் உண்டாகிறது. இரண்டாவது எண்ணத்தினாலே மூன்றாவதான ஆசை உண்டாகிறது. இந்தமூன்றும் ஆத்மாவைப்பார்க்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவனுக்கு இருக்கக்கூடாதென்று 2-வது அத்தியாயம்–71–வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இங்கே 19-வது சுலோகம்முதல்5 சுலோகங்களில் கர்மயோகம்செய்கிறவனுக்கு இவைகள் இல்லையென்றும், அவன்ஆத்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றும் சொல்லப்படுகிறது. 19-வது சுலோகமும்,23-வது சுலோகமும் கர்மயோகம் செய்தவனுடைய முந்தின கர்மங்கள்எல்லாம் போய்விடுகின்றன, பாக்கிஒன்றுமில்லை என்றும், 20- வது சுலோகம் அவன் ஒரு கர்மமும் செய்யவில்லை, கர்மம் என்கிற வ்யாஜத்தைவைத்துக் கொண்டு அவன் நினைவையே பழக்குகிறான் என்றும், 21-22- வது சுலோகங்கள் பந்தம்போவதற்கு ஞானயோகம் வேண்டியதில்லை, கர்மயோகமே போதுமென்றும் சொல்லுகின்றன.

யஸ்ய ஹவிஷோऽர்பணம் ச ப்³ரஹ்மார்பணம் | ப்³ரஹ்ம ஹவிஃ ப்³ரஹ்மார்பணம் ஹவிஃ ஸ்வயம் ச ப்³ரஹ்மபூ⁴தம் | ப்³ரஹ்மாக்³நௌ ப்³ரஹ்மபூ⁴தேऽக்³நௌ ப்³ரஹ்மணா கர்த்ரா ஹுதமிதி ஸர்வம் கர்ம ப்³ரஹ்மாத்மகதயா ப்³ரஹ்மமயமிதி யஃ ஸமாத⁴த்தே, ஸ ப்³ரஹ்மகர்மஸமாதி⁴ஃ, தேந ப்³ரஹ்மகர்மஸமாதி⁴நா ப்³ரஹ்மைவ க³ந்தவ்யம் ப்³ரஹ்மாத்மகதயா ப்³ரஹ்மபூ⁴தாத்மஸ்வரூபம் க³ந்தவ்யம் | முமுக்ஷுணா க்ரியமாணம் கர்ம பரப்³ரஹ்மாத்மகமேவேத்யநுஸந்தா⁴நயுக்ததயா ஜ்ஞாநாகாரம் ஸாக்ஷாதா³த்மாவலோகநஸாத⁴நம் ந ஜ்ஞாநநிஷ்டா²வ்யவதா⁴நேநேத்யர்த²ஃ || ||௨௪||

அவ—உடம்பைக்காட்டிலும் வேருன ஆத்மாவின் ஸ்வபாவத்தை நினைத்துக் கொண்டு, கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று இது வரையில் சொல்லப்பட்டது, இப்போது எல்லா கருமங்களும், அவைகளைச்சேர்ந்தவைகளும் பகவானுக்கு உருவமாயிருக்கிறது என்கிற நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்யவேணுமென்று சொல்லப்படுகிறது.

எவன் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய ஹோமங்களைச் செய்யும் போது, ஹோமம் செய்யப்பட்ட நெய் முதலான பதார்த்தங்களையும், ஹோமம் செய்வதற்கு உதவியான இலை முதலானதையும், அந்த பதார்த்தங்களை யேற்றுக் கொள்ளுகிற அக்நியையும், ஹோமம் செய்கிற தன்னையும் ப்ரும்மமென்று எண்ணிக்கொண்டு, ஹோமத்தைச் செய்கிருனே, அவன் பிரும்மமான தன் ஸ்வருபத்தை அடைகிருன். அதாவது-மோக்ஷத்தை அடையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவன் செய்யும் கர்மமானது பரப்பிரும்மமான பகவானுடைய உருவமென்று 1 எண்ணிச் செய்யப் படுவதால்

---

1 *நம்முடைய உடம்புகளில் ஜீவன்களான நாம் இருப்பதுபோல, பகவான்உலகத்தில் எல்லாவஸ்துக்களிலும் விட்டுப்பிரியாமல் ஆத்மாவாக இருக்கிருன். அவன் ஹோமம்செய்யப்பட்ட நெய்யிலும், ஹோமம் செய்வதற்குஸாதனமான இலையிலும், அக்நியிலும், ஹோமம்செய்கிறவனிடத்திலும் இருக்கிருன். அவைகளெல்லாம் அவனுடைய உடம்புகள். இப்படியே உலகத்திலுள்ள எல்லாவஸ்துக்களும் பகவானுடைய உடம்புகள். இப்படி*

அந்தக்கருமத்தில் அறிவு இருக்கிறது அந்தக கர்மத்தினுலேயே ஞானயோகமில்லாமலேயே நேராக ஆத்மாவைப்பார்க்கிருன்.[24]

அவ.—ஏவம் கர்மணோ ஜ்ஞாநாகாரதாம் ப்ரதிபாத்ய, கர்மயோகபேதாநாஹ—

தைவமேவாபரே யஜ்ஞம் யோகிந: பர்யுபாஸதே |
ப்ரஹ்மாக்நாவபரே யஜ்ஞம் யஜ்ஞேநைவோபஜுஹ்வதி ||௨௫||

தைவம்-தேவார்சநாரூபம்-யஜ்ஞமபரே கர்மயோகிந: பர்யுபாஸதே-ஸேவந்தே | தத்ரைவ நிஷ்டாம் குர்வந்தீத்யர்த: | அபரே ப்ரஹ்மாக்நௌ யஜ்ஞம் யஜ்ஞேநைவோபஜுஹ்வதி | அத்ர யஜ்ஞஶப்தோ ஹவிஸ்ஸ்ருகாதியஜ்ஞஸாதநே வர்ததே| ப்ரஹ்மார்பணம் ப்ரஹ்ம ஹவிரிதி ந்யாயேந யாகஹோமயோர்நிஷ்டாம் குர்வந்தி || ||௨௫||

அவ— மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் கர்மங்கள் ஆத்மாவின் அறிவுடன் கூடியிருக்கிறதென்று சொல்லி, கர்ம யோகத்தினுடைய பிரிவுகளைச் சொல்லுகிருர்—

கர்மயோகம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலர், பகவானுக்குப்பூஜை செய்கிறது எனகிற யக்ஞத்தை கர்மயோகமாகச் செய்கிருர்கள். வேறு சிலர் யாகத்தையும், ஹோமத்தையும் 24-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி செய்கிருர்கள். 1 [25]

யே பகவான எல்லாவஸ்துககளில் இருப்பதாகவும அவைகள அவனுககு உடமபுகள்என்றும, அவைகளுககு அவன் ஆத்மாவெனறும வேதமசொலலுகிறது. உடம்பையும ஆத்மாவையும ஒனருகசசொலவது லோகததிலும வேதததிலும வழக்கம. ஆகையால் வஸதுக்களே பகவான் எனறு சொல்லுகிற இடஙகளுக்கு அந்தவஸ்துககள பகவானுடைய உடம்பென்றே பொருள்கொள்ளவேணும.

1 சாஸ்திரததில் பிராமணன முதலான ஜாதிகளுக்கும, பிருமமசாரி முதலான ஆச்ரமங்களுக்கும தகுந்தபடி அநேக காமங்கள் சொல்லபபடுகின்றன. அவைகளில் ஒரு காமததைக் கர்மயோகம் செயகிறவன ஆத்மாவைப் பார்ப்பதறகு நேரான ஸாதனமாகச் செய்கிருன். ஆதமாவைப் பார்க்கிறவரையில் அதை ஒரு நாளும் விடாமல் செய்து கொண்டு

ஶ்ரோத்ராதீநீந்த்ரியாண்யந்யே ஸம்யமாக்நிஷு ஜுஹ்வதி |
ஶப்தாதீந்விஷயாநந்ய இந்த்ரியாக்நிஷு ஜுஹ்வதி ‖ ‖௨௬‖

அந்யே ஶ்ரோத்ராதீநாமிந்த்ரியாணாம் ஸம்யமநே ப்ரயதந்தே | அந்யே யோகிந: இந்த்ரியாணாம் ஶப்தாதிவிஷயப்ரவணதாநிவாரணே ப்ரயதந்தே ‖ ‖௨௬‖

வேறு சிலர் காது முதலான இந்திரியங்களை, விஷயங்கள் கிட்ட இருந்தபோதிலும், அவைகளிடத்தில் போகாமல் 1 அடக்குவதாகிய கர்மயோகத்தைச் செய்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் சப்தம் முதலான விஷயங்களில் இந்திரியங்கள் போகாமலிருப்பதற்கு, அவைகள் இல்லாத விடத்தில் இருப்பதாகிய கர்மயோகத்தைச் செய்கிறார்கள். [26]

வருகிறான் மற்ற கர்மங்களை அதற்கு அங்கமாகச் செய்கிறான். அதாவது—அந்தக் கர்மத்தினாலே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு அவைகள் உதவி செய்கின்றன. அதாவது அவைகள் பகவானுடைய பிரீதிக்கு என்று செய்யப்படுகிறபடியினாலே, பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு ஒவ்வொருவருக்கும் உடம்பிலுண்டாகும் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற குணங்களைக் குறைத்து, ஸத்வம் என்கிற குணத்தை அதிகப்படுத்தி, கர்மயோகத்தை வளர்க்கிறான். இவ்விதமாக அந்தக் கர்மங்கள் மோக்ஷத்திற்கு நேரே ஸாதநமான காமத்திற்கு உதவி செய்கின்றன. ஆகையாலே அவைகளை அதற்கு அங்கமென்று சொல்லுகிறது. இந்த அர்த்தத்தை இந்த அத்தியாயம் 32-வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்போகிறது. ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு நேராக ஸாதநமான காமங்களின் பிரிவுகள் இது முதல் 31-வது ச்லோகம் வரையில் சொல்லப்படுகின்றன. அவரவர்கள் தங்களுடைய சக்திக்கும் ஆசைக்கும் தகுந்தபடி ஒவ்வொன்றைக் கர்மயோகமாக வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் கர்மயோகத்தின் பிரிவுகளெல்லாம் ‘யக்ஞம்’ என்றும் ஹோமம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. யக்ஞம், ஹோமம் என்பது ஒரு தேவதைக்கு பிரீதி உண்டாவதற்காக அக்நியில் ஒரு திரவியத்தை ஹோமம் செய்வது. ஆகையால் யக்ஞம் ஹோமம் என்று சொல்லும்போது அக்நியையும் சொல்ல வேண்டும் அதனால் ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொன்றுக்கு அக்நியாகச் சொல்லுகிறார்.

1 இந்திரியங்களை அடக்குவதென்பது பாபத்தை உண்டாக்கும் விஷயங்களில் இந்திரியங்களை அடியோடு போகாமல் செய்வதும், பாபமில்லாத விஷயங்களில் அதிக ஆவலுடன் செலுத்தாமல் இருப்பதும்,

ஸவ-ர்ணீ௦ஹி்யகஂமாணி ஹாணகஂமாணி சாபரெ |
ஆத்மஸ௦யமயோகாமெ்ள ஜுஹ்வதி ஜ்ஞாநதீபிதெ || ||உஎ||

கபெ்ர ஜ்ஞாநதீபிதெ ஆத்மஸ௦யமயோகாமெ்ள ஸவ-ர்ணீ ஐ௦ஹி்யகஂமாணி ஹாணகஂமாணி ச ஜுஹ்வதி|ஆத்மஸ ஐ௦ஹியஹாணகஂவ்ருவணதாநிவாரணெ ஹயதஂதஐதஂயுஃ||

இன்னும் சிலர் வலிமையுள்ள மனதை இந்திரியங்களுடைய வும், பிராணன்களுடையவும் எல்லா வேலைகளிலும் படியாமல் இருக்கும்படி செய்வதாகிய கர்மயோகத்தைச் செய்கிறார்கள். கர்மங்களைச் செய்யும்போது ஆத்மாவை உள்ளபடி நினைப்பதினாலே மனதிற்கு வலிமை ஏற்படுகிறது. 1 [27]

த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா யோகயஜ்ஞாஸ்ததாபரெ ||
ஸ்வாத்யாயஜ்ஞாநயஜ்ஞாஸ்ச யதயஸ்ஸ௦ஶிதவ்ரதாஃ || ||உஅ||

கெசித்கஂயோகிநோ த்ரவ்யயஜ்ஞாஃ ந்யாயதோ த்ரவ்யாணி உபாதாய தெவதாவஂநெ ஹயதஂதெ । கெசித்து தாநெஷு । கெசித்து யாகெஷு । கெசித்து ஹோமெஷு । ஸதெ ஸவெ- த்ரவ்யயஜ்ஞாஃ । கெசித்தபோயஜ்ஞாஃ - க்ருச்ச்ர சாந்த்ராயணோபவாஸாதிஷு நிஷ்டா௦ குவ-ந்தி । யோகயஜ்ஞாஸ்ததாபரெ - புண்யதீர்த்தபுண்யஸ்தாநப்ராப்திஷு நிஷ்டா௦ குவ-ந்தி । அத்ர யோகஶப்தஃ கஂநிஷ்டாஹெதுப்ரகரணாத்தத்விஷயஃ । கெசித் ஸ்வாத்யாயாப்யாஸபராஃ । கெசித்த

1. இந்த இரண்டு சுலோகங்களில் மூன்று கர்மயோகங்கள் சொல்லப் படுகின்றன. முதலில் விஷயங்கள் கிட்ட இருந்தால், அவைகளில் இந் திரியங்கள் போகாமல் தடுப்பது. இரண்டாவதில் விஷயங்கள் கிட்ட இருந்தால், அவைகளில் இந்திரியங்கள் போகுமென்று பயந்து தூரத் தில் போய்விடுகிறது. மூன்றாவதில் இந்திரியங்களுடையவும், பிரா ணன்களுடையவும் வேலைகளில் மனதைப் போகாமல் தடுப்பது. அவை களில் இரண்டாவதைக் காட்டிலும் முதல் வேலை கஷ்டம். அதைக் காட்டிலும் மூன்றாவது வேலை இன்னும் கஷ்டம். இந்திரியங்களுடைய வேலை-பார்ப்பது முதலியது. பிராணனுடைய வேலை-மூச்சு விடுவது முதலானது.

யஜ்ஞாநாஸ்ஸ்வாத்யாயா: | யதய:-யதநஶீலா:, ஸம்ஶி
தவ்ரதா:-த்ருடஸங்கல்பா: || ||௨௮||

வேறு சிலர் திரவிய யக்ஞங்களையும், சிலர் தபஸாகிற யக்ஞத்தையும், சிலர் யோகம் என்கிற யக்ஞத்தையும், சிலர் வேதத்தைச் சொல்வதாகிற யக்ஞத்தையும், சிலர் அதின் அர்த்தத்தை அறிவதாகிற யக்ஞத்தையும், கர்மயோகமாகச் செய்கிறார்கள்.

திரவிய யக்ஞமென்பது சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி பொருள்களை ஸம்பாதித்து, அதைப் 1 பகவானைப் பூஜை செய்வதிலோ, யாகங்களையும், ஹோமங்களையும் செய்வதிலோ, தானம் செய்வதிலோ செலவழிப்பது. தபஸாகிற யக்ஞமென்பது, சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்து ஸுகத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளுகிறவேலை. அவைகள் 2 கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், உபவாஸம் முதலானவை

1. பகவானைப் பூஜைசெய்வதையும், யாகத்தையும் ஹோமத்தையும் செய்வதையும், கர்மயோகத்தின் பிரிவுகளாக 25-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இங்கே தானமாகிய யக்ஞத்தைச் சொல்லவந்தது. அதைத்தான யக்ஞமென்றுசொல்லாமல், திரவியயக்ஞமென்று சொன்னதின் கருத்து—நியாயமானவழியாய்ப் பொருளைஸம்பாதித்து பகவானுடைய பூஜையையும் யாகங்களையும் ஹோமங்களையும் செய்யவேண்டுமென்றும், இவைகளும் தானயக்ஞமும் - தபோயக்ஞம் முதலானவைகளைக்காட்டிலும் வேறுஎன்றும் காட்டுவதற்காக, திரவிய யக்ஞம் என்கிற பொதுவான சொல்லாலேசொன்னது.

2. கிருச்சிரம் என்பதில் அநேகவிதங்களிருக்கின்றன. அவைகளில் பிராஜாபத்ய- கிருச்சிரம் என்பது பன்னிரண்டு நாளில் முடிக்கப்படுவது. முதல் மூன்று நாள் பகலில் மாத்திரம் சாப்பாடு. அடுத்த மூன்று நாள் ராத்திரியில் மாத்திரம் சாப்பாடு. அடுத்தமூன்றுநாள் யாராவது கொண்டுவந்து கொடுத்ததைச் சாப்பிடுவது. கடைசி மூன்று நாளில் சாப்பாடேயில்லை. சாந்திராயணம் என்பது முப்பது நாளில் முடிக்கக்கூடியது. ஒருவன் ஆஹாரத்தைப் பதினைந்து பாகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, கிருஷ்ணபக்ஷம் பிரதமை முதல் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பாகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டுவந்து, அமாவாசையன்று கொஞ்சமுங் சாப்பாடு இல்லாமலிருந்து, சுக்லபக்ஷம் பிரதமை முதல் ஆஹாரத்தைப்பதினைந்துபாகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு,ஒவ்வொரு பங்காக ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறது. பூர்ணிமையன்று பூர்ணமான ஆஹாரம்.

கள். யோகமென்பது ஸ்ரீரங்கம் முதலான க்ஷேத்திரங்களுக்கும், கங்கை முதலான புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கும் போவது. இவர்கள் எல்லாரும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறவர்கள். அவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட விரதத்தை உறுதியாகச்செய்கிறவர்கள்.

அபாநே ஜுஹ்வதி ப்ராணம் ப்ராணே(அ)பாநம் ததா(அ)பரே |
ப்ராணாபாநகதீ ருத்த்வா ப்ராணாயாமபராயணா꞉ ||௨௯||
அபரே நியதாஹாரா꞉ ப்ராணாந் ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி |

அபரே கர்மயோகிந꞉ ப்ராணாயாமேஷு நிஷ்டாம் குர்வந்தி | தே ச த்ரிவிதா꞉ பூரகரேசககும்பகபேதேந | அபாநே ஜுஹ்வதி ப்ராணமிதி பூரக꞉ | ப்ராணே(அ)பாநமிதி ரேசக꞉ | ப்ராணாபாநகதீ ருத்த்வா ப்ராணாந் ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதீதி கும்பக꞉ | ப்ராணாயாமபரேஷு த்ரிஷ்வப்யநுஷஜ்யதே நியதாஹாரா இதி || ||௨௯½||

வேறு சிலர்கள் பிராணாயாமத்தைக் கர்மயோகமாகச் செய்கிறார்கள். அவர்களில் மூன்று வகுப்பு இருக்கின்றன. சிலர் மூச்சை விடுகிறார்கள்—சிலர் மூச்சை எத்துகிறார்கள்—சிலர் இரண்டுமில்லாமல் இருக்கிறார்கள்-இந்த மூன்று பெயர்களும் சாப்பாடு விஷயத்தில் கட்டுப்பாடு உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். [29½]

ஸர்வே(அ)ப்யேதே யஜ்ஞவிதோ யஜ்ஞக்ஷபிதகல்மஷா꞉ ||௩௦||
யஜ்ஞசிஷ்டாம்ருதபுஜோ யாந்தி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் ||

த்ரவ்யயஜ்ஞப்ரப்ருதிப்ராணாயாமபர்யந்தேஷு கர்மயோகபேதேஷு ஸ்வஸமீஹிதேஷு ப்ரவ்ருத்தா ஏதே ஸர்வே 'ஸஹயஜ்ஞா꞉ ப்ரஜா꞉ ஸ்ருஷ்ட்வா' இத்யபிஹிதமஹாயஜ்ஞபூர்வகநித்யநைமித்திககர்மரூபயஜ்ஞவித꞉— தந்நிஷ்டா꞉ | தத ஏவ க்ஷபிதகல்மஷா꞉, யஜ்ஞசிஷ்டாம்ருதேந சரீரதாரணம் குர்வந்த ஏவ கர்மயோகே வ்யாப்ருதா꞉ ஸநாதநம் ப்ரஹ்ம யாந்தி || ||௩௦½||

25-வது சுலோகம் முதல் இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட கர்ம

யோகப்பிரிவுகளிலுள்ள தங்களுக்குத் 1 தகுந்ததைச் செய்கிறவர்கள் 3-வது அத்தியாயம்-10-வது சுலோகத்தில் எல்லாரும் செய்ய வேணுமென்று சொல்லப்பட்ட மகாயக்ஞம் முதலான நித்ய, நைமித்திகம் என்கிற கர்மங்களை அறிந்து, 2 விடாமல் செய்து கொண்டு, அதனாலே பாபங்களைப் போக்கி, யக்ஞத்தில் 3 மிகுதியான ஆஹாரத்தைச் சாப்பிட்டு, சரீரத்தை வளர்த்துக் கொண்டே கர்மயோகத்தைச் செய்து, அழிவில்லாத ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள். [30½]

நாயம் லோகோ(அ)ஸ்த்யயஜ்ஞஸ்ய குதோ(அ)ந்ய: குருஸத்தம ॥

அயஜ்ஞஸ்ய-மஹாயஜ்ஞாதிபூர்வக நித்யநைமித்திக கர்மரஹிதஸ்ய நாயம் லோக:-ந ப்ராக்ருதலோக:, ப்ராக்ருதலோகஸம்பந்தீ தர்மார்த்தகாமாக்ய: புருஷார்த்தோ ந ஸித்யதி। குதஸ்ததோ(அ)ந்யோ மோக்ஷாக்ய: புருஷார்த்த:। பரமபுருஷார்த்ததயா மோக்ஷஸ்ய ப்ரஸ்துதத்வாதிதர புருஷார்த்த: 'அயம் லோக' இதி நிர்திஶ்யதே। ஸ ஹி ப்ராக்ருத: ॥ ॥௩௧॥

மஹா யக்ஞம் முதலான நித்தியகர்மங்களையும் நைமித்திக கர்மங்களையும் 4 செய்யாதவனுக்கு பிருகிருதி மண்டலத்திலுள்ள தர்மம், அர்த்தம், காமம் (அறம், பொருள், இன்பம்) என்கிற பலன்கள் அகப்படாது, இவைகளே அகப்படாவிட்டால்

---

1. இங்கே சொன்ன கர்மயோகத்திலுடைய பிரிவுகளுக்கு பலனில் வித்யாஸமில்லாமையினாலே ஒருவன் தனக்கு எது இஷ்டமோ அதைச் செய்யலாம் என்று கருத்து.

2. பிராணாயாமத்தைக் கர்மயோகமாகச் செய்கிறவர்களும் யக்ஞங்களைச் செய்ய வேண்டியது என்று இதனால் காட்டப்பட்டது.

3. 3-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகத்தை நினைத்து சொல்லப்பட்டது.

4. நான் கர்மயோகம் செய்கிறேனென்கிற எண்ணத்தினாலே பொதுவான கர்மங்களான நித்ய கர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களையும் விட்டவனுக்கு ஒரு பிரயோஜனத்தையும் அடையத் தகுதியில்லை என்று இந்த சுலோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது.

எப்படி அவனுக்கு இவைகளைக் காட்டிலும் வேறான மேலான மோக்ஷமென்பது அகப்படும். [31]

𑌏𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌮𑍁𑌖𑍇 ।
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇 ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌾𑌃 — 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 । 𑌅𑌹𑌰𑌹𑌰𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 । 𑌏𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇 ॥ ॥௩௨॥

கீழ்ச் சொன்ன எல்லா கர்ம யோகங்களின் பிரிவுகளும் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்கு ஸாதனமாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நாளும், நித்தியகர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களையும் விடாமல் செய்வதனால், அவைகள் [1] உண்டாகின்றன. நீ இந்த ஸங்கதியைத் தெரிந்து கொண்டு, சொன்னபடி செய்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கு [32]

𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂𑌶𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹 —

𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௩௩॥

𑌉𑌭𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌯𑌾𑌂𑌶𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑍋𑌽𑌂𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌖𑌿𑌲𑌸𑍍𑌯

1. இதனாலே—கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகத்தின் பிரிவுகள் முக்கியமானது என்றும், நித்தியகர்மங்களும், நைமித்திககர்மங்களும் அதற்காகச் செய்ய வேண்டியதென்றும்—காட்டப்பட்டது. அவைகள் ஒவ்வொருநாளும் உண்டாகும் பாபத்தைப் போக்கி, ஸத்வ குணத்தை வளர்த்து, கர்மயோகம் வளரும்படி செய்கின்றன. அவைகளை ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில் செய்ய வேண்டியது.

உபாதேயஸ்ய ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்தே:, ததேவ ஸர்வை: ஸாதநை: ப்ராப்யபூதம் ஜ்ஞாநம் கர்மாந்தர்கததயா அப்யஸ்யதே । ததேவ அப்யஸ்யமாநம் க்ரமேண ப்ராப்யதசாம் ப்ரதிபத்யதே ॥ ॥௩௩॥

அவ— கீழே சில நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. அவைகளில் நினைவுதான் முக்கியமென்று சொல்லுகிறார்—

நினைவும், வேலையும் கலந்த கர்மத்தில் திரவியத்தைக் கொடுப்பது முதலான வேலைபாகத்தைக் காட்டிலும், நினைவு பாகம் தான் 1 உயர்ந்தது ஏனென்றால், எல்லாக் கர்மங்களையும் அவைகளினுடைய எல்லா அங்கங்களையும் செய்வது ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்காகத்தான். நாளைக்கு வரவேண்டிய ஆத்மாவின் அறிவை வேலை செய்யும் போதெல்லாம் 2 பழக்குகிறோம். இந்தப் பழக்கம் முற்றினால், நாம் அடைய வேண்டிய ஆத்மாவின் பார்வை வருகிறது. [33]

தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா ।
உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்சிந: ॥ ॥௩௪॥

---

1. *நினைவுதான் உயர்ந்தது என்பதற்கு உதாரணம்—ஒரு பணக்காரன் வந்தவர்களுக்கு மரியாதையும் பிரீதியும் இல்லாமல், கணக்கில்லாத பதார்த்தங்களைச் சமையல் பண்ணி சாப்பாடு போடுகிறான். ஏழையான வேறொருவன் கையில் காசு அதிகமாக இல்லாததினால், ஏதோ அகப்பட்டதைக்கொண்டு 'ஸரியாய் ஒன்றும் செய்வதற்கு இல்லையே' என்று வருத்தப்பட்டு, வந்தவர்களுக்கு பயத்துடனும், பிரீதியுடனும் சாப்பாடு போடுகிறான், ஏழைக்கு ஏராளமான பலன் கிடைக்கிறது. இதில் எத்தனையில் ஒரு பங்கு பணக்காரனுக்கு வரும்? பகவான் 'எனக்குப் பணம் பெரிதல்ல. பிரீதிதான் பெரிது' என்று சொல்லுகிறான்.*

2. *நமக்கு வேண்டியது ஆத்மாவின் பார்வை. அதற்காக வேலை செய்கிறோம். வேலையை மாத்திரம் செய்யவில்லை, ஆத்மாவை நினைத்துக்கொண்டே அதைச் செய்கிறோம். நமக்கு வேண்டிய பார்வையை இப்படிப் பழக்கிக்கொள்ளுகிறோம். நமக்கு வேண்டியதும் அறிவு. பழக்குகிறதும் அறிவு. ஆகையால் அறிவுதான் முக்கியம்,*

ததாத்மவிஷயம் ஜ்ஞாநம் “அவிநாஶி து தத்³வித்³தி⁴” இத்யா
ரப்⁴ய “ஏஷா தே(அ)பி⁴ஹிதா” இத்யந்தேந மயோபதி³ஷ்டம் | த
த்³ஆத்மகர்மணி வர்தமாநம் விபாகாந்தம் ப்ராணம் காலே கா
லே ப்ரணிபாதபரிப்ரஶ்நஸேவாபி⁴ர்விஶுத்³தா⁴த்மாகாரம் ஜ்ஞாநி
ப்⁴யோ வித்³தி⁴ | ஸாக்ஷாத்க்ருதாத்மஸ்வரூபாஸ்து ஜ்ஞாநிந: ப்ர
ணிபாதாதி³பி⁴ஸ்ஸேவிதா: ஜ்ஞாநபு³பு⁴த்ஸயா பரித: வ்யூ
தஸ்வ ஆஶயஜ்ஞாஸ்தே ஜ்ஞாநமுபதே³க்ஷ்யந்தி ॥ ॥௩௪॥

2-வது அத்தியாயம் 17-வது சுலோகம் முதல்39-வது சுலோகம்வரையில் ஆத்மாவின் உண்மையைப்பற்றி நான் சொன்னேனே, அதை நினைத்துக்கொண்டே, நான் சொன்னபடி கர்மங்களைச் செய்துகொண்டுவா. அப்படிச்செய்து கொண்டு வரும்போது, உனக்குக்கொஞ்சம் தெளிவும், கொஞ்சம் ஸந்தேஹமும் வரும். ஸந்தேஹப்பட்ட ஸங்கதியை ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து பார்த்த பெரியோர்களிடம் கேள். கேட்கும்போது அவர் பெருமையை அறிந்து மனதாலும், வாக்காலும், உடம்பாலும் வணங்கு. ஸந்தேஹப்பட்ட ஸங்கதியை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுக் 1 கண்டிப்பாய்க் கேட்காமல், வணக்கத்துடன் கேள். உன்னுடைய வணக்கம் முதலானவைகளால் ஸந்தோஷப்பட்டு, அவர்கள் உண்மை

1. உதாரணம்-ஒரு ஸ்திரீ கடுகு கடன் வாங்க பக்கத்து வீட்டிற்குப்போய், அந்த வீட்டுக்காரியின் பெண்ணைப்பற்றி‘ரெங்கநாயகி ஸௌக்கியமாயிருக்கிறாளா? கடிதாசு வருகிறதா? வெறுமனே தானே இருக்கிறாள். ரொம்பநாளாச்சுதே. என் அழைத்துவரவில்லை’ என்று சொல்லி, ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணி, கடைசியில் ஆத்துக்காரர்கடைக்குப்போயிருக்கிறார். வந்த உடன் கொடுக்கிறேன். கடனாக ஒரு கரண்டி முட்டை கடுகு கொடு’ என்று கேட்கிறாள். வீட்டுக்காரி இதைக் கடனாகக் கொடுக்க வேண்டுமோ என்று சொல்லி, ஒரு பிடியை அள்ளிப் போடுகிறாள். இப்படியே லோகத்தில் யாரும் பிச்சைக்குப் போகும்போது, அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தி, தங்களுக்கு ஆகவேண்டியதைக் கேட்கிறார்கள். அதுபோல், பெரியோர்களை வணங்கி ஸந்தேஹம் உண்டான இடத்திற்குக் கீழேயே ஒரு வார்த்தையைப்பிரஸ்தாபித்துக் கேட்கவேணும். கச்சேரியில் ஸாக்ஷிக்காரனை வக்கீல் கேட்பதுபோல் கேட்கக்கூடாது.

யான ஸங்கதியை உனக்குச் சொல்லுவார்கள். அப்படி அப்போ தப்போது முறைப்படி பெரியோர்களைக் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்.

அவ—ஆத்மயாதாத்ம்யவிஷயஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ஸாக்ஷாத்கார ரூபஸ்ய லக்ஷணமாஹ—

யஜ்ஜ்ஞாத்வா ந புநர்மோஹமேவம் யாஸ்யஸி பாண்டவ ।
யேந பூதாந்யஶேஷேண த்ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்யதோ மயி ॥

யஜ் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாத்வா புநரேவம் தேஹாத்யாத்மாபிமாந ரூபம் தத்க்ருதம் மமதாதிலக்ஷணம் ச மோஹம் ந யாஸ்யஸி, யேந ச தேவமநுஷ்யாத்யாகாரேண ஸ்தாவராந்தாநி ஸர்வாணி பூதாநி ஸ்வாத்மந்யேவ த்ரக்ஷ்யஸி । யதஸ்தவாந்யேஷாம் ச பூதாநாம் ப்ரக்ருதிவியுக்தாநாம் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யம் । ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கதோஷவிநிர்முக்தமாத்மஸ்வரூபம் ஸமம் ஸர்வமிதி வக்ஷ்யதே "நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதா:" இதி। அதோ மயி ஸர்வாணி பூதாந்யஶேஷேண த்ரக்ஷ்யஸி—மத்ஸ்வரூபஸாம்யாத் பரிஶுத்தஸ்ய ஸர்வஸ்யாத்மவஸ்துந: । "இதம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா:" இதி ஹி வக்ஷ்யதே । ததா "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இத்யேவமாதிஷு நாமரூபவிநிர்முக்தஸ்யாத்மவஸ்துந: பரஸ்வரூபஸாம்யமவகம்யதே । அத: ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தம் ஸர்வமாத்மவஸ்து பரஸ்பரம் ஸமம் ஸர்வேஶ்வரேண ச ஸமம் ॥ ॥௩௫॥

அவ— ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கும்போது, இன்னமாதிரி இருக்குமென்று சொல்லுகிறார்—

ஆத்மாவை உள்ளபடி நீ பார்த்தால், 'நான் ராஜா, நான் பணக்காரன், அவன் பிச்சைக்காரன், துரியோதனன் முட்டாள், நான் கெட்டிக்காரன், இது என்னுடையது' என்கிற இந்தமாதிரி தப்பெண்ணங்கள் உண்டாகாது. ஆத்மா உடம்பு அன்று என்று தீர்ந்துவிட்டபடியால், எல்லா ஆத்மாக்களும், ஞான ஸ்வரூபமாய்

ஒரே மாதிரியாயிருப்பதால், எல்லா ஆத்மாக்களும் உன்னிடத்தில் இருப்பதாகத்தோன்றும் பிறகு எல்லா ஆத்மாக்களும் என்னிடத்தில இருப்பதாக உனக்குத் தோன்றும் அதாவது-எல்லா ஆத்மாக்களும் 1 ஞானஸ்வரூபமாகையால், அவர்கள் ஒரே மாதிரி யென்று,எல்லாக கருமங்களும போனபோது அவர்கள 2 பரிசுத்தர்களாய் என்னைபபோல் இருப்பார்கள் என்றும உனக்குத்தோன்றும் ஜீவன்கள முக்தர்களாகும்போது பகவானைப்போலிருப்பார்கள என்று 14-வது அத்தியாயம 2-வது சுலோகத்திலசொல்லப்படும். முக்தியை அடையும்போது அவர்களுக்கு இப்போது இருக்கிற உருவங்களும, பெயர்களும போய்விடுமாகையால எல்லா ஆத்மாக்களும ஒரே மாதிரியாய் இருப்பார்கள். கர்மங்கள போய்விட்டபடியால், அவர்கள பகவானைப்போல ஆய்விடுவார்கள். [35]

---

1. உடம்பு வேறு, ஆத்மா வேறு என்று நாம அறியாமல, உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதால, இவன் தேவன், இவன மனிதன என்று நினைக்கிறோம. நாம கீழ்சசொல்லியபடி ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்த்தால, நம்மை ஞான ஸ்வரூபமென்று அறிவோம். அப்போது ஒரு பானைக்கு ஒரு சோறு பதம என்பதுபோல, நம்மை அறிந்தபோதே மற்ற ஆத்மாக்களும இப்படியே ஞானஸ்வரூபமென்று அறிந்து, எல்லா ஆத்மாக்களும ஒரே மாதிரி என்று அறிந்து கொள்வோம இப்போது உலகத்தில படித்தவர்களோ, படிக்காதவர்களோ யாருமே உடமபுவேறு ஆத்மா வேறு என்று சொல்லுகிறார்களே யொழிய பெரும்பாலும அறியவில்லை என்றே சொல்லலாம படித்தவர்கள புஸ்தகங்களுக்கு மனதில் படாமலே விரிவாய ஆர்த்தம சொல்லுகிறார்கள மனதில படவில்லை என்பதும தெரியவில்லை. மனதில பட்டாலும, படவில்லையென்று தெரிந்தாலும் இப்போது வருகிற கோபம வராது.

2. பகவான எப்படி அமலமாய (தோஷமில்லாமல) இருக்கிறானோ, அப்படியே ஜீவன்கள-முக்தர்களாகிறபோது,அவர்களுடைய எல்லாக் கர்மங்களும அடியோடு போனபடியால-தோஷமில்லாதவர்களாக ஆகிறார்கள். இதை அறிந்தவன தன்னையும மற்ற ஜீவன்களையும பகவானைப்போல் தோஷமில்லாமலிருப்பதாகப பார்க்கிறான ஜீவன்கள எல்லாரும ஒரேமாதிரி என்பதற்கு இரண்டு காரணம.--(1) உடம்பைக காட்டிலும் வேறாய் ஞானஸ்வரூபமாய இருப்பது. (2) கர்மங்கள போனபோது பகவானைப்போல அமலமாயிருப்பது. ஜீவன்கள் எல்லாரும ஞானஸ்வரூபமாயிருக்கிறார்கள் என்றும், கர்மங்கள் அடியோடு போனா

அபிசேதஸி பாபேப்ய: ஸர்வேப்ய: பாபக்ருத்தம: ।
ஸர்வம் ஜ்ஞாநப்லவேநைவ வ்ருஜிநம் ஸந்தரிஷ்யஸி ॥௩௬॥

யத்யபி ஸர்வேப்ய: பாபேப்ய: பாபக்ருத்தமோऽஸி ஸர்வம் பூர்வார்ஜிதம் வ்ருஜிநார்ணவம் ஸ்வாத்மவிஷயஜ்ஞாநப்லவேநைவ ஸந்தரிஷ்யஸி ॥ ॥௩௬॥

யதைதாம்ஸி ஸமித்தோऽக்நிர்பஸ்மஸாத்குருதேऽர்ஜுந ।
ஜ்ஞாநாக்நிஸ்ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்குருதே ததா ॥

ஸம்யகிந்தோ வஹ்நிர்யதைதஸம்சயம் பஸ்மஸாத்கரோதி ததாऽऽத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநாக்நிர்ஜீவாத்மகதாநாதிகாலப்ரவ்ருத்தாநந்த கர்மஸஞ்சயம் பஸ்மீகரோதி ॥ ॥௩௭॥

அவ— இந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் அர்ஜுநனுக்கு மஹா பாபியான நான் இப்படி ஆத்மாவை எப்போது பார்க்கப் போகிறேன் என்று 1 திகில் உண்டாகிவிட்டது. அதை பகவான் தீர்க்கிறார்.

நீ எல்லா பாபிகளைக்காட்டிலும் மஹாபாபியாயிருந்தாலும், உன்னாலே ஸம்பாதிக்கப்பட்ட அளவில்லாத பாபமாகிற ஸமுத்திரத்தை ஆத்மாவின் உண்மையைப் பார்ப்பதாகிய தெப்பத்தினால் தாண்டிவிடுவாய். வளர்ந்த நெருப்பு அளவில்லாத விறகுகளைசாம்பலாக்குவதுபோல். ஆத்மாவின் உண்மையைப் பார்ப்பது கணக்

போது பகவானைப்போல் ஆகிறார்கள் என்றும் இரண்டு ஸங்கதிகள் அறியவேணும். ஜீவன்கள் எல்லாரும் ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பதாலே எப்படிஒரேமாதிரியோ, அப்படியே பகவானைப்போலிருப்பதாலும் ஒரேமாதிரி. இரண்டு பழமும் ருசியால் எப்படி ஒரேமாதிரியோ, அப்படியே ஒரேமரத்தில் உண்டானதாலும் ஒரேமாதிரி. அதுபோல.

1. இந்த ஸங்கதியைக் கேட்டவுடன்அர்ஜுநனுக்கு 'நான் பாபி' என்கிற திகில் உண்டானதே.அதுமாதிரி நமக்கு உண்டாகிறதோ?உண்டாகவில்லையே என்றாவது தோன்றுகிறதோ? கீதையை வாசிக்கிறதற்க்காகத்தான் நமக்குத் தெய்வம் தயவுபண்ணவேணும்.

இல்லாத நெடுநாளாய் வந்த எல்லா 1. பாபங்களையும் போக்கிவிடும். 2. (36) (37)

ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே ।
தத் ஸ்வயம் யோகஸம்ஸித்த: காலேநாத்மநி விந்ததி ॥ ॥௩௮॥

யஸ்மாதாத்மஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரம் சுத்திகரமிஹ ஜகதி வஸ்த்வந்தரம் ந வித்யதே । தஸ்மாதாத்மஜ்ஞாநம் ஸர்வம் பாபம் நாசயதீத்யர்த்த:। தத் இத்தம்விதம் ஜ்ஞாநம் யதோபதேசம் அஹரஹரநுஷ்டீயமாநஜ்ஞாநாகாரகர்மயோகேந ஸம்ஸித்த: காலேந ஸ்வாத்மநி ஸ்வயமேவ லபதே ॥ ॥௩௮॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதைப்போல் பாபத்தைப் போக்குகிற வஸ்து உலகத்தில் வேறு கிடையாது. ஆகையினால் அது எல்லா பாபங்களையும் போக்கிவிடும். நான் 3. கீழ்ச் சொன்னபடி

---

1. பெருமாளிடத்தில் போவதுதான் நமக்குப் பிரயோஜனம். அதற்குப் புண்ணியமும் இடஞ்சல். பாபமும் இடஞ்சல். புண்ணியம் பண்ணினவன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போகிறான். பாபம்பண்ணினவன் நரகத்திற்குப் போகிறான். இரண்டுபேர்களாலும் பெருமாளிடத்தில் போகமுடியாது. உதாரணம்— ஒருவன் இரண்டுபேர்களை என் கோவிலுக்குப் போகவில்லையென்று கேட்டான். அவர்களில் ஒருவன் ‘நான் மிகவும் ஏழை. வயிற்றுப்பாடு படுவதே எனக்கு வேலையாயிருக்கிறது. கோவிலுக்குப்போகக் காலமில்லை’ என்று சொன்னான். மற்றொருவன் ‘எனக்கு லக்ஷரூபாய் கொடுக்கல் வாங்கல் இருக்கிறது. அதினால் எனக்கு ஒழியவில்லை’ என்று சொன்னான். பணமும், பணமில்லாமையும் கோவிலுக்குப்போகிற விஷயத்தில் ஒரேமாதிரி இடஞ்சல்கள். அதுபோல. பெருமான் தன்னைத்தவிர வேறு பிரயோஜனத்தில் ஆசையுள்ளவனை அழைத்துக்கொள்வதில்லை.

2. முதல் சுலோகத்தில் பாபத்தை ஸமுத்திரமாகவும் ஞானத்தைத் தெப்பமாகவும், 2-வது சுலோகத்தில் பாபத்தை விறகாகவும், ஞானத்தை நெருப்பாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினாலும் ஸமுத்திரம் உருப்படியிருக்கிறது. நெருப்பினால் விறகு சாம்பலாய்விட்டால், உருப்படியே இல்லை.

3. அதாவது ‘சாஸ்திரத்தினால் அறிந்து, நித்யகர்மங்களுடனும் நைமித்திக கருமங்களுடனும் சேர்ந்து, குறைவில்லாமல், அந்தந்த காலங்களிலே பெரியோர்களைக் கேட்டுத் தெளிந்து’ என்று பொருள்.

ச்ரத்தையுடன் விடாமல் ஒருவன் கர்மயோகத்தைச் செய்துவந்தால், இவ்விதமான ஆத்மாவின் அறிவு [1] தன்னடையேவரும். (38)

அவ—ததேவ ஸ்பஷ்டயதி—

ச்ரத்தாவாந் லபதே ஜ்ஞாநம் தத்பர: ஸம்யதேந்த்ரிய: ।
ஜ்ஞாநம் லப்த்வா பராம் சாந்திமசிரேணாதிகச்சதி ॥ ॥௩௯॥

ஏவமுபதேசேந ஜ்ஞாநம் லப்த்வா ச உபதிஷ்டஜ்ஞாநவ்ருத்தௌ ச்ரத்தாவாந், தத்பர:-தத்ரைவ நியதமநா: ததிதரவிஷயாத் ஸம்யதேந்த்ரிய: அசிரேண காலேநோக்தலக்ஷணவிபாகதசாபந்நம் ஜ்ஞாநம் லபதே । ததேவம்விதம் ஜ்ஞாநம் லப்த்வா பராம் சாந்திமசிரேணாதிகச்சதி-பரம் நிர்வாணமாப்நோதி ॥

அவ— அதையே தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு, ஸங்கதிகளை நன்றாய் அறிந்து, அவர்கள் சொன்ன அறிவே தனக்கு வரவேண்டுமென்று மிகவும் ஆசைப்பட்டு, அதையே எப்போதும் நினைத்து, மற்ற ஸங்கதிகளில் மனதை விடாமல் இருந்தவன் வெகு சீக்கிரத்தில் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பன். அந்தப் பார்வை வந்தால், எல்லா துக்கங்களும் போய்விடும். உயர்ந்த ஸுகத்தையும் அடைவன். [39]

அஜ்ஞச்சாச்ரத்ததாநச்ச ஸம்சயாத்மா விநச்யதி ।
நாயம் லோகோऽஸ்தி ந பரோ ந ஸுகம் ஸம்சயாத்மந: ॥

அஜ்ஞ:-உபதேசலப்தஜ்ஞாநரஹித: । உபதிஷ்டஜ்ஞாநவ்ருத்த்யுபாயே சாச்ரத்ததாந:-அத்வரமாண: । உபதிஷ்டே ச ஜ்ஞாநே ஸம்சயாத்மா-ஸம்சயமநா: விநச்யதி-நஷ்டோ பவதி । உபதிஷ்டேऽப்யாத்மயாதாத்ம்யவிஷயே ஜ்ஞாநே ஸம்சயாத்மநோऽயமபி ப்ராக்ருதோ லோகோ நாஸ்தி, ந ச ப

1. கர்மயோகத்தை நினைவுடன் செய்கையால், அந்த நினைவு ஒவ்வொருநாளும் வலுப்படுகிறது. ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்கு விரோதியான பாபமும் போய் விடுகிறது. இந்த இரண்டு காரணங்களினாலே ஆத்மாவின் பார்வை தானே வருகிறது.

ரஃ; தர்மார்த்தகாமரூபபுருஷார்த்தாஶ்ச ந ஸித்யந்தி, குதோ மோக்ஷ இத்யர்த்தஃ । ஶாஸ்த்ரீயகர்மஸித்திரூபத்வாத் ஸர்வபுருஷார்த்தாநாம், ஶாஸ்த்ரீயகர்மஜந்யா ச ஸித்திர் தேஹாதிரிக்தாத்மநிஶ்சயபூர்விகா । அதஸ் ஸம்ஶயாத்மந: ஸுகமல்பமபி ந ஸம்பவதி ॥ ॥௪௦॥

இப்படி பெரியோர்களிடத்தில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாதவனும், அப்படித் தெரிந்து கொண்டாலும், அந்த அறிவை வளர்ப்பதற்கு பரபரப்பில்லாதவனும், அவர் சொன்ன ஸங்கதியில் ஸந்தேஹப் படுகிறவனும், கெட்டுப் போய்விடுவார்கள். பெரியோர்கள் சொன்ன விஷயங்களில் ஸந்தேஹமுள்ளவனுக்கு தர்மம், அர்த்தம், காமம், (அறம், பொருள், இன்பம்) இவைகளே கிடையாது. மோக்ஷ பலன் எப்படி வரும்? ஆத்மாவை நம்பினல் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட வேலைகளை ஒருவன் செய்வன். அதைச் செய்தால் தான் எல்லா பலன்களும் கிடைக்கும். ஆத்மாவைப் பற்றி ஸந்தேஹப்பட்டவனுக்கு ஒருவித ஸுகமும் துளிக்கூடக் கிடைக்காது. [40]

யோகஸந்ந்யஸ்தகர்மாணம் ஜ்ஞாநஸஞ்சிந்நஸம்ஶயம் ।
ஆத்மவந்தம் ந கர்மாணி நிபத்நந்தி தனஞ்ஜய ॥ ॥௪௧॥

யதோக்தலக்ஷணயோகேந ஸந்ந்யஸ்தகர்மாணம் ஜ்ஞாநாகாரதாபந்நகர்மாணம், யதோக்தேந ச ஆத்மஜ்ஞாநேநாத்மநி ஸஞ்சிந்நஸம்ஶயம் ஆத்மவந்தம் மநஸ்விநம் உபதிஷ்டார்த்தே த்ருடாவஸ்திதமநஸம் பந்தஹேதுபூதாநி ப்ராசீநாநி கர்மாணி ந நிபத்நந்தி ॥ ॥௪௧॥

கீழ்ச் சொன்னபடி நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்பவனையும் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவதனுல், அது விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லாதவனையும், சொன்ன ஸங்கதிகளில் உறுதியுள்ளவனையும் நெடுநாளாய் வந்த கர்மங்கள் தொந்தரவு பண்ணுது. [41]

தஸ்மாதஜ்ஞாநஸம்பூதம் ஹ்ருத்ஸ்தம் ஜ்ஞாநாஸிநாத்மந: |
சித்த்வைநம் ஸம்ஶயம் யோகமாதிஷ்டோத்திஷ்ட பாரத ||௪௨||

இதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே ஸாம்ந்யாஸயோகோ நாம சதுர்த்தோऽத்யாய: ||

ஶ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம: ||

தஸ்மாதநாத்யஜ்ஞாநஸம்பூதம் ஹ்ருத்ஸ்தமாத்மவிஷயம் ஸம்ஶயம் மயோபதிஷ்டேநாத்மஜ்ஞாநாஸிநா சித்த்வா மயோபதிஷ்டம் கர்மயோகமாதிஷ்ட | ததர்த்தமுத்திஷ்ட பாரதேதி ||௪௨||

இதி ஶ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஶ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே சதுர்த்தோऽத்யாய: |

ஆகையால், இதுவரையில் ஆத்மாவைப் பற்றித் தெளிவாக ஒருவரும் சொல்லிக் கொடுக்காததினாலே, நெடுநாளாய் இருந்த ஸந்தேஹமாகிற மரத்தை என் உபதேசத்தினால் கிடைத்த அறிவாகிய கோடாலியால் வெட்டி, கர்மயோகத்தைச்செய். அதற்காக, நான் சொன்னபடி உன் கர்மமாகிய சண்டையைச் செய்யக் கிளம்பு.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹா தேசிகாய நம:

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

——:0:——

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍁𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯 𑌏𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌶𑍈𑌘𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌶𑌂𑌸𑌸𑌿 ।
𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌏𑌤𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌸𑍁𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥௧॥

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌶𑌂𑌸𑌸𑌿 । 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿-𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗 𑌏𑌵 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌮𑍃𑌦𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌕𑌷𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌯𑍋𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌦𑌶𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍀 । 𑌸𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌚 𑌶𑌂𑌸𑌸𑌿-𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌯𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌸𑍌𑌕𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑍈𑌘𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃-𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 ॥ ॥௧॥

அவ— நாலாவது அத்தியாயத்தில் கர்மயோகம் ஞானவு ரூபம் (ஞானவுடன் சேர்ந்தது) என்பதையும், அதனுடைய ஸ்வரூபத்

தையும், பிரிவுகளையும், நினைவுபாகம்தான் முக்கியம் என்பதையும் சொன்னார். ஞானயோகம் செய்யக் கூடியவனும் பல காரணங்களால் கர்மயோகத்தையே செய்ய வேண்டியது என்று மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் ஞான யோகத்தைக் காட்டிலும் கர்ம யோகத்தினால் ஆத்மாவைச் சீக்கிரத்தில் பார்க்கலாம் என்றுசொல்லி, கர்ம யோகத்தில் அடங்கிய 'நான் செய்யவில்லை' என்கிற எண்ணத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லி, அதனாலுண்டாகும் ஆத்மாவின் பார்வையையும் சொல்லுகிறார்.

அர்ஜுநன் சொல்லுகிறான்.

மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவன் முதலில் கர்மயோகம் செய்யவேண்டியது. அதனால் மனது தெளிந்த பிறகு, ஞான யோகம் செய்து ஆத்மாவைப் பார்க்கலாமென்று இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் சொன்னீர். பிறகு ஞான யோகமே வேண்டியதில்லை. அதைச் செய்யக் கூடியவனும் கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம் என்று மூன்றாவது, நாலாவது அத்தியாயங்களில் சொன்னீர். இந்த இரண்டில் எதனாலே, ஆத்மாவை ஸுகமாயும், சீக்கிரமாயும் பார்க்கலாம். அதை எனக்குச் சொல்லவேணும். [1]

ஶ்ரீ 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌕𑌰𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 ।
𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌉𑌭𑍌 𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍌 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌕𑌰𑍌। 𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨॥

ஶ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார் —

ஞானயோகத்தாலே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். ஞானயோகம் இல்லாமல் ஞானயோகம் பண்ணக் கூடியவனும், கர்ம யோகத்தாலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். இந்த இரண்டில் ஞான யோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகமே தரம். [2]

அவ — குத இத்யத்ராஹ —

ஜ்ஞேய: ஸ நித்யஸந்ந்யாஸீ யோ ந த்வேஷ்டி ந காங்க்ஷதி ।
நிர்த்வந்த்வோ ஹி மஹாபாஹோ ஸுகம் பந்தாத்ப்ரமுச்யதே ॥

ய: கர்மயோகீ ததந்தர்கதாத்மாநுபவத்ருப்த: தத்வ்யதிரிக்தம் கிமபி ந காங்க்ஷதி । தத ஏவ கிமபி ந த்வேஷ்டி । தத ஏவ த்வந்த்வஸஹஶ்ச; ஸ நித்யஸந்ந்யாஸீ — நித்யஜ்ஞாநநிஷ்ட இதி ஜ்ஞேய:। ஸ ஹி ஸுகரகர்மயோகநிஷ்டதயா ஸுகம் பந்தாத் ப்ரமுச்யதே ॥ ॥௩॥

அவ — ஏனென்றால் சொல்லுகிறார் —

எவன் கர்ம யோகத்தைச் செய்து, அதிலடங்கிய ஆத்மாவின் அனுபவத்தாலே ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, ஏற்கனவே பிடித்ததான வேறொரு வஸ்துவை ஆசைப்படவில்லையோ, அந்த ஸந்தோஷத்தினால் ஏற்கனவே பிடிக்காத வேறொரு ஸங்கதியில் த்வேஷம் இல்லையோ, குளிர், வெய்யில் முதலானவைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறானோ, அவனை எப்போதும் ஞான யோகம் செய்கிறவனாகவே நினை. அவன் கர்ம யோகத்தை ஸுகமாகச் செய்வதால், பிரயாஸமில்லாமல் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறான்.

அவ — ஜ்ஞாநயோககர்மயோகயோராத்மப்ராப்திஸாதநபாவே பரஸ்பரநைரபேக்ஷ்யமாஹ —

ஸாங்க்யயோகௌ ப்ருதக்பாலா: ப்ரவதந்தி ந பண்டிதா: ।
ஏகமப்யாஸ்தித: ஸம்யகுபயோர்விந்ததே பலம் ॥ ॥௪॥

ஜ்ஞாநயோககர்மயோகௌ பலபேதாத் ப்ருதக்பூதௌ யே ப்ரவதந்தி, தே பாலா:— அநிஷ்பந்நஜ்ஞாநா:। ந பண்டிதா:— அக்ருத்ஸ்நவித:। கர்மயோகோ ஜ்ஞாநயோகமேவ ஸாதயதி, ஜ்ஞாநயோகஸ்து கேவல: ஆத்மாவலோகநம் ஸாதயதீதி தயோ: பலபேதேந ப்ருதக்த்வம் வதந்தோ ந பண்டிதா இத்யர்த:। உபயோராத்மாவலோகநைகபலயோரேகஸ்மிந் ஸம்யகாஸ்திதஸ்ததேவ பலம் லபதே ॥ ॥௪॥

அவ—ஆத்மாவைப் பார்க்கும் விஷயத்தில் கர்ம யோகத்திற்கு ஞான யோகத்தின் உதவி வேண்டியதில்லை. ஞான யோகத்திற்கு கர்ம யோகத்தின் உதவி வேண்டியதில்லை என்று சொல்லுகிறார்—

கர்ம யோகம் ஞானயோகத்தைத்தான் உண்டு பண்ணும். ஞான யோகம் ஒன்றினால்தான் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம் என்று சொல்லுகிறவர் தெரியாதவர். இந்த இரண்டிற்கும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதாகிய பலன் உண்டு. ஆகையினாலே, அவைகளில் ஒன்றை மாத்திரம் நன்றாகச் செய்தாலும், ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம்.

𑌅𑌵— 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 ||—

𑌯𑌤𑍍𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌏𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ||

𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑍈𑌃-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍈𑌃 𑌯𑌤𑍍-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌭𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌕𑌫𑌲𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌕𑌂 𑌵𑍈𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿, 𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 || ||௫||

அவ— இதையே விரிவாகச் சொல்லுகிறார்—

ஞான யோகத்தினால் அடையும்—ஆத்மாவைப் பார்ப்பதாகிய பலனைக கர்ம யோகத்தினாலும் அடையலாம். இரண்டிற்கும் ஒரே பலனாகையால் அவைகள் ஒன்று. அதாவது ஞான யோகத்தையாவது, கர்ம யோகத்தையாவது செய்தால் போதும். இப்படி அறிகிறவன் உண்மையை அறிந்தவன். [5]

𑌅𑌵—𑌅𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌮𑌯𑍋𑌗𑌤𑌃 | 𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌚𑌿𑌰𑍇𑌣𑌾𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 || ||௬||

𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌅𑌯𑍋𑌗𑌤𑌃-𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍃𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌮𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃 | 𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃-𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍁

[illegible] ॥६॥

அவ — ஆனால் கொஞ்சம் பேதமிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார் —

கர்ம யோகமில்லாமல், ஞான யோகத்தை அடைவது முடியாது. கர்ம யோகம் செய்கிறவன் ஞானயோகமில்லாமலே ஆத்மாவை நினைத்து, பழக்கம் பண்ணி, பிரயாஸமில்லாமல் கர்ம யோகத்தை முடித்து, கொஞ்ச காலத்திலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கிறான். ஞானயோகம் செய்கிறவனோ மிகவும் கஷ்டப்பட்டு, ஞான யோகத்தை முடிக்கிறான். இப்படிக் கஷ்டப்பட்டுச் செய்வதால், ஞானயோகத்தால் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு நாளாகிறது. [6]

योगयुक्तो विशुद्धात्मा विजितात्मा जितेन्द्रियः ।
सर्वभूतात्मभूतात्मा कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥७॥

[illegible]

ந லிப்யதே-நவஸம்பத்யதே । கமெதாழ்விரேணாத்தாநம் ஆஜ
வொநீத்யயு: ॥ ॥எ॥

கர்மயோகம் செய்கிறவனே என்றால்-சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட—பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிற[1]தோஷத்தைப்போக்குகிற கர்மங்களைச்செய்கிறான். அதனால் மனதுதெளிந்து, நெடுநாளாய்ப்பழகின கர்மங்களில் மனது செல்வதால் வருத்தமில்லாமல், மனதையும் இந்திரியங்களையும் ஜயித்து, தன்னை உள்ளபடி நினைக்கையால் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரிஎன்று நினைத்து, கர்மங்களையே செய்கிறான். இப்படி இருந்து கொண்டு கர்மங்களையே செய்தாலும், உடம்பே ஆத்மா என்கிற நினைவு அவனுக்கு வருகிறதேயில்லை. ஆகையால் அவன் கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மாவைச் சீக்கிரம் பார்க்கிறான். ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நினைக்கிறவனுக்கு தேவர்கள்முதலான ஆத்மாக்களும் தானும் ஒரேமாதிரி. அவர்களுக்கு ஒருவருக்கொருவர் இருக்கும் பேதங்கள் உடம்புகளில் இருக்கின்றன. கர்மங்கள் அடியோடே போகி உடம்பு போனபோது, அவர்கள் எல்லாரும் ஞானஸ்வரூபமாக இருப்பதால் ஒரேமாதிரி என்று தோன்றும். ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரி,ஒன்றன்று-என்பது இந்த அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. [7]

அவ—யதவெஸாகய-ராக லெவ்ய ரதுகஜெபரஹ வன
வ ப்ரயாநு, கதவூவெகஷிதம் ஸ்ரண—

ஒநவ கிஞ்சித்கரோமீதி யுக்தோ மந்யேத தத்த்வவித் ।
பஶ்யந் ஶ்ருண்வந் ஸ்ப்ருஶந் ஜிக்ரந் அஶ்நந் கச்சந் ஸ்வபந் ஶ்வஸந் ॥
ப்ரலபந் விஸ்ருஜந் க்ருஹ்ணந் உந்மிஷந் நிமிஷந்நபி ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேஷு வர்தந்த இதி தாரயந் ॥ ॥கூ॥

வனவரதத்தவிக ப்ராத்ராதிஜாநெநந்ரியாணி வாமா
தீநி வ கவெந்ரியாணி ப்ராணாஸ் ஷவிஷயெஷு வதந்தெ

---

1 தோஷத்தைப் போக்குகிற— ரஜோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும், அவைகளால் உண்டாகும் ஆசையையும் த்வேஷத்தையும் போக்குகிறதான.

இதி யாவத் - ஏவமநுஸந்தாய நாஹம் கிஞ்சித் கரோமீதி மந்யேத - ஜ்ஞாநைகஸ்வபாவஸ்ய மம கர்மமூலேந்த்ரிய ப்ராண ஸம்பந்தக்ருதம் ஈத்ருசம் கர்த்ருத்வம், ந ஸ்வரூபப்ரயுக்தமிதி மந்யேதேத்யர்த: ॥ ||அ-கூ||

அவ— கர்மயோகத்தால் ஆத்மாவையடைவது ஸுகமாயும் சீக்கிரமாயும் கூடுவதால், அதற்குவேண்டிய ஸங்கதியைச்சொல்லுகிறேன் கேள் என்கிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவன், கண்முதலான ஞானஇந்திரியங்களும், வாக்கு முதலான கர்ம இந்திரியங்களும், பிராணன்களும் அந்தந்த வேலையைச்செய்கிறதென்று நினைத்து, நானொன்றும் செய்யவில்லை என்று நினைக்கவேண்டும். அதாவது—அறிவையே ஸ்வபாவமாகவுடைய எனக்கு கர்மத்தினாலே இந்திரியங்களுடையவும் பிராணனுடையவும் சேர்க்கைவந்திருக்கிறது. அதனாலே புண்ணியங்களையும் பாபங்களையும் செய்யும்படி நேர்ந்திருக்கிறது. கர்மம்போய சுத்தனானால் இந்தமாதிரி வேலைகளைச்செய்யமாட்டேன் என்று நினைக்கவேண்டும் 1 [8–9]

ப்ரஹ்மண்யாதாய கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா கரோதி ய: ।
லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்மபத்ரமிவாம்பஸா ॥ ||க0||

1 ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்து கர்மயோகம்செய்கிறவன்—ஒன்றைப்பார்க்கும்போதும், கேட்கும்போதும், தொடும்போதும், மூக்கினால் முகரும்போதும், சாப்பிடும்போதும், நடக்கும்போதும், தூங்கும்போதும், மூச்சு விடும்போதும், பேசும் போதும், மலங்களை வெளியே தள்ளும் போதும், ஒன்றை எடுக்கும் போதும், கண்ணை மூடும் போதும், திறக்கும் போதும், இந்திரியங்கள் தம் தம் வேலைகளைச் செய்கின்றன என்று நினைத்து, நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையென்று எண்ண வேண்டியது. பார்ப்பது, கேட்பது, தொடுவது, முகருவது, சாப்பிடுவது— இவைகள் ஞானேந்திரியங்களின் வேலைகள். நடப்பது, பேசுவது, மலங்களை வெளியே தள்ளுவது, ஒன்றை எடுப்பது-இவைகள் கர்மேந்திரியங்களின் வேலைகள். இவைகளில் மலங்களை வெளியே தள்ளுவது என்பதில் உபஸ்தம் என்கிற இந்திரியத்தினுடைய வேலையும் சேர்ந்திருக்கிறது. தூங்குவது, மூச்சு விடுவது, கண்ணைத் திறப்பது —இவைகள் பிராணன்களுடைய வேலைகள்.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌿𑌹𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇, '𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌮 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇| 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍌 '𑌪𑌶𑍍𑌯𑌞𑍍𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌫𑌲𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑍈𑌵 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿, 𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌪𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌵𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌪𑌤𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍𑌭𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇- 𑌤𑌥𑌾 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ||

அவ— புண்ணியங்களையும், பாபங்களையும் செய்வது ஆத்மாவின் ஸ்வபாவமன்று. அது கர்மத்தால் வந்தது என்று நினைத்தாலும், உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதால் உடம்பே ஆத்மா என்கிற நினைவு போகுமோ என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்.

1 இந்திரியங்கள்தான் இந்த வேலைகளைச்செய்கின்றன என்று எண்ணி, கர்மங்களின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல், நான் ஒன்றையும் செய்யவில்லை என்று நினைத்து, கர்மங்களைச் செய்கிறவனுக்கு உடம்பே ஆத்மா என்கிற நினைவு வராது. ஜலம் எல்லாவற்றிலும் ஒட்டுகிறதாயிருந்தாலும், தாமரை இலையின் முன் பக்கத்தில் எத்தனை நாளைக்கு வைத்திருந்தாலும் ஒட்டுகிறதில்லை. அந்த இலை ஜலத்திலேயே பிறந்து, ஜலத்திலேயே வளர்ந்து, ஜலத்திலேயே இருந்தாலும், அது ஜலத்தினால் நனைக்கப்படுகிறதில்லை. அது இலையின் குணம். அதுபோல, ஜீவன் உடம்போடு சேர்ந்து உடம்பினால் ஸுகங்களை அனுபவித்தாலும், அறிவின் வலுவினாலே தன்னை உடம்பாக எண்ணாமலும், ஸம்ஸாரத்தில் ஒட்டாமலும் இருக்கலாம். [10]

𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍇𑌵𑌲𑍈𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌰𑌪𑌿 |
𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 || ||௧௧||

1 சுலோகத்தில் 'பிரும்மணி' என்கிற சொல் இருக்கிறது. 'பிரும்ம' என்பது பிரகிருதி. அதுதான் இந்திரியங்களாக ஆகியிருக்கிறது. ஆகையினாலே அந்த சொல்லிற்கு இந்திரியங்களிடத்தில் என்று பொருள்.

𑌕𑌾𑌯𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌫𑌲𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂
𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿- 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌗𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௧௧॥

பெரியோர்கள் ஆத்மாவை அறிவதற்கு இடஞ்சலான தங்களுடைய பாபம் போவதற்காக உடம்பு, மனது, எண்ணம், கண் முதலான இந்திரியங்கள்—இவைகளைக் கொண்டு, சாஸ்திரத்தில் சொன்ன வேலைகளை பணம், ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை ஆசைப்படாமல், பகவானுடைய பிரீதியே வேணுமென்று செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்து பாபங்களைப் போக்கி ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். [11]

𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑍀𑌮𑍍 ।
𑌅𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌫𑌲𑍇 𑌸𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௧௨॥

𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃- 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌫𑌲𑍇𑌷𑍍𑌵𑌚𑌪𑌲𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌨𑍈𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑍀𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 । 𑌅𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃- 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌫𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌪𑌲𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌵𑌿𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌫𑌲𑍇 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇- 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑌃 𑌫𑌲𑌸𑌙𑍍𑌗𑌰𑌹𑌿𑌤 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑍋𑌚𑌨𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௧௨॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவது என்கிற பிரயோஜனம் தவிர வேறு பிரயோஜனத்தில் ஆசையில்லாமல் ஆத்மாவிலேயே நோக்கு உள்ளவனாய், கர்மங்களின் பலன்களை விட்டு, தன்னிடத்திலிருக்கும் தோஷம் போவதற்காகவே வேலைகளைச் செய்கிறவன், அதனால் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்தி, அதின் வழியாய் நிலையாயிருக்கும் ஆத்மாவை அனுபவிப்பதான ஸுகத்தை அடைகிறான். ஆத்மாவை அறியவேணுமென்று ஆசையில்லாமல், அதைக் காட்டிலும் வேறான பலன்களில் ஆசையுமுள்ளவனாய் கர்மங்களின்

பலன்களை விரும்பிக் கர்மங்களைச் செய்கிறவனுக்கு ஸம்ஸாரம் போகிறதில்லை. 1 ஆகையால் ஸம்ஸாரம் போவதற்காகக் கீழ்ச் சொல்லியபடி கர்மத்தையே செய். [12]

അഥ ദേഹാകാരേണ പരിണതായാം പ്രകൃതൌ കര്‍തൃത്വസംന്യാസ ഉച്യതേ—

സര്‍വകര്‍മാണി മനസാ സംന്യസ്യാസ്തേ സുഖം വശീ ।
നവദ്വാരേ പുരേ ദേഹീ നൈവ കുര്‍വന്ന കാരയന്‍ ॥௧௩॥

അനാദിഃ പ്രാചീനകര്‍മമൂലദേഹസംബന്ധപ്രയുക്തമിദം കര്‍മണാം കര്‍തൃത്വം ന സ്വരൂപപ്രയുക്തമിതി വിവേകവിഷയേണ മനസാ സര്‍വാണി കര്‍മാണി നവദ്വാരേ പുരേ സംന്യസ്യ ദേഹീ സ്വയം വശീ ദേഹാധിഷ്ഠാനപ്രയത്നമകുര്‍വന്‍, ദേഹം ച നൈവ കാരയന്‍ സുഖമാസ്തേ ॥ ॥௧௩॥

உண்மை அறிந்தவன் ஆத்மாவிற்கு நெடுநாளாய் வந்த கர்மத்தினால் ஏற்பட்ட உடம்பின்சேர்க்கையால், இந்தவேலைகளை நான்செய்கிறேன். அது எனக்கு இயற்கையல்ல. பிரளயகாலத்தில் உடம்பு இல்லாதபோது ஏதாவது வேலையைச்செய்கிறேனா, அது போல. கர்மங்கள் போனபிறகு இந்தமாதிரி வேலைகளைச் செய்வதில்லை என்று நினைத்து, எல்லாவேலைகளையும் 2 உடம்பேசெய்கிற

---

1 ஒரே கர்மமானது ஒருவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுக்கிறது. மற்ற ஒருவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறது—என்பது எப்படிக் கூடும் என்றால், அதற்குப் பதில் இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. கர்மஙகள் அவற்றின் பலங்களில் ஆசையுடையவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுக்கின்றன; ஆசையில்லாதவனுக்கு அதைப் போக்குகின்றன. ஒரே மருந்து தேனில் குழைத்துச் சாப்பிட்டால் ஒரு வேலையைச் செய்கிறது. நெய்யில் குழைத்துச் சாப்பிட்டால் வேறு வேலையைச் செய்கிறது.

2. இந்த சுலோகத்தில் "ஒன்பது வாசலுள்ள பட்டணத்தில்" என்று இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. உடம்புதான் இந்தப் பட்டணம். முகத்தில் இரண்டு கண்கள், இரண்டு மூக்குகள், இரண்டு காதுகள், வாய் ஆக ஏழு வாசல்கள். கீழே மலத்தையும், ஜலத்தையும் தள்ளுகிற இரண்டு வாசல்கள். ஆக ஒன்பது. இப்படி ஒன்பது வாசல்களுள்ள

தென்றெண்ணி, உடம்பை நான் தூக்குகிறேனென்றும் அதைநான் ஏவுகிறேனென்றும் எண்ணுமல், உடம்பிற்குஉள்படாமல், தன்னை உடம்பாக எண்ணுமல், நான்வேலையைச்செய்கிறேன் என்கிறஎண்ணத்தால் உண்டாகும் கவலையில்லாமல் இருக்கிருன். [13]

சுல — வஸாக்ஷாஜா_த்_நீ ஹ்ஹாஹ_விசுாு-ெவ_கிர ஆ—

_ந கத்ரு_த்வம் _ந கம_ாணி லொகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரவு: |
_ந கம_ஹலஸம்யொ_ஹ ஸ்வஹாவஷு ப்ரவத_தெ || ||கச||

அஸ்ய தெவதிய_தூ_ந_ஷ்யஸ்ாவராத்_மா ப்ரக்ரு_திஸம்ஸ_ழ_ண ெத_ாரஸ்ய லொகஸ்ய தெவாஷ்யஸாயாரணம் கத்ரு_த்வம், தத்ஹுஸாயாரணாநி கம_ாணி, தத்தகம_ஜந்ய தெவாதிஹலஸம்யொ_ஹம் வ சுயம் ப்ரவு:-சுகம_வஸ்ய: ஸ்ாஹாவிகஸ்ாு-ெவணாவஸ்தி க்ஷு_ா _ந ஸ்ருஜதி-ெநாத்_ஷயதி | கஷ்ஷதி? ஸ்வஹாவஷு ப்ரவத_தெ-ஸ்வஹாவ: ப்ரக்ரு_திவாஸநா | சுநாதிகாலப்ரவ்ருத்தவூவெ_வெ_வகம_ஜநிதெதவாஷ்யாகாரப்ரக்ரு_திஸம்ஸ_ழக்ருதத்தஷாத்_மாஹிமாநஜநிதவாஸநாக்ரு_த: ராஹ்ஷ்யம் கத்ரு_த்வாதிகம் ஸவ_ம்-_ந ஸ்ாு-வப்ரயுக்த இதர்ய_: || ||கச||

அவ— ஆத்மாவிற்கு இயற்கையாய் ஏற்பட்ட ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிருர்—

தேவன், மனிதன், மாடு, மரம், முதலான உடம்புகளு

தென்று சொன்னதற்குக் கருத்து—உடம்பு அநேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானது. ஆத்மா அப்படி யன்று. உடம்பில் ஓட்டைகள் இருக்கின்றன. அவைகள் ஆத்மாவில் இல்லை. உடம்பு பெரிது. ஆத்மா சின்னது. உடம்பு ஆத்மாவிற்கு உள்பட்டது. ஆத்மா ஸ்வதந்த்ரம். உடம்பு ஏவப்பட்டது. ஆத்மா ஏவுகிறது. இவ்விதமான வித்தியாஸங்களிலுலே உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று காட்டுவது. பட்டணம்போல் உடம்பு. பட்டணத்தில் இருக்கிறவர்கள்போல் இந்திரியங்கள். பட்டணத்தில் இருக்கும் ராஜாவைப்போல் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பகவான். வேலைக்காரனைப்போல் ஜீவன். இப்படி தன்னையும், உடம்பையும் பார்க்கிறவனுக்கு கவலை யென்பதே இருக்காது,

டன் சேர்ந்திருக்கிற ஜீவன்கள் அந்தந்த ஜாதிககு ஏற்பட்ட பிரயத்தனங்களையும், வேலைகளையும், செய்து, அந்த வேலைகளால் உண்டாகும் பலன்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் செய்யவுமில்லை, அனுபவிக்கவுமில்லை. ஆனால் பின்னை யார் செய்கிறார்கள் என்றால், அநாதி வாஸனை இப்படிச்செய்கிறது. நெடுநாளாய் ஒரு கர்மத்தினாலே இன்னொரு கர்மம், அதனாலே இன்னொரு கர்மம், இப்படி கர்மங்கள் வரிசையாய் ஆறுபோல் பெருகுகிறது. அதனாலே ஒருவன் தேவன் முதலான உடம்பை அடைந்து, தன்னை அந்த உடம்பாகவே நினைத்து, கர்மங்கள் செய்வதினால் வாஸனைகள் உண்டாகின்றன. அவைகளாலேதான் இந்த மாதிரி வேலைகளும் அநுபவங்களும் உண்டாகின்றன. கர்ம ஸம்பந்தம் போனால் சுத்தமான ஆத்மாவுக்கு இந்த வேலைகள் இல்லவேயில்லை. [14]

நாதத்தே கஸ்யசித் பாபம் ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு: |
அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ: || ||௧௫||

கஸ்யசித் ஸ்வஸம்பந்திதயாऽபிமதஸ்ய புத்ராதே: பாபம் து:கம் நாதத்தே-நாபநுததி। கஸ்யசித் ப்ரதிகூலதயாऽபிமதஸ்ய ஸுக்ருதம்-ஸுகம் ச நாதத்தே-நாபநுததி। யதோऽயம் விபு:-ந க்வசித்க:, ந தேஹாத்யஸாதாரணதேச:। அத ஏவ ந கஸ்யசித் ஸம்பந்தீ-ந கஸ்யசித் ப்ரதிகூல:, ஸர்வமிதம் வாஸநாக்ருதம்। ஏவம்ஸ்வபாவஸ்ய கதமியம் விபரீதவாஸநா ஜாயதே? அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம்-ஜ்ஞாநவிரோதிநா பூர்வபூர்வகர்மணா ஸ்வபலாநுபவயோக்யத்வாய அஸ்ய ஜ்ஞாநமாவ்ருதம்-ஸங்குசிதம்। தேந ஜ்ஞாநாவரணரூபேண கர்மணா தேவாதிதேஹ ஸம்யோக: ததாத்மாபிமாநரூபமோஹஸ்ச ஜாயதே। ததஸ்ச ததாத்மாபிமாநவாஸநா-ததுசிதகர்மவாஸநா ச, வாஸநாதோ விபரீதாத்மாபிமாந:, கர்மாரம்பஸ்சோபபத்யதே॥

இந்த ஜீவன் கர்மத்தினால் எல்லா உடம்புகளிலும் இருக்கக் கூடியவன். இன்ன உடம்பில்தான் இருக்கிறதென்று கட்டுப்பாடு

இல்லை, ஆகையால் ஒருவனுக்கு இவன் உறவுமன்று, ஒருவனுக்கு சத்துருவுமன்று. ஆனால் இப்போது சிலரைத் தன் பிள்ளை, பெண்டாட்டி என்று நினைத்து, அவர்களுடைய வருத்தங்களைப் போக்கப் பாடுபடுகிறான். சிலரை சத்துரு என்று நினைத்து, அவர்களுக்குப் பலவிதமான கெடுதிகளை உண்டு பண்ணப்பாடுபடுகிறான். இதெல்லாம் வாஸனையாலேற்பட்டது. இயற்கையில் நல்லவனான ஜீவனுக்கு இந்தக் கெட்ட வாஸனை எப்படி வந்தது என்றால், இவனுடைய நல்ல ஞானத்தைக் கெடுக்கிற நெடுநாளாக வந்த கர்மத்தின் பலத்தை அநுபவிப்பதற்காக அந்த கர்மம் இவனுடைய ஞானத்தை நல்ல ஸங்கதிகளைக்கவனிக்க வொட்டாமலும் சுருங்கும்படியாகவும் செய்து விட்டது, நல்ல அறிவைக் கெடுக்கிற அந்த கர்மத்தினால், இவனுக்கு தேவன் முதலான உடம்பின் சேர்க்கையும், அந்த உடம்புதான் தான் என்கிற தப்பு எண்ணமும் உண்டாகிறது. பிறகு இந்த எண்ணத்தின் வாஸனையும் அதற்குத் தகுந்த வேலைகளின் வாஸனையும் உண்டாகிறது—மறுபடியும் இதேமாதிரி, வாஸனையால் தப்பு எண்ணமும் அந்த வேலைகளும் உண்டாகின்றன. [15]

ஏவ—ஸர்வம் ஜ்ஞாநப்லவேநைவ வ்ருஜிநம் ஸந்தரிஷ்யஸி, ஜ்ஞாநாக்நி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்குருதே ததா, ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம் பவித்ரம்" இதி ப்ரோக்தம் ஸ்மாரயதி—

ஜ்ஞாநேந து ததஜ்ஞாநம் யேஷாம் நாஶிதமாத்மந: |
தேஷாமாதித்யவஜ்ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஶயதி தத்பரம் || ||௧௬||

ஏவம் வர்தமாநேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸு யேஷாமாத்மநாமுக்தலக்ஷணேநாத்மயாதாத்ம்யோபதேஶஜநிதேநாத்மவிஷயேண அஹரஹரப்யாஸாதேயாதிஶயேந நிரதிஶயபவித்ரேண ஜ்ஞாநேந தத்-ஜ்ஞாநாவரணமநாதிகாலப்ரவ்ருத்தாநந்தகர்மஸஞ்சயரூபமஜ்ஞாநம் நாஶிதம், தேஷாம் தத்-ஸ்வாபாவிகம் பரம் ஜ்ஞாநமபரிமிதமஸங்குசிதமாதித்யவத்ஸர்வம் யதாவஸ்திதம் ப்ரகாஶயதி | தேஷாமிதி விநஷ்டாஜ்ஞாநாநாம்

[illegible]

அவ— நாலாவது அத்தியாயம் 36, 37, 38-வது சுலோகங்களில்ஆத்மாவின் அறிவானது எல்லா பாபங்களையும் போக்கும் என்று சொன்ன ஸங்கதியை அந்த அறிவின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிற ஸமயத்தில் நினைப்பு மூட்டுகிறார்—

கர்மத்தால் மயங்குகிற ஜீவன்களுக்குள், நான் சொன்னதனால் உண்டான—ஆத்மாவைப் பற்றின—எவர்களுடைய உண்மையான அறிவு, ஒவ்வொருநாளும் பழக்கம் பண்ணிப் பண்ணி வளர்ந்து, அதனால் அவர்களுடைய அறிவை மறைக்கிற நெடுநாளாகவந்த எல்லையில்லாத கர்மங்களைத் துலைக்கிறதோ, அவர்களுக்கு இயற்கையாக ஏற்பட்டு, இதுவரையில் சுருங்கியிருந்த ஞானம் என்கிற குணமானது அளவில்லாமல் விரிவை யடைந்து, சூரியன் வெளிச்சம் எல்லா வஸ்துக்களையும் காட்டுகிறதுபோல், எல்லா வஸ்துக்களையும் உள்ளபடி காண்பிக்கும். (1) சுலோகத்தில் 'எவர்களுடைய அறிவு கர்மத்தைத் துலைக்கிறதோ' என்று ஜீவன்களைப் பலராகச் சொல்லுகையால், 2-வது அத்தியாயம் 12-வது சுலோகத்தில் ஜீவன்கள் பலர் என்று சொன்னது இந்த இடத்தில் மிகவும் நன்றாய் சொல்லப்பட்டது. (2) நாலு பக்கங்களிலும் கண்ணாடிவைத்த ஒரு உள்ளில் ஒருவன் நின்றால், ஒரே மனிதன் கண்ணாடிகளில் பலராகத் தோன்றுகிறான். இங்கு ஜீவன்களைப் பலர் என்று சொன்னது அதுபோலல்ல. உண்மையாகவே பலர். ஏனென்றால் அக்ஞானம் போனவர்கள் பலர் என்று சொன்னபடியால் கண்ணாடியில் தோன்றினது போலன்று. (3) 'அவர்களுடைய ஞானம்' என்று சொல்லியிருப்பதால், ஜீவன்களுக்கு

இயற்கையாகவே 'ஞானம்' என்று ஒரு குணம் இருக்கிறதாக ஏற்படுகிறது. (4)'ஸூரியன் வெளிச்சம்போல்' என்று சொன்னதால் ஜீவன் ஸூரியன்போல் என்றும், ஞானம் அதின்வெளிச்சம்போல் என்றும் ஏற்படுகிறது. (5) ஞானம் வெளிச்சம்போல் இருப்பதால், ஜீவனுக்குக் கர்மம் இருக்கும் காலத்தில் அது சுருங்குவதும், கர்மம் அடியோடு போகும்போது, அது எல்லையில்லாத விரிவை யடைவதும் கூடும். 1 [16]

தத்புத்தயஸ்ததாத்மாநஸ்தந்நிஷ்டாஸ்தத்பராயணா: ।
கச்சந்த்யபுநராவ்ருத்திம் ஜ்ஞாநநிர்தூதகல்மஷா: ॥ ॥௧௭॥

தத்புத்தய:- தயாவிதாத்மதர்சநாத்யவஸாயா:, ததாத்மாந:- தத்விஷயமநஸ:, தந்நிஷ்டா:- தத³ப்யாஸநிரதா:, தத்பராயணா:- ததேவ பரமப்ரயோஜநமிதி மந்வாநா: ஏவமப்யஸ்யமாநேந ஜ்ஞாநேந நிர்தூதகல்மஷா: ததாவிதமாத்மாநம் அபுநராவ்ருத்திம் கச்சந்தி- யதவஸ்தாத்மந: புநராவ்ருத்திர் ந வித்யதே, ஸ ஹ்யாத்மா அபுநராவ்ருத்தி:, ஸ்வேந ரூபேணாவஸ்திதமாத்மாநம் கச்சந்தீத்யர்த்த: ॥ ॥௧௭॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கவேணுமென்று தீர்மானித்து, அந்தப் பார்வையையே மனதால் நினைத்துக் கொண்டு, அதை பழக்கி, அதையே உயர்ந்த பிரயோஜந மென்று நினைக்கிறவர்கள் அப்படிப் பழக்கப்பட்ட அறிவினாலே நெடுநாளாய்வந்த பாபங்கள்போய் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள். பிறகு அந்தப் பார்வை அவர்களுக்கு ஒருக்காலும் போகிறதில்லை. [17]

வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி ।
சுநி சைவ ச்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்சிந: ॥ ॥௧௮॥

வித்யாவிநயஸம்பந்நே, கேவலப்ராஹ்மணே, கோஹஸ்தி ச்வச்வபாகாதிஷு அத்யந்தவிஷமாகாரதயா ப்ரதீயமாநேஷு

---

1. இந்த சுலோகத்தில் ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, பிறகு பக்தியோகத்தைப் பண்ணி, மோக்ஷத்தை யடையும்போது உண்டாகும் அறிவின் விரிவைச் சொல்லுகிறார்.

ஶுத்தஸ்வரூபவிதா: ஶுத்தயாதாத்ம்யவித: ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶிந: விஷமாகாரஸ்து ப்ரக்ருதே:, நாத்மந:, ஆத்மா து ஸர்வத்ர ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸம இதி பஶ்யந்தீத்யர்த: ॥ ॥கஅ॥

அவ— ஒருவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கும்போது அவன் தோற்றம் எப்படி யிருக்கும் ? என்றால் சொல்லுகிறார்—

இப்போது நாம் உலகத்தில் எல்லாரையும் பார்க்கும்போது, இவன் படித்து வணக்கமுள்ள பிராமணன், இவன் வெறும் பிராமணன் என்றும், இது பசு, இது யானை என்றும், இது நாய், இவன் நாய்தின்கிறவன் என்றும், அவர்களுடைய உருவங்களைக் கொண்டும், தொழில்களைக்கொண்டும், ஆத்மாக்களை வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறோம். ஏனென்றால், உடம்பு என்றும், அதைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவென்றும் இரண்டு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. இருப்பதாகச் சொல்லுகிறவர்களுக்கும் அவைகள் வேறென்று மனதில் படவில்லை. அதனாலே அந்தந்த ஆத்மாவை அந்தந்த உடம்பாகவே நினைக்கிறோம். தங்களுடைய ஆத்மாவை உள்ள படிபார்த்து எல்லா உடம்புகளிலும் இருக்கும் ஆத்மாக்கள் இதே மாதிரி, வேற்றுமையெல்லாம் உடம்புகளில் இருப்பது என்று தெளிந்தவர்கள் கீழ்ச்சொல்லிய வஸ்துக்களில் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான உடம்புகளைத்தள்ளி, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரி என்று பார்ப்பார்கள். (இப்படிப் பார்க்கிறவனுக்கு யார் என்னபண்ணினாலும் கோபம்வராது.) [18]

இஹைவ தைர்ஜித: ஸர்கோ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்தி2தம் மந:।
நிர்தோ3ஷம் ஹி ஸமம் ப்3ரஹ்ம தஸ்மாத்3 ப்3ரஹ்மணி தே ஸ்தி2தா:॥கக॥

இஹைவ ஸாத4நாநுஷ்டா2நத3ஶாயாமேவ தைஸ்ஸர்கோ3 ஜித: ஸம்ஸாரோ ஜித: । யேஷாமுக்தரீத்யா ஸர்வேஷ்வாத்மஸு ஸாம்யே ஸ்தி2தம் மந: । நிர்தோ3ஷம் ஹி ஸமம் ப்3ரஹ்ம, ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க3தோ3ஷவியுக்ததயா ஸம: ஆத்மவஸ்து ஹி ப்3ரஹ்ம। ஆத்மஸாம்யே ஸ்தி2தாஶ்சேத்3 ப்3ரஹ்மணி ஸ்தி2தா ஏவ தே । ப்3ரஹ்மணி ஸ்தி2திரேவ ஹி ஸம்ஸாரஜய:। ஆத்மஸு ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யமேவாநுஸந்தா4நா: முக்தா ஏவேத்யர்த: ॥ ॥கக॥

கீழ்ச்சொன்னபடி, எவர்கள் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்த்து, இதேமாதிரிதான் மற்ற ஆத்மாக்களும்-ஆகையால் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஞானஸ்வரூபமாகையாலே ஒரேமாதிரி தான் என்று பார்க்கிறார்களோ, அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் இருந்த போதிலும், பிரும்மத்திலிருப்பதால் (பிரும்மத்தைப் பார்ப்பதால்) ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்தவர்கள்தான். உடம்பின் சேர்க்கையால் உண்டான பேதங்கள் இல்லாமல் ஒரே மாதிரியான ஜீவன்கள் பிரும்மம். ஜீவன்களை ஒரே மாதிரியாகப் பார்க்கிறவன் பிரும்மத்தைப் பார்க்கிறவன். பிரும்மத்தை உள்ளபடி பார்த்தவனுக்கு ஸம்ஸாரம் கிடையாது. அதாவது— ஜீவன்கள் எல்லாரும் ஞான ஸ்வரூபமாகையால் ஒரே மாதிரி என்று பார்க்கிறவர்கள் முக்தர்கள். முக்தர்களுக்கு துக்கம் கிடையாது. இவர்களுக்கும் துக்கம் கிடையாது என்று இவர்களை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்

(உலகத்தில் இருக்கும் அநேகவித வேற்றுமைகள் ஆத்மாவில் இருப்பதாகத்தோன்றுகிறபடியால், நமக்கு துக்கங்கள் உண்டாகின்றன. நம்முடைய ஆத்மாவை ஞான ஸ்வரூபமென்று, உள்ளபடி பார்த்து எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஒரேமாதிரியாகப் பார்த்தால், துக்கங்கள் உண்டாகாது. இப்போதே ஸுகம் வரும். நாளைக்கு ஸுகம் என்பது மட்டுமல்ல. நாளைக்கு உயர்ந்த ஸுகம் வருமென்பதற்கு இதுவே அடையாளம்.) [19]

𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹—

𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌨𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 |
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ॥ ॥௨௦॥

𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌾𑌸𑌨𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍍𑌷𑍋𑌦𑍍𑌵𑍇𑌗𑍌 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌥𑌮𑍍 ? 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃-𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃, 𑌅𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌃-𑌅𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍇𑌣 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌥𑌿

ராத்மாநமேகீக்ருத்ய மோஹ: ஸம்மோஹ: தத்ரஹித: । தத் கதம்? ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மணி ஸ்தித: — உபதேசேந ப்ரஹ்மவித் ஸந் ப்ரஹ்மண்யப்யாஸயுக்த: । ஏததுக்தம் பவதி — தத்த்வவிதாமுபதேசேந ஆத்மயாதாத்ம்யவித் பூத்வா தத்ரைவ யதமாநோ தேஹாத்மாபிமாநம் பரித்யஜ்ய ஸ்திரரூபாத்மாவலோகநப்ரியாநுபவே வ்யவஸ்தித: அஸ்திரே ப்ராக்ருதே ப்ரியாப்ரியே ப்ராப்ய ஹர்ஷோத்வேகௌ ந குர்யாதிதி ॥ ॥௨௦॥

அவ— இம்மாதிரி பார்வை உண்டாவதற்குமுன் கர்மயோகம் செய்கிறவன் என்னமாதிரி இருப்பன் என்றால், சொல்லுகிறார்-

இன்னின்ன உடம்பில் இருப்பவனுக்கு இன்னின்னது பிடிக்கும்-இன்னின்னது பிடிக்காது என்று பழைய வாஸனையால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எவன் ஒரு உடம்பிலிருக்கும்போது அந்த உடம்புக்கு ஏற்பட்ட பிடித்த வஸ்துக்களை அடைந்து ஸந்தோஷப்படாமலும், பிடிக்காத வஸ்துக்களை அடைந்து வருத்தப்படாமலும் இருக்கிறானோ, அவன் எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஒரேமாதிரியாகப் பார்ப்பன். அவனுக்கு வழக்கப்படி ஸந்தோஷமும் வருத்தமும் ஏன் வரவில்லை என்றால், அவன் நிலையாயிருக்கிற ஆத்மாவையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். நிலையில்லாத உடம்பை ஆத்மாவாக நினைக்கவில்லை- இந்த இரண்டும் எப்படி வந்தது என்றால், ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்த பெரியோர்கள் உபதேசத்தினால் ஆத்மாவின் உண்மையைக் கேட்டான். கேட்டு அதன் உண்மையைப் பார்க்கவேணுமென்று பிரயத்தினப்பட்டான். உடம்பே ஆத்மா வென்கிற எண்ணம் போய், நிலையாயிருக்கிற ஆத்மாவைப் பார்ப்பதையே பெரிய பிரயோஜனமாக நினைத்து, அதைப்பழக்கினான். ஆகையாலே, நிலையில்லாத உடம்பைச் சேர்ந்த பிடித்த வஸ்துக்களையும், பிடிக்காத வஸ்துக்களையும் பார்க்கும் போது ஸந்தோஷமுமில்லை, வருத்தமுமில்லை. 1 [20]

---

1. சின்னபுத்தியால் சொல்லுகிறேன். மன்னிக்கவேணும். உண்மையை அறிந்தவர்களேமிகவும் அரிது. அவர்கள் உபதேசத்தைக் கேட்டு உண்மையை அறிகிறவனும் அரிது. அப்படிஅறிந்தாலும், அது வளரு

𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌷𑍍𑌵𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍 ।
𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌕𑍍𑌷𑌯𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 ॥ ॥௨௧॥

[illegible] ॥ ॥௨௧॥

கீழ்ச்சொன்னபடி மற்ற பதார்த்தங்கள் பிடிக்காமையால், எவனுக்கு ஆத்மாவே பிடிக்கிறதோ; அவன் உடம்பைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களின் பழக்கத்தை விட்டு, எப்போதும் மனதால் ஆத்மாவையே நினைத்துப் பழகி, எல்லையில்லாத, அழிவில்லாத ஆத்மாவைப் பார்ப்பதாகிய ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான். [21]

[illegible]

𑌯𑍇 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌜𑌾 𑌭𑍋𑌗𑌾 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌯𑍋𑌨𑌯 𑌏𑌵 𑌤𑍇 ।
𑌆𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌨 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌬𑍁𑌧𑌃 ॥ ॥௨௨॥

[illegible] ॥ ॥௨௨॥

அவ— உடம்பினால் வரும் ஸுகத்தை எளிதாக விடுவதற்கு வழி சொல்லுகிறார்—

கிறதற்கு பாடு படுகிறது வருத்தம். இப்படியிருந்தால், பிடித்த வஸ்துக்களைக் கண்டு ஸந்தோஷமும் பிடிக்காத வஸ்துக்களைக் கண்டு வருத்தமும் ஏன் வராதிருக்கும். இந்த ஸங்கதி நமக்கு வரவில்லையே என்று வந்து இருக்கிறதோ. பெரியோர்களின் உபதேசத்தையும் சாஸ்திரத்தையும் கொண்டு ஜீவன் இருக்க வேண்டிய விதத்தை அறிந்து, ஒருவன் அப்படியில்லாதபோனாலும், அப்படியிருக்கவில்லையே யென்று வருத்தப் படாதபோனால், அவனிடத்தில் பகவானுக்கு எப்படிப் பிரீதி உண்டாகும். அவனுக்கு அவன் ஆசாரியபலத்தால் நல்ல கதி கிடைக்கலாம். அவனுக்கு வருத்தமில்லாமையால், அவனுக்கு பிரபத்தி செய்ய அதிகாரமில்லை, அவனால் சிஷ்யனுக்கு எப்படி ஸுகம் வரும்,

இந்திரியங்கள் விஷயங்களுடன் சேர்ந்து வரும் ஸுகங்கள் வருத்தப்பட்டு வருகின்றன. மேலும் வருத்தத்தைக் கொடுக்கின்றன. நிலையாயும் இருப்பதில்லை—என்று ஒருவன் அறிந்தால், அவைகள் அவனுக்குப் பிடிக்காது. 1 அவைகளை ஸுகமாய் விடலாம். [22]

ஶக்நோதீஹைவ ய: ஸோடும் ப்ராக் ஶரீரவிமோக்ஷணாத் |
காமக்ரோதோத்பவம் வேகம் ஸ யுக்த: ஸ ஸுகீ நர: ||௨௩||

ஶரீரவிமோக்ஷணாத் ப்ராகிஹைவ ஸாதநாநுஷ்டாந தஶாயாமேவ ஆத்மாநுபவப்ரீத்யா காமக்ரோதோத்பவம் வேகம் ஸோடும்-நிரோத்தும் ய: ஶக்நோதி, ஸ யுக்த:-ஆத்மாநுபவாய அர்ஹ: | ஸ ஏவ ஶரீரவிமோக்ஷணோத்தரகாலாத்மாநுபவைகஸுகஸ்ஸம்பத்ஸ்யதே || ||௨௩||

விஷயங்களை அனுபவித்துவரும் ஸுகத்தில் தோஷங்களைப் பார்த்து, அவைகளில் கொஞ்சமேனும் பிடிமானமில்லாதவனுப், இந்த உடம்புடன் இருந்து ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு பழக்கம் செய்யும்போதே எவன் தன்னுடைய ஆத்மாவை அறிவதில் ஸந்தோஷத்தினால் கெட்ட ஆசையினுடைய வேகத்தையும்

---

1. *கண்ணினால் ஒரு வஸ்துவை ஒருவன் பார்க்கிறான். அது கொஞ்சம் விலகிப்போனால் அழுகிறான். பாட்டுக்கேட்கும் போது பாட்டுப்பாடுகிறவன் கொஞ்சம் நிறுத்தினால் விசனப்படுகிறான். நல்ல மாங்காய் ஊறுகாயில் ஒரு துண்டத்தை வாயில் போட்டுக் கொண்டு கடித்து விழுங்குகிறான். உடனே இன்னொரு துண்டத்தை வாயில் போட்டுக் கொள்ளுகிறான். முதல் துண்டத்தைக் கடித்து விழுங்கின ஸுகம் கடிகாரத்தின் ஒரு 'டிக்' காலமிருக்குமா? அந்த மாங்காயைக் கொண்டு வருவதற்கு எவ்வளவோ பிரயாஸம். அதைச் சாப்பிட்ட பிறகு எவ்வளவோ தொந்தரவு. இவைகளை ஒருவன் அறியும் போது, அவனுக்கு அலுப்புவர வேறு உபதேசம் வேண்டுமா? இதை நாம் வாயால் சொல்லுகிறோமே யொழிய நம் மனதில் படவில்லை. ஜன்மாந்தர ஸுக்ருதமும் பெரியவர்களுடைய அனுக்ரஹமும் வேண்டும். நம்முடைய கவனிப்பு மாத்திரம் போதாது.*

கோபத்தின் 1வேகத்தையும் தடுக்கிறானோ, அவன்தான் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்குத் தகுந்தவன். அவன்தான் இந்த உடம்பு போனவுடனேயே ஆத்மாவைப்பார்ப்பதென்கிற ஒரே ஸுகத்தை அடைகிறான். [23]

யொ௦ந்தஸ்ஸுகொ௦ந்தராராமஸ்ததா௦ந்தர்ஜ்யொதிரெவ யஃ |
ஸ யொகீ ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் ப்ரஹ்மபூதொ௦திகச்சதி ॥௨௪॥

யொ பாஹ்யவிஷயாநுபவம் ஸர்வம் விஹாய அந்தஸ்ஸுகஃ - ஆத்மாநுபவைகஸுகஃ, அந்தராராமஃ - ஆத்மைகோத்யாநஃ, ஸ்வகுணைராத்மைவ ஸுகவர்தகொ யஸ்ய ஸ ததொக்தஃ | ததா௦ந்தர்ஜ்யொதிஃ - ஆத்மைகஜ்ஞாநொ யொ வர்ததெ ஸ ப்ரஹ்மபூதொ யொகீ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் - ஆத்மாநுபவஸுகம் ப்ராப்நொதி ॥ ॥௨௪॥

ஆத்மாவைத் தவிர, மற்ற எல்லா விஷயங்களுடைய அனுபவத்தை விட்டு, ஆத்மாவை நினைத்தே எவன் ஸுகப்படுகிறானோ, எவனுக்கு ஆத்மாவே அநேக ஸுகங்களைக் கொடுக்கக் கூடிய உயர்ந்த 2 தோட்டம்போல் இருக்கிறதோ, எவனுக்கு எப்போதும் ஆத்மா 3 ஒன்றே தோன்றுகிறதோ, அவன் ஆத்மாவாக

1. வேகமாவது யோஜிக்காமல் தடுக்கமுடியாதபடி செய்கிற வேலை. கெட்ட ஆசையின் வேகமென்பது—தகாத விஷயத்தை நினைப்பது, இளப்பமான பேச்சுகளைப்பேசுவது, ராஜாவின் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிப்பது-இவை முதலானவைகள். கோபத்தினுடைய வேகமாவது—பிறருக்கு வருத்தம் உண்டுபண்ணக்கூடிய வேலையை எண்ணுவது, கடுமையாய்ப் பேசுவது, அடிப்பது முதலானவைகள்.

2. தோட்டமானது, நிழல், தளிர், பூ, பழம், இவை முதலானவைகளால் ஒருவனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது. அது போல, ஆத்மாவானது தன்னுடைய ஞானம், ஆனந்தம் முதலான குணங்களால் ஸந்தோஷத்தை வளர்க்கிறது.

3. உலகத்தில் ஒருவன் சாதத்தை ஒரு இடத்தில் வைத்துக் கொண்டு, தண்ணீர், ஊறுகாய் இவைகளுடன் சாப்பிடுகிறான். ஆத்மாவை அனுபவிக்கிறவனுக்கு அப்படி யல்ல. அவனுக்கு ஆத்மாவே சோறு, ஆத்மாவே இடம், ஆத்மாவே தண்ணீரும் ஊறுகாயும். ஆத்மாவென்கிற ஒரு வஸ்துவே அவனுக்கு எல்லாமாக இருக்கிறது.

1 ஆகி, ஆத்மாவை அனுபவிக்கிற ஸுகத்தை அடைகிறான். [24]

லபந்தே ப்ரஹ்மநிர்வாணம்ருஷய: க்ஷீணகல்மஷா: |
ச்சிந்நத்வைதா யதாத்மாந: ஸர்வபூதஹிதே ரதா: ||௨௫||

ச்சிந்நத்வைதா: சீதோஷ்ணாதித்வந்த்வைர்விமுக்தா: யதாத்மாந:-ஆத்மந்யேவ நியமிதமநஸ:, ஸர்வபூதஹிதே ரதா: ஆத்மவதேவ ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் ஹிதேஷ்வேவ நிரதா:, ருஷய:-த்ரஷ்டார: ஆத்மாவலோகநபரா:| ய ஏவம்பூதாஸ்தே க்ஷீணாசேஷாத்மப்ராப்திவிரோதிகல்மஷா: ப்ரஹ்மநிர்வாணம் லபந்தே || ||௨௫||

குளிர், வெய்யில் முதலான தொந்தரவுகளை ஜயித்து,மனதை ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற இடங்களில் போகாமல் அடக்கி, 2 எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அனுகூலமானதைச் செய்வதில் ஆசையோடு, எவர்கள் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு இடைஞ்சலான எல்லா பாபங்களும் போய், அவர்கள் ஆத்மாவைப் பார்த்து ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். [25]

அவ-உக்தகுணாநாம் ப்ரஹ்ம ஹஸ்தஸ்தமித்யாஹ—

காமக்ரோதவியுக்தாநாம் யதீநாம் யதசேதஸாம் |
அபிதோ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் வர்ததே விஜிதாத்மநாம் || ||௨௬||

காமக்ரோதவியுக்தாநாம் யதீநாம்-யதநசீலாநாம், யதசேதஸாம்-நியமிதமநஸாம் விஜிதாத்மநாம், ப்ரஹ்மநிர்வாணம் அபிதோ வர்ததே-ஏவம்பூதாநாம் ஹஸ்தஸ்தம் ப்ரஹ்மநிர்வாணமித்யர்த்த: || ||௨௬||

---

1. ஆத்மாவை அனுபவிப்பதற்குமுன் உடம்பாயிருந்தான். இப்போது ஆத்மாவாக ஆய்விடுகிறான். அதாவது, தன்னை முன்பு உடம்பாக நினைத்திருந்தான். இப்போது ஞான ஸ்வரூபனாக ஆத்மாவை நினைக்கிறான்.

2. 'எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்' என்று தன்னைச் சேர்த்துச் சொன்னது—ஒருவன் தனக்கு எப்படி அனுகூலத்தையே செய்வானோ, அப்படியே மற்றவர்களுக்கும் செய்யவேணுமென்று காட்டுவதற்காக.

அவ— கீழ்ச்சொன்ன 1 குணம் உள்ளவர்கள் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிரயாஸம் இல்லாமல் உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள்—

2. ஆசையும், கோபமும் இல்லாமல், ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியவேணுமென்று 3 பிரயத்தனப்பட்டு, ஆத்மாவில் 4 எல்லாவித ஸுகங்களுமிருப்பதாக எண்ணி, இதர விஷயங்களில் 5 தோஷங்களைப் பார்த்து, மனதை ஜயிக்கிறவர்களுக்கு ஆத்மாவைப்பார்ப்பதனால் வரும் ஸுகம் அவர்களைச் சுற்றிலும் இருக்கிறது. அதாவது அவர்கள் 6 கையிலிருக்கிறது. [26]

𑌅𑌵 — 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌯𑍋𑌗𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌕𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌹𑌰𑌤𑌿 —

𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌭𑍍𑌰𑍁𑌵𑍋𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑍌 𑌸𑌮𑍌 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌸𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍌 ॥ ॥௨௭॥

𑌯𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 ।
𑌵𑌿𑌗𑌤𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌭𑌯𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋 𑌯𑌃 𑌸𑌦𑌾 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌃 ॥ ॥௨௮॥

---

1. இந்த குணங்களாவன:— 1. பிடித்த வஸ்துவினால் ஸந்தோஷமும், பிடிக்காத வஸ்துவினால் வருத்தமும் இல்லாமை. 2. ஆத்மாவைத்தவிர வேறு வஸ்துக்களில் ஆசையில்லாமை. 3. ஆத்மாவைத் தவிர, வேறு வஸ்துக்களை அனுபவித்து வரும் ஸுகத்தில் இருக்கும் கெடுதிகளை நினைக்கை. 4. ஆத்மாவையே எல்லாவிதமான இன்பமான வஸ்துக்களாக நினைப்பது. 5. ஆசையின் வேகத்தையும், கோபத்தின் வேகத்தையும் தடுப்பது. 6. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அனுகூலத்தையே செய்ய ஆசைப்படுவது. இவைகளில் 6-வது குணமானது எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரேமாதிரி என்கிற பார்வைக்கு மிகவும் உயர்ந்த ஸாதகம். இந்தப் பார்வை துளி வந்தால் இந்தக்குணம் வரும் அதால் இந்தப் பார்வை வளரும்.

2. இது 23-வது சுலோகத்தின் பொருள்.

3. இது 20, 21-வது சுலோகங்களின் பொருள்.

4. இது 24-வது சுலோகத்தின் பொருள்.

5. இது 22-வது சுலோகத்தின் பொருள்.

6 கையிலே ஒரு கழியை வைத்துக் கொண்டு அதினாலே மரத்திலிருந்து பறிக்க வேண்டிய பழம் போலன்று, கையிலேயே இருக்கிறது.

𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾-𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯, 𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌋𑌜𑍁𑌕𑌾𑌯 𑌉𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍀 𑌭𑍍𑌰𑍁𑌵𑍋𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇-𑌨𑌾𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯, 𑌨𑌾𑌸𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑍌 𑌸𑌮𑍌 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾-𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍌 𑌸𑌮𑌗𑌤𑍀 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌰𑍍𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃, 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌗𑌤𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌭𑌯𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃-𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌃, 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌶𑍀𑌲𑌃, 𑌯𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௨௭-௨௮॥

அவ— கர்ம யோகம் செய்தபிறகு ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம் என்று சொல்லி, கர்ம யோகத்தைப் பற்றின உபதேசத்தை முடிக்கிறார்—

கண் முதலான இந்திரியங்களை விஷயங்களில் விடாமல் தடுத்து, தியானம் பண்ணத் தகுந்த 1 ஆஸனத்தில் உடம்பை வளைக்காமல் உட்கார்ந்து, 2 கண்களை மூக்கு நுனியில் வைத்து, வெளியே வருகிற காற்றையும், உள்ளே போகிற காற்றையும், (பிராணனையும், அபானனையும்) 3 ஸமமாய்ப் பண்ணி, ஆத்மாவைப் பார்ப்பது தவிர வேறு விஷயங்களில் 4 இந்திரியங்களும், மனதும்

---

1. இது 6-வது அத்தியாயம் 11-வது சுலோகத்திலும் 13-வது சுலோகத்திலும் சொல்லப் போவதை நினைத்து சொல்லப்பட்டது.

2. சுலோகத்தில் "கண்ணை இரண்டு புருவங்களின் நடுவில் நிறுத்தி" என்று சொல்லியிருந்த போதிலும்,6-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகத்தில் மூக்கைப் பார்த்துக் கொண்டு என்று சொல்லி யிருப்பதனாலே இப்படி சொல்லப்பட்டது.

3. 'ஸமமாய்ப் பண்ணி' என்பது ஒரேஇடத்தில் ஒரேவேலையுள்ளதாகப் பண்ணி என்றுபொருள் அன்று. ஒரேமாதிரி போகும்படி பண்ணி என்றுபொருள். அதாவது எப்படிமூச்சு வெளியேவருகிறதோ அப்படி மூச்சு உள்ளேபோகவேண்டியதென்று பொருள்.

4. 'இந்திரியங்களை விஷயங்களில் விடாமல்தடுத்து' என்பது விஷயங்களைத் தொடஆரம்பித்தவைகளைத் தடுப்பது. இங்கே "போகாதபடி பண்ணி' என்பது அதினுடைய பலனாய் தன்னடையே விஷயங்களில் போகாததைச்சொன்னபடி. ஆகையினாலே ஒரேஸங்கதியை இரண்டு தடவை சொன்ன தோஷமில்லை.

எண்ணமும், போகாதபடி பண்ணி, அதனாலேயே ஆசையும், பயமும், கோபமும் போய், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதையே பிரயோஜனமாக நினைத்து, எவன் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு பழக்கம் பண்ணுகிறானோ, அவன் எப்போதும்ஸம்ஸாரத்தால் விடப்பட்டவனே. அதாவது ஆத்மாவைப் பார்க்கிறபோதும், ஆத்மாவைப் பார்க்கப் பழக்குகிறபோதும், எப்போதும் துக்கப்படாதவன். [27—28]

உக்தஸ்ய நித்யநைமித்திககர்மேதிகர்தவ்யதாகஸ்ய கர்மயோகஸ்ய யோகசிரஸ்கஸ்ய ஸுகரதாமாஹ —

போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் ।
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதானாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் சாந்திம்ருச்சதி ॥

யஜ்ஞதபஸாம் போக்தாரம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் ஸர்வபூதானாம் ஸுஹ்ருதம் மாம் ஜ்ஞாத்வா சாந்திம்ருச்சதி — கர்மயோககரண ஏவ ஸுகம்ருச்சதி । ஸர்வலோகமஹேச்வரம் — ஸர்வேஷாம் லோகேச்வராணாமபீச்வரம் "தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்" இதி ஹி ச்ரூயதே । மாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் ஸர்வஸுஹ்ருதம் ஜ்ஞாத்வா மதாராதனரூபஃ கர்மயோக இதி ஸுகேன தத்ர ப்ரவர்த்தத இத்யர்த்தஃ । ஸுஹ்ருத ஆராதனாய ஹி ஸர்வே ப்ரயதந்தே ॥ ॥௨௯॥

இதி ஸ்ரீபகவத்ராமானுஜவிரசிதே ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே
பஞ்சமோऽத்யாயஃ ।

அவ— கீழ்ச்சொன்ன கர்ம யோகத்தை பிரயாஸமில்லாமல் செய்வதற்கு வழியைச் சொல்லுகிறார்—

உலகத்தில் செய்யப்பட்ட எல்லா யக்ஞங்களாலும், தபஸ்ஸுகளாலும் நான்தான் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறவன். நான்தான எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹாராஜா. எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் க்ஷேமத்தை நினைக்கிறவனும் நானே. இப்படி என்னை ஒருவன் நினைத்து கர்ம யோகத்தைச் செய்தால், அதாவது கர்ம யோகத்தைச் செய்யும்போது என்னை இந்தமாதிரி நினைத்தால் அதைக் கொஞ்சங்கூட வருத்தமில்லாமல் ஸந்தோஷத்துடன் செய்வன். மிகவும் இன்பமான மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு வந்தால், எவ்வளவு வேலைகளைச் செய்தாலும் மாமியாருக்கு வருத்தமிராது. பரமஸந்தோஷமாக இருக்கும். அதுபோல.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

षष्ठोऽध्यायः ॥

———:0:———

श्रीभगवानुवाच—

अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ।
स संन्यासी च योगी च न निरग्निर्न चाक्रियः ॥ ॥१॥

उक्तः कर्मयोगः सपरिकरः । इदानीं ज्ञानयोगकर्मयोगसाध्यात्मावलोकनरूपयोगाभ्यासविधिरुच्यते । तत्र कर्मयोगस्य निरपेक्षयोगसाधनत्वं द्रढयितुं ज्ञानाकारः कर्मयोगो योगशिरा इत्युच्यते ।

कर्मफलं—स्वर्गादिकमनाश्रितः कार्यं—कर्मानुष्ठानमेव कार्यम्, सर्वात्मनास्मत्सुहृत्तमपरमपुरुषाराधनरूपतया कर्मैव मम प्रयोजनं—न तत्साध्यं किंचिदिति यः कर्म करोति । स संन्यासी च—ज्ञानयोगनिष्ठश्च, योगी च—कर्मयोगनिष्ठश्च—आत्मावलोकनयोगसाधनभूतोभयनिष्ठ इत्यर्थः । न निरग्निर्न चाक्रियः—न चोदितयज्ञादिकर्मस्वप्रवृत्तः न च केवलज्ञाननिष्ठः, तस्य हि ज्ञाननिष्ठैव, कर्मयोगनिष्ठस्य तूभयमस्तीत्यभिप्रायः ॥ ॥१॥

அவ— அங்கங்களுடன் கர்மயோகம் சொல்லப்பட்டது. ஞான யோகத்தினுலும், கர்ம யோகத்தினுலும் வரக்கூடிய ஆத்மாவின் பார்வையைப் பழக்கும் வழியை இந்த அத்தியாயத்தில் சொல்லுகிருர். முதலில் ஞான யோகத்தின் உதவியில்லாமலே, கர்ம யோகம் ஆத்மாவின் பார்வையை உண்டுபண்ணும் என்கிற விஷயத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, அது ஞான ரூபமாயிருக்கிறதென்றும், முடிவில் ஆத்மாவின் பார்வையைக் கொடுக்குமென்றும் முன் சொன்னதையே சொல்லுகிருர்—

கர்மங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களில் ஆசையை விட்டு, நமக்கு மிகவும் வேண்டியவரான பகவானுக்குப்

பிரீதியை உண்டாக்குவதால் கர்மங்களே நமக்குப் பிரயோஜநம், வேறு ஒன்றும் வேண்டாம் என்று நினைத்து, எவன் ஸந்தோஷத்துடன் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ, அவன் ஞான யோகத்தையும், கர்ம யோகத்தையும், இரண்டையும் செய்கிறவன். யக்ஞம் முதலான கர்மங்களைச் செய்யாத ஞான யோகக்காரன் அப்படியல்ல. அவனுக்கு ஞான யோகம் ஒன்றுதான். [1]

அவ—உக்தலக்ஷணகர்மயோகஸ்ய ஜ்ஞாநகர்பத்வமாஹ—

யம் ஸந்ந்யாஸ இதி ப்ராஹுர்யோகம் தம் வித்தி பாண்டவ ।
ந ஹ்யஸந்ந்யஸ்தஸங்கல்போ யோகீ பவதி கஶ்சந ॥ ॥௨॥

யம் ஸந்ந்யாஸ இதி ஜ்ஞாநயோக இதி – ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமிதி ப்ராஹு: தம் கர்மயோகமேவ வித்தி। ததுபபாதயதி – நஹ்யஸந்ந்யஸ்தஸங்கல்போ யோகீ பவதி கஶ்சநேதி। ஆத்மயாதாத்ம்யாநுஸந்தாநேந அநாத்மநி ப்ரக்ருதாவாத்மஸங்கல்ப: ஸந்ந்யஸ்த: பரித்யக்தோ யேந ஸ ஸந்ந்யஸ்தஸங்கல்ப:, அநேவம்பூத: அஸந்ந்யஸ்தஸங்கல்ப: । ந ஹ்யேதேஷு கர்மயோகிஷு அநேவம்பூத: கஶ்சந கர்மயோகீ பவதி । "யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா: காமஸங்கல்பவர்ஜிதா:" இதி ஹ்யுக்தம் ॥௨॥

கர்ம யோகத்தை ஞான யோகமென்றே நினை—அதாவது ஞான யோகமென்பது ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவு. அது கர்ம யோகத்திலும் இருக்கிறது. ஆத்மாவின் உண்மையை அறியாமல், அதாவது—ஆத்மாவே உடம்பு என்கிற எண்ணத்தை விடாமல், ஒருவனும் கர்ம யோகம் செய்ய முடியாது. இந்த ஸங்கதி 4-வது அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. [2]

அவ—கர்மயோகஸ்யாப்ரமாதேந யோகம் ஸாதயதீத்யாஹ—

ஆருருக்ஷோர்முநேர்யோகம் கர்ம காரணமுச்யதே ।
யோகாரூடஸ்ய தஸ்யைவ ஶம: காரணமுச்யதே ॥ ॥௩॥

யோகம்-ஆத்மாவலோகநம் ப்ராப்துமிச்சோராருருக்ஷோ:

கர்மயோகவலா காரணமுச்யதே| தஸ்யைவ யோகாரூடஸ்ய ப்ரதிஷ்டிதயோகஸ்யைவ ஶம:-கர்மநிவ்ருத்தி: காரணமுச்யதே| யாவதாத்மாவலோகநரூபமோக்ஷாவாப்தி கர்ம கார்யமித்யர்த: || ||௩||

அ.வ.— கர்ம யோகம் பண்ணினால்தான் தொந்தரவு இல்லாமல் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். அது முழுக்க நடக்கும் என்று சொல்லுகிறார்—

ஆத்மாவைப் பார்க்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிற [1] ஏறவேணுமென்று நினைக்கிறவனுக்கு கர்ம யோகம்தான் செய்ய வேண்டும். ஏறினவனுக்கு ஆத்மாவைப் பார்ப்பதால் கர்மம் வேண்டாம். ஆகையால் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில் கர்மம் செய்ய வேண்டியது. [3]

அத—கதா ப்ரதிஷ்டிதயோகோ பவதீத்யத்ராஹ—

யதா ஹி நேந்த்ரியார்தேஷு ந கர்மஸ்வநுஷஜ்ஜதே |
ஸர்வஸங்கல்பஸந்ந்யாஸீ யோகாரூடஸ்ததோச்யதே || ||௪||

யதாऽயம் யோகீ ஸ்வாத்மைகாநுபவஸ்வபாவதயா இந்த்ரியார்தேஷு-ஆத்மவ்யதிரிக்தப்ராக்ருதவிஷயேஷு, தத்ஸம்பந்திஷு ச கர்மஸு நாநுஷஜ்ஜதே-ந ஸஜ்ஜமாநோ பவதி | ததா ஹி ஸர்வஸங்கல்பஸந்ந்யாஸீ யோகாரூட இத்யுச்யதே | தஸ்மாதாத்மாவலோகநாபிலாஷிணா விஷயாநநுஷங்காப்யாஸரூப: கர்மயோகோ யோகஸித்தி காரணம், ஸுகரா விஷயாநநுஷங்காப்யாஸரூபம் கர்ம யோகேநாரப்ஸ்யமாநஸ்ய கார்யம் || ||௪||

---

1. இதே ஸங்கதி 3-வது அத்தியாயம் 17-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் "ஏறவேணுமென்று நினைக்கிறவன்" என்றும். "ஏறினவன்" என்றும் பொருளுள்ள இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. ஏறினவன் என்பவன் எப்போதும் ஆத்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால் எதிரில் என்ன நின்றாலும் அவனுக்குத் தோன்றாது. ஆகையால் அவனுக்குக் கர்மம் வேண்டாம். ஏறவேணுமென்று நினைக்கிறவன் கர்மத்தைத்தான் செய்யவேண்டும்.

அவ—எப்போது ஏறினவன் ஆகிறான் என்றால் சொல்லு கிறார்—

எப்போதும் ஒருவன் ஆத்மா ஒன்றையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால், அதைக்காட்டிலும் வேறான விஷயங்களை அனுபவிப்பதிலும், அதற்கு வேண்டிய வேலைகளிலும், எவனுடைய இந்திரியங்கள் தாமாகவே செல்லாதோ, அப்போது அவன் உடம்புதான் ஆத்மா என்கிற எண்ணத்தை அடியோடு விட்டு, "ஆத்மாவைப்பார்க்கிறவன் (ஏறினவன்)" என்று சொல்லப்படுகிறான். ஆகையால் ஏறுகிறவனுடைய இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் போக த்தகுந்தவைகளாய் இருக்கிறபடியால், விஷயங்களில் இந்திரியங்கள் போகாதிருப்பதைப் பழக்குவதாகிய கர்மயோகத்தைத்தான் அவன் செய்யவேண்டியது. (4)

அவ—தமேவாஹ—

[Grantha verse, illegible in this font rendering] ।
[Grantha verse, illegible in this font rendering] ॥ ௫ ॥

[Grantha commentary, illegible in this font rendering] ॥ ௫ ॥

அவ—கீழ் இரண்டு ச்லோகங்களில் சொன்ன அர்த்தத்தை விரித்துச்சொல்லுகிறார்—

மனதை ஆத்மாவைத்தவிர வேறு விஷயங்களில் போகவிடாமல் அடக்கி, ஆத்மாவையே பார்க்கும்படி செய்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, ஆத்மாவுக்கு க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணவேண்டும். மனதை அடக்காமல் ஆத்மாவைக்கெடுக்கக்கூடாது. ஆத்மாவிற்கு மனது தான் பந்து (உறவு). மற்ற பந்துக்கள் நல்லதைக்கெடுத்தாலும் மனது ஸரியாக இருந்தால், அவர்களால் கெடுக்க முடியாது. ஆத்மாவிற்கு மனது தான் சத்துரு. மற்ற சத்துருக்கள் நல்லதைச் சொன்னாலும், மனது கெடுதலாயிருந்தால், அவர்களால் அனுகூலமில்லை. [5]

[illegible] ‖ ௬ ‖

[illegible] ‖ ௬ ‖

எவனால் மனது விஷயங்களில் போகாமல் தடுக்கப்படுகிறதோ, அந்த மனது அவனுக்குத்துணை. எந்த மனது எவனால் தடுக்கப்படவில்லையோ, அவனுக்கு அது சத்துருபோல் ஆத்மாவின் க்ஷேமத்தைக்கெடுக்கிறது. [6]

[illegible]

[illegible] ‖ ௭ ‖

[illegible] ‖ ௭ ‖

அவ—ஆத்மாவைத் தியானம் பண்ண ஆரம்பிப்பதற்குத் தகுந்த இருப்பைச் சொல்லுகிறார்—

எப்போது குளிரையும், சூட்டையும், ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் அனுபவிக்கும்போதும், ஒருவன் தன்னைப்பெருமைப் படுத்துகிறபோதும், அவமானம் பண்ணுகிறபோதும், எவனுக்கு மனது கலங்காமல் இருக்கிறதோ, எவன் கண் முதலான இந்திரி

யங்களை வெளியில் விடாமல் இருக்கிறானோ, அப்போது அவன் ஆத்மாவைத் தியானம் பண்ணத்தகுந்தவன்.

சுலோகத்தில் பரமாத்மா என்கிற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு ஜீவாத்மா என்றுதான் பொருள். முன்னை உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதால் தன்னை உடம்பாகவே எண்ணினான். இப்போது உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாகத் தன்னை எண்ணியிருப்பதால், அவன் (பரமாத்மா) உயர்ந்த ஆத்மாவாகச் சொல்லப்படுகிறான். [7]

ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநத்ருப்தாத்மா கூடஸ்தோ விஜிதேந்த்ரிய: |
யுக்த இத்யுச்யதே யோகீ ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சந: || ||௮||

ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநத்ருப்தாத்மா-ஆத்மஸ்வரூபவிஷயேண ஜ்ஞாநேந தஸ்ய ச ப்ரக்ருதிவிஸஜாதீயாகாரவிஷயேண ஜ்ஞாநேந ச த்ருப்தமநா: | கூடஸ்த:-தேவாத்யவஸ்தாஸ்வநுவர்தமாந ஸர்வஸாதாரண ஜ்ஞாநைகாகாராத்மநி ஸ்தித: | தத ஏவ விஜிதேந்த்ரிய: ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சந:-ப்ரக்ருதிவிவிக்தஸ்வரூபநிஷ்டதயா ப்ராக்ருதவஸ்துவிசேஷேஷு போக்யதாபாவாத் லோஷ்டாச்மகாஞ்சநேஷு ஸமப்ரயோஜநோ ய: கர்மயோகீ ஸ யுக்த இத்யுச்யதே | ஆத்மாவலோகநஸாதநயோகாப்யாஸார்ஹ இத்யுச்யதே | ||௮||

எவன் பொதுவாய் ஆத்மா என்று ஒன்று இருக்கிறது என்றும், உடம்பிற்கும் அதற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறதென்றும், அறிந்து அதனால் ஸந்தோஷத்தையடைந்து, அனேக விதமான உடம்புகளில் ஆத்மா இருந்தபோதிலும், எல்லாவற்றிலும் ஞான ஸ்வரூபமாய், ஒரே மாதிரியாய் ஆத்மா இருக்கிறதென்று தீர்மானித்து, அந்த எண்ணம் உறுதியாய் இருப்பதால், இந்திரியங்களை ஜயித்து, உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறபடியினால், உலகத்திலுள்ள மற்ற வஸ்துக்களில் பிரீதி இல்லாமையால்[1] தங்கத்தையும் ஓட்டுச்

1. ஓட்டுச்சல்லிக்கும், கருங்கல் சல்லிக்கும் வித்தியாஸம் இருந்தபோதிலும் இரண்டையும் ஒரேமாதிரி எப்படி அலக்ஷ்யம் பண்ணுகிறார்களோ, அதேமாதிரி கருங்கல்லுக்கும் தங்கத்திற்கும் வித்தியாஸ

சல்லியையும், கருங்கல்லையும் ஒரே மாதிரியாய் நினைக்கிறானோ, அவன் ஆத்மாவின் பார்வையைப் பழக்கம் பண்ணத்(தியானம் பண்ண) தகுந்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான். [8]

௬௨ —— 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯 ——

𑌸𑍁𑌹𑍃𑌨𑍍𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌯𑌬𑌂𑌧𑍁𑌷𑍁 ।
𑌸𑌾𑌧𑍁𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௯॥

𑌵𑌯𑍋𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑌂𑌗𑍀𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌹𑌿𑌤𑍈𑌷𑌿𑌣𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌃 । 𑌸𑌵𑌯𑌸𑍋 𑌹𑌿𑌤𑍈𑌷𑌿𑌣𑍋 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 । 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑌰𑍍𑌥𑍇𑌚𑍍𑌛𑌵𑌃 । 𑌉𑌭𑌯𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍁𑌭𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌉𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌾𑌃 । 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌤 𑌏𑌵𑍋𑌭𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 । 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌤 𑌏𑌵𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌚𑍍𑌛𑌵𑍋 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌤 𑌏𑌵 𑌹𑌿𑌤𑍈𑌷𑌿𑌣𑍋 𑌬𑌂𑌧𑌵𑌃 । 𑌸𑌾𑌧𑌵𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑍀𑌲𑌾𑌃 । 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌶𑍀𑌲𑌾𑌃 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌨𑍍𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑍈𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌧𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௯॥

1உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஜனங்களில் சிலர்வேண்டியவர்கள் என்றும், சிலர் வேண்டாதவர்கள் என்றும், சிலர் இரண்டுமில்லாமலிருந்தபோதிலும், இவை யிரண்டையும் ஒரேமாதிரி அலக்ஷியம்பண்ணுகிறான். அவைகளில் எதிலும் அவனுக்குப் பிரயோஜனமில்லை. பிரயோஜனமில்லாமையில்அவைகளெல்லாம்அவனுக்குஸமமாயிருக்கின்றன.

1. சுலோகத்தில் வேண்டியவர்களை ஸுஹ்ருத்—மித்ர—பந்து— என்கிற மூன்று சொற்களால் சொல்லியிருக்கிறது. இவர்களில் பந்துக்கள்—தகப்பனார் முதலானவர்கள். மித்திரன்—ஸமான வயதுள்ள வேண்டியவன். ஸுஹ்ருத் என்பவன் ஸமமானவயதில்லாத க்ஷேமத்தையே நினைக்கிறவன். வேண்டாதவர்களை 'அரி, த்வேஷ்ய' என்கிற சொற்களாலே சொல்லியிருக்கிறது. பந்து என்ற சொல்லுடன் சேர்த்துச்சொல்லியிருப்பதினாலே,'த்வேஷ்ய' என்றசொல் பிறப்பாலேவிரோதியைச்சொல்லுகிறது. 'அரி' என்கிற சொல்லானது ஒரு காரணத்தினாலே விரோதியாயிருக்கிறவனைச் சொல்லுகிறது. 'உதாஸீந' என்பவர்கள் ஸ்நேஹத்திற்கும் த்வேஷத்திற்கும் காரணமில்லாததால் இரண்டும் இல்லாதவர்கள். மத்யஸ்த என்கிற சொல்லானது பிறப்பினாலே இரண்டும் இல்லாதவர்களைச் சொல்லுகிறது.

லாதவர்கள் என்றும் மூன்று விதமாய்த்தோன்றுகிறார்கள். இதுவும் தவிர, பொதுவாய் ஜனங்கள் நல்லவர்கள் என்றும், பொல்லாதவர்கள் என்றும் இரு வகை. எவன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறானோ, அவனுக்கு கீழ்ச்சொன்ன பிரிவுள்ளவர்களால் லாபமுமில்லை, நஷ்டமுமில்லை. அதனால் அவர்களிடத்தில் பிரீதியுமில்லை. த்வேஷமுமில்லை. அவனுக்கு ஒருவராலும் பிரயோஜனம்இல்லாதபடியால், அவர்கள் எல்லாரும் ஒரேமாதிரியாய்த் தோன்றுகிறார்கள். 1 [9]

𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 𑌸𑌤𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌰𑌹𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌏𑌕𑌾𑌕𑍀 𑌯𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍀𑌰𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ॥ ॥௧௦॥

𑌯𑍋𑌗𑍀-𑌉𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃, 𑌸𑌤𑌤𑌂-𑌅𑌹𑌰𑌹 𑌯𑍋𑌗𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤, 𑌸𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌰𑌹𑌸𑌿 𑌜𑌨𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌏𑌕𑌾𑌕𑍀-𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌯𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾-𑌯𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌨𑌸𑍍𑌕𑌃, 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍀𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑍇 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌃, 𑌅𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃-𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌮𑌮𑌤𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 ॥ ॥௧௦॥

அவ—இந்த அத்தியாயம் யோகத்தின் பழக்கத்தினுடைய விதியைச் சொல்லவந்தது. அதைச் சொல்லுகிறார்.

கீழ்ச்சொன்னபடி கர்மயோகம் செய்கிறவன் 2 ஒவ்வொரு

---

1 இந்த மூன்று சுலோகங்களில் ஆத்மாவின் அறிவுநிலையாய் நிற்பதற்கு அடையாளங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. (1) உடம்பினால் வருவதையும், மனதினால் வருவதையும் ஜயிப்பது. இது 7-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. (2) பணம் காசு முதலானவைகளை ஜயிப்பது. இது 8-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. (3) மனிதர்களை ஜயிப்பது. இது 9-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்தக் கடைசி ஜயமானது மற்றவைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது.

(2) சுலோகத்தில் 'ஸததம்'என்கிற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு எப்போதும் என்று பொருள். எப்போதும் கர்மயோகத்தை செய்யமுடியாது. அப்படிச் செய்யவேணுமென்றும் யோகசாஸ்திரத்தில் சொல்லவில்லை. ஆகையினாலே இங்கே அந்த சொல்லிற்கு ஒவ்வொரு நாளும் யோகம் செய்வதற்குத் தகுந்ததாக சாஸ்திரம் சொல்லுகிற—ஸத்வ குணம் மேலிட்டுஇருக்கிற எல்லாக் காலங்களிலும் என்று பொருள்.

நாளும் யோகம் செய்யும் காலத்தில் மனதால் 1 ஆத்மாவைப்பார்க்கவேண்டும். ஜனங்களில்லாமலும் 2 வெளியில் இருக்கிற ஜனங்களின் சப்தம் கேளாமலும் இருக்கிற இடத்தில் 3 தனியாக இருந்து கொண்டு, 4 மனதை வேறு விஷயங்களில் விடாமல், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களைவேண்டாமலும்,அவைகளைத் தன்னதென்று எண்ணாமலும் ஆத்மாவை நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். [10]

ஶுசௌ தே³ஶே ப்ரதிஷ்டா²ப்ய ஸ்தி²ரமாஸநமாத்மந꞉ ।
நாத்யுச்ச்²ரிதம் நாதிநீசம் சைலாஜிநகுஶோத்தரம் ॥ ॥கக॥

தத்ரைகாக்³ரம் மந꞉ க்ருத்வா யதசித்தேந்த்³ரியக்ரிய꞉ ।
உபவிஶ்யாஸநே யுஞ்ஜ்யாத்³யோக³மாத்மவிஶுத்³த⁴யே ॥ ॥கஉ॥

---

1. ஆத்மாவைத்தியானம் பண்ணுங்காலத்திலும் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான். தியானம் நிறைவேறினபிறகும் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான். முதல்பார்வையை தியானம் என்றும்,இரண்டாவது பார்வையை ஸாக்ஷாத்காரம் என்றும் சொல்லுகிறது. முதல்பார்வை பிரயாஸத்தால் வருகிறது. இரண்டாவதுபார்வை அதிகப்பழக்கத்தால் தானாகவே வருகிறது முதல்பார்வையை உண்டுபண்ணுகிறது என்றும், இரண்டாவதை உண்டுபண்ணப்பட்டது என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இரண்டும் வேறல்ல. முன்சொன்னபடி இருப்பு (அவஸ்தை) மாத்திரம் வேறு.

2. சுலோகத்தில் 'ரஹஸி' என்கிற சொல்லிற்கு ஜனங்கள் இல்லாத இடத்தில் என்றுபொருள். அந்த இடத்திலும் வெளியில் இருக்கிறவர்கள் சொல்லும் சப்தமானது வந்தால் மனதுஅடங்கி இருக்காது. ஆகையினாலே வெளியிலிருந்து வரும் சப்தம் வராத இடம்என்று அந்த சொல்லிற்கு பொருள் கொள்ளவேணும்.

3. ரஹஸ்யமான இடத்திலும் சிஷ்யன் முதலான மிகவும் கிட்டினவர்களும் இருக்கக்கூடாதென்று கருத்து.

4. சுலோகத்தில் சித்த என்றும், ஆத்மா என்றும் இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. ஆத்மாஎன்பது மனது. சித்தம் என்பது ஒன்றை நினைப்பதாகிய வேலையைச் செய்யும்போது மனதிற்குப்பெயர். ஆகையினாலே மனதை வேறொன்றையும் நினைக்கும்படி விடாமல் என்று பொருள்.

[illegible] ‖கக-கஉ‖

போகம் செய்கிற இடமானது நீட்டுக்காரனுடையதாயும், அவன் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டதாயும், அவன் செய்கிற வேலைக்கு இடமாயும், அசுத்தமான வஸ்துக்களால் தொடப்பட்டதாயும் இருக்கக்கூடாது. அது வற்கனவே சுத்தமாயிருக்கவேண்டியது. அதில்அதிக உயரமும் அதிக தாழ்த்தியும் இல்லாத பலகை முதலான ஆஸனத்தை அசங்காமல் போட்டு அதன்மேலே 1 துணியையும், அதன் மேலே மான் தோலையும், அதன் மேலே தர்ப்பப்பில்லையும் போட்டு 2 சாய்மானப் பலகையில் சாய்ந்துகொண்டு அதில் 3 உட்கார்ந்து, மனதைக் கலங்காமலும் ஒரே இடத்தில் நிற்கும்படியும் செய்து, வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்

---

1. பலகை கடினமாயிருப்பதால், மிருதுவாய் இருப்பதற்காக துணி. அது மடங்காமலிருப்பதற்காகவும் சுத்திக்காகவும் மான்தோல். சுத்திக்காகவும் ஸத்வகுணம் மேலிடுவதற்காகவும் தர்ப்பப்பில். சிலர் முதலில் தர்ப்பபில்லையும், அதன்மேலே மான்தோலையும், அதன்மேல துணியையும் போடவேணுமென்று எண்ணுகிறார்கள். இப்படி செய்வதனாலே மனதிற்கு ஒரு தெளிவு உண்டாகிறது

2. இத்தப்பலகை யில்லாவிட்டால் உடம்பைத்தூக்குகிற பிரயாஸத்திலே தியானம் கெட்டுப்போகும்.

3. நிற்கவும் கூடாது. படுக்கவும்கூடாது. நின்றால் வருத்தம் உண்டாகும், படுத்தால் தூக்கம் வரும். இரண்டும் தியானத்திற்கு விரோதம்.

களில் மற்ற இந்திரியங்கள் போகாமல் அடக்கி, தனக்கு 1 ஸம்ஸாரம் போவதற்காக ஆத்மாவைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டும். [11–12]

ஸமம் காயஶிரோக்ரீவம் தாரயந்நசலம் ஸ்திர: ।
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திஶஶ்சாநவலோகயந் ॥௧௩॥

ப்ரஶாந்தாத்மா விகதபீர் ப்ரஹ்மசாரிவ்ரதே ஸ்தித: ।
மந: ஸம்யம்ய மச்சித்தோ யுக்த ஆஸீத மத்பர: ॥ ॥௧௪॥

காயஶிரோக்ரீவம் ஸமம் அசலம் - ஆஸநாஶ்ரயதயா ஸ்திரம் தாரயந், திஶஶ்சாநவலோகயந், ஸ்வநாஸிகாக்ரம் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய, ப்ரஶாந்தாத்மா - அத்யந்தநிர்வ்ருதமநா:, விகதபீ: ப்ரஹ்மசாரிவ்ரதே ஸ்தித: மந: ஸம்யம்ய மச்சித்தோ யுக்த: அவஹித: மத்பர ஆஸீத - மாமேவ சிந்தயந்நாஸீத ॥ ॥௧௩ ௧௪॥

உடம்பு, தலை, கழுத்து, இவைகளைக் கோணல் இல்லாமலும், அசங்காமலும் இதேமாதிரி நிலையாயிருந்துகொண்டு (சாய்மானம் இருக்கிறபடியால் அசங்காமை நிலையாயிருக்க முடியும்) 2 நாலு பக்கமும் பார்க்காமல் இருப்பதற்காகத் தன் மூக்கின் நுனியைப் பார்த்துக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமுள்ளவனாய் பயமில்லா

---

1 ச்லோகத்தில் 'ஆத்மாவிற்கு சுத்தி உண்டாவதற்காக'' என்கிற பொருளுள்ள சொல் இருக்கிறது. ஆத்மாவிற்கு அசுத்தியானது கர்ம ஸம்பந்தந்தான். இங்கே மனக்கலக்கம் என்கிற அசுத்தி சொல்லவில்லை. ஏனென்றால் மனக்கலக்கம் போனவன்தான் இந்த யோகத்தைச் செய்கிறான்.

2. கண்கள் நாலுபக்கமும் போகாமலிருப்பதற்காகத்தான் யோகம் ஆரம்பிக்கிறகாலத்தில் மூக்கின் நுனியைப்பார்ப்பது. கண்ணை மூடிக்கொண்டே வெளியிலிருக்கிற வஸ்துக்களைப்பார்க்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் அப்படிச்செய்வதால் தூக்கம் வந்துவிடும். அதற்காக மூக்கின் நுனியைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டியது. தியானம் செய்வதற்கு மூக்கைப்பார்ப்பதும் இடைஞ்சலாகையால், தியானத்திற்கு இடைஞ்சலன்னியில் கண்களை மூக்கில்வைத்துக்கொள்ளவேணும் என்று கருத்து.

மல் 1 ஸ்திரீகளை நினைப்பது, பார்ப்பது, பேசுவது முதலானவை இல்லாமல், மனதை அடக்கி, மிகவும் அழகான என்னுடைய திருமேனியில் அதை நிறுத்தி, ஜாக்கிரதையாய் அதையே நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். [13-14]

𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 ।
𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ॥௧௫॥

𑌏𑌵𑌂 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇 𑌮𑌨 𑌆𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌸𑌦𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂-𑌮𑌿𑌨𑌾 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃-𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿- 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ॥௧௫॥

அவ—ஜீவஸ்வரூபத்தை நினைக்கவேண்டிய காலத்தில் தேவரீரை ஏன் நினைக்கவேண்டும்? என்றால், சொல்லுகிறார்:—

இப்படி மஹாபுருஷனான என்னுடைய அழகாயும் பாபத்தைப் போக்குகிறதுமான திருமேனியை நினைப்பதால் வந்த ஸந்தோஷத்தினால் மனது சுத்தமாகி, ஒரேஇடத்தில் நிற்கும்படி சக்தி உண்டாகி, ஜீவனைத்தியானம் செய்து, கடைசியில் என்னைப்போல் பசி தாஹமில்லாதவனாய், எல்லா ஸுகங்களையும் 2 அடைவன்.

---

1. ஸ்தனங்களையுடைய மாம்ச பிண்டத்தை (ஸ்திரீயை) இன்பமாக நினைப்பது, பார்ப்பது, அதுடன்பேசுவது முதலானவைகள் கூடாதென்று கருத்து.

2. இந்த ஆறுசுலோகங்களாலே யோகம் என்கிற தியானம் சொல்லப்பட்டது. தியானம் என்றால் ஒன்றை வேறுஎண்ணம் கலப்பில்லாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. இதுதான் ஸமாதிஎன்பதும். இரண்டிற்கும் வித்யாஸம் என்னவென்றால், ஜீவனுடைய தியானத்தில் வித்தியாஸமில்லை. பகவானுடைய தியானத்தில் உண்டு. அதாவது பகவானுடைய திருமேனியையும்சேர்த்து நினைத்துக்கொண்டிருப்பது தியானம். ஸமாதி யென்பது பகவானுடைய திருமேனியை விட்டு ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. தியானம் நிலையாய் நிற்பதற்கு ஆறு அங்கங்கள் வேண்டியது. அவையாவன— யமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாரணை. இவை

அத — ஏவமாத்மயோகாரம்பணஸ்ய மநோநைர்மல்ய ஹேதுபூதாம் மநஸோ பகவதி ஶுபாஶ்ரயே ஸ்திதிமபிதாய அந்யதபி யோகோபகரணமாஹ —

நாத்யஶ்நதஸ்து யோகோऽஸ்தி ந சைகாந்தமநஶ்நத: ।
ந சாதிஸ்வப்நஶீலஸ்ய ஜாக்ரதோ நைவ சார்ஜுந ॥௧௬॥

யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய யுக்தசேஷ்டஸ்ய கர்மஸு ।
யுக்தஸ்வப்நாவபோதஸ்ய யோகோ பவதி து:கஹா ॥௧௭॥

அத்யஶநாநஶநே யோகவிரோதிநீ, அதிவிஹாராதி

களில யமம்எனபது ஐந்து குணஙகள் அவைகளாவன —1. அஹிம்ஸா—ஒருவனுக்கும ஒருவிதமான தொந்தரவை உணடுபணணுமை 2. அஸ்தேயம—ஒருவனுடைய சொததை அவன ஸமமத மிலலாமல எடுக்காமை. 3. ஸததியம—நடந்ததை நடநதபடியேசொல்வது. 4. பிரமமசர்யம—ஸதிரீகளை இனபமாக நினைப்பது பாாப்பது முதலானவைகள இல்லாமை. 5. அபரிகரஹம-ஒருவஸதுவிலும தன்னது என்கிற எணணமிலலாமை. இந்த அததியாயததில பிருமமசரியம 14-வதுசுலோகததிலும, அபரிக்ரஹம 10-வது சுலோகததிலும சொலலப்பட்டன. இவைகளைச் சொனனபோதே மற்ற மூன்று குணஙகளும் இருக்க வேணுமெனறு விததம். நியமம எனபது ஐந்துகுணஙகள். 1. படிததவேததை தினம சொல்லிககொணடிருப்பது. 2 சௌசம அதாவது சுததியாயிருப்பது. 3. ஸந்தோஷம. 4 தபஸ. 5 பகவானிடததில மனதை நிறுததிஅவனை நினைத்துக்கொணடிருப்பது. இந்த ஐந்து குணஙகளில் 3 வதும்,5வதும 14 வது சுலோகததில சொலலபபட்டன மற்ற மூனறுகுணஙகளும வேண்டுமெனறுவிததம. ஆஸனம் என்கிறஅஙகம விஸ்தாரமாகச சொல்லப்பட்டது. பிராணயாமத்தை இந்தஇடததில சொலலவிலலை. ஆனல் 5-வது அததியாயம 27-வது சுலோகததில சொன்னதை வைததுக்கொள்ளவேணடும. பிரத்தியாஹாரம என்பது சப்தமுதலானவிஷயஙகளில இநதிரியஙகளை போகவொட்டாமல் தடுதது மனதிற்கு ஒத்து வேலைசெய்யும்படி செய்வது. இதை 12-வது சுலோகததில் ‘மற்றஇநதிரியங்களை அடக்கி’ என்று சொல்லப்பட்டது தாரணை என்பதுதியானம பண்ணவேண்டிய வஸ்துவில் மனதைநிறுததுவது. இதை 12-வதுசுலோகததிலேயே சொலலியிருக்கிறது. இநத ஆறுஅஙகஙகளும் இருநதால தான் தியானம சரியாய நடக்கும. (விஷ்ணுபுராணம 6-வது அமசம. 7-வது அததியாயம. 36,37,38,43,61,62சுலோகஙகள்)

ஸாநெ ச | அத்யாஶநாநஶநெ அதிஸ்வப்நஜாகரெ | அத்யாயாஸாநாயாஸெ ச | மிதாஹாரவிஹாரஸ்ய மிதாயாஸஸ்ய மிதஸ்வப்நாவபோதஸ்ய ஸகலது:க்கஹா-பந்தநாஶநோ யோகஸ் ஸம்பந்நோ பவதி || ||16-17||

அவ—இப்படி யோகத்தை ஆரம்பிக்கும்போது மனதின் தெளிவுக்காக அதைப் பகவானுடைய திருமேனியில் வைத்துத் தியானம் செய்யவேணுமென்று சொல்லி, இப்போது யோகத்திற்கு வேறு ஒரு உதவியைச் சொல்லுகிறார்—

அதிகமாகச் சாப்பிடுகிறதும் அடியோடு சாப்பிடாமல் இருக்கிறதும், அதிகமாய் [1] வேலை செய்கிறதும், கொஞ்சம் கூடவேலை செய்யாமலிருப்பதும், அதிக தூக்கமும், அதிக விழிப்பும், அதிக சிரமும் கொஞ்சங்கூட சிரமமில்லாமலிருப்பதும் யோகத்திற்கு இடைஞ்சல். 2 நிதானமான ஆஹாரம், வேலை, சிரமம், தூக்கம், விழிப்பு இவைகள் உள்ளவனுக்குத்தான். எல்லா துக்கங்களையும் போக்கக்கூடிய யோகமானது ஸரியாய் நடக்கும். [16.17]

யதா விநியதம் சித்தமாத்மந்யேவாவதிஷ்டதெ |
நிஸ்ஸ்ப்ருஹஸ் ஸர்வகாமேப்யோ யுக்த இத்யுச்யதெ ததா ||18||

யதா ப்ரயோஜநவிஷயம் சித்தமாத்மந்யேவ விநியதம்-விஶேஷேண நியதம் - நிரதிஶயப்ரயோஜநதயா தத்ரைவ நியதம் நிஶ்சலமவதிஷ்டதெ, ததா ஸர்வகாமேப்யோ நிஸ்ஸ்ப்ருஹஸ் ஸந் யுக்த இத்யுச்யதெ-யோகார்ஹ இத்யுச்யதெ ||18||

அவ— இதுவரையில் யோகத்திற்கு வேண்டியவைகள் சொல்லப்பட்டன. இப்போது யோகதசையைச் சொல்லப்போகிறார். அதற்கு முந்தி யோகம் செய்யத் தகுந்த தசையை

---

1 வேலையென்கிற சொல்லிற்கு சோம்பல் போவதற்காகச் செய்யும் வியாபாரம் என்றுபொருள். சிரமம் என்கிற சொல்லிற்குச் சிரமத்தைக் கொடுக்கும்படியான வியாபாரம் என்றுபொருள்.

2 நிதானம் என்கிறசொல்லினாலே அதிகமும் கூடாது குறைவும் கூடாது என்று காட்டப்படுகிறது. அதிகமும், குறைவும்தோஷங்கள்.

(இருப்பை) கீழே 4-வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதை ஞாப கப்படுத்துகிறார் —

ஆத்மாவைப் பார்ப்பது தவிர, வேறு பிரயோஜனங்களை நினைக்காமல், ஆத்மாவையே மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜனமென்று நினைத்து, எப்போது ஆத்மாவிலேயே மனது அசையாமல் நிற் கிறதோ, அப்போது எல்லா ஆசைகளும் ஒழிந்திருப்பதால், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்குத் தகுந்தவன் என்று சொல்லப்படு கிறான். [18]

யதா தீபோ நிவாதஸ்தோ நேங்கதே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா |
யோகிநோ யதசித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோகமாத்மந: ||௧௯||

நிவாதஸ்தோ தீபோ யதா நேங்கதே-ந சலதி அசலஸ் ஸப்ரகாசஸ் திஷ்டதி| யதசித்தஸ்ய-நிவ்ருத்தேதரசித்தவ்ருத்தே: யோகிந: ஆத்மநி யோகம் யுஞ்ஜத: ஆத்மஸ்வரூபஸ்ய ஸா உபமா | நிவாதஸ்ததயா நிஸ்சலஸப்ரகாசதீபவந்நிவ்ருத்தேதரசித்தவ்ருத்திதயா நிஸ்சலோ ஜ்ஞாநப்ரகாச ஆத்மா திஷ்டதீத்யர்த்த:|| ||௧௯||

அவ-யோகத்தசையை (யோகத்தின் இருப்பை) ச் சொல்லுகிறார்·

காற்று இல்லாத இடத்தில் இருக்கும் விளக்கு எப்படி அசையாமல் 1 வெளிச்சத்துடன் இருக்குமோ, அப்படியே ஆத் மாவைத்தவிர 2 வேறு வஸ்துக்களில் மனதை விடாமல் அட க்கி, யோகம் செய்கிறவனுடைய 3 ஆத்மா இருக்கும் அதா

1. அசையாமல் இருப்பதற்கு மலையை உதாரணமாகச் சொல்ல லாம். அப்படிச் சொல்லாமல் விளக்கை உதாரணமாகச் சொன்னதற்கு க்கருத்து—அது வெளிச்சத்துடன் இருக்கிறது என்று காட்டுவதற்காக.

2 ச்லோகத்தில் "மனதை அடக்கி" என்கிற சொல்லிற்கு மனதை "ஆத்மாவைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களில் போகாமல் அடக்கி, ஆத்மாவில் நிறுத்தி" என்று பொருள். மனதால் ஒன்றையும் நினைக்கக்கூடாதென்று சொன்னால், 'யோகம் யுஞ்ஜீத' என்கிற சொற்களோடு விரோதிக்கும்.

3 விளக்கைப்போல் ஆத்மா, அதன் வெளிச்சம்போல ஆத்மாவினு டைய ஞானம் என்கிறதுணரும், காற்றைப்போல் வெளியில் போகும்

வது காற்று இல்லாத இடத்தில் இருப்பதினாலே விளக்கு அசையாமல் வெளிச்சத்தோடு கூடி இருக்கிறது. அப்படியே ஆத்மாவைத்தவிர, வேறு ஒன்றையும் மனதால்நினைக்காதபோது, அவனுடைய ஞானம் என்கிற குணமானது நாலு பக்கமும் போகாமல் ஆத்மாவினிடத்திலேயே நிலையாயிருக்கிறது. அப்போது ஆத்மாவை நன்றாய் பார்க்கிறான். [19]

𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌸𑍇𑌵𑌯𑌾 ।
𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥௨௦॥
𑌸𑍁𑌖𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 ।
𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚𑌲𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 ॥ ॥௨௧॥
𑌯𑌂 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌲𑌾𑌭𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌤𑌃 ।
𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌨 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥
𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌯𑍋𑌗𑍋𑌽𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌣𑍍𑌣𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌸𑍇𑌵𑌯𑌾 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌉𑌪𑌰𑌮𑌤𑍇-𑌅𑌤𑌿𑌶𑌯𑌿𑌤𑌸𑍁𑌖𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌰𑌮𑌤𑍇, 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾-𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍈𑌕𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿-𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌚𑌲𑌤𑌿। 𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌲𑌾𑌭𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍋𑌗𑍇

மனது. காற்றடித்தால் விளக்குஅசையும். வெளிச்சம் குறையும். அப்படியே மனது நாலுவஸ்துக்களிலும் போகும்போது ஞானம் என்கிற குணம் மனதுடன்கூடப்போய் ஒன்றிலும் நிறைந்திருக்காது. கர்மம்போகிறவரையில் இந்தகுணம் மனதுவழியாகவே விஷயங்களில் போகும். காற்றின்றால் விளக்குஅசையாமல் வெளிச்சம் நன்றாய்த்தெரியும். அப்படியே மனது ஆத்மாவினிடத்திலேயே இருந்தால், இந்தகுணமும் அதிலேயேநிறைந்து இருக்கும். அப்போது ஆத்மாவை நன்றாயப்பார்க்கலாம்.

ஸ்திதோ விரதோऽபி குணவத்புத்ரவியோகாதிநா குருணாபி து:கேந ந விசால்யதே, தம் து:கஸம்யோகவியோகம்-து:கஸம்யோகப்ரத்யநீகாகாரம் யோகஶப்தாபிதேயம்-வித்யாத்| ஸ ஏவம்ரூபோ யோக ஆரம்பதஶாயாம் நிஶ்சயேந அநிர்விண்ணசேதஸா-ஹர்ஷோத்புல்லசேதஸா யோகோ யோக்தவ்ய: || ||௨௦—௨௩||

அவ—அடுத்த நான்கு சுலோகங்களினாலே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதே மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜனமென்று காட்டி, யோகதசையையே விரிவாகச்சொல்லுகிறார்.—

ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்காக, மற்ற விஷயங்களில் போகாதபடி அடக்கப்பட்ட மனதானது, யாதொரு யோகஸமயத்தில் ஆத்மாவைப்பார்ப்பது உயர்ந்த ஸுகமென்று ஸந்தோஷப்படுகிறதோ, எந்த யோகத்தில் யோகம் செய்கிறவன் மனதினால் ஆத்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டு வேறு வஸ்துக்களை வேண்டாமல், ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷத்தை அடைகிறானோ, எந்த யோகத்தில் இந்திரியங்களைக்கொண்டு அடைய முடியாத, தன்னறிவினாலேயே மாத்திரம்அடையக்கூடிய உயர்ந்தஸுகத்தை அநுபவிக்கிறானோ, எந்த யோகத்தில் இருப்பவன் உயர்ந்த ஸுகத்தை அநுபவிப்பதினாலே ஒருக்ஷணங்கூட அதை விடமுடியாமல் இருக்கிறானோ,எந்தயோகத்தை விட்டபோது-அதாவது அந்த நினைவு கலைந்தபோது-மறுபடியும் அதையே ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு, வேறு பிரயோஜனத்தை நினைக்கமாட்டானோ, எந்த யோகம்செய்கிறபோதும் செய்யாதபோதும் மிகவும் குணமுள்ள பிள்ளை இறந்துபோனது முதலான பெரிய துக்கத்தினாலும் யோகத்திற்கு விரோதமானவருத்தத்தை அடைகிறதில்லையோ—அதைத்துக்கத்திற்குச் சத்துருவென்றும், யோகமென்று பெயர் உள்ளது என்றும் நினை. யோகமானது இவ்வளவு மிகவும் உயர்ந்ததென்று ஆரம்பத்திலேயே தீர்மானித்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அதைச் செய்யவேண்டியது. 1 [20-23]

1. இந்த நாலுசுலோகங்களில் சொல்லிய ஸங்கதிகள்—1. மனது வேறு விஷயங்களில் போகாமல் ஆத்மாவினிடத்திலேயே நின்றுவிடுகிறது. 2. அதற்கு வேறொன்றும் பிடிக்கவில்லை. 3. ஆத்மஸ்வரூபத்தை

ஸங்கல்பப்ரபவாந் காமாம்ஸ்த்யக்த்வா ஸர்வாநஶேஷத: ।
மநஸைவேந்த்ரியக்ராமம் விநியம்ய ஸமந்தத: ॥ ॥௨௪॥

ஶநைஶ்ஶநைருபரமேத்புத்த்யா த்ருதிக்ருஹீதயா ।
ஆத்மஸம்ஸ்தம் மந: க்ருத்வா ந கிஞ்சிதபி சிந்தயேத் ॥ ॥௨௫॥

ஸ்பர்ஶஜா: ஸங்கல்பஜாஶ்சேதி த்விவிதா: காமா: । ஸ்பர்ஶஜாஶ்ஶீதோஷ்ணாதய:, ஸங்கல்பஜா: புத்ரக்ஷேத்ராதய: । தத்ர ஸங்கல்பப்ரபவாந் ஸ்வரூபேணைவ த்யக்தும் ஶக்யா: । தாந் ஸர்வாந் மநஸைவ ததநந்யப்ரயோஜநதாநுஸந்தாநேந த்யக்த்வா ஸ்பர்ஶஜேஷு அவர்ஜநீயேஷு தந்நிமித்தஹர்ஷோத்வேகௌ த்யக்த்வா ஸமந்தத: ஸர்வஸ்மாத்விஷயாத் ஸர்வமிந்த்ரியக்ராமம் விநியம்ய, ஶநைஶ்ஶநைர்த்ருதிக்ருஹீதயா விவேகவிஷயயா புத்த்யா ஸர்வஸ்மாதிதரஸ்மாதுபரம்ய ஆத்மஸம்ஸ்தம் மந: க்ருத்வா ந கிஞ்சிதபி சிந்தயேத் ॥ ॥௨௪-௨௫॥

அவ—எந்த வஸ்துவிலும் என்னுடையது என்கிற எண்ணம் இல்லாமை முதலான அங்கங்கள் தனித்தனியாகச் சொல்லப்பட்டன. அவைகளை வருத்த மில்லாமல் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காகவும், யோகத்தை ஸுகமாய் செய்யலாமென்று காட்டுவதற்காகவும் அவைகளைச்சேர்த்து இங்கே நினைப்பு மூட்டுகிறார்.—

உலகத்தில் ஸுகங்களும், துக்கங்களும் இரண்டு விதமாய் வருகின்றன—(1)1. நினைவினால்,(2) கண் முதலான இந்திரியங்க

யே மிகவும் உயர்ந்தஸுகமாக அநுபவிக்கிறது. 4.அதைவிடுத்த முடிகிறதில்லை, 5. வேறு ஸுகங்களினாலாவது, பெரிய துக்கத்தினாலாவது மனது அதிலிருந்து சலிக்கிறதில்லை.

1. நினைவினால் வருகிறவைகள்—இவன் என்பிள்ளை, இது என்நிலம், இது என் பணம் என்று நினைப்பதினாலே உண்டாகிற ஸுகங்களும், அவைகள் போவதினால் உண்டாகும் துக்கங்களும். இவைகளை என்னுடையவைகள் அன்று என்று எண்ணினால், அடியோடுவிட்டுவிடலாம். இந்திரியங்களுக்கும் விஷயங்களுக்கும் சேர்க்கையினால் உண்டாகும் ஸுகங்களுக்கும், துக்கங்களுக்கும் உதாரணம்—கடுமையானவெய்யிலில் மிகவும்குளிர்ந்த ஜலத்தை மேலே விட்டுக்கொண்டால் உண்டாகும்

ளுக்கும் விஷயங்களுக்கும் சேர்க்கையினால். முதல் விதமான வெல்லா ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும்—அவைகள் நம்முடைய தன்று என்று அடிக்கடி நினைத்து—விடவேண்டியது. இந்த நினைவினால் அதை ஸுகமாய் விடலாம். இரண்டாவது விதமான ஸுகங்களும் துக்கங்களும் நினைவினால் விலக்க முடியாமையால், அவைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தையும் வருத்தத்தையும் அடையாமலிருக்கவேண்டியது. எல்லா இந்திரியங்களையும், எல்லா விஷயங்களிலிருந்து 1 இழுத்து 2 நல்ல யோசனையினாலும் 3 உறுதியினாலும், அவைகளிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் 4 ஒழித்து, மனதை ஆத்மாவினிடத்தில் 5 வை

ஸுகம். அதேகாலத்தில் கொதிக்கிற ஜலத்தை விட்டுக் கொண்டால் உண்டாகும துக்கம். இவைகளை விடமுடியாது. ஆனால் இவைகளை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்று நினைத்துப்பொறுத்தால், அவைகளில் ஸந்தோஷமும், வருத்தமும் உண்டாகாது. உலகத்தில் சொல்லம்பு, வில்லம்பு என்று இரண்டுண்டு. அதில் வில்லம்பைப்பொறுக்கலாம் சொல்லம்பைப் பொறுக்கமுடியாது. வில்லம்பினால் வந்த புண் ஆறிவிடும். சொல்லம்பினால் வந்த மனதின் துக்கம் ஆறாது என்று சொல்வதுவழக்கம். ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்தவனுக்குச் சொல்லம்பு லக்ஷிய மில்லை. எவ்வளவு விவேகியாயிருந்தாலும், உடம்பில் முள்ளுக் குத்தினால் வலிக்கும். அதைக்கஷ்டப்பட்டுப் பொறுத்துக் கொள் என்று சொல்லுகிறார்.

1. இப்படி இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து இழுப்பதற்கு பிரத்யாஹாரம் என்றுபெயர்.

2. யோசனை என்றால் உடம்புவேறு, ஆத்மாவேறு, ஆத்மாவைப்பார்ப்பதுதான் மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜனம் என்கிற நினைவு.

3. உறுதிஎன்பது ஆரம்பித்த நல்லபழக்கத்தை எவ்விதத் தடங்கல் வந்தாலும் விடாமல் செய்யவேணுமென்கிற நினைவு. இது அறிவினால் வரவேண்டியது.

4. ஒழித்து என்கிற சொல்லாலே பிரத்யாஹாரம் என்பது தியானத்திற்கு அங்கமென்று காட்டப்பட்டது. ஸ்நாநம் செய்து சாப்பிடு என்றால், ஸ்நாநமானது சாப்பாட்டிற்கு அங்கம். அதுபோல்.

5. இதற்குத் தாரணை என்றுபெயர்.

த்து அதைத்தவிர [1] வேறொன்றையும் நினைக்கக்கூடாது. [25]

யதோ யதோ நிஶ்சரதி மநஶ்சஞ்சலமஸ்திரம் ।
ததஸ்ததோ நியம்யைததாத்மந்யேவ வஶம் நயேத் ॥௨௬॥

அஸ்வாபாவிகதயா ஆத்மந்யஸ்திரம் மந: யதோ யதோ விஷயப்ராவண்யஹேதோர்பஹிர்நிஶ்சரதி । ததஸ்ததோ யத்நேந மநோ நியம்ய ஆத்மந்யதிஶயிதஸுகபாவநயா வஶம் நயேத் ॥ ॥௨௬॥

நல்லதோ பொல்லாததோ பழகினதோ பழகாததோ மனதானது ஒருவிஷயத்திலும் நிலையாய் நிற்கிறதில்லை. அதுவே அதற்கு வழக்கம். ஆத்மாவை நினைத்துக் கொண்டுகூட பழக்கமில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவில் மனது நிலையாய் நிற்காமல, விஷயங்களில் ஆசையினால எதெதில் போகிறதோ, அததலிருந்து, ஆத்மாதான் உயர்ந்த ஸுகம் என்று நினைத்து, மிகவும் சிரமப்பட்டு, அதைத்திருப்பி, ஆத்மாவில் வைக்கவேண்டியது. இப்படி எண்ணினால் மனதை ஸுகமாக அடக்கலாம். [26]

ப்ரஶாந்தமநஸம் ஹ்யேநம் யோகிநம் ஸுகமுத்தமம் ।
உபைதி ஶாந்தரஜஸம் ப்ரஹ்மபூதமகல்மஷம் ॥ ॥௨௭॥

ப்ரஶாந்தமநஸம் - ஆத்மநி நிஶ்சலமநஸம் - ஆத்மந்யஸ்தமநஸம் தத ஏவ தக்தாஶேஷகல்மஷம் தத ஏவ ஶாந்தரஜஸம் - விநஷ்டரஜோகுணம் தத ஏவ ப்ரஹ்மபூதம் - ஸ்வஸ்வரூபேணாவஸ்திதமேநம் யோகிநம் ஆத்மாநுபவரூபமுத்தமம் ஸுகமுபைதி । ஹீதி ஹேதௌ । உத்தமஸுகப்ராப்தேராத்மஸ்வரூபப்ராப்திர்ஹேது: ॥ ॥௨௭॥

மனதை வெளியில் விடாமல் ஆத்மாவிலேயே இருக்கும்

---

1. வேண்டியதோ வேண்டாததோ, இரண்டுமில்லாததோ ஒன்றையும் நினைக்கக்கூடாது. ஆத்மாவைமாத்திரம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியது.

படி செய்வதால் எல்லா 1 பாபங்களும் போகின்றன. பாபம் போனால் ரஜோகுணம் போய்விடுகிறது. அப்போது யோகம் செய்கிறவன் 2 சுத்தமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கிறான். அப்போது ஆத்மாவை அனுபவிப்பதான உயர்ந்த 3 ஸுகம் தன்னடையே வரும். ஆத்மாவென்பது உயர்ந்த ஸுக ஸ்வரூப மாயிருப்பதால். [27]

ஏவம் யுஞ்ஜந் ஸதாத்மாநம் யோகீ விகதகல்மஷ꞉ |
ஸுகேந ப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்ஶமத்யந்தம் ஸுகமஶ்நுதே ||௨௮||

ஏவம்-உக்தப்ரகாரேண ஆத்மாநம் யுஞ்ஜந் தேநைவ விகதப்ராசீநஸமஸ்தகல்மஷ꞉ ப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்ஶம் ப்ரஹ்மாநுபவரூபம் ஸுகமத்யந்தம் அபரிமிதம் ஸுகேந அநாயாஸேந ஸதாऽஶ்நுதே || ||௨௮||

கீழ்ச் சொன்னபடி யோகத்தைச் செய்கிறவன் அதினாலே யே நெடு நாளாய் வந்த எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி, ஆத்மாவைப்பார்ப்பதாகிய அளவில்லாத ஸுகத்தைப் பிரயாஸமில்லாமல் எப்போதும் அனுபவிக்கிறான். 4 [28]

---

1. பஞ்சகவ்யம் சாப்பிட்டவனுக்குப் பாபங்கள் போகுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. அப்படியே தன் ஆத்மாவைப்பற்றி யோகம் செய்கிறவனுக்கு அந்தயோகத்தினாலேயே பாபங்கள் போய்விடுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.பகவான்இப்படிஏற்படுத்தியிருக்கிறான்.

2. சுலோகத்தில் ‘பிரும்மபூதம்’ என்ற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு 'மிகவும் பெரியதாய் ஆகிறான் என்று பொருள். முன்னாலே உடம்பே ஆத்மாவென்று ஒருதப்பெண்ணம் உண்டாகி, ஜீவன் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்த இருப்பைக் காட்டிலும் இப்போது ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து ஸுகப்படுவதினாலே இப்போதிருப்பை முன்னிருப்பைக்காட்டிலும் பெரிதென்று சொல்லலாம்.

3. சுலோகத்தில் உயர்ந்தஸுகம் வரும்என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்தஸுகம் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறஸுகம்தான். விஷயங்களினால் உண்டாகும் ஸுகம் அற்பமாயும் துக்கத்தோடு கலந்து இருப்பதாலும் தாழ்ந்தது. ஆத்மாவைப்பார்ப்பதினால் உண்டாகும் ஸுகம் அளவில்லாமலும் துக்கத்தின் கலப்பில்லாமலும் இருப்பதால் உயர்ந்த ஸுகம்.

4. இந்த சுலோகத்தோடு யோகப்பிரகாரத்தை முடிக்கிறான். "கீழ்ச் சொன்னபடி" என்றது இந்தஅத்தியாயம் 10-வது சுலோகம் முதல்ஆரம்

[illegible] ||உ௯||

[illegible] ||உ௯||

அ.வ.—மேல் நாலு ச்லோகங்களாலே ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவனுக்கு வரும் நாலு படிகளை அடிப்படி முதல் சொல்லுகிறார்.

1 உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான தானும் மற்ற ஆத்மாக்களும் ஞானஸ்வரூபம் என்று ஒரே மாதிரி. தேவன், மனிதன் முதலான வேற்றுமை உடம்புகளில்தான் இருக்கிறது த்யானம் செய்து

பித்து, இதுவரையில் சொல்லப்பட்டபடி என்று அர்த்தம். இந்த ச்லோகத்தில் நான்கு ஸங்கதிகள் சொல்லப்படுகின்றன—(1) யோகத்தின் மஹிமையினாலே ஆத்மாவின் பார்வை என்கிற உயர்ந்த ஸுகமுண்டாகிற தென்றும் (2) ஆத்மாவைப்பார்த்தபிறகு அந்த ஸுகத்திற்கு அளவில்லையென்றும், (3) அதற்கு அழிவில்லையென்றும், (4) அது கஷ்டப்படாமல் வரும் என்றும்.

1. ச்லோகத்தில் 'எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஒரேமாதிரியாகப் பார்க்கிறான்' என்று சொன்னது கூடுமென்று காட்டுவதற்காக, ஆத்மாக்கள் இயற்கையாகவே ஒரேமாதிரி என்றும், வேற்றுமை உடம்புகளில்தானிருக்கிறது என்றும் வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டது.

தன்னை உள்ளபடி பார்த்தவன், தானும் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஞானஸ்வரூபம் என்று ஒரே மாதிரி என்று பார்க்கிறான். 1 எல்லா ஆத்மாக்களில் தான் இருப்பதாகவும் தன்னிடத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களும் இருக்கிறதாகவும் பார்க்கிறான், அதாவது எல்லா ஆத்மாக்களை தன்னைப் போலவும், தன்னை எல்லா ஆத்மாக்களைப் போலவும் பார்க்கிறான். அதாவது உடம்பை விட்டுப்பிரிந்த எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஞான ஸ்வரூபம் என்பது ஒன்று தான் இருக்கிறது. வேறு பேதம் கிடையாது. ஆகையினால் அவைகள் எல்லோரும் 2. ஒரே மாதிரி என்று பார்க்கிறான். ஆத்மா என்கிற வஸ்துக்களுக்கும் கணக்கில்லை. அவைகளில் ஒன்றாகிய தன்னை உள்ளபடி பார்த்தால்,மற்றவை எல்லாம் அதே மாதிரியாகையால், எல்லா ஆத்மாக்களையும் பார்த்ததாக ஆகிறது.

இந்த சுலோகத்திற்கு எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒன்று தான் என்று பொருளல்ல. இங்கே ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரி என்றுதான் சொல்லப் படுகிறது. சுலோகத்திலேயே "எல்லாரையும் ஒரே மாதிரியாகப்பார்க்கிறான்" என்று சொல்லியிருப்பதினாலேயும், இந்த அத்தியாயம் 33-வது சுலோகத்தில் "எல்லாரையும் ஸமமாகப் பார்க்கவேணுமென்று சொன்னீரே" என்று அர்ஜுநன் சொல்வதினாலேயும், 5-வது அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்தில் "கர்மம் போய் ஸமமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களை பிரும்மம்" என்று சொல்வதினாலேயும் இப்படித்தான் பொருள் கொள்ளவேண்டியது. [29]

---

1. யோகத்தில் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதினாலே எல்லாரையும் ஒரேமாதிரிஎன்று பார்க்கிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. யாரை யாருக்கு ஸமானமாகப் பார்க்கிறானென்று காட்டுவதற்காக,தான் எல்லாரிடதஇல் இருப்பதாகவும், எல்லாரும் தன்னிடத்தில் இருப்பதாகவும் இந்த சுலோகம் சொல்லுகிறது.

2. யோகம் செய்கிறவன் தன் ஆத்மாவை மாத்திரந்தான் பார்க்கிறான். அவன் தன்னையும், மற்றவர்களையும் ஒரேமாதிரி என்று எப்படிப் பார்க்கக்கூடும்? அதற்கு பதில் சொல்லப்படுகிறது—ஒரே ஜாதி வஸ்துக்களில் ஒரு வஸ்துவைப் பார்ப்பதினாலேயே-ஒரு பானை சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதம் என்கிற பழமொழிப்படி—அந்த ஜாதியில் சேர்ந்த எல்லா வஸ்துக்களும் பார்க்கப்படுகின்றன.

யோ மாம் பஶ்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வம் ச மயி பஶ்யதி ।
தஸ்யாஹம் ந ப்ரணஶ்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணஶ்யதி ॥ ௩0 ॥

ததோ விபாகதஶாபந்நோ மம ஸாம்யமுபாகத:, "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இத்யுக்தப்ரகாரேண ஸர்வஸ்யாத்மவஸ்துநோ விதூதபுண்யபாபஸ்ய ஸ்வரூபேணாவஸ்திதஸ்ய மத்ஸாம்யம் பஶ்யந், ய: ஸர்வத்ராத்மவஸ்துநி மாம் பஶ்யதி, ஸர்வம் சாத்மவஸ்து ச மயி பஶ்யதி - அந்யோந்யஸாம்யாதந்யதரதர்ஶநேந அந்யதரமபி தாத்ருஶமிதி பஶ்யதி । தஸ்ய ஸ்வாத்மஸ்வரூபம் பஶ்யத: அஹம் தத்ஸாம்யாந் ந ப்ரணஶ்யாமி - நாதர்ஶநமுபயாமி । ஸோऽபி மாம் பஶ்யதோ மத்ஸாம்யாத், ஸ்வாத்மாநம் மத்ஸமமவலோகயந் ஸ நாதர்ஶநமுபயாதி ॥

அவ.—இதற்கு அடுத்த மேல்படியைச் சொல்லுகிறார்.—

முதல் படியிலிருக்கிறவனைக் காட்டிலும் 1 அதிகப்பழக்கமுள்ளவன் புண்ணியங்களும் பாபங்களும் நீங்கி, ஸ்வரூபத்தோடு இருக்கிற எல்லா ஜீவன்களையும் 2என்(பகவான்) மாதிரிஇருப்ப

---

1 யோகம் செய்கிறவன் தானும் மற்ற ஆத்மாக்களும் ஞான ஸ்வரூபமென்றும், எல்லாரும் ஒரே மாதிரி என்றும், வெவ்வேறு உடம்புகளில் இருப்பதுதான் ஒருவருக்கொருவர் பேதம் என்றும் தெரிந்த பிறகு, உடம்புகளின் சேர்க்கை ஞான ஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஆத்மாவிற்கு எப்படி வந்ததென்று விசாரிக்கிறான். அது அவரவர்கள் கர்மத்தினாலே வந்ததென்றும், புண்ணியமும் பாபமுமாகிய கர்மம் போனால், எல்லாரும் பகவானைப்போல் ஆய் விடுவார்களென்றும் சாஸ்திரத்தினாலே தெரிந்து கொண்டு அதை நினைக்கிறான். அப்போது தன்னைப் பார்க்கும் போது, என்னுடைய கர்மம் போனால் பகவான் மாதிரி ஆய் விடுவேனென்று நினைப்பதினாலே, பகவானுடைய நினைவு வருகிறது.

2 உதாரணமாகச் சொல்லப்பட்டது. எப்படி நான் என்னைப் பார்க்கும்போது அவனையும் என் மாதிரி என்று பார்க்கிறேனோ, அப்படியே அவனும் தன்னை பார்க்கும்போது தன் மாதிரி நான் இருக்கிறேனென்று என்னையும் நினைக்கிறான். பகவான் எல்லாரையும் பார்க்கிறேனென்று சொன்னதனால், பகவானும் ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரி

தாகப் பார்த்துக் கொண்டு எல்லா ஆத்மாக்களிலும் என்னையும், என்னிடத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களையும் பார்க்கிறான். நானும் அவர்களும் ஒரே மாதிரியாய் இருப்பதால், ஒருவரைப் பார்க்கும் போது மற்றவர்களும் இப்படித்தான் இருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கிறான். இப்படித் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கிறவனுக்கு நான் மறைகிறதில்லை. தன் மாதிரியாயிருப்பதினாலே என்னை எப்போதும் அவன் பார்க்கிறான். என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற எனக்கும் என் மாதிரி இருப்பதினாலே அவன் மறைகிறதில்லை. அதாவது அவனை எப்போதும் நான் பார்க்கிறேன். [30]

अव — अथ ततोऽपि विपाकदशामाह —

सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ॥३१॥

योगदशायां सर्वभूतस्थितं मम सं[illegible]ज्ञानैकाकारतया एकत्वमास्थितः-प्राकृतभेदपरित्यागेन साम्यं यो भजते, स योगी व्युत्थानकालेऽपि यथा तथा वर्तमानः स्वात्मानं सर्वभूतानि च पश्यन् मयि वर्तते-मामेव पश्यति-स्वात्मनि सर्वभूतेषु च सर्वदा साम्येव पश्यतीत्यर्थः॥ ॥३१॥

அவ — இதற்கும் மேற்பட்ட படியைச் சொல்லுகிறார். —

ஆத்மாவிற்கு அடியோடே கர்மம் போன பிறகு, அவனுடைய ஞானம் என்கிற குணமானது ஒருவிதச் சுருக்கமுமில்லாமல் விரிவை அடைகிறது. பகவானுடைய அறிவு போலவே ஆகிறது. பேதமில்லை. இப்படி யோகம் பண்ணுகிற காலத்தில் அந்த குணத்தில் உண்டாகும் தாரதம்மியமில்லாமல், அந்த

என்கிற ஸங்கதியானது எல்லாம் தெரிந்த பகவானுக்குத் தோன்றுவதால், உண்மையானது என்று காட்டப்பட்டது. எல்லா ஜீவன்களும் ஒரேமாதிரி என்றும், கர்மம்போன ஜீவன்கள் பகவான்மாதிரி என்றும், 4-வது அத்தியாயத்தில் 35-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது, அது இங்கே விரிவாய்ச் சொல்லப் படுகிறது.

ஆத்மாவைப் பகவான் மாதிரி இருப்பதாக 1 நன்றாய்ப் பார்க்கிறவன், யோகம் நின்று உலகத்தில் வேலைகளைச் செய்யும்போதும், தன்னையும் எல்லா ஆத்மாக்களையும் பார்க்கும்போது அவர்களை பகவானைப்போலவே இருப்பதாகப் பார்க்கிறான். [31]

அவ.— ததோऽபி காஷ்டாமாஹ—

ஆத்மௌபம்யேந ஸர்வத்ர ஸமம் பஶ்யதி யோऽர்ஜுந।
ஸுகம் வா யதி வா து:கம் ஸ யோகீ பரமோ மத: ॥

ஸ்வாத்மநஶ்சாந்யேஷாம் சாத்மநாமஸம்ஸ்ருஷ்டத்வஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஔபம்யேந ஸ்வாத்மநி சாந்யேஷு ச ஸர்வத்ர வர்தமாநம் புத்ரஜந்மாதிரூபம் ஸுகம் தந்மரணாதிரூபம் ச து:கமஸம்பந்தஸாம்யாத்ஸமம் ய: பஶ்யதி - பரபுத்ரஜந்மமரணாதிஸமம் ஸ்வபுத்ரஜந்மமரணாதிகம் ய: பஶ்யதீத்யர்த:। ஸ யோகீ பரமோ மத:-யோககாஷ்டாம் கதோ மத: ॥ ॥௩௨॥

அவ.—எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட படியைச் சொல்லுகிறார்.—

யோகம் செய்கிறவன் தானும் மற்ற ஆத்மாக்களும் ஞான ஸ்வரூபமாயிருப்பதினாலே ஒரே மாதிரி என்கிற நினைவை நன்றாகப்பழக்கம் செய்வதினாலே, தன்னிடத்திலும், மற்ற ஆத்மாக்களிடத்திலும் இருக்கும்—பிள்ளை பிறப்பது முதலான ஸுகத்தையும், பிள்ளை சாவது முதலான துக்கத்தையும்— தங்கள் ஒருவருக்கும் அவைகளில் ஸம்பந்தமில்லையென்று— ஸமமாகப் பார்க்கிறான். அதாவது தனக்கு வருகிற பிள்ளை பிறந்த ஸுகத்திலும், பிள்ளை இறக்கும் துக்கத்திலும்—மற்றவர்களுக்கு ஸம்பந்

1. நன்றாய்ப் பார்ப்பதினாலே பழக்கம் முற்றி, ஆத்மாக்களும் பகவானும் ஒரே மாதிரி என்கிற நினைவானது ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஆறுபோல் பெருகிக் கொண்டு வருகிறதாகையினாலே, யோகம் நின்று வேறு வேலை செய்யும் போதும் இந்த நினைவு தொடர்ந்து வருகிறது.

தமில்லாதது போல — தனக்கும் ஸம்பந்த மில்லாமலிருக்கிறான்1. இப்படிப் பட்டவன் யோகத்தினுடைய உயர்ந்த படியை அடைந்தவன்.2 [32]

[illegible]

[illegible] ॥௩௧॥

[illegible] ॥௩௨॥

[illegible] ॥௩௧-௩௨॥

---

1. இரண்டாவது படியில் கர்மம் இல்லாமையினாலும், கர்மத்தினால் வரும் அறிவின் வித்தியாஸமில்லாமையினாலும், ஜீவன் பகவான் போலிருக்கிறானென்று யோகி நினைக்கிறான். இப்படியே யோகம் நின்றபோதும் நினைக்கிறான். அது மூன்றாவது படி. நாலாவது படியில் கர்மங்களுடையவும், அறிவுகளுடையவும் வித்தியாஸத்தால் வரும் ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் வித்தியாஸமில்லாமையை நினைக்கிறான்.

2. இது ஜீவாத்ம யோகத்தினுடைய உயர்ந்தபடி. பகவானுடைய யோகத்தைப்பற்றி மேலே சொல்லப்போகிறார்.

அர்ஜுநன் சொல்லுகிறான்—

1 தேவன் முதலான பிரிவுகளாலும், ஜீவன், பகவான் என்கிற பிரிவினாலும், எல்லா ஆத்மாக்களையும் பகவானையும் ஒருவருக்கொருவர் வேறென்று நாளது வரையில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆகையால் ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பதினாலே எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரி என்றும், அடியோடு கர்மம் போன பிறகு எல்லா ஆத்மாக்களும் பகவான் மாதிரி என்றும் எண்ணுவது மிகவும் கஷ்டம். அப்படி ஏதோ கொஞ்சம் நினைவு வந்தாலும், அது 1 நிலையாய் நிற்காது என்று தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், மனது ஒரே விஷயத்தில் நிற்கிறதில்லை. நெடு நாளாய் மிகவும் பிரீதியோடு பழகின பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலானவைகளையும் ஒரு நாழிகை விடாமல் நினைப்போமென்றால், மனது நிற்காது. நிறுத்தினாலும் அந்த மனது ஒருவனை பலாத்காரமாய் கலக்கி, இன்னொரு இடத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டே போய் விடும். இப்படி இருக்கும் மனதை இதுவரையில் ஒருக்காலும் நினைக்காத கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதியில் நிலையாக நிறுத்துவது என்பது கடுங்காற்றை விசிறியால் தடுப்பதுபோல் முடியாதென்று நினைக்கிறேன். ஆகையினாலே, மனதை அடக்குவதற்கு வழி சொல்லவேணும்.

ஸ்ரீப⁴க³வாநுவாச—

அஸம்ஶயம் மஹாபா³ஹோ மநோ து³ர்நிக்³ரஹம் சலம் |
அப்⁴யாஸேந து கௌந்தேய வைராக்³யேண ச க்³ருஹ்யதே ||

---

1. நான் அநாதி காலமாய் "அவன் வேறு, இவன் வேறு, நான் வேறு" என்று எண்ணிக்கொண்டு வருகிறேன். என்ன யோஜித்துப்பார்த்தாலும், நான் அழகாயிருக்கிறேன், நான் பணக்காரன், யுத்தத்தில் நான் கெட்டிக்காரன், இவன் அழகில்லாதவன், இவன் பிச்சைக்காரன், இவன் வில்லை தொடத்தகாதவன், இது முதலான எண்ணங்கள் எனக்குப் போகவில்லை. என் மனது அடங்கவில்லை. இப்படி நினைப்பது என்னாலே எப்படி முடியும். எல்லாம் தெரிந்த நீர் தான் இதை நினைக்கவும் சொல்லவும் கூடும்—என்று அர்ஜுநன் கருத்து. இந்த அத்தியாயம் 5-வது 6-வது சுலோகங்களில் யோகத்திற்கு ஸாதநம் சொல்லப்பட்டது. அதையே தெளிவாய்த்தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக அர்ஜுநன் கேட்கிறான்.

𑌅𑌸𑌂𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃 ।
𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌤𑍁 𑌯𑌤𑌤𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑌃 ॥௩௬॥

𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌨𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌜𑌨𑌿𑌤𑌵𑍈𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌕𑌥𑌂 𑌚𑌿𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌸𑌂𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾-𑌅𑌜𑌿𑌤𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌮𑌹𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪 𑌏𑌵 । 𑌉𑌪𑌾𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 - 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌜𑌿𑌤𑌮𑌨𑌸𑌾, 𑌯𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌯𑍋𑌗𑍋𑌽𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃 ॥ ॥௩௫—௩௬॥

பகவான் சொல்லுகிருர்—

மனதுக்கு ஒரு இடத்தில் நிலையாய் நிற்காமல் இருப்பதே ஸ்வபாவமாகையால், அதை அடக்க முடியாது என்கிற விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை. அப்படியிருந்தாலும், ஆதமா உயர்ந்த 1 குணமுள்ளது என்று எப்போதும் நினைத்தால், அதை உள்ள படி பார்க்கவேணு மென்று ஆசையுண்டாகும். மற்ற விஷயங் களில் உள்ள தோஷங்களைப் பல தடவை நினைத்தால், அவைக ளில் வெறுப்புண்டாகும். இந்த ஆசையினுலும், வெறுப்பினு லும் மனதைக் கஷ்டப் பட்டு அடக்கலாம். மனதை அடக் காமல் 2 எவ்வளவு பிரயாஸப பட்டாலும், கீழ்ச்சொன்ன பார் வையை அடைய முடியாது. கீழ் அத்தியாயங்களில் சொன்ன 3. கர்மயோகத்தினுலே மனதை அடக்கி யோகத்தைப் பழக்கு கிறவன் அதையே ஸுகமாக அடையலாம். [35-36]

---

1. ஆதமாவின் குணங்களாவன—அது அழிவில்லாதது, ஞான ஸ்வரூபம், மிகவும் இன்பமானது, இயற்கையில் கர்மத்திற்கு உட்பட்ட தன்று, இயற்கையில் தோஷமில்லாதது—இவை முதலானவைகள்.

2. 'மஹாபாஹோ' (பெரிய கைகளை யுடையவனே) என்று சுலோ கத்தில் சொன்னதின் கருத்து.—உபாயத்தாலே எது செய்ய முடியு மோ, அதை வலிமையால் செய்ய முடியா தென்று.

3. கர்மயோகமதான மனதை அடக்குவதற்கு வழி. முன் சொ ன்ன ஆசையும் வெறுப்பும் கர்ம யோகததுக்கு உதவிகள்.

[illegible]

[illegible]

யோऽயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந ।
ஏதஸ்யாஹம் ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்திதிம் ஸ்திராம் ‖33‖
சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் ।
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் ‖34‖

[illegible]

அவ.—இரண்டாவது அத்யாயம் 40-வது சுலோகத்தில் 1. யோகத்தின் பெருமை சொல்லப்பட்டது. அதை உள்ளபடி அறிந்துக் கொள்வதற்காக அர்ஜுநன் கேட்கிறான்.—

1. முன்னே கர்ம யோகத்தின் பெருமையன்றோ சொல்லப்பட்-

ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்காக யோக(த்யான)த்தை ஆரம்பித்து, வலுவான பழக்கமாகிய ப்ரயத்னக் குறைவினாலே யோகத்தினுடைய பலனை அடைவதற்கு முன்னாலே அதிலிருந்து மனது 2 சலித்தவனுக்கு 3 கதி என்ன? பெரியமேகத்திலிருந்து பிரிந்த துண்டு மேகம் போல் இரண்டுமில்லாமல் அவன் கெட்டுப்போகிறானா? அதாவது பெரிய மேகத்தை விட்டு துண்டு மேகம் தனியாய் வந்தால், அது முன்னே இருந்த மேகத்துடனும், பின்னே வரும் மேகத்துடனும் சேராமல் நடுவில் உருப்படியில்லாமல் போய் விடுகிறது. அது போல 4 கர்மங்களைச் செய்யும் போது ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை வேண்டாமென்று விட்டு விட்டான். ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கோ ஸரியானபடி யோகத்தைச் செய்யவில்லை. ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸ்வர்க்கமும் போய் விட்டது. ஆத்மாவின் பார்வையும் வரவில்லை. ஆகையினால் இவன் வீணாய்ப் போய்விடுவானா? அல்லது ஸௌக்கியத்தை அடைவானா? எல்லா ஸங்கதிகளையும் ப்ரத்யக்ஷமாய் ஒரே காலத்தில் எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற உம்மைத் தவிர இந்த ஸந்தேஹத்தைப்போக்குகிறவர்கள் இல்லை. ஆகையால் இந்த ஸந்தேஹத்தைத் தீர்த்துத் தெளிய வைக்கவேணும். [37-38-39]

டது. இப்போது கர்ம யோகத்தின் பலனாகிய ஆத்மாவின் பார்வையின் பெருமை சொல்லப்படுகிறது. இதை முன்னாலே சொல்லப் பட்டதாக எப்படி சொல்லலா மென்றால், பதில்—ஆத்மாவைப் பற்றின அறிவு சேர்த்திருப்பதும், த்யானத்தின் வழியாய் ஆத்மாவின் பார்வையைக் கொடுப்பதும்—என்கிற இந்த இரண்டும்தான் கர்மயோகத்திற்குப் பெருமையாகச் சொல்லப்பட்டது. அது யோகத்தின் பெருமைதான். யோகமாவது ஆத்மாவின் த்யானம்.

2. யோகததை எல்லா அங்கங்களுடனே செய்ய முடியாதவன்.

3. ஆசைப்பட்ட விஷயங்களின் அநுபவமா? அல்லது மோக்ஷமா? அல்லது நரகமா? இவைகளில் எது ? இந்த ஸங்கதியைத்தான் 38—வது சுலோகத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறார்.

4. கர்ம ஸ்வரூபத்தைச் செய்வதில் ஒரு குறைவுமில்லை. ஆனால் பலன் வேண்டாமென்று விட்டு விட்டபடியால் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்கள் வராது என்று கருத்து.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 —

𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌵𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌹𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌕𑍃𑌤𑍍𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌤𑌾𑌤 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ॥௪௦॥

𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍 𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌇𑌹𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ; 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍇 𑌚 𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌿𑌤𑌾𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌨𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌰𑍂𑌪𑌯𑍋𑌗𑌕𑍃𑌤𑍍 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ॥௪௦॥

அவ: – பகவான் சொல்லுகிருர்—

ஆவலுடனே யோகத்தை ஆரம்பித்து, அதைப்பூர்ணமாகச் செய்ய முடியாதவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் முதலான ஸுகங்களின் அனுபவத்திலும், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதிலும் கிடையாதது ஒன்றுமில்லை. ஒரு வித கெடுதியும் கிடையாது. கெடுதி என்ருல் ஆசைப்பட்ட பலனை அடையாமையும் தொந்தரவைக் கொடுக்கும் தோஷத்தை அடைவதும். மிகுந்த நல்ல காரியமானயோகத்தைச் செய்கிற எவனுக்கும் 1. ஒருக்காலும் கெடுதி கிடையாது. [40]

𑌅𑌤—𑌕𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍁𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌃 ।
𑌶𑍁𑌚𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌗𑍇𑌹𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌯𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍋𑌗𑌾𑌭𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌅𑌤𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌾𑌨𑌤𑌿𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌯𑍋𑌗𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨𑍋

---

1. இவ்வளவு நல்ல வேலையை ஆரம்பித்தவன் மூன்று காலத்திலும் நல்லவன். அவனுக்குக் கெடுதல் கிடையாது. ஏனென்ருல், வெகு காலமாய் கணக்கில்லாத புண்ணியத்தைப் பண்ணித்தான் இந்த யோகத்தை ஆரம்பிக்கக்கூடும். இப்போது மிகுந்த நல்ல வேலையான யோகத்தைச் செய்கிருன். பின்னும் புண்ணிய லோகத்தை யடைவது, யோகத்தை முடிப்பது, மோக்ஷத்தை அடைவது முதலானவைகள் வாய்க்கின்றன

யாவத் தத்போக த்ருஷ்ணாவஸாநம் ஶாஶ்வதீஸ்ஸமாஸ் தத்ராஸித்வா. தத்போக விதிருஷ்ண: ஶுசீநாம் ஶ்ரீமதாம்-யோகப்ரவ்ருத்த யோக்யாநாம் குலே யோகப்ரஷ்டோ யோகீ அபிஜாயதே ॥
॥௪௧॥

எந்த விதமான ஸுகத்தில் ஆசையினாலே யோகத்தை ஸரியாகச் செய்து முடிக்க வில்லையோ அதேமாதிரியான 1 மிகவும் உயர்ந்த ஸுகத்தை இவன் கொஞ்சம் பண்ணின யோகத்திற்காக பகவான் ஸந்தோஷப் பட்டுக் கொடுக்கிறான் அவன் மிகுந்தபுண்ணியம் பண்ணினவர்கள் அடையும் லோகங்களை அடைந்து, வெகு காலமிருந்து, 2 அதை அனுபவிக்கிறான் அந்த ஸுகத்தை அனுபவித்து, ஆசை 3 அடங்கின பிறகு, யோகத்தை ஆரம்பிக்கத் தகுந்த சுத்தியையும் (அநுஷ்டானத்தையும்) ஸம்பத்தையும் (நல்ல அறிவையும்) உடையவர்களுடைய வயிற்றில் பிறக்கிறான். இது யோகத்தைக் கொஞ்சம் செய்து அதில் மனது சலித்தவனுக்கு வருகிற பலன் இது யோகத்தின் மஹிமையால் வருகிறது. [41]

அதவா யோகிநாமேவ குலே பவதி தீமதாம் ।
ஏதத்தி துர்லபதரம் லோகே ஜந்ம யதீத்ருஶம் ॥ ॥௪௨॥

அதவா யோகாப்யாஸாத் ப்ரச்யுதாநாம் யோகிநாம் தீமதாம்-யோகம் ஸ்வயமேவ யோகோபதேஶக்ஷமாணாம் கு

---

1 ஆசைப்பட்ட ஸுகத்தினுடைய ஜாதியாயிருந்தாலும், அந்த ஜாதியில் மிகவும் உயர்ந்தது. உலகத்திலும் ஒரே ஜாதியான ரஸங்களிலும், வாஸனைகளிலும் சில உயர்ந்தவை, சில தாழ்ந்தவைகளாயிருக்கின்றன.

2 தாமதத்திற்காக ஸம்பாதித்த பொருளை தன் ஸுகத்திற்காக செலவழிப்பதுபோல்.

3 ஒருவன் ஸ்வர்க்கத்திற்காக புண்ணியம்செய்து ஸ்வர்க்கத்தை அநுபவித்து, அந்த புண்ணியம் செலவழிந்து திரும்பி வருவதுபோல், இவன்யோகத்தின் பெருமை போய்த் திரும்பி வரவில்லை அந்தப் பெருமையானது செலவழிந்து போகக் கூடியதல்ல ஸுகத்தை இடைவிடாமல் அனுபவிப்பதினாலே, அதில் அலுப்பு வருவதாலும், பிராரப்த கர்மத்தில் இருக்கும் புண்ணியத்தினாலே ஸத்வகுணம் மேலிட்டு விவேகமுண்டாவதினாலும் ஆசை அடங்குகிறது.

…𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌲𑍋𑌕𑍇 [illegible] 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌤𑌰𑌮𑍍 । [illegible] 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌾𑌹𑌾𑌯𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ ॥௪௨॥

1. யோகத்தை வெகுதூரம் பழக்கி, அது பூர்த்தியை அடைவதற்கு முன்னமே அதிலிருந்து மனது சலித்தவன் யோகத்தைத் தான் பண்ணிக்கொண்டும், பிறருக்கு அதைச் சொல்லிக் கொடுக்க தகுந்தவர்களுமாய் இருக்கிறவர்களுக்கு 2 பிள்ளையாகப் பிறக்கிறான். யோகத்தை ஒருவரிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்டு ஆரம்பிக்கக்கூடியவர்கள் வயிற்றில் பிறப்பும், யோகத்தைச் செய்கிறவர்கள் வயிற்றில் பிறப்பும்—இந்த இரண்டும் விஷயங்களையே பார்த்துக்கொண்டு மோக்ஷத்தில் ஆசையில்லாமல் இருப்பவர்களுக்கு வருவது மிகவும் அரிது. யோகத்தின் பெருமையாலேதான் வரவேண்டியது. 3 [42]

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌪𑍌𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌿𑌕𑌮𑍍 ।
𑌯𑌤𑌤𑍇 𑌚 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨 ॥௪௩॥
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌃

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍌𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌿𑌕𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 । [illegible]

---

1. இந்த ஸங்கதி சுலோகத்தில் சொல்லப்படாமல் போனபோதிலும், முன் சுலோகத்தில் சொன்ன பிறப்பைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பிறப்பை இதில் சொல்லுகிறதாலே, அதற்குக் காரணமும் உயர்ந்ததாயிருக்க வேணுமென்று கருத்து.

2. சுலோகத்தில் "யோகிகளுடைய குலத்தில்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு யோகம் செய்கிற ஒருவனுடைய பிள்ளை, பேரன் முதலானவர்கள் வயிற்றில் பிறப்பு என்று பொருளல்ல. ஏனென்றால் அதினாலே யோகத்திற்கு அதிக உதவியில்லை. ஆகையினாலே தான் யோகம் செய்து கொண்டும், அதைச் சொல்லிக் கொடுக்க தகுந்தவனுமாய் இருக்கிறவனுக்கு பிள்ளையாய்ப் பிறக்கிறானென்றுதான் பொருள்.

3. முன் சுலோகத்தில் பிறரிடத்தில் போய் யோக விஷயமான உபதேசத்தைப் பெறுவதற்குத் தகுந்தவர்களைச் சொல்லிற்று. இந்த சுலோகத்தில் தாமே உபதேசம்பண்ணத் தகுந்தவர்களைச் சொல்லுகிறது.

[illegible — Sanskrit verse in Grantha script, 4 lines]

அவ—கீழ்ச்சொன்ன பிறப்பினால் மோக்ஷத்திற்கு என்ன உதவி? முன்னே செய்த யோகம் போய்விட்டதே என்றால், சொல்லுகிறார்—

இப்படிப் பிறந்து முன் பண்ணின யோகவிஷயமான நினைவு வந்து, அந்தயோகத்தை ஆரம்பித்து, அதைக் கெடுதியில்லாமல் முடிப்பதற்குத்தகுந்தபடி பிரயத்தனம் பண்ணுகிறான். 1உதாரணம்:—ஒருவன் மிகுந்த ஆசையுடன் ஒருவேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, தூக்கம்வந்து அது நின்றுபோய்விட்டாலும், தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருந்தவுடன் ஆசையுடன் அதை

1. ஒருவனுக்கு முன் ஜன்மத்திலே உண்டான எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களும் மறு ஜன்மத்திலே மறைந்து போவதாலே, முன் ஜன்மத்தில் பண்ணின யோகத்தின் நினைவு இந்த ஜன்மத்தில் எப்படி வரக்கூடும்? என்றால், இதற்கு பதில் தூங்கி எழுந்தவனென்கிற உதாரணத்தினாலே காட்டப்படுகிறது. புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கு முன் ஜன்மத்தில் உண்டான நல்ல ஸம்ஸ்காரங்கள் மறைகிறதில்லை என்று கருத்து. ஸம்ஸ்காரமென்பது ஒரு வஸ்துவின் பார்வை முதலானதாலே உண்டாகி, பிறகு அந்த நினைவு மூட்டுகிற அடையாளங்கள் சேர்ந்தால்—மறுபடி அந்த வஸ்துவின் நினைவை உண்டாக்குகிற குணம். வாஸனையென்பது ஒரு அறிவினால், அல்லது வேலையினால் அதேதமாதிரி அறிவிலும், வேலையிலும் ஒரு ஆசையை உண்டு பண்ணுவது. ஆகையினால் அறிவு வேறு, ஸம்ஸ்காரம் வேறு, வாஸனை வேறு. முன் ஜன்மத்தின் வாஸனை மறு ஜன்மத்தில் வரும். ஸம்ஸ்காரம் எல்லாருக்கும் வராது. ஆதி பரதர் தான் வளர்த்த மானை நினைத்துக் கொண்டு இறந்தபடியால் மானாகப் பிறந்தார். அப்போது முன் ஜன்மத்தில் செய்ததெல்லாம் அவர் நினைவிற்கு வந்து, மறுபடியும் இப்படிக் கெட்டுப்போகாமலிருப்பதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனம் பண்ணினார். விதுரர் உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்து பக்தியோகம் பண்ணி, ஏதோ ஒரு காரணத்தினால், சூத்திர ஜாதியில் பிறந்தார். அந்த ஜன்மத்தில் முன் பண்ணின பக்தி யோகத்தின் நினைவு வந்து பக்தி யோகத்தைச் செய்து முடித்தார்.

மறுபடியும் ஆரம்பித்து முடிப்பன். அதுபோல. முன் பண்ணின யோகத்தின் பழக்கம் இவனை அதைப்பண்ணும்படி பலாத்காரமாய் இழுக்கிறது. இவ்விதமான யோகத்தின் பெருமையை ஆதிபரதர், விதுரர், பீஷ்மர் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களில் பார்க்கலாம். (43,43½,)

ஜிஜ்ஞாஸுரபி யோகஸ்ய ஶப்தப்ரஹ்மாதிவர்ததே ॥ ॥௪௪॥

அப்ரவ்ருத்தயோகோ யோகே ஜிஜ்ஞாஸுரபி ததஶ்சலிதமானஸ: புனரபி தாமேவ ஜிஜ்ஞாஸாம் ப்ராப்ய கர்மயோகாதிகம் யோகமனுஷ்டாய ஶப்தப்ரஹ்மாதிவர்ததே । ஶப்தப்ரஹ்ம தேவமனுஷ்யப்ருதிவ்யந்தரிக்ஷஸ்வர்காதி ஶப்தாபிதானயோக்யம் ப்ரஹ்ம ப்ரக்ருதி:। ப்ரக்ருதிபந்தாத் விமுக்தோ தேவமனுஷ்யாதிஶப்தாபிதானானர்ஹம் ஜ்ஞானானந்தைகதானம் ஆத்மானம் ப்ராப்னோதீத்யர்த: ॥ ॥௪௪॥

யோகத்தை ஆரம்பிக்காமல், ஆரம்பிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்து, அதிலிருந்து மனது சலித்தவன் மறுபடியும் அதே ஆசையை 1அடைந்து, கர்மயோகம் முதலாய் யோகம் வரையில்செய்து, தேவன், மனிதன் என்று சொல்லக் கூடிய உடம்பையும், அதனால் அநுபவிக்கக்கூடிய ஸ்வர்க்கம் முதலான லோகங்களையும் விட்டு, ஞானஸ்வரூபமாயும், ஆனந்தத்திற்கு ஒரே இருப்பிடமாயும் இருக்கும் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கிறான். [44]

ப்ரயத்னாத்யதமானஸ்து யோகீ ஸம்ஶுத்தகில்பிஷ: ।
அனேகஜன்மஸம்ஸித்தஸ்ததோ யாதி பராம் கதிம் ॥ ॥௪௫॥

யத ஏவம் யோகமாஹாத்ம்யம் தஸ்மாதனேகஜன்மார்ஜித புண்யஸஞ்சயை: ஸம்ஶுத்தகில்பிஷ: ஸம்ஸித்தஜாத: ப்ர

1. யோகம் செய்து கொண்டிருந்து அதிலிருந்து மனது சலித்தவனுக்கு மறுபடியும் யோகம் வருகிறது. யோகம் ஆரம்பித்தவுடன் மனது சலித்தவனுக்கு அதனுடைய ஆரம்பம். யோகம் செய்ய வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு மனது சலித்தவனுக்கு அந்த ஆசை வருகிறது. இப்படி அந்தந்த இருப்புக்குத் தகுந்தபடி யோகமோ, யோகத்தின் ஆரம்பமோ, யோகத்தில் ஆசையோ மறுபடியும் வருகிறது.

யத்ராஷ்ட தேரநஸ்ய யொகீ வஷிஷாஸவி வாநஸே வாராம் மதிம்
யாதெத்வ ||　　||சரு||

யோகத்திற்கு இவ்வளவுபெருமை யிருப்பதால் அநேக ஜன்மங்களிலே பண்ணின புண்ணியங்களால் பாபங்கள் போய், யோகம் செய்வதற்குத் தகுந்தவனாகி, அதிகப்பிரயத்தனப்பட்டவன், அதிலிருந்து வேரொரு காரணத்தால் மனது சலித்தாலும், டறுபடியும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பன். மோக்ஷத்தையும் அடைந்து விடுவன்.

கவ—கதிமயி தவஷாஷாய நிஷ்டை தயா யொகிநஷ வஷ்ஷாதாயிக்ஷைாஷ.—

தவஷிஹெ்யா ஜயிகொ யொகீ ஜ்ஞாநிஹெ்யாஜவி ஐகொதாஜயிகஃ|
கமிஹ்யூாயிகொ யொகீ தஸ்மாஜொகீ ஹவாஜ்ஜுந|| ||சசு||

கெவலதவொஷய வாஷஷாய ஷாய்கெ, ஜ்ஞாநவ்திரிகெ ஜ்ஞாநெ ய?, யஜ கெவலெமெவ யாதிஹி கவிஹி, தெஷ்வெஹெ்யஜயிகவாஷஷாய ஷாயநகவாகெ்ரமவு, தவஷிஹெ்யா ஜ்ஞாநிஹ்ய கெஹ்யூா யிகொ யொகீ | தஸ்மாஜொகீ ஹவாஜ்ஜுந ||　　||சசு||

அவ—கீழ்ச் சொன்ன யோகத்தின் பெருமை தபஸ் முதலானவைகளில் ஒன்றிற்கும் கிடையாது. ஆகையினாலே, யோகம் செய்கிறவன் தபஸ்ஸு முதலானவைகளைச் செய்கிறவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்று சொல்லி, யோகத்தையும் யோகம் செய்கிறவனையும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, ஜீவாத்மாவின் யோகத்தைப் பற்றின வார்த்தையை முடிக்கிறார்—

எந்தப் பிரயோஜனங்களை யோகமில்லாத பட்டினிமுதலான தபஸ்ஸுகளாலேயும், ஆத்மாவின் அறிவைத்தவிர வேறு அறிவினாலேயும், ஆத்மாவின் உள்ளபடி யோகமில்லாத அசுவமேதம் முதலான யக்ஞங்களாலேயும் ஒருவன் அடைகிறானோ—அவைகளெல்லாவற்றைக் காட்டிலும், யோகத்தினாலே வரும் பிரயோஜனம் மிகவும் உயர்ந்தது. ஆகையால் கீழேசொன்ன தபஸ், ஞானம், கர்மம் இவைகள் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் யோகி மிகவும் உயர்ந்தவன். ஆகையினாலே நீ யோகியாக ஆகவேண்டும்.

𑌅𑌵— 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍋𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌅𑌥 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍌𑌤𑌿—

𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 ।
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌜𑌤𑍇 𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌸 𑌮𑍇 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌮𑍋 𑌮𑌤𑌃 ॥௪௭॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇
𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 । ‘𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 । 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 । ‘𑌅𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌯𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌮𑌃 । [illegible] 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌮𑍇𑌰𑍍𑌵𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌷𑌪𑌾𑌣𑌾𑌮𑌿𑌵 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌷𑌪𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌮𑍇𑌰𑍍𑌵𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 [illegible] । 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 — 𑌮𑌨𑌃, 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌕𑌰𑌣𑌸𑌕𑌲𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 । 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾, 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 — 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌾𑌸𑌹𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌤𑍍𑌵𑌰𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍, 𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌤𑍇 — 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌵𑌰𑍍𑌗𑌭𑍋𑌗𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲

ஜகதுதயவிபவலயலீலம், அஸ்ப்ருஷ்டாஶேஷதோஷாநவதி
காதிஶயஜ்ஞாநபலைஶ்வர்யவீர்யஶக்திதேஜ:ப்ரப்ருத்யஸம்
க்யேயகல்யாணகுணகணநிதிம், ஸ்வாபிமதாநுரூபைகரூப
அசிந்த்யதிவ்யாத்புதநித்யநிரவத்யநிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்
தர்யஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யலாவண்யயௌவநாத்யநந்த
குணநிதிதிவ்யரூபம், வாங்மநஸாபரிச்சேத்யஸ்வரூபஸ்வபா
வம், அபாரகாருண்யஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யௌதார்யமஹோத
திம், அநாலோசிதவிஶேஷாஶேஷலோகஶரண்யம், ப்ரணதா
ர்திஹரம், ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யைகஜலதிம், அகிலமநுஜநயநவி
ஷயதாம் கதம், அஜஹத்ஸ்வஸ்வபாவம், வஸுதேவக்ருஹே ऽவதீ
ர்ணம், அநவதிகாதிஶயதேஜஸா நிகிலம் ஜகத்பாஸயந்தம்,
ஆத்மகாந்த்யா விஶ்வமாப்யாயயந்தம் - பஜதே ஸேவதே உபாஸ்த
இத்யர்த: । ஸ மே யுக்ததமோ மத: ஸர்வேப்ய: ஶ்ரேஷ்டத
இதி ஸர்வம் ஸர்வதா யதாவஸ்திதம் ஸ்வத ஏவ ஸாக்ஷாத்கு
ர்வந்நஹம் மந்யே ॥

இதி ஶ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஶ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே
ஷஷ்டோऽத்யாய: ॥

ப்ரதமஷட்கம் ஸம்பூர்ணம் ॥

அவ— மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யவேண்டிய பகவானுடைய தியானத்திற்கு உதவியாக உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மாவின் உள்ளபடி பார்வை சொல்லப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு பகவானுடைய தியானத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—

இதுவரையில் சொல்லப்படாத ஒருயோகியை இப்போது சொல்லப்போகிறேன். அவன் இந்த அத்தியாயம் 29—வது சுலோகம் முதல் நாலுசுலோகங்களால் சொல்லப்பட்ட யோகிகளைக் காட்டிலும், 46—வது சுலோகத்தில் சொன்ன தபஸ்வி

ஞானமும், கர்மமும் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் சிறந்தவன். தபஸ்முதலானவைகள் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் நாலுவிதமான யோகிகள் சிறந்தவர்களாயிருந்தாலும், சொல்லப்போகிற யோகியைக்காட்டிலும் மட்டம் என்பதில் எல்லாரும் ஒரே மாதிரி. கடுகில் ஒன்று சிறியதாயும், ஒன்று பெரியதாயுமிருந்தாலும், மலையைக் காட்டிலும் சின்னது என்பதில் எல்லா கடுகுகளும் ஒரேமாதிரிதானே. அதுபோல. அவன் யாரென்றால், என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியுடன் எப்போதும் என்னையே நினைத்துக்கொண்டு, ஒருக்ஷணம் என்னை விட்டுப்பிரிந்தால் தாங்கமுடியாதவனாய், என்னை எப்போது அடையப்போகிறேனென்று அவசரப்பட்டு 1எவன் என்னைத்தியானம் பண்ணுகிறானோ அவன். அவன் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்று எல்லாவற்றையும் எப்போதும் உள்ளபடி தானாகவே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற எனக்குத் தோன்றுகிறது 2 [47]

ஸ்ரீ மதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

---

1. முதல் அத்தியாயத்தில் ஆரம்பத்தில் சொன்னபடி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பகவானை இங்கே வர்ணிக்கிறார்.

2. அர்ஜுனனுக்கு ஜீவாத்ம யோகத்தைச் சொன்னபோது, அவன் இவ்வளவுதான் நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்று எண்ணாமலிருப்பதற்காக, இதற்கு மேற்பட்ட ஒரு யோகத்தை பிரஸ்தாபிக்கிறார். இந்த யோகத்தை 7, 8, 9-வது அத்தியாயங்களில் விவரமாய்ச்சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமானுஜ மஹாதேசிகாய நம:
